

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEIF G. W.

PERSSON

AKBADA MECLİSİ



DEDEKTİF BÄCKSTRÖM SERİSİ



ALIŞILMADIK BİR HAVA ALIŞILMADIK BİR CİNAYET ALIŞILMADIK BİR DEDEKTİF

Sakin bir şehir olan Vxj'da Linda Wallin korkunç bir şekilde ldrlr. Polis akademisinden mezun olmak üzere olan yirmi yaşındaki genç kadın yaşadığı evde fiziksel şiddet görmüş ve tecavüze uğramıştır. Bütün kanıtlar Linda'nın, katilini tanıdığına işaret etmektedir.

Stockholm'deki Ulusal Suç Birimi Merkezi, baş belası olarak görülen Dedektif Başkomiser Evert Bckstrm' beklenmedik bir şekilde davanın başına getirir. Bckstrm bencil, kibirli, sorumsuz, kendisi hariç herkesin aptal olduğunu düşünen, yalnızca balığına ve yakınındaki alkol şişesine güzel hisler besleyebilen, yemek, içmek, uyumak ve masraflarını İsveç hkmetine detmekle meşgul bir adamdır.

Medya etraflarına akbaba gibi şşmşken Bckstrm'n ekibi bu dava için canla başla çalışır: İpuçlarını inceler, görgü tanıklarıyla görüşür ve DNA rnekleri toplarlar. Peki tüm bu abaları Linda cinayetini çözmeleri için yeterli olacak mıdır?

"Yazarın hayranları emniyet glerinin çeşitli alanlardaki kirli sırlarını, yolsuzluklarını, görevi kötüye kullanmalarını, zorba amirlerini ve işlerini savsaklamaları nedeniyle soruştırmada çıkan sorunları keyifle okuyacaklar."

24heures

"Ustaca yazılmış bu roman, sonuna kadar okuru şaşırtmayı başarıyor."

NRC Handelsblad



Ayısığı Kitaplığı

Pegasus Yayınları: 1951
Bestseller Roman: 813

AKBABA MECLİSİ
LEIF G.W. PERSSON
Özgün Adı: Linda – Som I Lindamordet

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ecem Aycan Öztöpler
Düzeltili: Ayten Koçal
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2018
ISBN: 978-605-299-501-3

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 2005, Leif GW Persson

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Salomonsson Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)  [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)  [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

LEIF G.W. PERSSON



AKBABA MECLİSİ

İngilizcesinden çeviren:

Nil Karaca

PEGASUS YAYINLARI

*Neredeyse herkesten daha iyi yapan
Maj Sjöwall ve Per Wahlöo'ye*

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**



1.

Växjö, 4 Temmuz Cuma

Linda'yı bir komşu kadın bulmuştu ve aslına bakılırsa bu, onu annesinin bulmasından çok daha iyi olmuştu. Bu aynı zamanda polisi de büyük bir zaman kaybından kurtarmıştı. Annesi, pazar sabahına kadar yazlıklarından dönmeyi planlamıyordu ve bu dairede Linda'yla yalnız oturuyorlardı. Özellikle cinayet soruşturmaları söz konusu olduğunda polis açısından zaman çok önemliydi.

Sabah saat sekizi beş geçte Växjö polisi bölgesel iletişim merkezine ihbar gelmiş ve o sırada oralarda dolaşmakta olan bir devriye aracı olay yerine ulaşmıştı. Üç dakika sonra devriye aracından bilgi gelmişti. İlk devriye arabası olay yerine varmış, polisi arayan kadın devriye arabasının arka koltuğuna yerleştirilmişti ve ekip, durumu incelemek için binaya girmek üzereydi.

Nöbetçi memur, aramaya bizzat cevap vermişti. Olay yerine ulaşan, ondan daha genç iki meslektaşının bölge karakolundaki ünleri maalesef çok da olumlu sayılmazdı; onların iki katı yaşındaki, görevde otuz yılı devirmiş ve boktan işlerle çok fazla zaman geçirmiş bir nöbetçi memur olarak ilk aklına gelen, günün o saatinde görev başında kim varsa destek kuvveti olarak göndermek olmuştu. Ancak o daha bunun üzerinde düşünürken devriyeler bir kez daha bilgilendirme yapmışlardı. Aradan sadece sekiz dakika geçtikten sonra aramışlardı ve konuştuklarının, o

sırada dinlemede olan birileri tarafından duyulmaması için cep telefonundan aramışlardı. Saat sekizi çeyrek geçiyordu ve olay yerinde bulunan polis memurlarının bilgilendirme amaçlı ilk araması yaklaşık bir dakika sürmüştü.

Ancak ilginç bir şekilde yaşlarına, deneyimlerine ve kötü şöhretlerine rağmen ilk defa her şeyi doğru yapmışlardı. Kendilerinden beklenenleri yerine getirmişlerdi ve hatta içlerinden biri fazlasını bile yapmıştı. Yaptığı fazladan iş, hizmet sicil kaydına altın bir yıldız işlenmesini sağlamıştı ve bu, Văxjö Polis Teşkilatı'nda daha önce hiç görülmemiş bir şekilde gerçekleşmişti.

Dairenin yatak odasında ölü bir kadın bulmuşlardı. Her şey, kadının öldürülmüş olduğunu ve cinayetin sadece birkaç saat önce işlendiğini –bunu nereden anladıklarını bilmiyordu– gösteriyordu. Ancak binanın arka tarafındaki açık yatak odası penceresi haricinde saldırgana dair herhangi bir iz yoktu. Pencerenin açık olması, saldırganın olay yerinden ayrıldığını gösteriyordu.

Fakat ne yazık ki durumu zorlaştıran bir şey vardı. Nöbetçi memurun konuştuğu genç polis, kurbanı tanıdığı kanısındaydı ve kurban şayet düşündüğü kişiye bu, nöbetçi memurun bu kadınla yaz boyunca sıklıkla karşılaştığı, son olarak da önceki gün işten çıkarken gördüğü anlamına geliyordu.

“Kötü, çok kötü,” diye mırıldandı nöbetçi memur kendi kendine. Sonra da “işyerinde olabilecek en kötü durumda yapılması gerekenler” listesini çıkardı. Üzerinde hatırlatıcı niteliğinde on maddelik bir listenin olduğu lamine kaplı A4 kâğıdının dikkat çeken bir başlığı vardı: “İşyerinde malum durum ortaya çıkarsa.” Eskiden beri bu notu her mesai saatinin başında masasının üzerindeki karakol kayıt defterinin altına koyardı ve en son neredeyse dört yıl önce listeyi yerinden çıkarması gerekmişti.

“Tamam çocuklar,” dedi nöbetçi memur. “Şöyle yapıyoruz...”

Sonra o da kendisinden beklenen her şeyi yaptı. Ancak daha fazlasına kalkışmadı çünkü onun yaşında böyle bir heyecana gerek yoktu.

Olay yerine ilk ulaşan devriye arabasında Växjö'dan iki genç polis memuru vardı. Otuz yaşındaki Dedektif Polis Vekili Gustaf von Essen, her zaman sadece "mükemmel bir sıradan baron" olduğunu göstermeye dikkat etse de isminden dolayı teşkilatta kendisine "kont" diye hitap ediliyordu. Arabadaki diğer polis memuru ise ondan dört yaş daha genç Patrik Adolfsson'du ve maalesef sadece soyadından kaynaklanmayan nedenlerle Adolf olarak biliniyordu.

Çağrıya cevap verdiklerinde olay yerinden sadece birkaç kilometre uzaktaydılar ve polis merkezine doğru gidiyorlardı. Sabahın o saatinde bölgede neredeyse hiç trafik olmadığı için Adolf 180 derecelik bir dönüş yapmış, gaza basarak siren veya lambalarını kullanmaksızın olabilecek en hızlı şekilde ilerlerken Kont da herhangi bir şüpheli hareketliliğe karşı gözünü dört açarak karşı şeridi izlemişti.

İkisi birlikte neredeyse iki yüz kilo ağırlığındaydılar. Çoğunlukla kemik ve kastan oluşan, tüm duyuları ve motor fonksiyonları olabilecek en iyi durumda iki İsveç polisi birlikteyken verandasında üç holiganın kapısını kırmak üzere olduğunu söylemek için korkuyla arayan herhangi bir vatandaşın çağrısına karşılık verebilecek ideal bir güç oluşturuyorlardı.

Olayın gerçekleştiği iddia edilen Pär Lagerkvists väg'deki binanın önüne park ettiklerinde orta yaşlı, korkmuş bir kadın koşarak onlara doğru geldi. Ellerini kollarını sallıyor, kekeleyerek konuşuyordu ve arabadan ilk inen Adolf, kibarca onu kavrayarak arabanın arka koltuğuna oturttu, kadını "her şeyin geçtiğine" ikna etti. Kont, zanlının hâlâ içeride olup o taraftan kaçmaya çalışması ihtimaline karşı binanın arka tarafında silahını çekmiş pozisyon alırken Adolf hızlıca binanın girişini kontrol ettikten sonra daireye girdi. Ön kapı ardına kadar açık olduğundan eve kolaylıkla girmişti.

Altın yıldızı kazanmasını sağlayacak şeyi, işte tam da bu noktada yaptı. İlk kez, Stockholm'deki Polis Akademisi'nde

kendisine öğretilen diğer şeyleri yapmadan önce silahını çekerek odaları dolaştı. Adli tıpcı meslektaşlarının işini zorlaştırmamak veya hâlâ içeride ve saldıracak kadar çılgınsa failin karşısında kolay bir hedef olmamak için duvarların dibinden yürüyordu. Ancak içeride sadece kurban vardı. Yatakta hareketsiz bir şekilde, başını, bedenini ve bacaklarının yarısını örten kanlı çarşafın altında yatıyordu.

Adolf, yatak odası penceresinden Kont'a seslenerek merdivenleri kontrol edebileceğini söyledikten sonra tabancasını kılıfına soktu ve sol koltuk altından küçük dijital kamerayı çıkardı. Kadının hâlâ yaşıyor olup olmadığını görmek için çarşafın başını örten kısmını dikkatle kıvrımadan önce hızlıca hareketsiz bedeninin birkaç fotoğrafını çekti.

Her ne kadar kadının boynunun etrafını saran kement ve gözlerindeki bakış dikkate alındığında bunu yapmasına gerek yoktuysa da sağ işaret parmağıyla kadının şahdamarını buldu. Daha sonra dikkatli bir şekilde yanaklarını ve şakaklarını kontrol etti. Tıpkı bu şekilde dokunduğu yaşayan kadınların aksine kadının cildinin katılaşmış olduğunu hissetti.

Üzerinden çok fazla zaman geçmemiş olmakla birlikte kadının ölmüş olduğu kesin, diye düşündü.

Fakat bu kadını tanıyordu. Daha önce sadece görmüş olduğu biri değil; tanıştığı, hatta konuştuğu ve hakkında hayaller kurduğu biriydi. Hepsinden garibi, bu konudan hiç kimseye bahsetmeyi düşünmemiş olmasına rağmen hayatında hiç o anda olduğu kadar *varolduğunu* hissetmemişti. Tamamıyla kendinde ancak bir yandan da olan bitenin dışında bir yerlerde durmuş kendini izliyor gibiydi. Tüm bu olanların kendisiyle hiçbir ilgisi olmamakla birlikte, sadece birkaç saat öncesinde en az kendisi kadar canlı olan ve şu anda yatakta ölü bir şekilde yatan kadınla da çok ilgili değildi sanki.

2.

Kurbanı bulan ve polisi arayan görgü tanığıyla ilk kez sabah on civarında, o saatte mesaiye başlamış olan iki dedektif görüştü. Görüşme kamerayla kaydedildi ve aynı gün de rapor yazıldı. Rapor yaklaşık yirmi sayfaydı: Margareta Eriksson elli beş yaşında, çocuğu olmayan dul bir kadındı; kurban ve annesinin yaşadığı binanın en üst katında oturuyordu.

Görüşmenin sonunda Adli Yargı Kanunu'nun onuncu paragraf, yirmi üçüncü fıkra çerçevesinde açıklama yapma yasağına tabi olduğu konusunda görgü tanığının bilgilendirildiği kaydedildi. Kadının, görüşmenin içeriğini hiç kimseyle paylaşmaması gerektiği bilgilendirmesi karşısında "cezalandırılma korkusuyla" verdiği tepki gayet normaldi. Aslında bunda bir gariplik de yoktu. Genellikle bir görüşme esnasında böylesine bir bilgilendirme yapılmazdı ve ayrıca kadın, bu uyarıyı aldığı anda her insanın vereceği türden bir karşılık vermiş, kendisinin böyle bir konuda dedikodu yapacak türden bir insan olmadığını söylemişti.

Bodrum ve çatı katı dâhil toplam altı kattan oluşan bina, görgü tanığının başkanı olduğu bir konut birliğine aitti. Alt-taki üç katın her birinde iki, görgü tanığının oturduğu en üst kattaysa iki daire büyüklüğünde tek bir daire vardı. Toplamdaki yedi dairenin hepsi orta yaşlı veya daha yaşlılara, bekârlara ve yetişkin çocukları artık yanlarından taşınmış olan çiftlere aitti. Suçun işlendiği sırada ev sahiplerinin çoğu tatildeydi.

Cinayetin işlendiği daire kurbanın annesine aitti ve görgü tanığının ifadesine göre kurban da ara sıra orada yaşıyordu. Tanık, son zamanlarda maktulü sıklıkla görüyordu ancak maktulün annesi zamanının çoğunu geçirdiği, Vāxjö'ya yirmi kilometre uzaklıkta bir ada olan Sirkön'deki yazlığında tatildeydi.

Dört oda ve bir mutfaktan oluşan daire, binanın sokağa bakan tarafından giriş katındaydı ancak apartmanın eğimli zeminine inşa edilmiş olmasından dolayı, müstakil evler ve birkaç apartman blokuyla çevrili bir ağaçlık alana açılan arka bahçeye bakan tarafta bir kat yukarıdaydı.

Görgü tanığının görüşme sırasında anlattıklarına bakılırsa köpekler, uzun yıllardır hayatında önemli yer işgal ediyordu. Son dönemlerde biri Labrador, diğeri Spaniel olmak üzere iki köpeği vardı ve onları günde dört kez yürüyüşe çıkarıyordu. Sabahları saat yedide genellikle en az bir saat süren bir yürüyüş yapıyorlardı.

“Sabah insanıyım, erken kalkmakta hiçbir zaman zorlanmamışımdır. Sabahları yatmaktan nefret ederim.”

Eve döndüklerinde kadın genellikle kahvaltısını yapıp sabah gazetelerini okuyor, bu sırada köpekler de sabah mamalarını yiyorlardı. Saat on ikide tekrar yürüyüş zamanı geliyordu. Köpeklerle birlikte yine yaklaşık bir saat yürüyüşten sonra eve döndüğünde genellikle öğle yemeğini yiyor, dört ayaklı dostlarını da “kurumuş domuz kulağı veya çiğneyecek başka güzel bir şeyle” ödüllendiriyordu.

Saat beşte tekrar çıkıyor ancak bu kez yürüyüşü daha kısa, yaklaşık yarım saat sürüyordu. Böylece televizyonda akşam haberlerini açmadan önce rahat rahat akşam yemeğini yemek ve “Peppe ve Pigge'ye akşam mamalarını vermek” için vakti kalmış oluyordu. Son olarak televizyonda izleyeceği programlara göre saat on-on iki arasında köpekleri “akşam çişleri” için tekrar çıkarıyordu.

Başka bir deyişle, büyük ölçüde köpeklerinin ihtiyaçları doğrultusunda belirlenen bir rutini vardı. Kadın, boş zamanlarını genellikle ya şehirde çeşitli işlerini halletmek üzere koşturarak, arkadaşlarıyla –“çoğunluğu benim gibi kadınlar ve diğer köpekli insanlar”– buluşarak ya da dairesinde evden çalışarak geçiriyordu.

On yıl önce ölen kocası, kendi işini yürüten bir muhasebeciydi ve kadın da yarı zamanlı olarak onunla çalışıyordu. Kocasının ölümünden sonra bazı eski müşterilerine hesaplarında yardımcı oluyordu. Ancak ana geçim kaynağı, kocasından kalan emekli maaşıydı.

“Ragnar, bu konularda her zaman çok tedbirliydi, o yüzden sıkıntı çekmeme neden olacak hiçbir şey yok.”

Görüşme, kadının evinde yapılmıştı. Onunla konuşan dedektifler, kadının bu konuda söylediklerine inanmamalarını gerektiren bir şey olmadığına bizzat şahit olmuşlardı. Gördükleri şeyler Ragnar’ın, ölümünden sonra karısının hayatını sürdürbilmesi konusunda çok dikkatli davrandığını kanıtlıyordu.

Yaşlı kadın, önceki akşam saat on birde köpeklerin “akşam çışı” aktivitesiyle meşgulken kurbanın ön kapıdan çıktığını ve şehir merkezi yönüne doğru gittiğini görmüştü.

“Sanki bir partiye gidiyor gibiydi, gerçi artık günün hangi saati olursa olsun gençlerin çoğunun bu şekilde giyinmeyi tercih ettiğini düşünüyorum.”

Kadın, yolun otuz metre kadar ötesinde duruyordu ve birbirleriyle selamlaşmamışlardı ancak gördüğü kişinin kurban olduğundan emindi.

“Beni gördüğünü sanmıyorum, muhtemelen acelesi vardı. Yoksa eminim selam verirdi.”

Beş dakika sonra her zamanki rutinini tamamlayıp kendi dairesine dönmüş, yatağına uzanmış ve neredeyse anında uykuya dalmıştı. Önceki akşamdan hatırladıkları bunlardan ibaretti.

O inanılmaz yaz erkenden, mayıs ayında başlamıştı ve hiç de bitecek gibi görünmüyordu. Olağanüstü sıcaklığın yaşandığı günler boyunca tek bir yaprak dahi kıpırdamamıştı; havada ne bulut ne de güneşten saklanabilecek gölgelik bir yer vardı. Sıcaklık her gün daha da arttığından ertesi gün kadın, köpeklerle birlikte erkenden saat yedide yürüyüşe çıkmıştı.

Normalde olduğundan daha erken bir saatti ancak “kesinlikle inanılmaz bir yaz... sanırım bu şekilde düşünen sadece ben değilim... dayanılmaz sıcaklıktan kaçmak istedim...” Ve sorumluluğunun farkında her köpek sahibi bilir ki köpekler bu sıcaklıklarda fazla harekete gelemeyizler.

Kadın her zamanki yolunu izlemişti. Ön kapıdan çıktığında sola dönmüş, yol boyunca yürümüş, komşu evleri geçmiş, sonra da oturduğu binanın arka tarafında birkaç yüz metreye yayılan ağaçlık alana doğru ilerlemişti. Yarım saat sonra, saat daha yediye biraz geçmiş olmasına rağmen sıcaklık dayanılmaz bir hal aldığı anda, geri dönüp eve gitmeye karar vermişti. Peppe ve Pigge nefes nefese kalmıştı ve sahipleri bile evinin gölgesine çekilip soğuk bir şeyler içmeyi istiyordu.

Hemen hemen eve dönmeye karar verdiği sırada gökyüzü aniden bulutlanıp kararmış, ağaçları ve çalıları dalgalandıran bir rüzgârla birlikte gök gürültüsü duyulmuştu. İlk yağmur damlaları düştüğünde evinden sadece birkaç metre uzaktaydı ve çiseleyen yağmurun sağanağa dönüşmesiyle birlikte zaten sıırılsıklam ıslanmış olması nedeniyle artık bir anlamı kalmasına rağmen koşmaya başlamıştı.

Komşusunun yatak odası camının açık olduğunu ve rüzgârda sallandığını, odanın içindeki perdelerin çoktan sıırılsıklam olduğunu görmüştü.

Apartmana girer girmez –“yanlış hatırlamıyorsam yedi buçuktu”– komşusunun zilini defalarca çalmış ancak kapıyı açan olmamıştı.

“Eve geç geldiğini ve pencereyi açtığını düşündüm. Gerçi bunun bir işe yarayacağı söylenemez, ne de olsa dışarısı içeriden çok daha sıcak. Her neyse, akşam işine çıktığımızda pencere kapalıydı, böyle şeyler genelde dikkatimi eker.”

Kapıyı açan olmadığından kadın, asansörle dairesinin olduğu kata ıkmişti. Köpeklerinin üzerlerini kurulamış ve kendisi de daha kuru giysiler giymişti. Morali de bozulmuştu.

“Burası ortak kullanımlı bir bina olduğundan, su basması ihtimalini hafife almamak gerekiyor. Ayrıca hırsızlık riski de var. Her ne kadar pencere pervazı birkaç metre yukarıda olsa da gün geçmiyor ki gazetelerde insanların her şeylerini çalan hırsızlarla ilgili bir haber okumayalım. Ayrıca uyuşturucu etkisi altında olsalar bile arkadaşlarından bir merdiven ödünç almaları hiç de zor bir şey değil, öyle değil mi?”

Fakat yaşlı kadın ne yapmalıydı? Bir daha karşılaştığında kızla konuşmalı mıydı? Annesini arayıp şikâyet mi etmeliydi? İki hafta önce de buna benzer, ani sağanak yağış olmuş ancak on dakika sürdükten sonra başladığı gibi aniden durmuştu, ardından güneş tekrar mavi, bulutsuz gökyüzünde parlamaya başlamış ve bu, çimler ve diğer bitkilere iyi gelmişti. Ancak bu kez yağış uzun sürmüş, on beş dakika geçmiş, köpeklerin mamalarını verip kendisine de kahve hazırladıktan sonra hâlâ yağmurun şiddetini kesmemesi üzerine kararını birden vermişti.

“Daha önce söylediğim gibi, konut birliğinin başkanayım ve hep birbirimizin arkasını kollarız. Özellikle pek çok kişinin tatilde olduğu yaz aylarında. Bu yüzden de binadaki dairelerin pek çoğunun anahtarı vardır bende.”

Böylece kurbanın annesinin kendisine vermiş olduğu anahtarı almış, asansörle zemin kata inip “belki evdedir diye” birkaç kez zili çalmış, sonra da kapıyı açarak eve girmişti.

“Sanırım gençleri evde yalnız bırakınca ortalık böyle görünüyor. Bu yüzden aklıma bir şey gelmedi. Hatırladığım kadarıyla evde birinin olup olmadığını anlamak için birkaç kez

seslendim ancak cevap gelmedi, ben de... yatak odasına girdim... evet... ve olanları gördüm. Neler olduğunu hemen anladım. Bu yüzden de... geri döndüm ve... yola kadar koştum... adamın hâlâ içeride olabileceğini düşündüm. Çok korkmuştum. Neyse ki telefonum yanımdaydı ve hemen polis imdat numarasını... aradım... bilirsiniz işte, 112. Gazetelerde aksini okumamıza rağmen telefonu hemen açtılar.”

Yaşlı kadın, açık olan yatak odası penceresini kapatmaya fırsat bulamamıştı. Zaten olay yerine ilk devriye arabası ulaştığında yağmur durmuştu ve o zamana kadar oluşmuş bir yağmur hasarının olayla herhangi bir ilgisi yoktu. Polis memuru Adolfsson'un da aklına pencereyi kapatmak gelmemişti. Aslında pencere pervazında geniş bir alana yayılmış, suyla karışmış kan izlerini fark etmişti ancak artık yağmurun dinmiş olduğunu görünce bu ayrıntıyla ilgilenmeyi adli tıp birimindeki meslektaşlarına bırakmaya karar vermişti.

Gelmiş geçmiş en sıcak yaz, her sabah köpekleriyle aynı rutin yürüyüşünü yapan ve aynı zamanda kurbanın evinin anahatarlarını bulunduran bir komşu, aniden bastıran yağmur, açık bir pencere. Tüm bu koşullar, kaderin eliyle bir araya gelmiş olarak da görülebilirdi ancak sebebi ne olursa olsun polisin olayların nasıl cereyan ettiğini anlamasının nedeni buydu. Muhtemel alternatifleri düşününce de kesinlikle olabileceklerin en kötüsü değildi bu.

3.

Nöbetçi polis memuru üzerine düşeni kesinlikle yapmıştı. İki saatten kısa bir süre içinde olay yerinde olması gereken herkes oradaydı. Maalesef orada olmamaları çok daha iyi olacak pek çok insan da vardı ancak bu konuda onun yapabileceği bir şey yoktu. Binanın etrafındaki alan ve önündeki yol da her iki taraftan polis kordonu altına alınmıştı.

Üniformalı polis memurları sistematik olarak komşu binaları ve civarı araştırmaya başlarken bir devriye köpeği de saldırganın binanın arka tarafındaki açık pencereden atlarken bırakmış olduğunu tahmin ettikleri izin yerini bulmaya çalışıyordu. Ancak birkaç saat önceki yağmuru düşününce tahmin edileceği üzere, bundan bir sonuç alınamamıştı.

Adli tıp elemanları dairenin içini araştırmaya başlamışlardı. Teşkilattan bir doktorla irtibata geçilmişti ve doktor, kırsaldaki evinden yola çıkmıştı. Suç biriminden memurlar, cesedi bulan tanıkla ilk görüşmeyi gerçekleştirmişlerdi. Anne ve baba da olanlar hakkında bilgilendirilmiş ve polis merkezine getirilmişti. Yakında bölgede kapı kapı araştırmalar başlayacaktı ve görevli polislerin listelerindeki tüm maddeler –sonuncusu hariç– yerine getirilmişti.

Nöbetçi memur, tüm adımların atıldığından ya da atılmakta olduğundan emin olduğunda, listenin son maddesiyle ilgilenmiş ve bölge polis müdürünü aramıştı. İlginçtir ki bitmek tükenmek bilmeyen bu yaz mevsiminde günlerden cuma olmasına rağmen

müdür, Văxjö'nün birkaç yüz kilometre uzağında, Oskarshamn'ın kıyı şeridindeki yazlığında değil, nöbetçi memurla aynı binada, birkaç kat yukarıdaki masasında oturuyordu. O sabah saat yedi buçukta, on beş dakika boyunca telefonda konuşmuşlardı. Çoğunlukla kurban hakkında konuşmuşlardı ve muhabbet sona erdiğinde nöbetçi memur, tüm deneyimine ve katılığına rağmen açıklayamadığı şekilde aniden gergin hissetmişti.

Gerçekten de garipti çünkü el yazması listesine en son başvurması gerektiği zamanı hatırlayınca içini bir memnuniyet kaplardı genelde. Kalmar polis teşkilatıyla ortak yürüttükleri bir soruşturmada uzun süreliğine geçici olarak görevlendirilmişti. Şehrin en korkunç iki holigan grubu gün ortasında, şehrin göbeğinde; kanunlara uyan, düzgün vatandaşların arasında çılgınca bağırmaya başlamış, sağa sola ateş etmişlerdi. Bir mucize eseri sadece birbirlerini vurmuşlardı ve nöbetçi memur, böyle bir şeyin sadece Småland'da olabileceğini düşünmüştü o zaman.

Bölge polis müdürü de mutlu değildi. Aslında cinayet dedektifi değildi ve henüz gerçekleşmemiş şeyler hakkında kaygılanmamak hayattaki ilkelerinden biriydi. Ancak bu dava hiç de iyi görünmüyordu. Bu davada klasik bir cinayet soruşturmasının tüm işaretleri mevcuttu ve işler kötüye giderse –ki kurbanın kim olduğu düşünülürse bu gayet mümkündü– olaylar mümkün olan en talihsiz şekilde cereyan ettiğinde kendisi gibi insanlar nasıl hissediyorsa o şekilde hissetmesi kuvvetle muhtemeldi.

Bölge polis müdürü, önceki hafta akşam yemeği sonrası konuşması esnasında polisin elindeki kısıtlı imkânlar konusuna geniş yer ayırmış ve kendi birimini “giderek artan suç oranı düzeylerine karşı durmaya çalışan, uygunsuz ve yetersiz bir şekilde inşa edilmiş bir çite” benzetmişti.

Konuşması çok beğenilmişti. Kendisi de özellikle zekice ve yerinde bulunduğu çit benzetmesinden çok hoşnut kalmıştı. Böyle düşünen tek kişi o değildi; en büyük yerel gazetenin genel yayın yönetmeni de yemekteydi, kahve ve konyak içerlerken onu tebrik etmişti. Ama o, o zamandı ve bölge polis müdürü, önlerindeki

birkaç saat içinde yayın yönetmeninin düşüncelerinin ne yönde değişeceğini düşünmek bile istemiyordu.

En kötüsü de kendisinin kişisel, tamamen özel duygularının varlığıydı. Kurbanın babasıyla tanışıyorlardı, adamın kızıyla da –cinayet kurbanı– birkaç kez karşılaşmıştı. Neşeli, genç bir kadın olarak hatırlıyordu onu ve şayet bir kızı olmuş olsaydı, ona benzemesinden, onun gibi olmasından memnuniyet duyardı. *Neler oluyor, diye düşündü. Neden burada çalıştığı bunca yıl boyunca hiçbir cinayet vakasının gerçekleşmediği Văxjö'da oluyor? Benim bölgemde? Ve bunlar yetmiyormuş gibi bir de yazın ortasında?*

O anda kararını verdi. Şu anda çiti ne kadar gerilmiş olursa olsun, yaz tatilleri ve diğer polis meseleleri ne kadar durumunu güçleştirirse güçleştirsın kendisini olabilecek en kötü senaryoya hazırlamasının zamanı gelmişti. Bu yüzden de telefonu aldı ve yardım istemek için öğrencilik günlerinden eski bir arkadaşını, USBB'yi aradı. *Böyle bir durumda başka kime gidebilirim ki, diye düşündü polis müdürü.*

On dakikadan kısa süren konuşmanın ardından bölge polis müdürü büyük ölçüde rahatladığını, neredeyse özgürleştiğini hissetmişti. Alabileceği en büyük yardım olan, efsanevi Ulusal Suç Birimi'nin cinayet birliği yoldaydı ve başkan, yardımın aynı gün orada olacağına dair söz vermişti.

Görevin ilk aşamalarından kendisi de alınının akıyla çıkmıştı. Tamam, belki altın veya gümüş yıldızlık bir şey değilse de en azından küçük bir bronz yıldızı hak etmişti çünkü hiç de önemsiz olmayan bir ayrıntıyı düşünmüştü. Derhal sekreterine Town Otel'i aratmış ve yakın bir gelecek için tek kişilik altı oda ayırttırmıştı; odaların birbirine yakın ve mümkünse otelin diğer bölümlerinden ayrı olmasını talep etmişti.

Town Otel çalışanları bu durumdan memnundu çünkü yaz ortasıydı ve pek çok boş oda vardı. Ancak bu durum birkaç saat sonra değişecekti ve Văxjö'nın merkezinde tek bir boş otel odası kalmayacaktı.



4.

Stockholm, 4 Temmuz Cuma

Saat daha sabahın onu olmasına rağmen –mayıs ayında başlamış ve hiç bitmeyecek gibi görünen bu olağanüstü yaz sıcağında– Ulusal Suç Birimi'nin efsanelerinden biri çoktan ofise ulaşmıştı. Başkomiser Dedektif Evert Bäckström, pek çok meslektaşının aksine hiç tatil yapmamış; sivrisinekler, kızgın bir eş ve mızıldanan çocuklarla, tüm o çılgın komşularla, iğrenç sokak tuvaletleriyle, petrol kokan barbekülerle ve ılık biralarla mücadele etmek zorunda kalmamıştı.

Bäckström kısa boylu, şişman ve ilkel bir adamdı ancak gerektiğinde hem kurnaz olabiliyor hem de öyle kolay kolay unutmuyordu. Kendisini hayatının baharında, bilge bir adam olarak görüyordu. Şehrin sakin yaşamını tercih eden özgür bir ruhtu ve çok sayıda hoş, dekolte giyimli hanım da onunla aynı fikirde olduğundan, hayatından şikâyet etmek için bir sebep görmüyordu.

Yaz tatilleri, yol yordam bilmeyen insanlara özgü bir keyif kaynağıydı ve neredeyse tüm meslektaşlarının bu tatillerden fazlasıyla faydalananıyor olması, ofiste kalıp nihayet zamanını kendi keyfine göre kullanma fırsatını değerlendirmek için iyi bir fırsattı. Ofise en geç o geliyor, en erken de o çıkıyordu ve etrafında bu konuda yorumda bulunacak kimse olmuyordu. Bütün olay da buydu zaten. Polis merkezinin dışındaki işleri halletmek için fazlasıyla zamanı oluyor, şayet ofiste kalan amirlerden biri ofisini kontrol ederse hep hazırlıklı oluyordu.

Bir üst kıdemdeki amiri tatile gitmeden önceki gün Bäckström, olabilecek en kötü ihtimalin gerçekleşmesi durumuna karşın atılması gerekecek adımlarla ilgilenmenin yanı sıra, tüm boş zamanını eski, faili bulunamamış vakaları inceleyerek geçireceğini söylemişti. Amiri, Kungsholmen'daki polis merkezinden uzaklaşmak istediği için ve Bäckström'le konuşmaya pek de hevesli olmadığından herhangi bir itirazda bulunmamıştı. Bu yüzden de şimdi Bäckström'ün masası, pek zeki sayılmayan meslektaşlarının sebepsiz yere yüzlerine gözlerine bulaştırdıkları eski, çözülmemiş davaların dosyalarından oluşan bir yığınla kaplıydı.

İşe geldiğinde ilk yaptığı, olur da birileri gelirse diye kâğıt yığınlarını düzenlemek oldu. Aşırı iş yüküyle dolu masasının ardında duran rahatsız koltuğunda oturup gününün kalanını planladıktan sonra ulaşılamaması için uygun mazeret bildirmeni aktive etmek üzere telefonunu eline aldı. Pek çok seçenek vardı ve günün kalanını "toplantıda", "resmî iş için ofis dışında", "geçici olarak ofis dışında", "haricî işle meşgul" ve hatta "iş için şehir dışında" seçeneklerinden hangisiyle geçireceği konusunu, şüphe uyandıracak bir düzen izlemekten kaçınmak için şansa bıraktı. Sürekli karşısına çıkan bu görevi yerine getirdikten sonra genellikle "öğle yemeği" yiyerek günün geri kalan sorunlarıyla ilgilenmenin zamanı gelmiş olurdu. Temel bir insan ihtiyacı, istihdam mevzuatıyla tanınan bir hak ve polis telefon sisteminde kendine ait bir kodu olacak kadar önemli bir izin sebebi. Bu konuda mazeret uydurmasına bile gerek yoktu.

Tek sorun, fazla mesai ücreti ve diğer küçük maddi avantajlar konusunda bariz bir sıkıntının söz konusu olmasıydı çünkü daha önce pek çok defa olduğu gibi maaş ödemesinin üzerinden daha sadece bir hafta geçmiş olmasına rağmen ufak bir bütçe sıkıntısı yaşıyordu. *Bir yolunu bulurum*, diye düşündü Bäckström. Sıcak havada, şehirde her zaman yarı çıplak hanımlar olacaktı. Yakında manyağın biri, puştun tekini üç yıldızlı bir mekânda öldüresiye dövecek ve bu da basit bir polis memuru için fazla mesai, harcamalar ve diğer vergisiz avantajlar sağlayacak bir

seyahat anlamına gelecekti. Bu umut verici düşüncelere dalmışken birdenbire telefonu çaldı.

Bölge polis müdürü, Växjö'dan aradığı esnada Ulusal Suç Birimi Başkanı, Sten Nylander da –ya da sekiz yüz personel arasında adlandırıldığı üzere USBB– derin düşüncelere dalmıştı. Yönetim odasındaki ya da kendi tabiriyle operasyon merkezindeki geniş planlama masası üzerine yaymış olduğu karmaşık bir operasyon sorunuyla ilgili düşünüyordu. Daha özele inmek gerekirse uluslararası teröristlerin aklına Arlanda'da bir uçak kaçırmak gibi aptalca bir fikir gelmesi durumunda, emrindeki acil müdahale ekibini en iyi şekilde nasıl harekete geçireceğine yönelik planlar konusunda kafa patlatıyordu.

Växjö'daki meslektaşları belli ki önemli ve önemsiz sorunlar arasında ayırım yapmak konusunda kendisi gibi yetenekli değildi. Gününün yarısının ziyan olmasını engellemek için emrindeki Ulusal Suç Birimi'nden birilerini hemen oraya yönlendireceğini taahhüt etti. En kötü ihtimalle, *şayet adamlarım meşgullerse önceliklerini yeniden düzenleyebilirler*, diye düşündü ve telefonu kapattıktan sonra sekreterini çağırıp ondan, Ulusal Suç Birimi'nden “şu adını hiçbir zaman hatırlayamadığı şişko, piç herife” ulaşmasını istedi. Sonra da daha önemli konularla ilgilenmeye devam etti.

“Anlaşılan, tatil döneminin ortası olmasına rağmen USBB'nin elinde çok iş var,” dedi Bäckström patronunun sekreterine en sevimli haliyle gülümseyip kadının arkasındaki kapalı kapıya doğru başıyla işaret ederek. *Operasyon Merkezi, USBB, ne demezsin*, diye düşündü.

“Evet, kesinlikle çok meşgul,” dedi sekreter mesafeli bir ses tonuyla başını kâğıtlarından kaldırmadan. “Yılın hangi dönemi olursa olsun,” diye ekledi.

Doğal olarak, diye düşündü Bäckström. *Ya da bir kursa gitmiş ve onun gibi insanların, Svenska Dagbladet gazetesinde bir*

makale okurken benim gibileri on beş dakika bekletmeleri gerektiğini öğrenmiş olmalı.

“Evet, zor zamanlardan geçiyoruz,” dedi Bäckström üzgün bir sesle.

“Öyle,” dedi sekreter sert bir bakışla.

Tabii USBB değilsen, diye düşündü Bäckström. Pislik herifin lakabı da havalıydı. USBB, kulağa hem maço hem de askeri geliyordu. Ulusal polis şefi olmaktan, çiftlikteki en büyük kuş olup UPŞ diye anılmaktan kesinlikle daha iyiydi. *Kim UPŞ olmak ister ki,* diye geçirdi içinden Bäckström. *Sanki hoşlanmadığın bir kadınla çıktığında seçtiğin bir isim gibi geliyor kulağa.*

“USBB şimdi müsait,” dedi sekreter, başıyla kapalı kapıyı işaret ederek.

“Çok teşekkürler,” dedi Bäckström oturduğu yerden hafifçe başını öne eğerek. Tam on beş dakika... *Bir çocuk bile anlar bunu. Hatta sen bile, seni küçük bekçi köpeği,* diye geçirdi içinden sekretere neşeyle gülümseyerek. Kadın karşılık vermedi, sadece ona şüpheli bir bakış attı.

Bäckström’ün en kıdemli amiri, kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Erkeksi, belirgin çenesini sağ baş ve işaret parmaklarıyla sıvazlamakla meşguldü ve Bäckström içeri girdiğinde tek kelime etmedi, sadece başıyla belli belirsiz, kabaca selamladı.

Garip bir tip, diye geçirdi içinden Bäckström. *Ayrıca dışarısı otuz dereceyken üzerindikiler ne komik kıyafetler.* Ulusal Suç Birimi Başkanı’nın üzerinde, her zamanki gibi kusursuz bir üniforma vardı. Siyah binici çizmesi, polis atlı biriminin mavi pantolonu, omuzlarında dört altın rengi çubuk ve meşe yaprağı üzerinde bir kraliyet tacı bulunan apoletler; sol göğsünde dört çizgili bir kurdele, sağ göğsünde bir nedenle Ulusal Suç Birimi’nin amblemi haline gelmiş, birbirine çapraz iki altın kılıç figürü olan göz kamaştırıcı beyazlıkta bir gömlek giymişti. Kravatı, tabii ki polis teşkilatının kıdemli komutanlarına verilen iğnenin

yardımıyla tam doğru açıda bağlanmıştı. Sırtı bir süngü gibi dimdik, göğsü önde, göbeği içine çekik vaziyette oturuyordu.

Ne çene ama! Yüzü lanet bir petrol tankeri gibi görünüyor, diye düşündü Bäckström.

“Neden böyle giyindiğimi düşünüyorsan şayet,” dedi USBB parmaklarını çenesinden çekmeden, “daha sonra Brandklipparen’e binmeye gitmeyi planlıyorum.”

Başarılı olmak için çok istekli. Dikkatli olmalı, diye düşündü Bäckström.

“Asil bir küheylana kraliyet ismi yakışır,” diye ekledi USBB.

“Evet, XII. Charlie’nin midillisinin adı da buydu değil mi?” dedi Bäckström yalaka bir ifadeyle. Aslında tarih derslerinin çoğunu asmıştı.

“Hem XI. hem de XII. Charlie’nin,” dedi USBB. “Aynı isim ancak doğal olarak aynı at değil. Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye ekledi geniş planlama masasının üzerine kurulmuş, karışık modeli başıyla işaret ederek.

Tüm o terminaller, hangarlar ve uçakları düşünürsek muhtemelen Poltava Savaşı değil, diye düşündü Bäckström.

“Arlanda,” diye tahmin yürüttü. *Arlanda yukarıdan nasıl görünüyordu acaba?*

“Kesinlikle,” dedi USBB. “Ama seni görmek isteme sebepim bu değil.”

“Dinliyorum patron,” dedi Bäckström, sınıfın en zeki öğrencisi gibi görünmeye çalışarak.

“Växjö,” dedi USBB vurgulu bir ses tonuyla. “Bir cinayet soruşturması. Genç bir kadın bu sabah evinde boğulmuş halde bulundu. Muhtemelen tecavüze de uğramış. Oradakilere yardımcı olacağımıza dair söz verdim. Bu nedenle hemen bir ekip oluştur ve yola çık. Ayrıntıları Växjö’da alırsın. Buradakilerden itiraz eden olursa bana yönlendir.”

Mükemmel, diye düşündü Bäckström. *Üç silahşorlar zamanından bile mükemmel.* Çünkü okuldan kaçtığında okuduğu tek kitap oydu.

“Sorun değil patron,” dedi Bäckström. *Växjö*, diye geçirdi içinden. Orası Småland civarında, deniz kenarında bir yer değil miydi? Yılın bu zamanı hatun kaynıyor olmalıydı.

“Bir şey daha,” dedi Ulusal Suç Birimi Başkanı. “Unutmadan söyleyeyim. Ufak bir sıkıntı var. Kurbanın kimliği.”

Bäckström, *hadi bakalım*, diye düşündü yarım saat sonra masasına oturmuş ayrıntıları düzenlemekle meşgulken. İlk olarak tatil döneminin ortasında, bir cuma günü olmasına rağmen hesaplardan posta havalesiyle ciddi miktarda likit aktarımı yapmayı başarmıştı. Buna şiddet suçları biriminin bağış kutusundan aldığı birkaç bin kronu da ekledi. Burada acil durumlar ve beklenmedik masraflar için her zaman bir şeyler olurdu ve Bäckström bu hesabı her zaman kontrol ederdi. Çünkü her ne kadar kendi banka hesabı zayıf görünse de beş parasız kalmak gibi bir niyeti de asla yoktu.

Ayrıca beş meslektaşını güçlkle bir araya getirebilmişti; bunların dördü düzgün polis memuru, diğeri de sivil memur olan bir kadındı ve çoğunlukla evrak işlerini düzenlemekle meşgul olacaktı, bu yüzden Bäckström muhtemelen ona katlanabilirdi. Tabii bir de meslektaşlarından biri, bu kadının varlığından memnun olacaktı. Nitekim sefil karısından yeterince uzak olduğunda, eline geçen her fırsatta kadına yanaşıyordu. Bäckström, elindeki ekip listesine bakarken, *pek seçkin bir ekip sayılmaz*, diye düşündü ama kaç kişinin tatilde olduğunu göz önünde bulundurunca hiç de fena sayılmazdı. Ayrıca kendisi de orada olacaktı zaten.

Sırada *Växjö*’ya gidişlerinde ve orada oldukları süre boyunca kullanacakları araç meselesi vardı. Her nasılsa pek çok araç vardı ve Bäckström, en iyi üç araç için talepte bulundu. Kendisi için ellerindeki en geniş dört çeker Volvo’yu seçti. Bu arabanın motoru çok büyüktü ve o kadar çok ekstra donanımı vardı ki teknik bölümdeki çocuklar arabayı hazırlarken çok eğleneceklerdi.

Hemen hemen her şey bitti, diye düşündü Bäckström küçük listesini işaretlerken. Geriye sadece kendi hazırlığı kalmıştı ancak bunu düşünmeye başladığında aniden bir huzursuzluğa kapıldı. İçecek meselesi sorun değildi. Evde yığınla içkisi vardı zaten. Genç meslektaşlarından biri hafta sonu Talinn'e alışveriş gezisine gitmişti ve Bäckström, çok miktarda nevale satın almıştı: viski, votka ve bomba gibi iki kasa ihraç bira.

İyi ama ne giyeceğim, diye düşündü ve aklına bozuk çamaşır makinesi, taşmış durumdaki çamaşır sepeti ve neredeyse bir aydır yatak odasında ve banyoda yığılmakta olan kirli çamaşırlar geldi. Daha bu sabah işe gitmeden önce bu sorunlarla karşı karşıya gelmişti. Duştan yeni çıkmıştı, âdeta temizlikten parlıyordu. Bir kez olsun akşamdan kalma değildi ve insanlarla konuşmak zorunda kalırsa kokudan burunlarının direklerini kırmayacak bir gömlek ve pantolon buluncaya kadar akla karayı seçmişti. *Kendiliğinden yoluna girecektir*, diye düşündü ve aniden aklına parlak bir fikir geldi. Önce üzerine giyecek yeni ve güzel bir şeyler almak için çabucak Sankt Eriksgatan'daki alışveriş merkezine uğrayacaktı. Artık nakit sıkıntısı yoktu ve –biraz daha düşününce fark etti ki– evdeki kirli çamaşırları yanına alıp Växjö'daki otelde yıkattırabilirdi. *Harika*, diye içinden geçirdi. Ama önce öğle yemeği yemeliydi çünkü boş bir mideyle bir cinayet soruşturmasına başlamak, ciddi bir görevi ihmal suçu sayılırdı. Bäckström yakınlardaki bir İspanyol restoranında bolca tapas ve yaz lezzetlerinden oluşan doğru düzgün bir öğle yemeği yedi. Hesabı işverenlerinin ödeyebileceğine karar verdiğinden faturaya, beraberinde bir muhbirin olduğunu belirten bir not ekledi. Muhbir de iki büyük bira içmek istemişti sözüm ona. Bäckström ise görev başında olduğundan sadece sodayla yetindi ve karnı tıka basa doymuş halde tekrar sokağa çıktığında kendisini uzun süredir olmadığı kadar iyi hissetti. *Güneş parlıyor ve hayat güzel gidiyor*, diye düşündü evine doğru giderken. Taksiye binmesi bile gerekmemişti çünkü son birkaç yıldır Inedalsgatan'da,

Kronoberg Park yakınında, polis merkezine sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde küçük, güzel bir evde yaşıyordu.

Daireyi, yıllar önce emekli olan, Stockholm'deki Şiddet Suçları Birimi zamanlarından tanıdığı eski bir meslektaşından devralmıştı. Eski meslektaşı adalar bölgesindeki, huzur ve sessizlik içinde ölene kadar içki içebileceği ve ara sıra da balık avlayabileceği yazlık kulübesine taşınmıştı. Sonuç olarak şehirdeki bu daireye artık ihtiyacı kalmadığından, kontratı Bäckström'e devretmişti.

Bäckström, kendi dairesini Bölgesel Suç Birimi'nde çalışan ve üniformalı bir polis memuruyla ilişkisi yüzünden kendi evinden atılan genç bir meslektaşına satmıştı. Kadın, acil müdahale ekibinde çalışan ve gerektiğinde belalı bir piçe dönüşebilen bir diğer meslektaşıyla evli olduğundan, genç meslektaşı sevgilisinin yanına taşınamazdı.

Bu yüzden de genç adam Bäckström'ün dairesini satın almıştı. Bäckström'ün eşyalarını Kungsholmen'a taşımasına yardım etmesi karşılığında evi uygun bir fiyata vergisiz, nakit ödemeye almıştı. Bäckström'ün iki oda, bir mutfak ve banyodan oluşan yeni dairesi, bir avlunun içinde yer alan binanın ikinci katındaydı. Kirası makuldü; komşuları da hiç gürültü yapmayan, Bäckström'ün polis olduğu konusunda en ufak bir fikri olmayan ve çoğunlukla yaşlı insanlardı. Yani burada her şey mükemmeldi.

Tek problem, Bäckström'ün çam ağacından yapılma sağlam IKEA yatağında, onunla geçireceği keyifli seanslar karşılığında temizlik ve çamaşır işlerini yerine getirecek bir kadın bulmasıydı. Kirli çamaşırlarını daha sonra Våxjö'daki Town Otel'e ve en yakınındaki çamaşırhaneye götürmek üzere büyük bir spor çantasına yerleştirirken, *çünkü şu anda bok gibi görünüyor*, diye geçirdi içinden.

En iyisi tüm daireyi yanımda götürüp otel resepsiyonuna teslim etmem olur galiba. Her neyse, bir şekilde yoluna girecektir, dedi kendi kendine ve buzdolabından soğuk bir bira aldı. İkinci bir çantaya

da ihtiyacı olan her şeyi doldurduktan sonra, aniden korkunç bir düşünceyle gerildi. Sanki birisi ensesinden onu yakalamış ve sarsmıştı: Son yıllarda bu durum fazla sık olmaya başlamıştı. *Egon'u ne yapacağım*, diye düşündü.

Egon, ismini Bäckström'ün dairesine göz kulak olan eski bir meslektaştan almıştı ancak isimlerinin dışında hiçbir benzerlikleri yoktu. Nitekim Bäckström'ün Egon'u, en bilinen cinsten bir Japon balığıydı. Oysa balığa ismini veren adam, yetmiş yaşına yaklaşmış eski bir polis memuruydu.

Bäckström'e, Egon'u ve akvaryumunu altı ay önce tanıştığı bir kadın armağan etmişti. Bäckström, internette gördüğü bir arkadaşlık ilanına karşılık vermişti. Onu bu ilana karşılık vermeye iten şey ilanı veren kadının, kendisine ilişkin verdiği tarifti ancak asıl ilgisini çeken, kadının ilanının sonundaki ifadesi olmuştu: "Üniformalılar tercih edilir." Bäckström, teşkilatta kendi kendisini savunacak kadar yükseldiğinden, üniforma giymekten özenle kaçınıyor olabilirdi ancak böyle bir ayrıntıyı kim dikkate alırdı ki?

Başlangıçta her şey gayet iyi gitmişti. Kadının kendisine dair "özgür ruhlu ve açık fikirli bir kadın" tanımlaması pek de yanlış sayılmazdı. Ancak bir süre sonra o da Bäckström'ün hayatından geçen diğer mızız kadınlar gibi davranmaya başlamıştı. Ve işler her zaman olduğu gibi gitmeye başlamıştı. Egon hariçti tabii. Çünkü Egon hâlâ onunlaydı. Şimdi işler o kadar sarpa sarmıştı ki Bäckström, Egon'a bağlanmaya başladığını hissetmişti.

Egon ve Bäckström'ün ilişkisindeki duygusal dönüşüm, birkaç ay önce Bäckström'ün bir cinayet davası için bir haftalığına şehirden uzaklaşmak zorunda kalmasıyla başlamıştı. Bu nedenle de Japon balığını her gün besleme fırsatı olmamıştı.

İlk önce yüzen ikilemi kendisine veren kadını hafif bir tereddütle aramış ancak kadın ona bağırıp çağırarak telefonu kapatmıştı. *Her neyse, işe yararsa yarar*, diye düşünmüş ve yem

kutusunun üzerindeki uyarı notuna rağmen yola çıkmadan önce akvaryuma yarım kutu yem boşaltmıştı. *Japon balığı sahibi olmanın avantajı işte*, diye geçirmişti içinden arabasıyla cinayet soruşturmasına giderken. *Bir köpek nalları diktiğinde onu tuvalete atamazsın*. Ayrıca internete ilan verirse akvaryumu da birkaç yüz krona satabilirdi.

On gün sonra geri döndüğünde Egon'un hâlâ hayatta olduğunu gördü. Hatta Bäckström'ün gidişinden öncesine göre çok daha aktif görünüyordu ve birkaç gün garip bir açıyla yüzmüş ancak sonrasında normale dönmüştü.

Bäckström, bundan çok etkilenmiş ve hatta işyerinde personel odasında Egon'dan söz etmişti –“alışılmadık derecede dirençli küçük piç”– ve bu olayla ona bağlanmıştı. Zaman zaman akşamları işyerindeki uzun ve yorucu bir günün ardından hak ettiği içkisini yudumlarken kendisini onu seyreder vaziyette bulduğu oluyordu. Egon'un, etrafında tek bir dişi balık bile olmamasını hiç umursamadan ileriye, geriye, aşağı, yukarı doğru yüzmesini izliyordu. *İşi çözmüşsün dostum*, diye geçirirdi genellikle içinden. Televizyondaki işe yaramaz doğa belgesellerindense Egon'u izlemeyi tercih ediyordu.

Küçük, sessiz arkadaşının akvaryumuna bolca yem dökerken, *davanın çok uzun sürmemesini sağlamalıyım*, diye düşündü Bäckström hafiften suçlu hissederek. Şayet işler uzayacak olursa da işyerini arayıp meslektaşlarının birinden günlük rutini devam ettirmesini isteyecekti.

“Kendine dikkat et dostum,” dedi Bäckström. “Babanın iş için biraz uzaklaşması gerekiyor. Yakında görüşürüz.”

On beş dakika sonra cinayet biriminden iki meslektaşıyla birlikte Växjö'ya gitmek üzere yola çıkmıştı.

5.

Bäckström'e birimden iki genç yetenek eşlik ediyordu. Erik Knutsson ve Peter Thorén, birimin en parlak elemanları olmasalar da en azından genellikle Bäckström'ün kendilerine söylediği şeyleri yerine getiriyorlardı. Ofiste, eski çizgi roman karakterlerinden ilhamla Hans ve Fritz olarak biliniyorlardı; Hans'ın sarıya çalan, Fritz'inse koyu renk saçları olmasına rağmen kolayca karıştırılabilirlerdi. Neredeyse hep birlikte görülüyor, hemen hemen hiç durmadan birbirleriyle konuşuyorlardı ve gözlerinizi yumduğunuzda hangisinin konuştuğunu anlamanız mümkün değildi.

Arabayı Knutsson kullanırken Thorén onun yanında internette indirmiş olduğu Växjö turist rehberini yüksek sesle okuyordu. Bäckström ise soğuk bir bira eşliğinde sessiz sakin biçimde davayı düşünebilmek için arka koltuğa yayılmıştı.

"Pardon, Bäckström," dedi Thorén. "Växjö, kıyı şeridinde değil. Baltık Denizi'nden yaklaşık yüz kilometre uzakta. Bir katedrali, bir kaymakamı ve bir de üniversitesi var. Västervik'le karıştırmış olmalısın. Ya da Kalmar'la. Västervik de Kalmar da sahil şeridinde. Småland'da. Bilirsin işte, Astrid Lindgren falan. Görünüşe göre şehrin nüfusu yaklaşık yetmiş beş bin. Växjö'nun yani. Buradan kaç tane bize uygun kadın çıkar? Bir fikrin var mı Erik?"

“Davayla ilgili bir şeyler duyabilmemiz mümkün mü acaba?” diye sordu Knutsson aksi bir şekilde. “En az birkaç bin herhalde,” diye ekledi aniden daha mutlu bir ses tonuyla.

“Växjö’deki meslektaşlarımız bir şeyler bulur bulmaz ayrıntıları bize fakslayacaklar,” dedi Bäckström koltuklar arasındaki kontrol panelini başıyla işaret ederek.

“Şimdiye kadar bir şeyler bulmuş olmaları gerekirdi,” dedi Knutsson ısrarla.

Hep bir mızıldanma, hep bir mızıldanma, diye düşündü Bäckström iç çekerken.

“Bu sabah genç bir kadını dairesinde öldürülmüş olarak buldular. Boğulmuştu. Şerifin söylediğine bakılırsa seksle alakalı bir durum. Fail bilinmiyor. Şanslıysak yanılıyorlardır ve gidip erkek arkadaşını hemen yakalayabiliriz.”

“Tüm bildiğimiz bu mu yani?” dedi Knutsson şüpheli bir tonla. “Kızın bir erkek arkadaşı vardı o halde?”

“Öyle gibi görünmüyor,” dedi Bäckström tereddütle. “Bir de ufak bir sorun var. Kız bizden.”

“Ne?” dedi Knutsson hayretle. “Polis memuru mu? Bu, her gün karşılaştığımız bir durum değil. Yani eğer bir seks suçu değilse.”

“Polis memuru sayılır,” diye açıklık getirdi Bäckström. “Växjö’da eğitim görüyormuş. Önümüzdeki yıl bitirecekmış. Anlaşılan yazı Växjö Polisi Merkezi’nde çalışarak geçiriyordu. Danışma masasındaymış.”

“Neler oluyor?” dedi Knutsson başını iki yana sallayarak. “Nasıl bir moron seks için bir polis okulu öğrencisini öldürür?”

“Şayet tanıdığı biriye bunu yapanın bir başka polis memuru olma ihtimali var,” diye açıkladı Bäckström. “Aslında durum görüldüğü kadar da kötü olmayabilir,” dedi aynadan Knutsson’un gözlerindeki düşmanca bakışı görünce

“Sıradan fahişe cinayetinden daha basit olabilir. Olumlu tarafından bakmaya çalış,” dedi Thorén yatıştırıcı bir ses to-

nuyla. “Yani en azından garip müşteriler ve sabıkalı bağlantılarla uğraşmak zorunda kalmayacağız.”

Asıl derdimiz bu olmayacak dostum, bunu unut, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Öyle umalım,” dedi Bäckström. “Umalım öyle olsun.”

Norrköping’den geçerlerken Växjö’deki meslektaşları faksı yolladı ancak gelen belgelere bakılırsa göndermek için hiç uğraşmasalar da olurdu. İlk önce üzerinde cinayet mahallinin daire içine alındığı ve otele giden yolun okla işaretlendiği bir Växjö haritası geldi. Thorén aynı haritaya internet üzerinden ulaştığından ve Knutsson’un ilk işinin arabanın navigasyon sistemine otelin adresini girmiş olmasından dolayı bu, tamamen gereksiz bir bilgi olmuştu.

Daha sonra yerel soruşturma ekibinin başındaki polisten bir kısa mesaj geldi; mesajda ekibi selamlarken soruşturmanın başladığı, rutine uygun bir şekilde yürütüldüğü, yeni gelişmeler olur olmaz kendilerini bilgilendirecekleri ve soruşturma ekibinin ilk toplantısının ertesi gün saat dokuzda Växjö Polisi Merkezi’nde yapılacağı bilgisi yer alıyordu.

“Anlaşılan ön soruşturmayı Växjö Bölgesel Suç Birimi’nden Başkomiser Bengt Olsson yönetecek,” dedi faks makinesinin yakınında oturan ve iki eli de boşta olan Thorén. “Tanıyor musun onu Bäckström?”

“Tanışmıştım,” dedi Bäckström birasının son yudumunu yutarken. *Biraz safşadır, daha iyisi olamazdı, diye geçirdi içinden.* İşleri nasıl idare edeceğini çözdüğünden, en azından kendisi için öyleydi.

“Nasıldır peki?” diye sordu Knutsson.

“Sıcakkanlı bir tiptir,” dedi Bäckström.

“Cinayet konusunda bilgili midir?” diye tekrar sordu Knutsson.

“Pek sanmam,” dedi Bäckström. “Ama kadın ve çocuklara yönelik şiddet ve ensestle ilgili, sorgulamayla ilgili konularda çeşitli kurslar aldığını söyleyebilirim.”

“Ama en azından bir cinayet soruşturması yürütmüş olmalı,” dedi Thorén.

“Birkaç yıl önce, genç bir göçmen kızın Småland’da ayinle öldürüldüğü bir davada iyi iş çıkarmıştı. Olay esnasında orada olduğunu iddia eden çılgın bir muhbir bulmuştu.”

“Ne oldu peki?” diye sordu Knutsson merakla.

“Gayet iyiydi. Davayı bize yolladılar ve biz de ertesi gün hemen toparladık. Sonra onlara söz konusu cinayetin hiçbir zaman gerçekleşmemiş olduğunu açıklayan bir mektup gönderdik. İlgileri için teşekkür ettik ve ellerinde başka hayalet hikâyeleri olursa bizimle tekrar irtibata geçmelerini istedik.”

“Sanırım bunu hatırlıyorum,” dedi Thorén. “Benden önceydi ama Bengt Olsson, yaşlı meslektaşlarımız arasında ‘Ayin Katili’ olarak bilinen kişi değil miydi?”

“Evet, o,” dedi Bäckström. “Uzmanlık alanıydı bu. Hayaletler, ürkütücü herifler, tütsüler, vampir dişleri, pelerinler falan. Sonra da işten eve sendeleyerek dönmeden önce güzel bir sorgulama raporu.” *Ne demek yaşlı meslektaşlar,* diye geçirdi içinden Bäckström. *Lanet olası yaş faşistleri sizi.*

“Teşkilatta neler oluyor böyle? Nereye gidiyoruz?” dedi Thorén homurdanarak.

“Az önce söyledim sanırım,” dedi Bäckström. “Şimdi biraz çenenizi kapasanız da biraz kafamı dinlesem.” *Hadi bakalım,* diye geçirdi içinden. *Arabanın önünde oturan iki aptal.*

Yolculuğun geri kalanı nispeten sessizlik içinde geçti. Başka faks gelmedi. Knutsson ve Thorén birbiriyle muhabbete devam etti ancak seslerini alçak tuttular ve Bäckström’e ilişmediler. Växjö’daki otele ulaştıklarında saat öğleden sonra beş olmuştu ve Bäckström hâlâ biraz uykulu hissettiğinden akşam yemeği için ekiple buluşmadan önce yatağına uzanıp biraz kestirmeye karar verdi. Zaten diğer meslektaşları da henüz gelmemişti.

Bäckström zekice davranmış ve varmalarından önce oteli aramıştı. Böylece otel lobisinde toplanmaya başlayan basın ak-

babalarıyla mücadele etmek zorunda kalmadan odalarına sığılabileceklerdi. Ayrıca bazı işleri devretmeyi de ihmal etmemişti. Ne de olsa komuta ondaydı. Knutsson'dan yerel polisle irtibata geçmesini ve onlara Bäckström'ün hâlihazırda meşgul olduğu ancak mümkün olan en kısa zamanda onlarla iletişime geçeceği ve yarın sabahki büyük toplantıda hazır bulunacağı mesajını iletmesini istedi. Thorén, Bäckström'ün çamaşır işini halletme ve sonra da olay yerine gitme taahhüdünde bulunmuştu. Bu sırada Bäckström'ün kendisi de hak ettiği gibi biraz şekerleme yapacaktı.

“Ne de olsa bu sabahtan beri koşturuyorum,” dedi odasında yatağa yayılmışken. “Ayrıca akşam sekiz için restoranda gözlerden uzak bir masa ayırtmayı unutmayın.” Thorén odadan çıkarlar-ken kapıyı kapatınca, *nihayet*, diye içinden geçirdi Bäckström. Sonra da yastığını düzeltti ve neredeyse hemen uykuya daldı.

6.

Yemekten yarım saat önce durum değerlendirmesi için hepsi Bäckström'ün odasında toplanmıştı. Ekibin başında o olduğundan ve şayet patronun odası haricinde bir yerlerde toplanırlarsa birtakım çatlak sesler çıkabileceğinden, bu gayet doğaldı. Bäckström, geçmişte şiddet suçları biriminde hem kaptan hem de ekip elemanı olarak bulunduğundan dolayı bunu iyi biliyordu. Ancak şu ana kadar her şey gayet sakin görünüyordu. Ekibinin tüm elemanları gelmişti. Hepsi göreve hazır, mutlu ve biraz da sabırsızdılar. Sanki bir cinayet soruşturmasına değil de Finlandiya'ya sıradan bir konferansa gelmişlerdi.

Bäckström'ün odasına ilk gelen eski meslektaşı, Dedektif Komiser Jan Rogersson'du. Bäckström, onu Stockholm'de şiddet suçları bölümündeki zamanlarından beri tanırdı. Buraya yalnız gelmiş ve yolda eski bir davanın sona ermiş soruşturmasına ilişkin notları iletmek üzere Nyköping'deki polis merkezine uğramıştı. Kurbanın dul karısı nihayet adli kamu denetçisine şikâyet dilekçesi yazmaktan vazgeçmişti. Rogersson, Våxjö'daki otele Bäckström'den birkaç saat sonra ulaşmıştı. Bäckström onun iyi bir adam ve birlikte çalıştığı insanlar arasında iş dışında birlikte vakit geçirmeye tahammül edebildiği tek kişi olduğunu düşünüyordu.

Bäckström yeni uyanmış, duş almıştı ve kendisini gayet zinde hissediyordu; diğerleri gelip huzurlarını bozmadan önce o ve Rogersson birkaç bira içme şansı bulabilmişlerdi. Knutsson ve Thorén, doğal olarak birlikte geldiler. Knutsson polis merkezine

gidip yeni meslektaşlarıyla tanışmış, bir tomar belgeyle geri gelmişti. Thorén, Bäckström'ün kirli çamaşırlarını çamaşırhaneye bıraktıktan sonra olay yerine gitmişti ve her ikisine de oraya geri döndüklerinde ne bira ne de daha güçlü bir şeyler ikram edilmişti. Hatta aksine, kapıyı tıklattıkları anda Bäckström kapıyı açmadan önce içki şişelerini ve kadehlerini saklamıştı. *İçkilerini kendi boş zamanlarında içebilirler*, diye düşünmüştü.

Son gelen, sivil asistanları Eva Svanström'le birlikte seyahat eden Dedektif Başkomiser Jan Lewin oldu. Bu biraz garipti çünkü bu ikisi, Stockholm'den diğerlerinden önce ayrılmışlardı ve dört yüz kilometrelik yol nasıl olduysa yedi saat sürmüştü. Ancak cevabı bildiklerinden, hiç kimse bunu sorma gereği duymamıştı.

“Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir,” dedi Bäckström masum bir ifadeyle gruptaki tek kadına bakarak. *Tetikte, mahcup ve yakın zamanda sevişmiş*, diye geçirdi içinden. Ancak kadın ona göre fazla sıskaydı, yani çenesini tutup onları kendi haline bırakabilirdi.

“Gayet iyiydi,” dedi Svanström neşeli bir tonla. “Janne'nin yolda yapılacak işleri vardı, bu yüzden bu kadar uzun sürdü.”

“Anlıyorum,” dedi Bäckström. “Pekâlâ, hazır biz bizzeyken bir şeyleri halledelim. Böylece aşağıdaki akbabalarla dava hakkında konuşmak zorunda kalmadan bir şeyler de atıştırabiliriz. Erik, yanında bir sürü belge getirdin. Elinde herkes için birer kopyası var mı?” *Hiçbir işe yaramayacak ya, neyse*, diye geçirdi içinden.

Knutsson, polis merkezini ziyaret ettiğinde o sırada hazır olan hemen hemen her şeyi almıştı. Herkese yetecek şekilde tüm belgelerden de altı kopya çıkarmıştı. Her birinin kâğıt destesinde ilk yapılan acil yardım çağrısı, olay yerine ilk giden devriyelerin raporu, olay yerinin ve etrafındaki bölgenin çeşitli fotoğrafları, kurbanın bulunduğu dairenin bir krokisi, kurbanın kısa bir tasviri ve meslektaşlarının başlamış olduğu işleri ayrıntısıyla açıklayan bir çizelge vardı.

Bäckström, dosyaya göz attığında biraz hayal kırıklığına uğradı. Açıkça gözden kaçırdıkları bir şey yoktu. *En azından*

şimdilik, diye geçirdi içinden ve idareyi kendisinin ele almak üzere olduğu düşünülünce işler şüphesiz ki iyi gidecekti.

“Sorusu olan?” diye sordu Bäckström. Odadakiler başlarını iki yana salladılar.

“Evet, henüz yemek vakti gelmedi,” dedi çarpık bir gülümsemeyle. *Tembel herifler*, diye geçirdi içinden. *Tek düşündükleri yemek, içmek ve sevişmek.*

“Teşkilat doktoru ve adli tıpçılardan bir şey öğrenebildik mi?” diye sordu Rogersson.

“Otopsi yarın yapılacak,” dedi Knutsson. “Belli ki cesedi Lund’daki Adli Tıp Kurumu’na götürecekler. Adli tıp ekibi sıkı çalışıyor ancak konuştuğum kişi, saldırganın sperm örneğini ve yatak odasının dışındaki pencere pervazından kan örneği de alabileceklerini düşünüyor. Ayrıca saldırgana ait olduğunu düşündükleri bazı giysiler varmış. Kaçarken arkasında bıraktığı şeyler. Anlaşılan acelesi varmış. Ayrıca konuştuğum memur, saldırganın yatak odası penceresinden atlayarak kaçtığından emin. Muhtemelen pencere pervazında da o zaman bir yerlerini kesti.”

“Kıyafetlerle ilgili bir şey söyledin,” dedi Bäckström homurdanarak. “Pantolonsuz kaçmış olamaz diye düşünüyorum.”

“Büyük ihtimalle öyle olmuş,” diye karşılık verdi Knutsson. “Yani eve geldiğinde üzerinde ne olduğunu bilmiyorum ama görünüşe göre kaçarken iç çamaşırı yokmuş.”

“Dikkatsizmiş,” dedi Bäckström. “Herhalde ehliyetini iç çamaşırında taşııyordu, bu kadarı da fazla olurdu,” diye ekledi. *Hiç kimse bu kadar aptal olamaz*, diye düşündü. Gerçi görünüşe göre bu herif o kadar aptaldı ve bu genellikle iyiye işaret olurdu.

“Bäckström,” dedi Rogersson aniden keyifli bir ruh haliyle. “Högalidsgatan’da bir kadını kendi dairesinde boğarak öldüren şu salağı hatırlıyor musun? Ritva katili. Kadının adı Ritva’ydı. Adam kaçmadan önce kendisini temizlemek, parmak izlerini silmek, duvarları ovmakla uzun zaman geçirmişti. Aptal herif bunun için saatler harcamıştı. Dairede oturan Ritva’nın her şeyin tertemiz olduğunu görme şansının olmaması ne yazık olmuştu.”

“Hatırlıyorum,” dedi Bäckström. “İkimiz de o davada çalışmıştık ve son yirmi yıldır hakkında konuştuğun tek davadır.” *İçkiden olmalı*, diye geçirdi içinden.

“Hey, hey, böyle konuşmaya gerek yok,” dedi Rogersson daha az keyifli bir tonla. “Kapıyı arkasından kapatıp aniden içeride unuttuğu şeyi fark edince ne hissetmiştir acaba diye düşünüyorum.”

“Sanırım çok iyi hissetmemiştir,” dedi Bäckström. “Peter, sen olay yerine baktın,” diye devam etti Bäckström, Peter Thorén’i başıyla işaret ederek. “Nasıl görünüyordu?”

“Olay neydi?” diye sordu Thorén. “Genç bir adamın cehaletini mazur görün ama neydi olay?”

“Ne demek ‘olay neydi?’” dedi Bäckström. *Ne diyor bu*, diye düşündü. *Gayet basit bir soruyu cevaplama ne olurdu?*

“Högalidsgatan’daki herifle ilgili?” diye üsteledi Thorén.

“Ah, o mu?” dedi Bäckström. “Adam cüzdanını almayı unutmuştu. Ehliyeti ve insanların genellikle cüzdanlarına koydukları diğer şeylerle birlikte. Cüzdanı kurbanın komodininin üzerinde bırakmıştı. Ancak bunun dışında her şey düzgündü ve temizlenmişti. Adli tıpçılar tek bir saç teli bile bulamadılar. Elimizdeki konuya dönecek olursak...”

“İnanamıyorum,” dedi Erik Knutsson hayretle. Neredeyse Rogersson kadar keyiflenmiş görünüyordu.

“Bizim davaya gelelim,” diye hatırlattı Bäckström tekrar. “Olay yeri nasıldı?”

Thorén’e göre olay yeri, klasik bir suç mahalli gibi görünüyordu. Bir kadının tecavüze uğrayıp öldürüldüğü diğer zamanlarda olduğu gibi can sıkıcıydı. Muhtemelen bu kez biraz daha can sıkıcıydı çünkü saldırgan, kurbanın evinde onunla yalnızdı ve görünüşe göre onu tamamen kontrol altına almış ve bolca zamanı olmuştu.

Maalesef alışılmış, klasik tarzda bir şüpheli belirlenememişti. Kızın eski veya hâlihazırda bir erkek arkadaşı yoktu, tanıdığı ve güvendiği biri de bulunamamıştı. Anlaşılan bir süredir erkek

arkadaşı yoktu ve ne komşular arasında ne de kızın tanıdığı insanlar arasında şüphe çekecek bir manyak dikkat çekiyordu. Bu durumda polisler için geriye tipik bir kâbus senaryosu kalıyordu. Kurbanın tanımadığı bir saldırgan. Daha önce hiç tanışmadığı birisi, hatta en kötü senaryoda başka hiç kimsenin tanımadığı birisi.

“Yani anlaşılan bildiğimiz, klasik bir cinayet soruşturması olacak,” diye tamamladı açıklamasını Thorén.

“Tamam,” dedi Bäckström. “Çözeceğiz. Hepiniz yatmadan önce sağlam kafayla dosyayı incellersiniz. Dosyaları iyi saklayın, gazetelere düştüğünü görmek istemiyorum. Tüm bina gazeteci ve diğer mezar soyguncularıyla dolu. Neyse, ben bir şeyler yiyeceğim şimdi. Kurt gibi açım, sabahtan beri hiçbir şey yemedim.”

“Dosyalarının üzerlerine isimlerinizi yazıp bana verirseniz yemeğimizi yerken onları kasama kilitleyebilirim,” dedi Eva Svanström.

“Harika fikir,” dedi Bäckström. *Seni kendini beğenmiş, küçük kâbus*, diye geçirdi içinden. Ayrıca Bäckström haklıydı: Kız çok fazla sıskaydı.

Akşam yemeğinden sonra davayı çalışmaya başlamak üzere hepsi odalarına çekildiler. En azından Bäckström’e öyle söylediler. Knutsson ve Thorén doğal olarak birlikte çalışacaklardı. Genellikle oldukça normal bir polis memuru olan Rogersson bile bir şeyler okuma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Yine de önce Bäckström’e odasına kadar eşlik etmiş ve ondan birkaç bira almıştı. Ancak Bäckström’ün yemek sonrası içki teklifini reddetti.

“Hasta falan olmuyorsun değil mi Rogge?” diye sordu Bäckström. “Senin için endişelenmeye başlıyorum.” *Seni çelimsiz serseri*, diye geçirdi içinden.

“Hayır,” dedi Rogersson başını iki yana sallayarak. “Merak etmene gerek yok. Sadece yarın zinde olabilmek için birkaç saat uykuya ihtiyacım var.”

Böylece ikisi Bäckström'ün odasından sonra ayrı yönlere gittiler. Zaten Bäckström de şehirde duruma bir bakmak istediği için tek başına şöyle bir dolanmayı düşündüğünden, böylesi daha iyi olmuştu. Bu tür şeylerin yalnız başına yapılması en iyisiydi.

Bäckström, otelin arka kapısından gizlice sıvışmış ve birkaç saat şehir merkezinde öylesine dolaşmıştı. Daha önce ne iş için ne de özel amaçla Växjö'ya gelmişti. Vali lojmanının, katedralin, ihtiyaç duyulduğu şekilde restore edilmiş eski ve güzel binaların, şehre gelmelerine neden olan olaylardan hiç de rahatsız olmuşa benzemeyen yazlık kıyafetleri içindeki insanlarla dolu sokak barlarının önünden geçti. *Nasıl olur da böyle bir yerde insan birini bu şekilde öldürebilir ki*, diye düşündü Bäckström. Yerel suç tarihinde bir ilk olmalıydı bu.

Yolu üzerinde pek çok güzel pansiyon vardı ve saat on biri geçtiği halde hava sıcaklığı neredeyse yirmi derecedi ancak Bäckström kararlı bir adamdı ve otele dönünceye kadar sabretti.

Otele ulaştığında terasta kendisine bir bira ısmarladı ve kafasını dinlemek için uzak bir köşede, loş ışıkta bir yer bulup oturdu. *Burası çok da kalabalık değil*, diye geçirdi içinden. Meslektaşlarının ortalıkta görünmemesi dikkatini çekmişti ancak bunun en basit açıklaması, tam da kendisine söz verdikleri şeyi yapmakta olduklarıydı. Ancak Lewin ve küçük Svanström konusunda şüpheleri vardı çünkü okuma yapmanın, onların yapılacaklar listelerinde çok üstlerde olduğunu pek sanmıyordu. Öte yandan Knutsson ve Thorén muhtemelen daha dürüsttü. Odalarında oturmuş, cinayet davaları üzerine konuşuyor olmalıydılar ve muhtemelen kimse onlara engel olmazsa gece boyunca konuşmaya devam edeceklerdi. *Böyle bir şeyi kim yapabilir ki*, diye düşündü Bäckström. *Bu küçük aptallar tamamen ayıklar üstelik*, diye geçirdi içinden, birasını yudumlarken. Düşünceleri bir sesle bölündü.

“Burada oturan var mı?”

Soruyu soran bir kadındı. Tahminen otuz beş-kırk beş yaşları arasındaydı, *son kullanma tarihi yaşlarını geçtiği ortada, en azından çok cılız değil, hatta balıketli*, diye düşündü Bäckström ve ona göre bu daha da iyiydi.

“Kimin sorduğuna bağlı,” dedi Bäckström. İçinden, *gazeteci*, diye geçirdi.

“Evet, en iyisi kendimi tanıtayım,” dedi kadın birasını masaya koyup boş sandalyeye otururken. “Ben Carin Ågren,” dedi bir kartvizit uzatırken. “Buradaki bir yerel radyoda muhabirim.”

“Ne şaşırtıcı bir tesadüf,” dedi Bäckström gülümseyerek. “Sana nasıl yardımcı olabilirim Carin?” *Seni kapıp odama götürmek dışında*, dedi içinden.

“Öyle gerçekten, değil mi?” dedi beyaz dişlerini gözler önüne serecek şekilde gülümseyerek. “Bazen işler nasıl da enteresan ilerliyor. Aslında sizi tanıyorum. Birkaç yıl önce Stockholm’de TV 4 için çalışırken sizi görmüştüm. Bir davaya ilişkin haber yapıyordum ve tanıklardan biri de sizdiniz. Yaşlı bir çifti soyan ve öldüren üç Rus’la ilgili. Ulusal Suç Cinayet Birimi’nin şehirde ne işi olduğunu sorabilir miyim?”

“En ufak bir fikrim yok,” dedi Bäckström birasından büyükçe bir yudum alırken. “Astrid Lindgren’in çocukluğunu geçirdiği evi ziyaret etmeyi düşünüyordum.”

“Belki de başka zaman buluşabiliriz,” dedi kadın gülümseyerek. Daha önce olduğu gibi, beyaz dişlerini gösterecek şekilde geniş bir gülümsemeyle.

“Belki de,” dedi Bäckström ve kadının kartvizitini cebine koydu. Başıyla onu selamladıktan sonra birasının son yudumunu da içti. Sonra ayağa kalktı ve kadına en etkileyici gülümsemesiyle tebessüm etti. Büyük şehirden gelen görmüş geçirmiş polis. Sert adamlara karşı sert, ancak doğru yaklaşılsa dünyanın en tatlı erkeği...

“Bunu bir söz olarak kabul ediyorum,” dedi kadın. “Yoksa sizi takip etmek zorunda kalacağım.” Kadehini kaldırdı ve üçüncü kez ona gülümsedi.

Bäckström, on beş dakika sonra banyo aynasının karşısında dişlerini fırçalarken, *kesinlikle heyecanla bekliyorum*, diye düşündü. *İşleri ağırdan alır ve doğru sırayla hamle yaparsam yakın zamanda Bäckström süper salamını tadacaktır.*

7.

Bäckström'ün düşündüğünün aksine Dedektif Başkomiser Jan Lewin, yemekten hemen sonra son davaya ilişkin dosyayı sakın kafayla okuyabilmek için odasının yolunu tutmuştu. Olumlu ve olumsuz her şeyi özetlemiş, çoğunlukla ön bilgiden hallice olmakla birlikte kendisi ve meslektaşlarının oldukça işine yarayacak bir iş çıkarmıştı.

Ellerinde kimliği belli bir kurban, bir olay yeri, neler olmuş olabileceğine ve suçun ne zaman işlendiğine dair yaklaşık bir fikirleri vardı. O ve meslektaşları, cinayetin üzerinden yirmi dört saat geçmeden olay yerindeydiler ve Ulusal Suç Birimi'nde bu, çok sık rastlanan bir durum değildi. Suç, kapalı alanda işlenmişti ki –genel olarak bakıldığında– dışarıda olmasından iyiydi ve kurban da herhangi bir uçuk alışkanlığı veya bağlantısı olmayan tamamen normal, genç bir insandı.

Tüm bunlara rağmen her zamanki içini kemiren huzursuzluktan bir türlü kurtulamıyordu. Önce neler olduğuna dair fikir edinebilmek amacıyla, olay yerini kendi gözleriyle görebilmek için Pär Lagerkvists väg'e gitmeyi düşündü. Ancak tüm işaretler, adli tıpcı meslektaşlarının hâlâ orada olduğunu gösterdiğinden gereksiz yere onları rahatsız etmemeye karar verdi.

Yapacak başka hiçbir şey olmadığından ve biraz da oyalanmak için bilgisayarını açtı, kurbanın hayatını kaybettiği yola adını veren Nobel Ödülü sahibi yazar Pär Lagerkvist hakkında

bir şeyler okumak için internete bağlandı. *Onun bu olanlarla ne alakası olacak sanki*, diye düşündü Lewin. *Adam otuz yıl önce ölmüş.*

Çok da şaşırtıcı olmayacak şekilde Pär Lagerkvist, Văxjö'lydı. 1891 yılında yedi çocuklu bir ailenin en küçük çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Kısıtlı maddi imkânlarla sahip baba, Văxjö tren istasyonu deposunda ustabaşıydı ve son derece yetenekli olan en küçük oğlu, diğer kardeşlerinin aksine, Văxjö'da liseyi bitirme şansına sahip olmuştu.

Sonra çocukluğunu ardında bırakıp yazar olabilmek için uzaklara gitmişti. 1916 yılında, yirmi beş yaşındayken *Angst*¹ adlı şiir koleksiyonuyla edebiyat dünyasında büyük sükse yapmıştı. Sonrasında İsveç Akademisi'ne seçilmiş ve 1951 yılında Nobel Edebiyat Ödülü'ne layık görülmüştü.

Yazar, kendi memleketinde de öylesine büyük saygı görmüştü ki bundan birkaç ay sonra doğup büyüdüğü bölgedeki yola onun adı verilmişti. Ölümünden yirmi yıldan daha uzun bir süre önce olmuştu bu ki o yıllarda genellikle onun gibi insanlar bu şekilde onurlandırılırdı. O dönemde yol boyunca zamanla inşa edilecek binaların da onun adını taşıması sadece şehrin planlama ofisindeki projelerde kalmıştı.

Şimdi o binalardan birisi Jan Lewin'in son olay yeri olmuştu, zaman bulur bulmaz ve uygun olduğu anda burayı ziyaret etmeyi planlıyordu. *Ama bu gece değil*, diye düşündü. *Adli tıpcı meslektaşların rahat bir şekilde çalışabilmesi için bu gece olmaz.*

Onun yerine şehri dolaşmaya çıktı. Boş ve karanlık sokaklar, dört yüz metre kadar yürüdükten sonra onu daha önce hiç bulunmamış olduğu ve yakın gelecekte yeni işyeri olacak olan yeni polis merkezine yönlendirdi.

Polis merkezi şehir meydanlarından birinde, Oxtorget Meydanı'ndaki Sandgårdsgatan üzerinde yer alıyordu. Yeni milenyumun başında inşa edilmişti ve bir adalet tapınağı olarak döneminin tipik bir örneği olma özelliğini taşıyordu. Nasıl sayıldığına bağlı

1 Endişe. (yay. n.)

olarak dört ya da beş katlı, soluk sarı cepheli, kutu gibi bir binaydı. Polis teşkilatı binayı savcı ofisiyle, gözaltı prosedürleri için bir mahkeme salonuyla, bir nezarethane ve bir de gözaltı ofisiyle paylaşıyordu. Öyle pratik bir tarzda düzenlenmişti ki tüm yargı zincirini fazlasıyla kapsıyordu. Yolu buraya düşenlere belli belirsiz bir teselli, aksi kanıtlanıncaya kadar her şüphelinin masum olduğu teorisine zayıf bir destektir.

Lewin girişin sol tarafında, Pär Lagerkvist zamanlarında ve hatta Nobel Ödülü'nü kazanmasından uzun bir süre sonra da, bu binanın daha önce Växjö'nün yerel sığır pazarı için içinde ağıl da barından eski mandırası olduğunu belirten küçük, pirinç bir levha gördü. Lewin, her nedense aniden kendisini sıkıntılı hissetti ve geri dönerek işler başlamadan önce birkaç saat uyuyabilmek için otele yöneldi.

Uykuya dalmadan önce bir nedenle kendisini endişe konusu üzerine düşünürken buldu. Muhtemelen hangi dönemde yaşamış olursa olsun genç bir şair için olağandışı bir konu değildi bu. Tüm Avrupa bir savaşın ortasında, alevler içindeyken her yaştan yazar için de ortak konu sayılırdı.

Jan Lewin, endişe konusunda çok şey biliyordu. Çocukluğundan beri özel ve kişisel deneyimlerle endişeyi tatmıştı. Aslında yaşı ilerledikçe bu duyguyu daha az deneyimliyor olsa da yine de bir kenarda varlığını sürdürüyor, karşı koyacak kadar güçlü olmadığı bir anda saldırmak üzere hazır bekliyordu. Aniden, beklenmedik bir şekilde, her seferinde farklı bir kaynaktan ortaya çıkıyordu. Mesajları ve kaynakları her zaman karanlığın içine gizlenmiş olsa da sonuçları fazlasıyla netti.

Bir de buna ek olarak iş hayatı boyunca, özellikle de kendini üzerinde çalışırken bulduğu şiddetli saldırı vakalarına neden olduğu zaman karşılaştığı endişe dalgası vardı. Kötü giden buluşmalar, rayından çıkmış ilişkiler oldukça verimli korku

ve nefret kaynaklarıydı. Zaman zaman da bu vakalar, onun Stockholm'deki Ulusal Suç Birimi'nde bulunan masasına gelirdi.

Bir de son olarak en acımasız ve sert suçluyu bile yaptığı şeyin boyutunun farkına vardığında etkileyebilecek olan endişe vardı. Her zaman polisin kendisini yakalayacağı endişesiyle elbette karanlıkta saklanmayı tercih ederdi. Jan Lewin gibi sürekli olarak tetikte olan insanlar da aynı karanlıkta onu ararlardı.

Hiçbir şey için değilse bile kendi endişemi hafifletmek için, diye düşündü Jan Lewin nihayet uykuya dalmadan önce.

8.

Växjö, 5 Temmuz Cumartesi

Haklı mıymışım, değil miymişim, diye düşündü Bäckström cumartesi sabahı kahvaltı için otel resepsiyonuna indiğinde. Akşam gazeteleri ulaşmıştı bile. Saat daha sabah sekizi çeyrek geçiyor olmasına rağmen gazeteler resepsiyon masasının yanındaki standı dizilmişti. Bäckström her birinden birer kopya aldı ve kahvaltı salonuna, meslektaşlarının yanına doğru yöneldi. Eğer bu sadece basit bir sorunsay, daha da büyük bir şeyle karşılaşmamayı ummalıyız, diye geçirdi içinden.

Ön sayfanın tümü ve gazetenin geri kalanının önemli bir kısmı bu cinayeti yazıyordu ve yaklaşım tam da beklediği gibiydi: Nispeten daha büyük iki gazete, “POLİS MEMURU CİNSEL SALDIRI SONUCU ÖLDÜRÜLDÜ” diye başlık atarken küçük rakipleri, biraz daha ayrıntı veriyordu: “GENÇ KADIN POLİS MEMURU ÖLDÜRÜLDÜ... Boğuldu, tecavüze uğradı, işkence gördü.” Bäckström iç çekti. Gazeteleri kolunun altına sıkıştırdı, bir tepsi aldı ve kahvaltılıkla doldurmaya başladı. Tabağına bolca çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve sosis doldururken, *hiç kimse boş bir mideyle bir cinayet soruşturması yönetemez, diye geçirdi içinden.*

“Gazeteleri gördün mü Bäckström?” diye sordu Lewin, Bäckström diğerlerinin oturmakta olduğu masaya oturduğunda. “Acaba ailesi bunları gördüğünde neler hissetmiştir?”

Aptal mısın nesin, diye geçirdi içinden Bäckström sağ eliyle yumurta ve sosisleri yiyip sol eliyle gazeteleri karıştırırken.

“Boktan bir durum,” diyerek Lewin’i onayladı neredeyse hiç küfür etmeyen Thorén.

Al bir tane daha, diye düşündü Bäckström. Dolu ağzıyla homurdandı ve okumaya devam etti.

“Polis neden bunlara bir şey yapamıyor?” diye araya girdi Knutsson. “Bunları engelleyecek bir yasa olmalı. Böylesi bir taciz... neredeyse kurbanın yaşadığı kadar kötü.”

Evet, tahmin edebiliyorum. Neden politikacılar bir şey yapmıyor? Gazetelerin bir sürü saçmalığı yayımlamasını yasaklasınlar, diye düşündü Bäckström yemeye ve gazeteleri karıştırmaya devam ederken.

Bu şekilde beş dakika daha devam ettiler ve bu esnada Bäckström yemeğin onu konuşmaktan alıkoymasına müsaade ederek sonunda hem kahvaltısını hem de gazeteleri bitirdi. Sadece Rogersson tek kelime bile etmemişti. Ancak o zaten genellikle günün bu saatinde çok fazla konuşmazdı.

Bäckström, *en azından bir tanesi sessiz kalmayı beceriyor,* diye düşünüyordu ki bir medya temsilcisi yanlarına gelip kendisini tanıttı ve birkaç soru sormak için izin istedi. Rogersson nihayet ağzını açtı.

“Hayır,” dedi Rogersson. Gözlerindeki bakışla birlikte bu çok net bir cevaptı, nitekim soruyu soran adam hemen ortadan kaybolmuştu.

Rogge bu işte çok iyi, diye geçirdi içinden Bäckström. Bu kez homurdanması ve dış göstermesi bile gerekmemişti ki genelde bu en iyi yaptığı şeydi.

“Beni endişelendiren başka bir şey var,” dedi Bäckström. “Ama bununla yalnız olduğumuzda ilgileniriz.”

Emniyet yerleşkesinin kapalı kapıları ardındaki otopark alanında hep birlikte dikildikleri zamana kadar yalnız kalma fırsatları olmamıştı.

“Sanırım hepiniz gazeteleri okumaya vakit buldunuz,” dedi Bäckström.

“Kahvaltıda televizyonu izledim, orada da durum pek iyi değil,” dedi Lewin.

“Lafı dolandırmaya gerek yok, bu lanet olası boktan bir şey,” diye onayladı Thorén. Belli ki en azından daha hafif küfürler kullanma konusundaki gönülsüzlüğünün üstesinden gelmeyi öğreniyordu.

“Beni asıl endişelendiren,” dedi Bäckström, “dün akşam konuştuğumuz her şeyin şimdiden gazetelere düşmüş olması. Varsayımlar ve lanet olası spekülasyonları bir kenara bırakalım, sadece gerçeklere odaklanalım. Buradan çıkacak tek makul sonuç, geminin şimdiden elek gibi sızıntı yaptığıdır.” Bäckström, başıyla yakın gelecekte çalışacakları yer olan polis merkezini işaret etti. “Bunu çözemezsek hak ettiğimizden daha derin bir pisliğin içine düşeceğiz.”

Diğerlerinin hiçbirinden itiraz gelmedi.

Bäckström ilk önce bölge polis müdürüyle ve Växjö'dan ön soruşturmanın başdedektifi olacak polis teşkilatından memurla, yani ilk amiriyle tanıştı. *Resmi açıdan*, diye düşündü Bäckström. Çünkü o ve Ulusal Suç Birimi'nden meslektaşları, ülke genelinde şeriflerin eline yüzüne bulaştırdığı işleri temizlemeye gittiklerinde her zaman böyle oluyordu.

“Olayın tüm trajikliğine rağmen sizin ve meslektaşlarınızın yardımımıza gelmiş olmanıza memnun oldum. Neler olduğunu fark eder etmez patronunuzu... USBB Nylander'ı aradım ve yardım istedim. Birbirimizi akademiden beri tanırız. Yani sebepsiz yere telaş yaptıysam özür dilerim. Geldiğiniz için teşekkürler Bäckström. Çok teşekkür ederim.”

Bäckström başıyla onayladı. *Lanet olası aptal*, diye geçirdi içinden. *İki Valium al ve evine, karına git. Bırak Bäckström amcan senin için işi çözsün.*

“Evet, amirimin söylediklerine koşulsuz katılıyorum,” diye araya girdi Olsson. “Siz ve meslektaşlarınız hoş geldiniz, sizleri dört gözle bekliyorduk.”

Bir tane daha, diye düşündü Bäckström. *Nereden geliyor bunlar?*

“Teşekkürler,” dedi. *İki küçük ibne aynı dala oturmuş şakıyıp duruyor*, diye geçirdi içinden. *Şimdi biraz işleri halletmeyi çalışmaya ne dersiniz acaba?*

Çalışmaya başlamadan önce soruşturmanın resmî planı ve görev dağılımı üzerinde anlaşılmaya varmaları gerekiyordu.

“Her zaman olduğu gibi işi kitabına uygun olarak yapacağız,” dedi Bäckström. *Çünkü okumayı bildiğinizi farz ediyorum*, diye geçirdi içinden.

“Herhangi bir itirazınız yoksa Bäckström, harici iletişimle ben ilgilenebilirim diye düşünüyorum... medyayla ve diğerleriyle. Ayrıca personel konuları ve diğer idari detaylarla da. Sayımız epeyce fazla olacak. Sizden altı kişi ve bizim taraftan da yaklaşık yirmi kişi. Jönköping ve Kalmar’dan da birilerini getirttik, dolayısıyla toplamda bu davaya bakan yaklaşık otuz kişi olacağız. İtirazınız var mı?”

“Hiçbir itirazımız yok,” dedi Bäckström. *Sözümü dinledikleri sürece*, diye düşündü.

“Ancak uygulamaya ilişkin bir sorun var,” diye araya girdi Olsson patronuna bir bakış atarak. “Devam edeyim mi patron?”

“Devam et Bengt,” dedi patronu.

“Bu korkunç bir olay, gerçek bir trajedi. Ancak bir de tatil döneminin ortası ve çağırdığımız polis memurlarının çoğu çok genç ve muhtemelen pek deneyimli de değil... Bu yüzden müdürümüz ve ben dün soruşturma ekibine bir kriz terapisti dâhil etmeye karar verdik. Böylece bu davada çalışan herkes tüm bu işlerle başa çıkabilmek konusunda her zaman profesyonel yar-

dım alabilecek,” diye tamamladı cümlesini Olsson. Bu hizmete ihtiyacı varmış gibi derin bir iç çekmişti.

Tanrım, bunlar gerçek olamaz, diye düşündü Bäckström. Ancak doğal olarak bunu yüksek sesle söylemedi.

“Aklınızda biri var mı?” diye sordu odadaki diğer insanlar kadar samimi görünme çabasıyla.

“Daha önce bizimle çalışmış, çok deneyimli bir kadın psikolog. Burada, Växjö’da polis eğitim kursunda sorgulama birimlerini de yönetiyor. Ayrıca yıllardır valilikle çalışıyor. Hayranlık uyandıran bir konuşmacıdır da.”

“İsmi nedir?” diye sordu Bäckström.

“Lilian... Lilian Olsson. Lo olarak tanınır,” dedi Olsson. “Benimle hiçbir akrabalığı yoktur. Uzaktan bile.”

Hayır, sadece lanet olası bir benzerlik, diye düşündü Bäckström. *Tüm moronların soyadları aynı olsa harika olmaz mıydı?*

“Eminim iyi olur,” dedi Bäckström. “Soruşturma ekibinin bir parçası olmayacak diye tahmin ediyorum?” *Bunu en baştan açıklığa kavuşturalım da,* diye düşündü.

“Tabii ki hayır,” dedi bölge polis müdürü. “Ancak ön hazırlık toplantımıza katılıp kendisini tanıtmamasının iyi olacağını düşünüyor. Böylece herkes onunla nasıl iletişime geçeceğini falan görür. Onun için binada bir oda ayarladık.”

Çok da kötü değildi, diye düşündü Bäckström, polis müdürüyle görüşmesi nihayet bittiğinde. Tüm meslektaşları olmaları gereken pozisyondaydılar. Lewin, doğrudan onun emri altında çalışacak, davaya ilişkin gelen tüm bilgi ve belgeleri kontrol edecekti. Sapla samanı ayıracak, önemli ayrıntıları belirleyecekti. Umut verici ipuçlarının takip edilmesini ve tüm saçma bilgilerin göz önünden kaldırılmasını sağlayacaktı.

Rogersson sorgulamalardan sorumlu olacak, Knutsson ve Thorén birlikte çalışarak dâhilî ve haricî izlemelerle ilgilenecekti. Bäckström, Svanström için bile ufak bir iş bulabilmişti. Cinayet

soruşturmalarına ilişkin belgeleme konusundaki deneyimleri nedeniyle yerel sivil personelle ilgilenecek, ayrıca soruşturmayı zora sokması muhtemel yazışma işlerinden de sorumlu olacaktı.

Ve en önemlisi: işin başında Bäckström olacaktı. *Fena sayılmaz*, diye düşündü bundan sonra merkezleri olacak olan büyük toplantı odasına girerken. Meslektaşlarının çoğu yerlerini almış bekliyorlardı bile. *Hiç fena sayılmaz*, binaya adımını bile atmaması gereken bir başka çılgın kadının, onun ve meslektaşlarının işlerine burnunu sokacak olmasına rağmen. *En azından bence*, diye geçirdi içinden.

Toplantı, her zaman yapıldığı şekilde başladı, her biri diğerlerine isimlerini ve görevlerini söylediler. Odada otuz dört kişi olduğundan, bu tanışma faslı bir hayli zaman almıştı ancak tanışma bittiğinde iki kişiden kurtulacağını bildiğinden, Bäckström buna katlanabilmişti. Växjö polisinden kadın bir medya sorumlusu ve soruşturma ekibinin psikolojik danışmanı. Doğal olarak, tanışma faslında bu ikisi sona kalmıştı ve medya memuru şaşırtıcı derecede açık ve netti: Medyayla iletişimi, soruşturmanın liderleriyle müzakere ettikten sonra sadece kendisi idare edecekti.

“Bu işe başlamadan önce neredeyse yirmi yıl polislik yaptım,” dedi. “Bu odadakilerin çoğunu tanıyorum ve sizler de beni tanıyor olduğunuza göre bana bulaşmamanız gerektiğini biliyor olmalısınız. Bugünün gazetelerini okuduktan sonra buradaki herkese bu davada gizliliğin kritik önemde olduğunu kesin bir şekilde hatırlatma gereği duyuyorum. Unuttuysanız hatırlayın lütfen: Çenelerinizi kapamanız ve sadece dava üzerinde çalışan kişilerle veya konuşmanız gerektiği zamanlarda konuşmanız en doğrusudur. Sorusu olan?”

Kimsenin sorusu yoktu ve kadın da hepsine başıyla selam verip odadan çıktı. Ne de olsa yapacak çok işi vardı. *Lanet olsun*, diye düşündü Bäckström. *Acaba polis memuruyken nasıldı bu? Oldukça da güzel bir kadın. Ama yaş sınırının üstünde. Zavallı,*

kırk beş vardır kesin, diye geçirdi içinden kendisi on yaş daha büyük olduğu halde.

Özel kriz terapisti, eğitilmiş psikolog ve psikoterapist Lilian Olsson, tahmin edildiği üzere daha fazla zamanlarını aldı. Tam olarak Bäckström'ün beklediği gibiydi. En az elli yaşında, ufak tefek sarışını gördüğünde Bäckström hiç şaşırmadı.

“Adım Lilian Olsson ancak beni tanıyanlar kısaca Lo der, bu yüzden sizin de bu şekilde seslenmenizi umarım. Eğitilmiş bir psikolog ve psikoterapistim ve eminim pek çoğunuzun aklından ‘Peki bunlar ne iş yapar?’ sorusu geçiyordur,” dedi ve devam etti. “Daha önce söylediğim gibi, psikologum, terapistim; seminerler ve kurslar veriyorum, danışman olarak çalışıyorum ve boş zamanlarımda pek çok farklı yardım kuruluşu için gönüllü çalışıyorum; kadın destek hattı, erkek destek hattı, suç kurbanları destek hattı, ayrıca bir de kitap yazıyorum ve burada oturmakta olanların çoğu için söylüyorum: Kendini kötü hissetmek normaldir. Çoğumuz krizler karşısında hassas, kafası karışmış ve kötü etkilenmiş görünürken diğer bazılarımız maço tavırlar ve inkârın ardına gizlenir, sessiz kalır ve... bazıları da alkol ve seksle kendilerini ve etraflarındakileri taciz ederler. Çoğumuzun yeme bozukluğu vardır, hepimiz insanız. Farkındalığımızı yükseltmeliyiz, gereken adımı atmalıyız. Bizi geriye çeken yükten kendimizi kurtarmalı, zayıflıklarımızı göstermeye cesaret etmeliyiz. Yardım istemeye cesaret etmeliyiz. Tüm bunların dışına çıkabilme cesaretini göstermeliyiz. Aslında hepsi bundan ibaret. Kısaca özgürleşme süreci, gerçekten bundan fazlası değil yani aslında oldukça basit ve net. Ve kapım sizlere her zaman açıktır,” diyerek sözlerini sonlandırdı ve odadaki herkese kibarca gülümsedi.

Falan filan, diye geçirdi içinden Bäckström koltuğunda doğrulup saatine göz atarken. *Soruşturmanın kısıtlı ve değerli zamanının on dakikadan fazlası boşa gitti çünkü bitmek tükenmek bilmez moronlar arasından birisi, bir kapısı olduğunu ve bu*

kapının ardına kadar açık olduğunu herkese söylemek zorundaydı, diye düşündü.

“Tamam o zaman,” dedi Bäckström, Lo kapıyı arkasından kapatır kapatmaz. “Artık siz geride kalanlar, bir şeyler yapılması gerektiğini düşünmelisiniz. Elimizde manyak bir kaçak var ve onu yakalayıp hapse tıkmalıyız. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.” *Aslında onun canına okumalıyız,* diye düşündü ancak bunu yüksek sesle söylemedi. Doğru düzgün her polis bunu bilirdi zaten. Kendilerine üstüne basa basa söylenmesine gerek yoktu ve “Bayan Kriz Terapisti”nin performansı esnasında yüzlerindeki ifadeye bakarak umut verici bulduğu birkaç genç polis memurunu gözüne kestirmişti bile. *Belki de odada geleceğin Bäckström’ü bile vardır,* diye düşündü. Her ne kadar bu, kulağa inanılmaz gelse de...



9.

“Hadi bakalım, başlayalım,” dedi Bäckström. Oturmakta olduğu uzun masanın başında ileriye doğru uzanmış, dirseklerini masaya dayamış ve çenesini olabildiğince uzatmıştı. Âdeta tüm Ulusal Suç Birimi’nin başındaymış gibi bir havadaydı.

“Şu anki durumu özetleyerek başlayabiliriz diye düşünüyorum,” diye devam etti. “Kurban ve onun neler yaptığı hakkında ne bildiğimiz ve şimdiye kadar öğrendiğimiz her şey,” diye ekledi.

Cinayet kurbanı Linda Wallin’di. Yirmi yaşındaydı ve öldürüldüğü tarihten tam bir hafta sonra yirmi birinci doğum gününü kutlayacaktı. Bu sonbaharda Växjö polis kolejinde üçüncü dönemine başlayacaktı. 1.72 boyunda, 52 kiloydu. Doğal sarışın, kısa saçlı ve mavi gözlüydü. *Çok fazla spor yapan sıska tipleri seviyorsanız çekici bir kız sayılabilir,* diye düşündü Bäckström kızın fotoğrafına bakarken. Polis koleji kimliğindeki fotoğrafının büyütülmüş halinde kameraya kocaman gülümsemiş, önünde uzanan hayata ilişkin beklentilerle dolu görünüyordu. Mesela bu yaz Växjö Polisi Merkezi’nde stajyer olarak çalışmış, zamanının büyük bir kısmını çok iyi iş çıkardığı danışma masasının ardında geçirmişti. Sadece iyi görüldüğü için değil, işini iyi ve verimli yaptığı için ziyaretçiler ve meslektaşları tarafından takdir edilmişti.

Tanıyanlar onu yetenekli, cazibeli, sosyal, zeki ve spora düşkün olarak tanımlıyorlardı. Koşullar düşünülünce hiç de şaşırtıcı değildi bu ancak bu sefer belgeli kanıtları da vardı.

Okulda ve polis kolejinde hem pratik hem de akademik en iyi notları almıştı. Saldırı dersinde sınıfın en hızlı kız öğrencisi, bayanlar futbol takımının ikinci en iyi sporcusuydu. Bunların yanı sıra sosyal ve politik olarak da toplumun onayladığı tarzda aktifti. Okulda suç, ırkçılık ve yabancı düşmanlığı konusunda bir proje hazırlamıştı. Bäckström, *tipik bir kadın kurban değil, ancak istediği herkesi elde edebilecek türde bir kız ve muhtemelen durum bundan ibaret*, diye düşündü.

Linda'nın, tüm çocuklar gibi bir annesi bir de babası vardı; kendi jenerasyonundaki çoğu çocuk gibi boşanmış bir ailenin çocuğuydu. Ebeveynleri boşanalı on yılı geçmişti. Linda, bu evliliğin tek çocuğuydu. Anne ve babası, boşanmadan sonra velayeti paylaşmıştı. Boşanmanın hemen öncesinde aile, babasının New York'ta kendi işini kurması nedeniyle birkaç yıl ABD'de yaşamıştı. Ebeveynlerinin ilişkisi bozulunca annesi Linda'yı alıp İsveç'e dönmüştü.

Annesi kırk beş yaşındaydı ve son on beş yıldır Văxjö'da bir ortaokulda öğretmenlik yapıyordu. Babası, annesinden yirmi yaş büyüktü ve artık biraz köşesine çekilmiş, başarılı bir iş adamıydı. Linda ve annesinden birkaç yıl sonra memleketi Småland'a dönmüştü ve şimdi Văxjö'nün biraz güneydoğusunda, Rotten Gölü kıyısında büyük bir malikânede yaşıyordu.

Önceki evliliğinden kaybettiği kızının yaklaşık iki katı yaşında iki oğlu vardı. Kendilerinin verdiği bilgiye göre Linda, üvey ağabeyleriyle çok yakın değildi. Ancak ebeveynleri boşanmadan sonra birbirleriyle görüşmemiş olsa da o, hem annesi hem de babasıyla iyi anlaşıyordu. *Tipik bir kötü giden evlilik durumu*, diye düşündü Bäckström. Sıra sorulara gelmişti.

“Yani öldürüldüğü dairede annesiyle yaşıyordu, öyle mi?”

“Annesiyle de babasıyla da yaşıyordu. Ancak son zamanlarda daha çok annesiyle,” diye yanıtladı Văxjö polisinden kurbanın profilini oluşturmakla görevli kadın memur.

“Trajik kaderini yaşamadan önce ne yapıyordu?” dedi Bäckström samimi ve ilgili bir şekilde. *Polis teşkilatında olmak için böyle görünmeleri gerekiyor,* diye düşündü. Sarıya boyalı saçlar, yüksek tabakadan, mutlu, sıcakkanlı ve otuz yaş için formunu korumuş vaziyette. Tek sorun, kadının muhtemelen o an o odada bulunan salak bir kasaba şerifiyle birlikte olmasıydı. *Çok dikkatli yaklaşmalı.*

“Doğru kişiye sordunuz,” dedi meslektaşları gülümseyerek. “Aslında kurbanla aynı mekândaydık. Town Otel’deki Grace gece kulübündeydik. Çünkü perşembe akşamı orada büyük bir kulüp eğlencesi vardı. Ancak Linda benden önce ayrıldı. Ben mekân kapanana kadar oradaydım. Kocanız ve çocuklarınız güvende ve şehirden uzaktayken şansınızı iyi değerlendirmeniz gerekiyor,” diye açıkladı en ufak bir suçluluk duygusu hissetmeksizin. Tüm ekibin yüzüne yayılan gülümsemelere bakılırsa başka hiç kimsede de bir suçluluk duygusu yoktu.

“Gerçekten mi?” dedi Bäckström. Hâlâ aynı şekilde samimi ve ilgili görünüyordu. *Belki de bu şehirdekiler hafiften çaresizdirler,* diye düşündü. Özellikle kendi ekibinden birilerine yanaşacaksa. Mesela Växjö Polis Teşkilatı’ndan, otuz üç yaşındaki polis memuru Anna Sandberg. Masada önünde duran ekip üyeleri listesine göre kadının adı buydu.

“İlerleme kaydediyoruz,” dedi Sandberg. “Orada pek çok insan vardı. Gylenne Tider, dün Öland’da bir konser verdi, bu nedenle şehirde her zamankinden çok daha fazla insan var. Grace’te olan tek teşkilat mensubu ya da müstakbel teşkilat mensubu ben değilim, yani sanırım kimlerin orada olduğuna dair bir fikir oluşmuştur. Kısaca üzerinden geçmemi ister misiniz?” Bäckström’e meraklı bir bakış attı ve karşılığında da samimi ve ilgili bir bakışla karşılaştı.

Devam et tatlım, diye düşündü Bäckström. *Ayrıntıları baş başayken konuşuruz.*

Perşembe günü, yani öldürülmesinden bir gün önce Linda, gününü polis merkezindeki danışma masasında çalışarak geçirmişti. Binadan, saat beşi geçtikten sonra kendisi gibi polisin sivil memur kontenjanından çalıştırdığı bir arkadaşıyla birlikte ayrılmıştı. Şehirde biraz zaman geçirmiş, birkaç mağaza gezmiş ve saat altı buçukta şehir merkezinde, Sandgärdsgatan'da bir pizzacıya gitmişlerdi. Burada her ikisi de pizza ve salata yemiş, soda içmişlerdi. Aynı akşam Town Otel'de buluşmaya da o zaman karar vermişlerdi.

Yemeklerini bitirdikten sonra ayrılmışlardı, Linda eve yürüyerek gitmişti. Yolda cep telefonundan üç arama yapmıştı. Bu aramaların ilki saat yedi buçuktan sonra, Växjö'nün güneyindeki yazlıkta olan annesineydi. Kısa konuşmaları esnasında annesine akşam planlarından bahsetmişti.

İkinci ve üçüncü aramaları, polis kolejinde aynı sınıfta okuduğu bir kız arkadaşına, "akşam kulübe gitmek isteyip istemediğini" sormak içindi. Sınıf arkadaşı düşünmek için zaman istemişti ve Linda on dakika sonra –şayet arar da neden açmadığını merak ederse diye– tekrar arayıp eve yeni geldiğini, duşa gireceğini söylemiş, arkadaşı da onunla gitmeye karar verdiğini söylemişti. Saat on biri çeyrek geçe merkez meydanında Town Otel'in önünde buluşmuş ve gece kulübüne birlikte girmişlerdi.

Linda'nın saat sekize çeyrek kala ile on bir arasında ne yaptığı henüz belli değildi ancak tüm bu zaman aralığında da-iresinde kalmış olması ihtimali yüksekti. Bu süre zarfında cep telefonundan herhangi bir görüşme yapmamıştı. Ancak saat dokuzdan biraz önce sabit hattın babasını aramıştı ve bu görüşme yaklaşık on beş dakika sürmüştü. Babası günlük konulardan konuştuklarını, işyerinde olanlardan ve kızının akşamın geri kalanı için yaptığı planlardan bahsettiklerini anlatmıştı. Ayrıca o akşam daha sonra Linda'nın arkadaşlarına söylediğine göre saat dokuz buçukta MTV'de başlayan bir müzik programını

izlemiş, sonra da TV4'te saat on haber bültenini izlemek için kanalı değiştirmişti.

Yaklaşık bir saat sonra komşusu onun evden çıktığını ve Pär Lagerkvists väg'den şehir merkezinin güneyine doğru yürüdüğünü görmüştü. Bu bilgi, on biri on dört dakika geçe ana meydan ve Storgatan'ın köşesindeki SE Bank'ın dışında bulunan bankamatikten beş yüz kron çekmiş olduğu bilgisiyle de destekleniyordu. Burası, Town Otel gece kulübü girişine sadece elli metre uzaktaydı.

“Bence tüm bilgiler birbirine gayet uyuyor,” dedi Sandberg. “Her kız bilir ki partiye gitmek için hazırlanmak biraz zaman alır. Muhtemelen babasıyla konuşmadığı ya da televizyon izlemediği veya öylesine oyalandığı zamanlarda o da bunu yapıyordu. Dışarıda geçireceği gece için hazırlanıyordu,” diye tamamladı konuşmasını ve sonra birdenbire karamsar bir ifadeye büründü.

“Kulübün içinde ne oldu?” diye sordu Bäckström. *Lanet olsun, tüm kadınlar aynı işte ve işler böyle devam ederse o psikolog kaltağın bizimle çok işi olacak,* diye geçirdi içinden.

Orada olup bitenler doğal olarak henüz belli değildi. Çok fazla insan vardı, her gece kulübünde olduğu gibi kalabalıktı ve henüz konuşmaya zaman bulamadıkları pek çok kişi vardı. O akşam ayrıca her zamankinden daha kaotikti çünkü televizyonda çeşitli *reality show*larında yer almış ve artık gece kulüplerinde boy göstererek para kazanan bazı yerel şöhretleri getirmişlerdi.

Birkaç saat sonra Linda'nın başına gelecekler konusunda ipucu olabilecek herhangi ilginç bir olay da gerçekleşmemişti. Linda diğerleriyle birlikte, gece kulüplerinde insanların yaptığı gibi takılmıştı. İki farklı grupta oturmuştu. Sohbet etmiş, dans etmişti ve gayet iyi görünüyordu. Hiç kimseyle takışmamış, tartışmamıştı ve ona asılan da olmamıştı. Pek sarhoş da sayılmazdı. Bir bira, belki bir ahududulu shot ve sonrasında da polis merkezinden bir kadın arkadaşının kendisine ısmarladığı en fazla birkaç kadeh şarap içmişti.

Sabah iki buçuk-üç arasında polis kolejinden sınıf arkadaşını bulmuş ve ona eve gidip biraz uyumayı düşündüğünü söylemişti. Kapıdaki güvenlik görevlisi onu ayrılırken görmüştü –“saat üçe gelirken”– ve görevliye göre Linda ayıktı, yalnızdı ve ne mutlu ne de mutsuzdu. Meydanı geçip bölge vali lojmanının önünden Pär Lagerkvists väg’deki evine doğru yönelmişti.

En kötü senaryoda, polise göre onun gözden kaybolduğu yer burasıydı. Kulüple evi arasındaki yaklaşık bir kilometrelik yolda yürürken onu gören olmamıştı. Ya da en azından kimse polise bu bilgiyle gelmemişti. Telefonundan herhangi bir arama yapılmamıştı. Şehirde sessiz bir geceydi, özellikle Linda’nın muhtemelen yürüdüğü yol oldukça ıssızdı.

“Tamam,” dedi Bäckström soruşturma ekibine bakarak. “Bu kısım oldukça önemli, eminim siz de bunun farkındasınızdır. Kulüpte neler olduğunu ayrıntılarıyla öğrenmek istiyorum. Oraya adım atan herkes, tüm personel, *reality show* şöhretleri bile sorgulanmalı. Özellikle onlar. Evine yürüdüğü yolla ilgili de aynısı geçerli. Bizimle iletişime geçen görgü tanığı yok, öyle mi?” Bäckström, meraklı bir ifadeyle polis memuru Sandberg’e baktı. Kadın, neredeyse suçluluk duygusuyla başını iki yana salladı.

“Güvenlik kameraları,” dedi Bäckström vurgulu bir tonla. “Bankamatikten bahsetmiştin. Orada bir tür kamera olmalı.” *Lanet olası amatörler*, diye geçirdi içinden.

“Kayıtları aldık,” dedi Sandberg. “Korkarım henüz bakacak vaktimiz olmadı. Açıkçası fırsatımız olmadı.”

“Evine giden yolda başka hangi kameralar var?” Bäckström öfkeli görünüyordu.

“Araştırıyoruz,” dedi Sandberg. “Bunu düşünmüştüm ancak henüz kontrol edecek vaktimiz olmadı.”

“Pekâlâ, bu önceliğimiz olmalı,” diye karşılık verdi Bäckström. “Köşedeki dükkândaki adam veya bizim aklımıza gelenleri düşünebilen herhangi biri, küçük kamerasını kurmak için izin almayı unuttuğunu fark edip cuma gecesinin kayıtlarını silmeden önce...”

“Ne demek istediğinizi anlıyorum,” dedi Sandberg.

“Mükemmel,” dedi Bäckström. “O halde artık kulüple evinin arasındaki tüm kapıları çalmaya başlamamızın zamanı geldi. Yaşadığı bölgedeki evleri dolaşan memurları bulun.”

Kadın bu sefer başını hafifçe sallayarak onu onayladı ve küçük defterine not aldı.

Lanet olsun, diye düşündü Bäckström saatine bakarak. Üç saat olmuştu, midesi guruldamaya başlamıştı ve daha olay yerine gitmemişlerdi. Tüm günü bunları dinlemekle geçirmek istemiyorsa kontrolü ele almalı, süreci hızlandırmalı ve soruşturma ekibinin işini iyi yapmasını sağlamalıydı.

“Tamam,” dedi Bäckström adli tıp uzmanına başıyla işaret ederek. Enoksson, kısaca Enok olarak tanınıyordu ve adli tıp birimini yöneten başkomiserdi. “Yanıldığım yerler varsa düzelt Enoksson. Olay yeri, kızın annesiyle birlikte yaşadığı apartman dairesi ve olay, sabahın erken saatlerinde meydana geldi. Cuma sabahı yaklaşık olarak saat üç ile beş arasında. Sen ve meslektaşların kızın boğulduğunu, tecavüze uğradığını düşünüyorsunuz ve muhtemelen tek bir saldırgan söz konusu.”

“Yanılmıyorsun,” dedi Enoksson. Kendisi de uykusuz ve aç görünüyordu. “Kesinlikle böyle düşünüyoruz. Ayrıca katilin pencereden kaçmış olduğundan da eminiz. Pervazda kan izleri ve deri bulduk.”

“Peki neden ön kapıdan çıkmamış?” dedi Bäckström merakla.

“Onu bulan komşunun söyledikleri doğruysa ön kapı içeriden kilitliymiş. Bu, kapı dışarıdan kapatıldığında yerine oturmayan bir kilit türü. Meslektaşlarım ve ben, adamın posta kutusuna gazete bırakıldığı esnada kaçmış olduğunu sanıyoruz. Bizce eve birilerinin girmekte olduğunu düşündü ve yatak odası, dış kapıya en uzak oda olduğundan o pencereden atladı.”

“Gazete saat kaçta bırakıldı?” *Çenesi düşük piç,* diye geçirdi içinden.

“Sabah beşı biraz geçe ve bu oldukça kesin.” Enoksson, söylediğini vurgularcasına başını salladı.

“Bildiğimiz başka bir şey var mı?” diye sordu Bäckström.

“Binanın ana kapısındaki şifreli kilit iptal edilmişti. Sürekli arıza yapıyormuş ve gazeteleri dağıtan adam şikâyet etmiş. Bu yüzden bina kapısı çarşambadan beri kilitlenmiyormuş. Anahtarcı perşembe günü bunu halledeceğini söylemiş ama belli ki fırsat bulamamış.” Enoksson iç çekti ve omuz silkti.

“Peki ya dairenin kapısı, Enoksson? Bununla ilgili bir şey var mı?”

“Zorla girildiğine dair bir iz yok,” dedi adli tıp uzmanı. “Koridorda da boğuşma izi yok. Yani ya kız adamı kendi rızasıyla içeri aldı ya da eve girdikten sonra kapıyı arkasından kilitlemeyi unuttu.”

“Ya da kız ön kapıdan girdiğinde adam boğazına bıçak dayadı ve dairenin kapısını açmaya zorladı. Ya da anahtarlarını aldı,” diye karşılık verdi Bäckström.

“Bu ihtimali de göz ardı edemeyiz,” dedi Enoksson. “Kesinlikle. Daha net bir fikir edinebilmek için dairede birkaç güne daha ihtiyacımız var. Ayrıca Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’nın analizi her zaman olduğu gibi biraz zaman alacak ancak görevli en geç yarın ön sonuçları bize ileteneğine söz verdi. Yani muhtemelen otopsiye başlamış olmalı.”

“Ufak da olsa iyi haber var,” dedi Bäckström. Aniden oldukça neşeli bir ruh haline bürünmüştü. *Ortalığı biraz karıştırmak gerekiyor,* diye düşündü. *Bolca azar ve arada bir de pohpohlama...*

“Elimizde kan, sperm ve muhtemelen adamın parmak izleri var, yani durum çok da kötü değil,” diye açıklama yaptı Enoksson.

“Ancak ayrıntıları beklemeyi tercih ediyorsunuz, öyle mi?” dedi Bäckström hâlâ gülümseyerek.

“Evet, böyle düşünüyoruz yani ben ve adli tıp birimindeki meslektaşlarım.” Her şeyin bir zamanı olduğunu vurgulamak

istercesine başını salladı ve Bäckström de ona katıldı. “Ancak birkaç bilgi aktarabilirim.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström. *Ancak umarım bütün gün sürmez,* diye geçirdi içinden. Çünkü artık midesi isyan bayrağını çekmişti.

“İlk olarak, kızın onu kendi isteğiyle içeriye aldığını düşünüyorum. Ya da onunla yolda karşılaştı ve eve aldı. Veya daha öncesinde onunla buluşmak için randevulaşmıştı. Dairenin genel görüntüsüne bakılırsa en azından başlangıçta her şey gayet dostaneydi.”

“Gerçekten mi?” dedi Bäckström yavaşça. *Ne tür bir insan yeni tanıştığı birini evine alır ki,* diye düşündü.

“Ve ikinci olarak, meslektaşımız Anna’nın daha önce söylediklerine saygısızlık etmek istemem ama kızın orada çok da uzun süredir yaşadığını düşünmüyorum. Annesiyle yapılan görüşmeyle ilgili bilgileri okudum ve kadının böyle söylediğini kabul ediyorum.”

“Peki o halde neden inanmıyorsun?” diye sordu Bäckström.

“Linda, annesinin yatağında yatıyordu,” diye karşılık verdi Enoksson. “Ve adam onu kesinlikle burada öldürmüştü. Dairedeki tek yatak buydu. Tabii ki salondaki kanepede de uyuyor olabilirdi, kanepeler yeterince büyük çünkü. Ancak bunun uzun süredir devam ettiğini gösteren bir işaret yok bence.”

“Ama annesi bir öğretmen,” dedi polis memuru Sandberg. Belli ki kendisine yönelik bir eleştiri olduğunu hissetmişti. “Şu anda en azından bir aydır tatilde olmalı ve muhtemelen bu zamanın çoğunu yazlıkta geçirdi. Yani... şu havalara baksanıza.”

Niye bir türlü rahat durmuyorlar ki, diye düşündü Bäckström. *Sürekli tartışmak zorundalar sanki. Sürekli.*

“Demek istediğini anlıyorum Anna,” dedi Enoksson. “Sadece oraya temelli taşınmayı düşünüyormuş gibi görünmüyor en azından. Dairede bulduğumuz Linda’ya ait gibi görünen tek şey banyodaki içinde her zamanki malzemelerin bulunduğu bir

makyaj çantası ve annesinin çalışma odası olduğunu düşündüğümüz odadaki gardırobun en üst rafında yer alan spor çantası. İçinde de temiz yedek çamaşırlar ve bir bluz vardı. Buradan çıkardığım sonuca göre kız, annesi yokken veya mesela gece dışarı çıkmak için şehirde kalmak istediğinde burada kalıyordu. Gece kulübüne gittiği perşembe günü gibi.”

“Daha derin araştırmamız gerekiyor,” dedi Bäckström samimi bir gülümsemeyle Anna’ya dönerek. “Neyse, sizleri bilmem ama benim bir şeyler yemem lazım.”



10.

Başlangıçta Bäckström ve Rogersson, şehir merkezine kaçıp çoktan hak ettikleri biralarını içmek için gözlerden uzak bir yerde öğle yemeği yemeyi planlamışlardı. Ancak polis merkezinin girişindeki gazeteci kalabalığını görür görmez fikir değiştirdiler ve geri dönüp personel kantinine oturdular. Arka tarafta boş bir masa buldular, her ikisi de günün menüsü ve düşük alkollü bira sipariş ettiler.

“Dışarıda hava neredeyse otuz dereceyi bulmuşken kızarmış sosıs, fırın makarna ve tatlı olarak da reçelli Småland cheesecake’i servis etmek de nedir? Kurtçuk gibi görünüyor,” dedi Rogersson çatalıyla makarnayı didiklerken.

“Bana sorma. Hayatımda hiç kurtçuk yemedim,” dedi Bäckström. “Bence fena değil.”

“Eminim öyledir Bäckström,” dedi Rogersson bezgin bir şekilde. “Ama benim gibi normal bir insan için...”

“Kurtçuklarla sıkıntın varsa, belki de Egon’la bir konuşmalısın bence.” *Bu konuda sana iyi şanslar*, diye geçirdi içinden. Çünkü Egon, meslektaşı Rogersson kadar konuşkan değildi.

“Hangi Egon?” diye sordu Rogersson.

“Benimki,” dedi Bäckström.

“Ona kurt mu veriyorsun?” Rogersson ona şüpheli bir ifadeyle baktı.

“Kurtçuk, sinek larvası, aynı şey işte. Ama sadece özel günlerde. Bir tüp sinek larvası kaç para ediyor biliyor musun?”

Egon için bile olsa her şeyin bir sınırı olmalı, diye geçirdi içinden. Ne de olsa sıradan bir polis maaşıyla geçinmek zorundaydılar.

“Kahve ister misin?” Rogersson ayağa kalkarken iç çekti.

“Büyük boy, sütlü ve şekerli,” dedi Bäckström. *Yıllardır yediğim en iyi cheesecake,* diye geçirdi içinden.

Öğle yemeğinden sonra Bäckström yenilenmiş bir enerjiyle işleri organize etmeye, soruşturma ekibinin işini iyi yapmasını sağlamaya koyuldu. Kıdemli meslektaşları Olsson gelmiş, odada bir dolanmış ve kendisini olabildiğince fazla kişiye sevdirmeye çalışmıştı ancak kıymetli vaktini çalmak üzere Bäckström’e yaklaştığında Bäckström telefondaymış numarası yapmış, ahizeyi alıp çevir sesini dinlerken sağ eliyle müsait olmadığını belirten bir işaret yapıp tüm dikkatiyle mırıldanmaya devam etmişti. İşini garantiye almak için de masaya, görülebilecek şekilde bir defter ve kalem koymuştu. Böylece Olsson tekrar odasına dönmüş, kapısını kapatmıştı. Bu esnada Bäckström, kurbanın cinsel ilişkileri ve tercihlerini daha ayrıntılı araştırması için polis memuru Sandberg’i çağırdı ve işini yapmakta olan Sandberg’i yorgun gözlerle izledi.

“Kurbanın seks hayatı Anna. Bununla ilgili bir fikrimiz oluşmaya başladı mı?” diye söze başladı Bäckström başıyla ona doğru işaret ederek. Genellikle sıkıntılı konular hakkında konuşurken yaptığı mesafeli, profesyonelce bir hareketti bu. *Küçük hanımın göğüsleri de güzelmüş,* diye geçirdi içinden.

“Birkaç şey bulduk,” dedi Anna ifadesiz bir şekilde.

“İlginç bir şey var mı?” dedi Bäckström. “Yani soruşturma açısından,” diye açıklık getirdi. *Çuvallamak istemiyorsam sözlerimi dikkatle seçmeliyim,* diye geçirdi içinden, *ince bir buz tabakasının üzerinde yürüyormuş gibi.*

O yılın bahar dönemine kadar, Linda’nın bir erkek arkadaşı vardı. Bir yıl önce tanışmışlardı. Bu eski erkek arkadaş, Linda’dan birkaç yaş büyüktü ve Lund Üniversitesi’nde ekonomi okuyordu. Yedi ay önce, geçen yıl Noel öncesinde sınav-

larını verdikten hemen sonra Stockholm merkezli bir şirkette iş bulmuştu. Stockholm'e taşınınca da aradan çok fazla zaman geçmeden Linda'yla ilişkisi sona ermişti.

Adamda veya onun Linda'yla ilişkisi hakkında herhangi bir olumsuz duruma rastlamamışlardı ve zaten cinayet saatinde orada olmadığına dair de çok sağlam bir kanıtı vardı. Yeni kız arkadaşı ve diğer arkadaşlarıyla birlikte bir partideydi. Linda'ya olanları duyar duymaz Växjö polisiyle irtibata geçmiş, sonra da kendi isteğiyle Stockholm polisiyle irtibat kurmuştu ve onlar da eski sevgiliyle konuşmuşlardı bile. Adam doğal olarak şoke olmuştu ancak hiç kimsenin kendisinden bekleyemeyeceği ölçüde her türlü iş birliğine hazırdı. Mesela, polisin zamanını boş yere harcamaması için gönüllü olarak DNA örneği vermişti.

“Ne kadar da iyiliksever bir genç adam,” dedi Bäckström. “Peki olayı nasıl bu kadar çabuk duydu? Yani Linda'nın öldürüldüğünü,” diye açıklık getirdi.

“Annesi burada yaşıyor ve Linda'nın ailesini tanıyor. Annesi olayı öğrenir öğrenmez dün öğleden sonra onu aramış. Oğlu Sandhamn'daymış. Anlaşılan Stockholm takımadalarında bir yerde. Nerede olduğunu biliyorsunuzdur eminim. Belli ki kadın, Sandhamn'da oğlunun yanında kaldığı aileyi de tanıyormuş. Adamı sorgulayan polis memuruyla konuştum. Linda'nın eski erkek arkadaşının bu olayla bir ilgisi olmadığına inanıyor. Ancak yine de DNA örneğini aldı ve Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı'na gönderiyor,” diye tamamladı konuşmasını Anna.

“Pekâlâ o halde,” dedi Bäckström. “Sanırım bekleyip görmek zorundayız. Kızın ekonomistten ayrıldıktan sonra başka erkek arkadaşı olup olmadığını öğrendiniz mi?”

“Hiçbir şey bulamadık,” dedi Anna, başını iki yana sallayarak. “Üç en iyi arkadaşıyla ve polis kolejindeki sınıf arkadaşlarıyla konuştuk. Anne ve babası konuşacak duruma gelir gelmez onlarla da konuşmayı düşünüyoruz.”

“Hiç kısa süreli ilişki, cinsel tercihleriyle ilgili bir gariplik yok, öyle mi?” dedi Bäckström ısrarla.

“Hayır.” Anna başını kararlılıkla iki yana salladı. “En azından konuştuğumuz kişiler bu konuda bir şey bilmiyorlar. Söylediklerine göre Linda tamamen sıradan bir kız gibi görünüyormuş. Sıradan erkek arkadaşlar, sıradan seks hayatı. Hiçbir gariplik yok.”

“Altı ay boyunca erkek arkadaş, hatta ufak flört bile yok.” Bäckström başını şüpheli bir ifadeyle salladı. *Bu mümkün olabilir mi*, diye düşündü. Yirmi yaşında, güzel bir kız. Kendi zevkine göre fazla sıska olsa da...

“Muhtemelen insanların sandığından daha fazla rastlanan bir durum bu,” diye karşılık verdi Anna. Ne dediğini biliyor gibiydi. “Bence bir manyağın saldırısına uğradı, bu kadar basit. Bana sorarsanız bundan daha karmaşık bir durum değil.”

“Gerçekten mi?” dedi Bäckström yavaşça. “Çıkar ortaya,” diye ekledi Anna’ya gülümseyerek. *Hepsinin sakladığı bir şeyler vardır mutlaka*, diye geçirdi içinden.

Polis memuru Sandberg hiçbir şey söylemedi. Şaşırmış bir ifadeyle belli belirsiz başını salladı.

Hadi bakalım düşün bunun üzerine biraz canım, diye düşündü Bäckström, kadının masasına gidişini izlerken.

Çalış çalış nereye kadar, diye düşündü. Gidip kendisine bir kahve aldı ve güvenlik kameraları konusunda ne durumda olduklarını sakın ve sessiz bir ortamda konuşabilmek için Knutsson ve Thorén’i boş bir ofise çekti.

“Söyleyin bakalım bu ihtiyara,” dedi. Rahat ve mağrur bir havaya bürünmeye karar vermişti. “İlginç bir şeyler buldunuz mu?”

“Olay yerini mi kastediyorsun?” diye sordu Thorén. “Anlaşılan orada sürekli yeni bir şeyler bulunuyor.”

“Olay yerini kastetmiyorum,” dedi Bäckström sakın ve eğitici bir tavırla. “Olay yeri dışındaki yerleri söylüyorum. O gece kurbanın evine gittiği yol üzerinde. Olay yerinin civarında.

Failin muhtemel kaçış rotasında. Ya da Văxjö'nün herhangi bir yerinde. Veya İsveç'in... ya da dünyanın geri kalanının..."

"Neden bahsettiğini biliyorum," dedi Knutsson. "Demek istiyorsun ki..."

"Bildiğini sanmıyorum," diyerek sözünü kesti Bäckström enerjisini toplamış bir şekilde. "Olay yerinin dışındaki yol üzerindeki ufacık bir kâğıt parçasından, çöp tenekelerinden, oluk ve su borularından, köşelerden, kuytulardan, merdiven boşluklarından, gizlenecek yerlerden, sıradan evlerden, bodrum ve tavan aralarından, çalılıklardan ve aradaki tüm sıradan yerlerden bahsediyorum. Garip komşulardan, belalı tiplerden, röntgencilerden, teşhircilerden, seks manyaklarından ve psikiyatrik vakalardan bahsediyorum. Ve lanet derecede ve bitecek gibi görünmeyen sıcak havadan küçük beyinlerinde minik bir kısa devre yaşamış olması muhtemel sıradan vatandaşlardan bahsediyorum."

"Öyleyse hiçbir şey bulamadık," dedi Thorén.

"Ama hâlâ bakıyoruz," dedi Knutsson. "Yani toplantıda söylediklerin yeterince açıktı. Bu yüzden herkesin elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünüyorum."

"Ama henüz hiçbir şey bulamadık öyle mi?" Bäckström onlara sorgulayan gözlerle baktı.

"Hayır," dedi Thorén.

Knutsson, yuvarlak kafasıyla da onaylayarak arkadaşına katıldı. "Hayır."

"Delinin birinin olay yerinden donsuz kaçabilmesi, posta kutusuna gazete geldiği için bir pencereden atlaması biraz garip gelmiyor mu? Arkasında bıraktığı tüm o sperm, kan izleri ve parmak izlerini saymıyorum bile. Dışarı çıkar çıkmaz ortadan kaybolması garip değil mi?" dedi Bäckström.

"Kesinlikle biraz garip," diyerek onayladı Thorén.

"Benim de garibime gitti," diye ona katıldı Knutsson. "Ancak kurbanda saldırdığı esnada üzerinde sadece külot olduğunu

sanmıyorum. Sadece şaka yapıyordum,” diye ekledi çabucak Bäckström’ün yüzündeki ifadeyi görünce.

“Bilemezsin,” dedi Bäckström. “Asla bilemezsin. Kurbanı birkaç saat boyunca yaptıklarını ve onu öldürdükten sonra yaptıklarını düşünürsen hele. Çünkü görünüşe bakılırsa adam düş almış ve biraz da düşünecek zamanı olmuş.”

“Kesinlikle sağlam çılgınmış, bu konuda sana katılıyorum,” dedi Thorén.

“Ama anlaşılan olay yerinin dışında kanıt bırakacak kadar da çılgın değilmiş,” dedi Bäckström.

“Belki de üzerindeki baskıyı hafifletince daha iyi hissetmiştir,” dedi Knutsson kıkırdayarak.

“Bu bana pek mümkün gelmiyor,” dedi Bäckström. “Ateş böceğine benzeyen, ateş böceği gibi hareket eden ve gizemli bir şekilde parıldayan bir şey görüyorsam neye bakıyorumdur?”

“Bir ateş böceğine?” dedi Thorén, patronuna meraklı bir şekilde bakarak.

“Harikasın, dostum,” dedi Bäckström. “Polis teşkilatına katılmayı düşündün mü hiç?”

O akşam otele dönmeden önce Bäckström ve Rogersson, daireye bir göz atmak için olay yerine uğradı. Hâliyle çok sayıda medya mensubu geniş alana yayılan kordonların ardında yerini almıştı ve uzaktan çekim kameralarının sayısının çokluğuna bakılırsa tüm ihtimallere hazırlıklıydılar. Bäckström direksiyonun arkasında, ifadesini değiştirmeden oturdu. Hatta fotoğrafçılardan biri resmen arabanın kaportasının üzerine tırmandı ve Bäckström ancak o zaman geri çekildi. Sonunda kordon boyunca ilerlediler ve Bäckström arabayı çok fazla yürümekten ve gereksiz yere fotoğraflarının çekilmesinden kaçınmak için binanın çok yakınına park etti.

“Lanet olası akbabalar,” dedi Rogersson binaya girdikleri anda. “Bir *fast food* standı koymamalarına şaşırdım doğrusu.”

“Muhtemelen hava çok sıcak olduğu içindir,” dedi Bäckström kıkırdayarak. *Gerçi şimdi bir dondurma da iyi giderdi,* diye geçirdi içinden.

Daireye girdiklerinde iki adli tıp memuru moladaydılar. Bäckström ve Rogersson’un kahve ikramlarını reddetmesiyle birlikte kendi kahvelerini de bir kenara bıraktılar ve onlara etrafı gezdirmeyi teklif ettiler.

“Küçük tur mu istersiniz, büyük tur mu?” diye sordu daha genç olanı.

“Küçük tur yeterli olur,” dedi Bäckström plastik eldivenleri biraz zorlanarak giyip koruyucu plastik kılıfları ayakkabılarına geçirerek. Dengesini kaybetmemek için duvardan destek almıştı.

“Dört oda, mutfak, banyo, bir tuvalet ve bir de şu anda durduğumuz koridor. Toplamda seksen iki metre kare.” İki teknisyenden daha yaşlı olanı konuşurken eliyle odaları gösteriyordu. “Salon tam karşıda. Yaklaşık yirmi beş metre kare ve dairenin ortasında yer alıyor. Yola bakan tarafta mutfak ve bitişiğinde de kurbanın annesinin çalışma odası olarak kullandığı anlaşılan bir oda var. Bu arada dairenin kat planını gördünüz, değil mi?”

“Evet,” dedi Bäckström. “Gördük ancak bizzat binayı görmekle aynı değil.”

“Tabii ki, kesinlikle katılıyorum,” dedi yaşlı olan teknisyen gülümseyerek. “Binanın arka tarafında kızın bulunduğu yatak odası var,” diye devam etti. “Yatak odasının yanında, içinde bir küvet, duş teknesi, tuvalet ve bide bulunan ve yatak odasından bir kapıyla geçilebilen bir banyo var. Banyonun diğer yanında ise annenin bir tür depo olarak kullandığı anlaşılan biraz daha küçük bir oda bulunuyor. Burada bir ütü masası ve birkaç büyük çamaşır sepetiyle birlikte birçok ıvır zıvır var. Bu koridordan ulaşılabilir,” dedi koluyla işaret ederek. “Koridorda ayrıca birkaç tane de gömme dolap var.”

Ne çok gösterişli ne çok fakir, diye düşündü Bäckström diğerleriyle birlikte evi gezerken. Ne fazla düzenli ne de adli tıp

ekibinin orada yaptıkları düşünülürse fazla dağınık bir ev. Orta yaşlı, orta sınıf bir kadın öğretmenin evini hayalinde nasıl canlandırdıysa öyleydi işte. Arada bir yanında kalan yirmi yaşında bir kızı olan, bekâr bir kadının evi.

Üzerinde taşınabilir üç minder bulunan geniş bir kanepenin olduğu bir salon. Kanepenin orta minderi yerinde yoktu. Önünde bir sehpa ve iki koltuk vardı. Kanepenin yanına, duvara dayalı küçük bir büfe konulmuştu ve dairenin sahibi bir kadın olduğundan Bäckström gömme dolapların kapalı kapıları ardında ne olduğuna bakmaya gerek görmedi. *Muhtemelen sadece bardaklar, peçeteler ve diğer ıvır zıvırdır*, diye düşündü.

Duvar boyunca yer alan kitaplıklarda çok sayıda kitap vardı ki kadının mesleğini düşününce bu gayet doğaldı. Ayrıca elbette gayet büyük bir televizyon, kanepenin karşısına stratejik bir şekilde yerleştirilmişti. Tavandan asılan küçük bir avize, birkaç yer lambası ve yerde Bäckström'ün tanıyamadığı oryantal desenli toplam üç halı vardı. İki ayrı hoparlörü olan bir müzik seti ortadaki kitaplıkta, göğüs hizasına konulmuştu. Duvarlardaysa manzara ve portre resimleri asılıydı.

“Kanepenin orta minderini biz kaldırdık,” dedi genç teknisyen. “Sanırım yakın zamanda sevgili gazetelerimizde yazılacağı üzere yalnızca erkek giyiminin tipik bir parçası olarak geçmeyecek bu ünlü don kanepenin altında buruşturulmuş olarak bulundu.”

Kelimelerle aran iyi, diye düşündü Bäckström. *Acaba bunun için özel bir eğitim aldın mı?* Böyle bir görüşü bildirmek için daha iyi fırsatları olacağını düşünerek kendisini tuttu ve tamam anlamında başını salladı, arkadaşı ve meslektaşysa her zamanki gibi suskunluğunu korudu.

Belli ki adli tıp biriminden meslektaşları yatak odasında oldukça yoğun çalışmışlardı. Çam ağacından yapılma geniş yatağın döşegi ve nevresimleri kaldırılmıştı ve odadaki her şeyin üzerinde parmak izi tozu ve çeşitli kimyasal maddeler vardı. Ayrıca zemini kaplayan halının da büyük bir kısmını kaldırmışlardı.

“İşte, olayın büyük ölçüde gerçekleştiği yer burası,” dedi daha yaşlı olan teknisyen. “Olayın merkezi de diyebilirsiniz. Linköping’deki Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’na gönderilen her şey buraya geri döndü, dilerseniz bakabilirsiniz.”

“Neyse, çok teşekkürler.” *Artık bir iki biranın zamanı*, diye düşündü.

Bäckström ve Rogersson, yemeklerini Bäckström’ün odasına sipariş verdiler. Otelin restoranına bir göz atmaları, buranın huzur içinde bir şeyler atıştırmak, birkaç bira ve belki hızlıca bir şeyler yemek isteyen bir Ulusal Suç Birimi polisi açısından Växjö’daki en kötü tercih olacağını anlamalarına yetmişti.

“Şerefine o zaman,” dedi Rogersson küçük bardağı daha Bäckström biralarını doldurmaya vakit bulamadan kaldırarak.

Zavallı ihtiyar şimdi çok daha mutlu görünüyor, diye düşündü Bäckström. Hâlâ kendisinin votkasını içiyor olmalarını sorun edecek tarzda bir adam değildi.

“Şerefe,” dedi Bäckström. *Nihayet cumartesi*, diye düşündü ilk yudumunu içerken. Midesine ve zihnine yayılan sıcaklık ve huzur dalgasını hissederken, *şanslı bir adamım*, diye geçirdi içinden.

11.

Växjö, 6 Temmuz Pazar

Dedektif Başkomiser Jan Lewin daha önce hiç görevli olarak Växjö'ya gelmemişti. Ulusal Suç Birimi'nde cinayet dedektifi olarak geçirdiği neredeyse yirmi yıl boyunca buradan daha büyük, aynı büyüklükte veya nadiren de çok daha küçük İsveç'in bütün şehirlerde bulunduğu düşünülürse bu çok da normal bir durum sayılmazdı. Her neyse. Şimdi buradaydı işte. *Nihayet Växjö*, diye geçirdi içinden alaycı bir gülümsemeyle. *Gezegendeki bunca yer arasından*, diye düşündü başını iki yana sallayarak.

Açılış toplantısı sona erer ermez öğle yemeğini çabucak yemiş ve sonra da giderek artan kâğıt yığınlarını bir düzene koyabilmek için masasına oturmuştu. Cumartesi günü boyunca, neredeyse yirmi dört saat, orada kalmıştı ve nihayet Sandgårdsgatan'daki polis merkezinden kısa bir yürüyüşle otele gitmek üzere ayrıldığında saat gece yarısını geçmişti. Masasındaki kâğıtlarsa, öğle yemeğinden hemen sonra başladığından daha da büyük bir yığın halini almıştı.

Otelde, meslektaşlarıyla birlikte kaldığı koridorda ortalık sessizdi. Lewin uyuyan meslektaşlarını uyandırmamak için kilitli kapıyı dikkatle açtı. Bir an için Eva Svanström'ün odasının önünde durdu. Uyanık olup olmadığını öğrenmek için ve uyanıksa belki arkadaş isteyebileceği düşüncesiyle kapısını çok hafifçe tıkladı. *Bu gece olmaz*, diye geçirdi içinden. Bugünden daha iyi başka bir gece belki.

Sonra odasına sıvıştı, ıslak bir bez yardımıyla elini, koltuk altlarını, kasıklarını temizledi. O sırada duşa girmeyi her şeyden çok istese de sadece gerekli kısımları temizlemekle yetindi. *Yarın sabah erken duş alırım*, diye düşündü. *Diğerleri uyurken gecenin yarısında olmaz.*

Sonra yatağına gitti ve yeni bir davaya başladığı her seferde olduğu gibi uyumakta güçlük çekti, nihayet uyumayı başardı-ğında da sıkıntılı rüyalar gördü. Yeni bir soruşturmaya başlarken ya da hiçbir zaman anlayamadığı nedenlerle kendisini kötü ve endişeli hissettiği zamanlarda olduğu gibi. Gerçek olaylara dayanan ancak her zaman yeni bir anlam içeren rüyalar. Bu defa Jan Lewin'in hayatındaki pek çok gece olduğu gibi rüyaları, ilk düzgün bisikletine kavuştuğu yedinci yaş günün hemen sonrasına dairdi. Kırmızı bir Crescent Vailant.

Sabah beş buçukta üçüncü kez uykusundan uyandı ve o zaman kararını verdi. Şortunu, ön tarafında Ulusal Suç Birimi amblemi olan kısa kollu mavi üstünü giydi, ayağına koşu ayakkabılarını geçirdi, otelin giriş kartını cebine koydu, Växjö'nün turistik haritasını kaptı, hızlı ve sessiz bir şekilde odasından çıktı.

Dışarıda, soluk mavi gökyüzünde güneş parlıyordu ve saat daha beş kırk beş olduğu halde sıcaklık neredeyse yirmi dereceyi bulmuştu. Ana meydan boş ve ıssızdı. Görünürde hiç kimse yoktu. Daha önce burada insanların yaşadığını gösterecek tek bir boş bira şişesi bile. Gece kulübünün girişinin önünde durdu ve haritanın yardımıyla Linda'nın evine giden bir rota belirledi. Önce gece kulübünden eve gidişin ne kadar süreceğini anlamak için saati kontrol etti ve sonra da hâlâ çok kesin olmasa da kızın yürümüş olduğunu tahmin ettiği yolda, genç kadının izlediği aynı rotayı izlediğini umarak yürümeye başladı.

Kuzeydoğuya yöneldi. Ana meydanı geçti, valilik lojmanının sol kanadını geçip Kronobergsgatan'dan kuzeye doğru

ilerledi. Şimdiye kadarki haliyle kulübün güvenlik görevlisinin ifadesine uygundu.

Peki sonra ne oldu, diye düşündü Lewin. Durdu ve saati tekrar kontrol etti. *Eve giden en kısa yol*, diye düşündü. Kulüpten ayrılmadan önce arkadaşına söylediği de bu değil miydi? Eve gidip uyuyacağını söylememiş miydi? Daha iyi bir fikri olmadığından, ilk sağa döndü ve birkaç metre uzaklıktaki Linnégatan'a yöneldi. Kuzeye, Linnégatan'a, oradan da dört dakikada dört yüz metre daha ilerleyerek tekrar sağa döndü ve kendisini Pär Lagerkvists väg'de buldu. Yönünü bulmak ve izlenimlerini zihninde toplamak için durdu.

Gece kulübüne yaklaşık altı yüz metre uzaklıkta, genç, fit ve ayık bir kadın için çocukluğundan beri tanıdığı bu bölgede hızlıca yürüyerek bu mesafe altı dakika sürerdi.

Sessiz, geniş sokaklar yine de oldukça aydınlıktı, ancak bir çılgın böyle bir mesafede birine saldırabilir. Üstelik burası Văxjö.

Fakat Pär Lagerkvists väg'de, rahatsız edilmeden bir gece yürüyüşü yapma şansı daha da yüksekti. Burası Linda'nın yaşadığı binanın kapısına yaklaşık yedi yüz metre mesafedeydi ve üzerinde üç ya da dört katlı apartmanlar veya küçük blokların sıralanmış olduğu geniş bir yoldan ibaretti. Sıvalı dış cepheler, düzenli bir çevre, orta yaşlı, orta sınıf sakinlerin oturduğunu gösteren parlak Konut Kooperatifi Birliği amblemleri, düzenli yaşamlar ve iyi komşular. Herhangi bir çalılık, dar geçit, hatta birisinin her şeyden habersiz bir kurban için kötü emellerle pusuya yatmış bekleyebileceği küçük yan yollar bile yoktu.

Lewin'in elindeki davadaki kurban, yolun sonunda, diğerleri kadar düzenli bir binada yaşıyordu. Her ne kadar üzerinde KKB amblemi olmasa da binanın sahibi, üyelerinin tümü burada yaşayan bir özel kooperatifti. *Yani olay burada gerçekleşti*, diye düşündü Jan Lewin cinayetin işlendiği olay yerinin etrafını çevreleyen mavi-beyaz bandın önünde dururken. Genç bir kadının seks odaklı bir cinayete kurban gideceği bir yere hiç benzemiyordu.

Sadece tek bir açıklaması var, diye geçirdi içinden Lewin yarım saat sonra otel odasına döndüğünde. Burası Linda'nın yaşadığı yerdı. Katil, bu yüzden oraya gitmişti. Onu görmek için. Adam kızın tanıdığı, güvendiğı, hoşlandığı biriydi. Sonra Lewin kıyafetlerini çıkardı, doğruca duşa girdi ve beş dakika boyunca suyun altında bekledi. Bir buçuk gündür ilk defa tamamen sakin ve yapacağı işle ilgili tamamen mutlu hissetmişti.

12.

Pazar sabahı saat altı buçukta –Jan Lewin otel odasında düşün altında durmuş suyun üzerinden akıp gitmesine izin verirken– polis müdürünün cep telefonu çaldı. Polis müdürü o esnada uyuyordu ve gözlüğünü takıp telefonunu bulmakta zorlandı. *Bir şey olmuş olmalı*, diye düşündü komodinin üzerindeki çalar saate göz atınca.

“Ben Nylander,” dedi telefonun diğer ucundaki ses. “Sizi uyandırmadım umarım.”

“Sorun değil,” dedi polis müdürü zayıf bir sesle. “Hiç sorun değil.” *Korkunç bir şey olmuş olmalı*, diye geçirdi içinden.

“İşlerin nasıl gittiğini sormak için aradım,” dedi Nylander sert bir tonla. “Nedir durum şu anda?”

“Her şey plana göre ilerliyor,” dedi polis müdürü. *Nasıl bilebilirim ki*, diye düşündü, tüm gece boyunca uyuyordu ne de olsa. “Özel olarak merak ettiğiniz bir şey var mı Nylander?” diye sordu.

Nylander’ın özel olarak merak ettiği bir şey yoktu –“Öyle bir adam değilim ben.” Ancak Ulusal Suç Birimi yöneticisi olarak, ortak davalarının neden olduğu bazı “stratejik değerlendirmelerde” bulunmak durumunda hissediyordu. Bunun sonucunda da “operasyonel katkılara” ilişkin bir teklifte bulunmuştu.

“Aklından geçen nedir?” diye karşılık verdi polis müdürü. *Stratejik değerlendirmeler, operasyonel katkılar... Ne diyor bu adam*, diye geçirdi içinden.

“Gördüğüm kadarıyla, elimizde manyak bir kaçak olduğuna dair ciddi bir tehlike söz konusu,” dedi Nylander, “ve çok yakın zamanda çok daha kötü şeyler yapma ihtimali yüksek.”

“Düşündüğün belli bir şey var mı?” diye tekrarladı polis müdürü bezgin bir sesle. Bunun üzerine Nylander, ulusal polis gücünden sorumlu bir memur olarak yaşadığı çok sayıda deneyim ışığında muhtemel senaryoları sıraladı.

“Çok sayıda komşusunu öldürüp cesetlerini parçalayan Malmö’deki ‘Samuray Katil’ geliyor aklıma. Falun’da, çoğu genç kadınlardan oluşan on kişiyi vurarak öldüren teğmen. Başka... başka kim vardı?” dedi USBB tereddütle. “Bir de burada yakın zaman öncesinde şu cinnet geçirip elinde demir bir çubukla metroya binen adam vardı. Üç kişiyi öldürmüştü, yarım düzine insanı yaralamıştı doğru hatırlıyorsam. Ve Gamla Stan Adası’nda bir sabah erken saatlerde yüzlerce yayayı kurşun yağmuruna tutan adam. Bunlar sadece birkaç örnek,” dedi Nylander.

“Anlıyorum,” dedi polis müdürü. *Yok artık*, diye geçirdi içinden. *Benim şehrimde, Vāxjö’da...*

“Analistlerimizle konuştum bile,” dedi Nylander, “ve onlar da benimle aynı fikirde. Büyük ihtimalle toplu katliam yapabilecek, seri cinayetler işleyebilecek durumda bir seri katilden bahsediyoruz. Yani birkaç saat içinde farklı konumlarda kurbanları öldürebilecek birisi. Etrafına ölüm saçarak ilerleyecek,” diye açıklık getirdi Nylander.

“Bir önerin var mı?” dedi polis müdürü, *lanet olsun*, diye düşünerek.

Ulusal Suç Birimi’nin başkanının üç operasyon önerisi vardı. Ve ikisi için harekete geçilmişti bile. Üçüncüsünün uygulamaya konulması için de hazırlıklar hızlandırılmıştı.

“İşler daha da kötüye gitmeden SP Grubu’nun konuyu ciddiyetle ele almasına izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca davayı ŞSBS birimine yollamalıyız. Tedbiri elden bırakmamalı.”

“SP Grubu? ŞSBS?” dedi polis müdürü. *Ah şu kısaltmalar,* diye geçirdi içinden.

“Katilin kim olduğu konusunda daha net bir fikir edinebilmek için Suçlu Profil Grubu, SP. Ve adamı daha önce işlemiş olduğu benzer özellikteki saldırılarla ilişkilendirmek için Şiddet Suçları Bağlantı Sistemi, ŞSBS,” diye açıkladı Nylander kısaca. *Tipik bir yönetici,* diye geçirdi içinden.

“Bir de üçüncü olasılıktan bahsetmiştin,” dedi polis müdürü çekinerek.

“Aynen öyle,” dedi Nylander. “Tutuklama anı yaklaştığında görevi Ulusal Acil Müdahale Ekibi’ne devretmeniz iyi olacaktır diye düşünüyorum. Gereksiz yere kan dökülmesini önlemek için. Onları alarma geçirdim zaten. Genellikle emir verildiğinden itibaren üç saat içinde hazır olabilirler. Bu süreyi kısaltmaya çalışıyoruz ve yaz boyunca süren olumlu uçuş koşullarını düşünürsek birimin başı, bu süreyi iki saate indirebileceğimizi düşünüyor. Acil müdahale ekibi için alarm durumunu maviden turuncuya dönüştürdük zaten.”

“Lanet olsun,” dedi polis müdürü. *Lanet olsun,* diye geçirdi içinden. *Kan dökülmesi konusunda gerekli sayı kaç acaba?*

On beş dakika sonra polis müdürü –saat henüz çok erken olmasına rağmen– ön soruşturmayı idare etmekte olan Olsson’u aradı ve onu Ulusal Suç Birimi’nin oy birliği ve ortak kararlar soruşturmayı desteklemek üzere SP Grubu ve ŞSBS biriminden uzmanlarını devreye sokmaya ve herhangi bir potansiyel tutuklama işleminin UAME, yani Ulusal Acil Müdahale Ekibi tarafından gerçekleştirilmesi yönünde karar verdiği konusunda bilgilendirdi. Garip bir şekilde Olsson da aynı fikirdeydi ve bunun mükemmel bir teklif olduğunu düşündü.

“Aslında ben de bugün seni arayıp bunu önermeyi düşünüyordum patron. Beklemeye karar vermemin nedeni, sonuna kadar hak ettiğin tatilin tadını çıkarıyor olduğunu düşünmemdi.”

Bäckström gergin, yorgun ve akşamdan kalmaydı. Önceki gece Rogersson'la birlikte görevlerinin üzerlerine yüklemiş olduğu uzun içkisizlik periyodunu telafi etmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Bäckström gece yarısından hemen önce yatağına serilmiş ve sızıp kalmıştı. Geç kaldığı için kahvaltıda sadece sabah gazetelerine göz gezdirirken bir şeyler atıştırabilmişti. Ayrıca nefeslerindeki kokuyu giderebilmek ve vücutlarındaki su düzeyini yoluna koyabilmek için nane şekeri ve enerji içeceği almak üzere yolda bir benzin istasyonunda mola vermek zorunda kalmışlardı.

Bunlar yetmezmiş gibi soruşturma ekibinin sabah toplantısı için koridorda koştururken salak Olsson karşısına dikilip Bäckström'ün bilgisi haricinde polis müdürüyle üzerinde tartışmak zorunda hissettikleri birbirinden farklı kötü durum senaryolarını sıralamıştı.

“Bu konuda ne düşünüyorsun Bäckström?” diye sordu Olsson. “SP Grubu ve ŞSBS'den meslektaşlarınızın soruşturmaya dâhil edilmesini talep etmemiz konusunda yani.”

“Kesinlikle harika bir fikir,” dedi Bäckström. Kıymetli zamanını telefonda en büyük patronu “çene” Nylander'ın nasihatleriyle ziyan etmeye hiç niyeti yoktu.

Nihayet masanın ucunda kendine bir yer buldu. Her ne kadar susuzluktan ölmemesi için boynunda bir matara asılı gezmiyordu ama elinde, içinde bolca süt ve şeker olan kocaman bir fincan kahve vardı ve tüm ekibi masada yerini almıştı.

“Tamam,” dedi Bäckström. “Hadi başlayalım.”

İlk önce polis memuru Sandberg, kurbanın evine giden yol üzerindeki güvenlik kameralarından bahsetti. Kızın para çektiği bankamatığın yakınındaki kameradan bir şey çıkmamıştı, muhtemelen otelden ayrıldığında kameranın görüş alanı dışında kalmıştı.

“Kamera sadece kaldırımını ve kısmen de bankamatiğin önündeki sokağı çekiyor,” diye açıkladı. “Ancak çok daha iyi bir şey bulduk ve bunu tamamen sana borçluyuz patron,” dedi Bäckström’e başıyla işaret edip gülümseyerek.

“Dinliyorum,” dedi Bäckström gülümsemesine karşılık vererek. *Doğru yoldasın dostum*, diye düşündü.

Sandberg ve meslektaşları, başka bir tane ve çok daha iyi açısı olan bir kamera bulmuşlardı ancak bu kamera, izinsiz olarak kurulmuştu. Pär Lagerkvists väg’in üst köşesindeki bir dükkânın tezgâhı üzerine kurulmuştu, kurbanın evine sadece beş yüz metre mesafedeydi ve geceleri ayrıca dükkânın önündeki yolu da görüntülüyordu. Cuma sabahı saat üçe dört dakika kala Linda Wallin, evine giderken kamerada görünmüştü. Ancak daha sonraki otuz dakika boyunca oradan geçen başka kimse olmamıştı yani takip edilmemişti.

“Dükkân, gece on bire kadar açık. Kamera normalde dükkânın içini ve kasayı çekiyor ancak sahibi, gece yarısından önce evine gitmeden, dışarıdan geçenleri de görebilmek için kameranın açısını değiştiriyor. Çünkü adam vandalizmle, pencerelere spreylere boyalarla ırkçı sözler yazan insanlarla falan sorunlar yaşamış. Dükkânın sahibi İranlı,” diye açıkladı Sandberg.

“Ve görüntülerdekinin Linda olduğundan eminiz, öyle mi?” diye sordu Bäckström. Soruşturma açısından umut verici bu küçük ayrıntının peşini bırakmak istememişti.

“Kesinlikle eminiz,” dedi Sandberg. “Kayıtları adli tıpçılarla birlikte izledim. Ne de olsa çoğumuz... onu tanıyorduk.”

Sonrasında işler o alışıldık ve etkili biçimde ilerlemişti, zaten Bäckström ne zaman dümene geçse işler böylece rayına girerdi.

Tanrıya şükürler olsun, diye düşündü Bäckström. *Artık polis teşkilatının yarısı, kendisini diğer yarısına tanıtmakla zaman harcamak zorunda kalmayacak.*

“Bölgenin kapı kapı araştırılması konusunda ne durumdayız?” diye devam etti. “Dünden beri ilginç bir şey bulabildik mi?”

Soruşturmanın bu bölümünden sorumlu memuru üzüle-
rek olumsuz karşılık verdi. Saldırgana ilişkin bilinen son izler,
cinayetin işlendiği yatak odasının pencere pervazındaki kan ve
deri parçalarıydı.

“O halde araştırma alanını genişletin,” dedi Bäckström sert
bir ifadeyle. “Söz konusu tarihte şehirde vuku bulmuş tüm ga-
rip olaylar. Sıradan belalı tiplerden soygunlara, cezai yaptırım
gerektiren fiillere, çalınan arabalara, park cezalarına, gizemli
araçlara, olaylara, kişilere varana kadar. Listeyi öğleden önce
istiyorum.” *Tembel herifler, bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan
kendin yapacaksın*, diye geçirdi içinden.

“Pekâlâ, bize ilginç bir şey söylemek için iletişime geçen
oldu mu hiç?” diye devam etti meslektaş Lewin’e bakarak.
*Dikkatini Svanström’den başka bir şeye çevirebilersen, seni azgın
piç*, diye düşündü.

“Yüzlerce ihbar aldık,” dedi Lewin. “Telefonla, e-postayla,
hatta ekibin telefon numaraları çeşitli muhbirlerde kayıtlı olan
bazı üyelerine kısa mesajla da ulaşıldı. Ancak bu şekilde ihbar
alan memurların genellikle güvenlik kameraları veya uyuşturucu
konuları üzerinde çalıştıklarını düşünürsek bu çok da garip de-
ğil. Muhbirlerimize cep telefonu numaralarımızı verdiğimizde
hepimizin bu tür deneyimlerle karşılaştığımızı söyleyebilirim.
Birileri bize postayla bir şey yolladıysa da en erken yarın elimize
gececektir. Bugünlerde posta hizmetlerinin işleyişi böyle.”

“Yani?” dedi Bäckström merakla. “Dişe dokunur bir şey
var mı?”

Lewin’e göre maalesef yoktu. Her zamanki şeyler geçmişti
eline. Toplumun gidişatından, özellikle suçlardan rahatsız, en-
dişeli vatandaşlar. Genellikle televizyonda izledikleri polisiye
dizilerinden kazandıkları deneyimle polise işini nasıl yapması
gerektiğini öğretmek isteyen ukalalar. Tabii bir de görüşlerini,
sezgilerini, genel önsezilerini, içgüdülerini ve tereddütlerini
paylaşmak isteyen kâhinler, falcılar ve mistik şahıslar.

“Belli bir şey yok yani, dişe dokunur herhangi bir şey,” diye üsteledi Bäckström.

“Bazıları fazlasıyla spesifik,” dedi Lewin. “Tek sorun, her şeyi birbirine karıştırmış olmaları.”

“Bize birkaç örnek ver,” dedi Bäckström.

“Tabii,” dedi Lewin, elindeki kâğıtlara bakarak.

“Lisedeyken Linda’nın arkadaşı olan biri var. O akşam Öland’daki Borgholm’da bir konserde Linda’yla konuştuğundan kesinlikle emin. Güya Gylenne Tider adı verilen bir grup yaz turnesindeymiş.”

Borgholm, diye düşündü Bäckström. Văxjö’den yüz elli kilometre kadar uzakta olmalı.

“Buradaki sorun konserin cuma gecesi olması ve o esnada kurbanın Lund’daki Adli Tıp Enstitüsü Laboratuvarı’nda olması.” Lewin iç çekti. “Yani bu tanık, daha akşam gazetelerini bile okumamış. Ve bir de şöyle birisi var,” dedi Lewin önünde duran ihbar mektupları demetini karıştırırken, “Văxjö’nün genç yeteneklerinden biri, Linda’yı cuma sabahı erken saatlerde Town Otel’inin beş yüz metre batısında gördüğünü söylemek için buradaki üniformalı polislerden birisiyle iletişim kurmuş. Doğru anladıysam Norra Esplanaden’de, belediye meclisi ofislerinin yakınında.”

“Peki bunun neresi garip?” diye sordu Bäckström.

“Garip olan şu ki,” diye karşılık verdi Lewin, “çocuğun genel güvenilirliğinin dışında, bu olayın sabah dört civarında, yanında da lanet olası bir zenci herifle –bunlar benim değil tanığın kendi sözleri– ve kızın gittiği yönün tam aksi yönde gerçekleşmiş olması.”

“Bu tanığın kim olduğunu biliyorum o halde,” dedi masanın ucunda oturan yerel polislerden biri. “Bu genç adamın dünyasında çok fazla koyu tenli kötü insan var.”

“Çocuğun sabıka kaydını okuyunca ben de fark ettim,” dedi Lewin yarım bir tebessümle.

“Tamam,” dedi Bäckström. “Sorusu olan? Fikri olan? Önerisi olan?” *Söyleyecek mantıklı bir şeyi olan kimse yok,* diye düşündü masanın etrafında iki yana sallanan başları görünce. “Kalkalım o halde,” dedi hızla ayaklanarak. “Ne bekliyorsunuz? Orada öyle oturmayın. Gidin biraz çalışın. En geç öğle yemeğine kadar bunu yapan herifin adını istiyorum. İyi bir şeylerle gelerseniz kahvenin yanına kek alırım.” Masanın etrafındakiler memnuniyetle gülümsedi. *Çocuk gibiler,* diye düşündü. Güçlülük kazandığı paralarını lanet olası bir kek için harcamaya hiç de niyeti yoktu.

Sonra eline kâğıdı kalemi alıp sessiz sakin bir ortamda düşünebilmek için boş bir sorgu odası aramaya koyuldu. Önce kırmızı ışığı yaktı, sonra kapıyı kapattı ve toplantı boyunca tuttuğu osuruğunu şiddetli bir şekilde saldı. *Nihayet yalnızım,* diye düşündü ve önceki akşamın pis kokularını eliyle savuşturdu.

Saat üçten hemen sonra evine vardı, diye düşündü. Kimse onu takip etmemiş ya da onunla dairesinde buluşmayı planlamış gibi görünmüyordu. Ancak saldırgan, kızın eve girmesinden hemen sonra ortaya çıktı. İşler hızla kötüye gitti ve olay yerinin durumuna ve Bäckström’ün kendi çıkarımlarına bakılırsa, küçük psikopat en az bir buçuk saat boyunca meşguldü. *Yani büyük ihtimalle kız saat dört buçuk-beş arasında öldü,* diye düşündü.

Sonra adam, üstünü başını temizlemek için duşa girdi. Daha sonra saat yaklaşık beşte gazete dağıtıldı ve birilerinin eve girmek üzere olduğunu düşündü. Bu yüzden üzerine bir şeyler geçirip yatak odası penceresinden atladı. *Bu sırada da saat beşi geçmiş oldu,* dedi içinden Bäckström. *Bu ne demek oluyor?* Saatine baktı ve cuma erken saatlerden pazar sabahına kadarki süreyi hesapladı. *Yakında ölümünün üzerinden iki buçuk gün geçmiş olacak. Piç herif şimdiye çoktan uzaklara gitmiştir.* Kâğıtlarını topladı ve geri gidip ekibin üyelerini biraz harekete geçirmeye karar verdi.

Öte yandan, diye düşündü koridora çıktığında, *bu işi boş mideyle yapmak aptallık olur. Olup bitenler yüzünden kafeterya pazar günü açık olduğuna göre bir şeyler atıştırmak mantıklı olacak.*

Patatesli Småland mantısı, diye düşündü açgözlü bir şekilde menüyü incelerken. *İyi gider*. Otelden aşırıldığı ancak henüz okumaya fırsat bulamadığı gazetelerini sükûnet içinde okurken yemeğini bitirdi ve üzerine büyük boy kahveyle ve bademli çöreği mideye indirdi. *Yeni bir gelişme yok*, diye düşündü sıcak kahvesini yudumlarken. *Çoğu spekülasyon*.

Gazetelerden biri klasik polis bakış açısına yeni bir yaklaşım geliştirmişti.

Gazetenin kendi uzman heyetinden birinin görüşüne göre saldırgan, muhtemelen polisten nefret eden ve kurbanına karşı da “polis teşkilatında çalıştığı için saçma bir nefret besleyen” bir şiddet suçlusuydu. Bu uzmanlar, ellerine fırsat geçer geçmez ülkedeki en karmaşık zihinlerin bir listesini oluşturabilirlerdi daima.

Evet, evet, diye geçirdi içinden Bäckström bademli çöreği çiğnerken. Belki de Växjö’da polis kolejindeyken hocalarından biriydi. Belki de sorgulamadan sorumlu şu çılgın kadındı. Sperm bulunmuş olması kadını temize çıkarmazdı, polisi yanlış yönlendirmek için oraya konulmuş olması mümkündü.

Bir başka akşam gazetesi ve onun uzmanlarına göre ise durum tamamen farklıydı. Aslında kadınlardan takıntılı bir şekilde nefret eden bir seri katil ve suçlarını işlerken uyguladığı neredeyse ritüelvari yöntemleri söz konusuydu. *Bu, sevgili meslektaşımız Olsson’un düşünce tarzına çok benziyor*, diye geçirdi içinden Bäckström. *Bu saçmalıkları nereden uyduruyorlar?*

Gazetelerin her ikisinin bakış açısının da ortak yanları vardı. Zayıf da olsa aralarında bir bağlantı vardı. Yine bir başka uzman, ilk gazetede polisle ilgili bağlantının varlığı ihtimaline destek veriyordu ve özellikle polis memurlarını hedef alan ve üniformayı seksi bulması nedeniyle diğerlerinden ayrılan belirli bir seri katil tipiyle karşı karşıya olmalarının mümkün olduğunu iddia ediyordu. Gazeteye göre üniforma, katilin özel “tetikleyicisi”ydi.

Hepsinin bu aptal fikirlerle zihinlerini doldurdukları aynı çılgın web sitesine erişimleri olmalı, diye düşündü Bäckström. Tam gazeteleri kenara bırakmak üzereydi ki gördüğü bir makale onu durdurdu.

Bir uzmanla, Växjö'daki Sankt Sigrid Psikiyatri Hastanesi'nin adli psikiyatri denilen bölümünden bir profesörle yapılan bir röportajdı bu ve gazetede adamın büyük bir fotoğrafını da basmışlardı. Adam, polisin ceset üzerinde bulduğu işkence yaralarını uzun uzadıya tarif etmişti. *Ya soruşturma ekibinin asıl üyelerinin önceki akşam aldığı fotoğrafları gördü ya da bu fotoğrafları görenlerden biri ona tüm ayrıntılarıyla her şeyi tarif etti,* diye düşündü Bäckström.

Soruşturma ekibinin çalışmaları hakkında çok yakından bilgi sahibi olan profesör bile davayla ilgili temel bakış açısı olarak adlandırılabilir yaklaşıma katılıyordu. Bir seri katille karşı karşıyaydılar. Bu cinayetin işlenişindeki vahşete bakılırsa adam geçmişte de benzer şekilde vahşice suçlar işlemiş olmalıydı ve yakın gelecekte tekrar işlemesi ihtimali yüksekti. Hatta neredeyse kesindi.

Öte yandan profesörün bazı beceriksiz meslektaşları, katilin "fazlasıyla gelişmiş cinsel fantezileri olan, sıradan bir cinsel sadist" olmadığına inanıyorlardı. Üniformalı veya üniformasız olsun, bir kadın polis adayından cinsel olarak etkilenecek biri de değildi. Hayır, burada "ağır derecede akıl hastası", hatta belki de "sorunlu" bir saldırgan söz konusuydu. Ayrıca "çocukluğunda veya gençliğinde şiddet içerikli ve travmatik deneyimlere maruz kalmış, göçmen kökenli bir genç adam" olabilirdi. Örneğin, kendisi de işkence görmüş veya ağır cinsel tacize uğramış biriydi belki. Bäckström, buraya kadar okuduktan sonra kahvesinin kalanını da hızlıca içti, gazeteyi cebine koydu ve soruşturma ekibinin basın sözcüsünü bulmaya gitti.

“Bu makaleyi gördün mü?” diye sordu Bäckström beş dakika sonra kadının ofisinde otururken. Gazeteyi ona doğru uzattı, makalenin olduğu sayfayı açtı.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi kadın. “Bu sabah okudum, benim tepkim de seninki gibiydi. Küçük gemimizde ciddi bir sızıntı var,” diyerek fikrini belirtti. “Bu durum bir tarafa, olumlu yanından bakmaya çalış. Belki de özellikle bu uzmanın işe dâhil olması çok da kötü bir şey değildir.”

“Anladığım kadarıyla Sankt Sigrid’den haberdarsın?” diye devam etti konuşmasına. “Buradaki büyük bir psikiyatri hastanesidir ve psikolojik tedavi cezasına çarptırılan en ağır suçlular burada kalır. Gazetede gördüğümüz profesör, hem polis kolejinde hem de burada, merkezde düzenli seminerler verir. Kim bilir kaç kez dinledim, hatırlamıyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Bäckström. “Yani dâhil olmasının iyi olacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bence öyle,” dedi. “Bana kalırsa söyledikleri genellikle doğru çıkıyor.”

Belki de şu herifle bir konuşmaya değer, diye düşündü Bäckström. Genç, yabancı saldırgan fikri kulağa çok da çılgınca gelmiyor. Ayrıca muhtemelen kurbanın böyle bir tipe biraz zaafı vardı. O kadar ki adam kapıyı çaldığında ona kapıyı açmakta sakınca görmedi.

Bäckström soruşturmanın yürütüldüğü büyük odaya döndüğünde komutan edasını takındı ve orada oturmakta olan herkesi inceledi.

“Pekâlâ,” dedi Bäckström. “Ne bekliyorsunuz? Ben öğle yemeğimi yedim ve şimdi sağlam bir isim istiyorum.” Sözlerini vurgulamak için de hiç düşünmeden kabarık göbeğine vurdu.

“Bende birkaç isim var. Kapı kapı araştırmalarımızın ilk listesini topladık,” dedi Knutsson bir tomar çıktıyı elinde sallayarak.

“İşe yarar bir şeyler var mı?” diye sordu Bäckström. Kâğıtları aldı ve her zamanki sandalyesine oturdu.

“En azından pek çok isim var,” dedi Knutsson Bäckström’ün yanına otururken. “Kesin olarak yetmiş dokuz. Ve bu, sadece yakın çevredeki komşuların, kurbanı tanıyanların ve Văxjö’daki muhtemel şüphelilerin listesi.”

“Anlat bakalım,” dedi Bäckström. “Dişe dokunur bir şeyler ver bana.”

“Yavaş ol,” dedi Knutsson. “Oraya geliyorum ben de.”



13.

Knutsson ve ekibi, kurbanın ailesi, arkadaşları ve tanıdıklarından başlayarak polisin elinde bulunan çok sayıda kayıttan herhangi birisinde haklarında ilginç herhangi bir şey olup olmadığını incelemişlerdi. Neredeyse hiçbir sonuç alamamaları sürpriz olmamıştı. Yirmi kadar ismin yaklaşık üçte biri, Linda'nın polis kolejinden meslektaşlarıydı ve sabıka kaydı olan biri zaten buraya kabul edilmezdi.

“Kurbanımız kadar şüphe edilmez tipler,” dedi Bäckström mutlu bir şekilde arkasına yaslanıp ellerini göbeğinin üstünde birleştirerek.

“En azından kayıtlar açısından,” dedi Knutsson ihtiyatlı bir ifadeyle.

“Saldırganın DNA profilini almak üzere olduğumuza göre, bu kişilerin hepsinden, tercihen gönüllü olarak ve bu kişileri soruşturmamızdan mümkün olduğunca erken eledebilmek için DNA örneği istiyorum.”

“Bu sorun olmaz,” dedi Knutsson.

“Hayır, kesinlikle olmayacaktır,” dedi Bäckström ona katılarak. *Dürüst bir insansan DNA'ndan korkmana gerek yoktur,* diye düşündü.

İkinci kategori, birincinin tam tersiydi; listedekilerin tümünün polis kayıtlarında kapsamlı dosyaları vardı. Knutsson ve ekibi, bilgisayarlarının yardımıyla Växjö ve çevresindeki bölgeyle bağlantısı olan yaklaşık yüz kadar kadın düşmanının, sokak

dövüşçüsünün, tecavüzcünün ve çeşitli suçlara karışmış man-yağın dosyalarını inceleyebilmişti. Sonra, hâlâ hapiste olan veya diğer geçerli görgü tanıkları olanları elemişlerdi. Geriye daha ayrıntılı ve zaman alacak bir araştırma için sıraladıkları seksen kişi kalmıştı. Bunlardan on tanesi özellikle önemliydi çünkü ağır cinsel saldırı suçları nedeniyle Sankt Sigrid Hastanesi'nde tedavi edilmekte veya geçmişte tedavi edilmiş kişilerdi.

"DNA örneklerini alın. Hepsi iyi polisimize yardım etmek için ağızlarına pamuklu çubukları sokacaklardır." Bäckström, memnuniyetle başını salladı. *Nihayet bir şeyler ortaya çıkmaya başladı*, diye geçirdi içinden.

"Tabii," dedi Knutsson iç çekerek. Aniden morali bozulmuş gibiydi. *Şansımız yaver giderse bazıları dosyamıza girmiştir bile*, diye düşündü.

Geriye komşular kalmıştı. Toplamda yaklaşık bin kişiydi; bunların yaklaşık yarısı polisle irtibata geçmişti veya polis kapı kapı dolaşırken evdeydiler. Yaz mevsimi ve tatil sezonu olduğu, bölge sakinlerinin de çoğunlukla orta yaşlı ve orta sınıftan insanlar olduğu düşünülünce evde olmayanların sayısının fazlalığı sürpriz değildi.

"İsterse tüm yazı yazlıkta geçirmiş olsunlar ya da işimize yarar hiçbir bilgileri olmasın, yine de onlarla görüşülmesini ve soruşturma listesinden çıkarılmalarını istiyorum," dedi Bäckström.

"Buna itiraz edemem," dedi Knutsson, "ancak çoğundan DNA örneği almamızı istemiyorsun herhalde."

"Sormanın bir zararı olmaz," dedi Bäckström oturduğu yerde silkinerek. "Bu arada, sabıka kaydı kontrolünde kaç tanesine rastladınız?"

"Söylediğimi sanıyordum," dedi Knutsson, listesine göz atarak. "Yetmiş dokuz, bu sayıdan eksi yetmiş, kamu düzeni suçu. Geriye komşular arasında dokuz kişi kalıyor."

"Ne yapmışlar peki?"

“Üç alkollü araç kullanma. Bir tanesi on iki yılda dört kez hüküm giymiş. Växjö'daki meslektaşlarımızdan biri onu yaşlı bir eşcinsel olarak tanımladı. Ayrıca içlerinden birinin elli, diğerinin elli yedi yaşında olduğunu, yaşlı eşcinselin de yetmiş olduğunu dikkate alınca...” Knutsson bir kez daha iç çekti ve omuz silkti. “Bir de işyerinde suçüstü yakalanan var. Zimmetine para geçirmekten gözaltına alınmış. Bir tanesi dokuz yıl önce karısını dövmüş ancak onu evde bulamadık, belli ki yazlığında. Bir tane vergi kaçakçısı var. Ayrıca iki ergen de var, sırasıyla on altı ve on sekiz yaşlarında. Onlar da mağaza soymak, grafiti, bir dükkânın vitrinine tuğla atmak, diğer çocuklarla kavga etmek gibi sıradan suçlara bulaşmışlar.” Knutsson tekrar iç çekti.

“Karısını döven?” diye sordu Bäckström kuşkuyla.

“Muhtemelen karısıyla birlikte yazlıkta. Elemanlarımızın kapı kapı dolaşarak yaptıkları sorgu sırasında komşulardan öğrendiklerine göre mutlu bir evlilikleri var,” dedi Knutsson.

“O halde gönüllü olarak DNA örneği vermekle bir sorunu olmaz,” dedi Bäckström. *Mutlu insanlar genellikle sorun etmez,* diye geçirdi içinden.

“İlginç olabileceğini düşündüğüm biri var,” dedi Knutsson. “İsmi Marian Gross, aslen Polonyalı. Kırk yedi yaşında. Buraya çocukken ailesiyle birlikte siyasi mülteci olarak gelmiş. 1975 yılından beri İsveç vatandaşı. Geçen kış tehdit, cinsel taciz ve başka birkaç suç yüzünden hakkında şikâyetler var. Bekâr, çocuğu yok. Buradaki üniversitede kütüphaneci olarak çalışıyor,” diye tamamladı konuşmasını.

“Bir dakika, Knutsson,” dedi Bäckström, onu yavaşlatmak için elini kaldırarak. “Tarifine bakılırsa herif ibne, öyle değil mi? Marian. Kim bu Marian? Kütüphaneci, bekâr, çocuksuz,” dedi Bäckström küçük parmağını kaldırarak. “Onu şikâyet eden ibneyle bir konuşmamız gerek.”

“Sanmıyorum,” dedi Knutsson. “Şikâyetle bulunan kişi işyerinden bir kadın meslektaşı. Ondan on beş yaş küçük.”

“Of,” dedi Bäckström. “Bir başka kütüphaneci. Ne yapmış peki ona? Noel partisinde Polonyalı aletini falan mı göstermiş?”

“Bence oldukça saldırgan sayılabilecek pek çok isimsiz e-posta ve başka mesajlar yollamış. Her zamanki ahlaksız şeyler aslında. Ancak tehdit içeren şeyler de var.” Knutsson yüzünde bir tiksinti ifadesiyle başını iki yana salladı.

“Her zamanki ahlaksız şeyler?” Bäckström, Knutsson’a sorgulayan bir bakış attı. “Biraz daha açık olsan...” Sağ eliyle işaret etti.

“Tabii ki,” dedi Knutsson derin bir nefes alır gibi iç çekerek. “Birkaç örnek vereyim. Eski bir klasik hareket olarak kadının ofisine bir vibratör yollanmış. En büyük boy, siyah. Yanında da kendininki model alınarak yapıldığını söyleyen isimsiz bir not varmış.”

“Adamın Polonyalı olduğunu söyledin sanıyordum,” dedi Bäckström homurdanarak. “Belki de alçak herif renk körüdür. Yoksa aleti düşmek üzere demektir.” Bäckström öyle bir kahkaha attı ki şiş göbeği inip kalktı.

“Sıradan e-postalar ve notlar var. Onu şehirde ve kütüphanede gördüğünü söyleyen, kadının iç çamaşırı tercihiinden bahsedilen notlar. Bunlar işimizi görür mü?” Knutsson, Bäckström’e merakla baktı.

“Gayet normal bir yaşlı pislige benziyor,” dedi Bäckström. *Acaba bu küçük Hans’ın karakterinin yumuşak tarafını ortaya çıkaran ne oldu,* diye düşündü. Belki de bir kriz terapistiyle görüşüyordu.

“Benim asıl ilgimi çeken bu değildi,” dedi Knutsson somurtarak.

“Nedir peki?” diye sordu Bäckström. “Polonyalı olması mı?”

“Kurbanla aynı binada oturuyor,” dedi Knutsson. “Doğru anladıysak hemen altındaki dairede.”

“DNA örneği alın,” dedi Bäckström yüksek sesle. Sonra oturduğu yerde dikleşti ve tombul işaret parmağını Knutsson’a doğrulttu. “Bunu daha önce söyleyebilirdin. Ondan örnek al-

mak için birini gönderin. Vermeyi kabul etmezse onu buraya getirmek zorunda kalacağız.” *Sonunda işe yarar bir şeyler ortaya çıkmaya başlıyor.*

Akşama doğru nihayet adli tıptan kendilerine söz verilen ön raporu almışlardı. Adli tıp ekibinin faksına gelmişti ve belge, davadaki baş teknik uzman, Växjö suç biriminden Enoksson’un adına yollanmıştı. Enoksson faksı okur okumaz içinde yazanları konuşmak üzere Bäckström’ü bulmaya gitti.

“Adli tıp polisine göre kız, sabah üç ile yedi arasında ölmüş. Boğazı sıkılması sonucu boğulmuş,” dedi.

“Bunu anlamak için beyaz önlük giymeye gerek yok,” dedi Bäckström. “Bana sorarsan en geç dört buçuk-beş arasında öldü,” diye ekledi. *Tipik adli tıp polisi,* diye geçirdi içinden. *Lanet olası korkaklar.*

“Zamanlama konusunda sana katılıyorum,” dedi Enoksson. “Geri kalanına gelince, görünüşe bakılırsa en az iki kez tecavüze uğramış. Bir kez önden, bir kez arkadan; muhtemelen bu sıralamayla ve ikiden fazla. Saldırgan, her seferinde boşalmış.”

“Kendi kendimize bulduklarımızın dışında bir şey söylüyor mu?” diye sordu Bäckström. “Arka alt kısmındaki şu... bıçak yaraları?” *Kıç bile diyemiyorsun artık,* diye geçirdi içinden. *Nereye düştüm böyle ben?*

“‘Bıçak yaraları’ demek biraz fazla kaçır,” dedi Enoksson. “Bunlar daha çok kesik, her ne kadar bir hayli kanaması olmuş olsa da. Evet, adli tıp polisi bunları hesapladı. Elbette bizim işimizin bir parçası değil ama biz bile bu kesikleri sayabildik ve onunla aynı fikirdeyiz. On üç kesik, diyaframından bedeninin orta kısmına doğru bir kavis. Muhtemelen soldan sağa doğru.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström.

“Düz bir bıçak, muhtemelen olay yerinde bulduğumuz bıçak. Kesikler iki ila beş milimetre derinliğinde, en derini yaklaşık bir santimetre. Kızın karşı koymuş ve debelenmiş ol-

ması ihtimalini düşünürsek kontrollü olarak yapılmış denilebilir. Sağ taraftaki kesikler, soldakinden daha derinler. Muhtemelen ellerinin, ayaklarının ve ağzının bağlanmasının vücudunda bıraktığı izlerle ilgili olarak Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı'ndan son raporu aldığımızda üzerinde çalışabiliriz.”

“Buna itirazım yok,” dedi Bäckström. “Ne de olsa kıymetli adli tıptan meslektaşımız bize şimdiye kadar zaten bildiğimiz şeyleri söyledi.” *En azından bana*, diye geçirdi içinden.

“Evet, büyük ölçüde. Ancak istersen memnuniyetle buraya gelip konuşabilir,” dedi adli tıp teknik uzmanı. “Bana göre, ben ve meslektaşlarım işimizi bitirip test sonuçlarımızı aldıktan sonra gelse iyi olur. Buluştuğumuzda bize şahsen söyleyeceği bir şeyler olabilir. Böylece her şeyi tek seferde toparlayabiliriz. Tabii senin itirazın yoksa.”

“Kulağa makul geliyor,” dedi Bäckström. *Ancak mümkünse yaz bitmeden*, diye düşündü.

Daha sonra Bäckström, kendisini kurbanın karakterine biraz daha yakın hissetmek ama aslında daha çok yorgun gözlerini bayram ettirmek için meslektaşı Sandberg'i bir kenara çekti.

“Umarım seni bunaltmıyorumdur Anna,” dedi Bäckström nazikçe gülümseyerek, “ancak kurbanın kimliğinin, muhtemelen soruşturmanın en önemli yönünü oluşturduğunun farkındasındır eminim.” *Yumuşak yumuşak*, diye düşündü. *Tanrım, bu kadınların hatırına nelere katlanıyoruz.*

“Beni bunalttığını düşünmüyorum,” diye karşılık verdi Anna. “Aksine, söyleyeceklerini dinlemek isterim. Buradaki pek çok kişi kurbanın kimliğini ciddiye almıyor.” Bäckström'e ciddi gözlerle baktı.

Växjö'da bile birkaç hassas polis memurunun olduğunu görmek güzel, diye geçirdi içinden Bäckström ancak düşüncelerini dile getirmek niyetinde değildi.

“Kesinlikle,” dedi Bäckström. “Duyduğum kadarıyla babayla konuşmuşsun. Linda’nın babasıyla yani.”

“Pek öyle denemez,” dedi. “Ona haber vermeye gidildiğinde oradaydım ve ona olanları anlattım. Konuşmanın çoğunu daha kıdemli bir meslektaş yaptı. Bu meslektaşımız, polis teşkilatına katılmadan önce bölge papazıydı ve yıllardır da buranın semt polisidir. Bu tür konularda oldukça iyidir. Düşündüğün zaman, korkunç bir şey bu. Babası haberi duyunca şoka girdi. Merkeze döner dönmez bir doktor getirmek zorunda kaldık.”

“Korkunç,” dedi Bäckström. *Yüzünde yine o bakış belirdi, bu yüzden ağlamaya başlamadan hızlansam iyi olur. Kadınlar hep aynı – kadınlar, papazlar, semt polisleri, diye geçirdi içinden. Çocuk gibiler.*

“Kayıtlarda babasıyla yaşıyor görünüyordu sanırım,” dedi Bäckström. “Onun evinde bir odası vardır diye tahmin ediyorum.”

“Ah, evet,” dedi Anna. “Büyük bir ev, bir malikâneydi. Güzeldi aslında.”

“Peki, babasının evindeki odasını araştırdığınızda ilginç bir şey bulabildiniz mi? Yani mesela günlükler, kişisel notlar, takvimler gibi ya da eski mektuplar, fotoğraflar, aile toplantılarından videolar. Bu tür şeyler işte. Ne demek istediğimi anlıyorsun.”

“Aslında buna vaktimiz olmadı,” dedi Anna. “Geri dönmeden önce koridordan daha fazla giremedik eve. Babası perişandı. Ancak cep ajandasını alabildik. Çantasındaydı. Perşembe akşamı dışarı çıkarken yanına aldığı çantada.”

“Tamam, onda var mı ilginç bir şey?” diye sordu Bäckström.

“Hayır,” dedi Anna başını iki yana sallayarak. “Sadece genel şeyler. Toplantılar, okuldaki seminerler, buluştuğu arkadaşları. Sadece her zamanki şeyler. İstersen bir bakabilirsin.”

“Şimdi değil,” dedi Bäckström. “Peki ya sonra? O zamandan sonra ne oldu?”

“Fazla bir şey yok,” dedi Anna. “Konuyu Bengt’e, yani Başkomiser Olsson’a açtım ancak o zamana kadar kızın babası,

doktor ve birkaç aile dostuyla birlikte buradan ayrılmıştı ve Bengt beklememiz gerektiğini düşündü. Olanları düşününce adamı biraz rahat bırakmalıydık yani. Fakat o zamandan beri fazla bir gelişme olmadı. Adli tıptan meslektaşlarımızın da bundan bahsettiklerini biliyorum.”

“Ama hâlâ babasının evindeki odasını araştırmadık öyle mi?” *Nereye düştüm ben*, diye düşündü Bäckström.

“Bildğim kadarıyla hayır,” dedi Anna başını iki yana sallayarak. “Adli tıpçılar olay yeriyle fazlasıyla meşguller. Ama ne demek istediğini anlıyorum.”

“Konuyu yarın Olsson’la konuşurum,” dedi Bäckström. *İşleri batırmak için ona yarım gün daha verir bu*, diye geçirdi içinden.

Bäckström içeri girdiğinde Rogersson, ofisinin kapısını kapatmış, kulağında kulaklıklar ve önünde bir kayıt cihazıyla masasında oturuyordu.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?” dedi Rogersson kulaklıkları çıkararak. Kayıt cihazını kapatırken hüznle gülümsedi.

“Benimle otel odama gelebilirsin; bir şeyler yer, sonra da birkaç bira içeriz,” dedi Bäckström.

“Sanırım tüm öğleden sonrayı ve akşamın yarısını tamamen anlamsız sorgulamaları dinleyerek geçirmekten kulaklarım egzama oldu,” dedi Rogersson. “Ta ki sevgili meslektaşım Bäckström gelinceye kadar, o andan itibaren tek duyduğum çok hoş bir müzik sesi.”

“Boş ver şunu, hadi gidelim,” dedi Bäckström. *Piç herif duyusala bağlamaya başladı. İçkiden olmalı*, diye düşündü.

“Aaah,” dedi Rogersson. Kendinden memnun bir şekilde iç geçirdi ve sol eliyle ağzının kenarındaki bira köpüğünü sildi. “Birayı icat edenin tüm Nobel ödüllerini toplaması gerek. Barış ödülünden edebiyat ödülüne varıncaya kadar. Tüm ödülleri almalı.”

“Bu düşüncende yalnız olmadığını düşünüyorum,” dedi Bäckström. “Ve soğuk biradan daha iyi tek şey, muhtemelen bedava soğuk biradır. Bu yüzden de ekonomi ödülünü de almalı. Tasarruf ettiğin miktarı düşünürsen seni cimri piç.”

Rogersson, Bäckström’ün alayını duymazdan geldi. Ancak çabucak konuyu değiştirdi.

“Şu Knutsson’un bizi gidip almaya ikna etmeye çalıştığı Polonyalı,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Sabah ilk işimiz onunla tekrar konuşmak ve DNA testi yapmak olacak,” dedi Bäckström. *Şimdi onu bırakalım da içtiğin tüm o bedava biraları konuşalım*, diye geçirdi içinden.

“Anlayamıyorum,” dedi Rogersson. “Bana doğru kişiymiş gibi gelmiyor.”

“Gerçekten mi?” dedi Bäckström. “Neden doğru kişi gibi gelmiyor?”

“Hem gazetede ki heriflerle hem de Polonyalıyla yapılan görüşmelerin metinlerini okudum. Ayrıca cinsel taciz davasından sorumlu meslektaşımız Salomonson’la da konuştum, adam gayet normal birine benziyor bu arada. Polonyalı doğru kişi gibi gelmiyor. Hepsi bu,” dedi Rogersson. Bedava birasından büyükçe bir yudum alarak sözlerini vurguladı.

Rogersson’a göre Linda’nın komşusu Marian Gross’un katil olmamasının üç geçerli sebebi vardı. Birincisi, parasını ödeyenlere her sabah aynı saatte gazeteleri getirip dağıtan adamla yapılan görüşmeydi.

“Polonyalının onu tanıması gerekirdi,” dedi Rogersson. “Yani demek istediğim sadece gazete dağıtılıyordu, eve gelen falan yoktu. Hatta kurbanın annesiyle aynı gazeteleri alıyordu. *Småland Post* ve *Svenska Dagbladet*.”

“Belki de doğal olarak gazeteler geldiğinde uyuyakalmıştı,” diye karşılık verdi Bäckström.

İkinci neden, cuma öğleden sonra polisin komşuları kapı kapı dolaşarak yaptığı görüşmelerde Gross’un, o haftanın başında

Linda'nın annesiyle konuştuğunu, kadının kendisinin yazlıkta olacağını ancak kızının dairede kalacağını söylediğini kendiliğinden açıklamış olmasıydı.

"Bu açıklama, aksine onu zan altında bırakıyor," dedi Bäckström. "Belli ki herhangi bir engel olmadığını biliyordu."

"O halde neden pencereden kaçtı?" diye tekrarladı Rogersson. "En basit çözüm normal yoldan, Linda'nın evinin kapısından çıkıp sonrasında da kendi dairesine çıkması olmaz mıydı?"

"Ama kapıda biri vardı," diye karşı çıktı Bäckström.

"Evet, gazeteleri dağıtıyordu," dedi Rogersson üstüne basa basa. "Tüm yapması gereken, adam gidene kadar beklemektir."

Aman be, diye geçirdi içinden Bäckström. Sonra da sadece başını sallamakla yetindi.

Üçüncü sebep, saldırganın kaçış rotası seçimiyle birlikte Gross'un fiziksel durumuyla ilişkiliydi. Adli tıp raporuna göre pencere pervazı, aşağıdaki çimlerden neredeyse dört metre yüksekteydi. Gross bir metre yetmiş santimetre boyundaydı ve yaklaşık olarak doksan kilo ağırlığındaydı. Pek çevik sayılmazdı ve fit değildi.

"Salomonson, onun şişko bir piç olduğunu ve bu durumdan mutsuz olduğunu söylemişti. Kesinlikle kondisyonsuzmuş. Yarım kat merdiven çıkınca buhar makinesi gibi soluyormuş," dedi Rogersson. "Yani o şekilde evden çıkmış olsaydı muhtemelen kendini öldürürdü. Tabii pencereden çıkmayı becerebilirse."

Küçük, şişko bir piç kurusu, diye düşündü Bäckström. Kendisi de ondan çok daha uzun ve ince değildi. Zihninde çok daha atletik bir saldırgan canlandırmıştı. *Bu işte bir iş var,* diye geçirdi içinden.

"Söylediklerin mantıklı," dedi Bäckström. "Ama yine de bir örnek almanın zararı olmaz, öyle değil mi?"

"O konuda iyi şanslar," dedi Rogersson. "Duyduğum kadarıyla Gross oldukça zor bir karaktermiş."

14.

Växjö, 7 Temmuz Pazartesi

Dört gün oldu ve hâlâ elimizde bir saldırgan yok, diye düşündü Bäckström büyük toplantı masasına otururken. Başkomiser Olsson belli ki ön soruşturmayı yönetme rolüne soyunmuştu ve borusunu öttürüyordu. Ve şu ana kadar hâlâ soruşturmanın ilerlemeye yarayacak bir ipucu vermeyen temel aşamasındayız, diye düşündü Bäckström. Olsson idareyi eline aldı ve her zamanki yalakalar her konuda onunla aynı fikirde, bu arada zaman da geçiyor, diye geçirdi içinden. Bir takım belgeleri okur gibi yaparken kulaklarını konuşulanlara kapatmaya çalışıyordu.

Öncelikle olay yerinde, kurbanın izlediği ve saldırganın kaçtığı tahmin edilen rotada kanıt arama çalışmalarını sonlandırmaya karar vermişlerdi. Üç gündür uğraşıyorlardı ve şimdiye kadar bir şey bulamadılarsa büyük ihtimalle bundan sonra da bulamayacaklardı.

“Bence kaynaklarımızı başka tarafa yönlendirmemiz daha mantıklı,” dedi Olsson. Bu açıklaması, masada onunla hem fikir olduklarını gösteren baş sallamalarla karşılık gördü.

Mesela kurbanın, babasının evindeki odasında küçük bir araştırma, diye düşündü Bäckström. Ancak yüksek sesle dile getirmedi çünkü bunu Olsson’la yalnızken gündeme getirmeyi planlıyordu.

“Pekâlâ, bu davaya dâhil olan herkese teşekkür etmek istiyorum,” diye devam etti Olsson. “Harika bir iş çıkardınız.”

Bir şey değil, dedi Bäckström içinden. Tüm yaptığım, diğer salakların gözden kaçırmayı başardıkları bir güvenlik kamerasını bulmaktı.

Kapı kapı gezilerek yapılan araştırmalar da kısıtlanıyordu. Henüz sorgulanmayan kişilerin posta kutularına birer not bırakılmıştı ve en ilginç komşular –her kimlerse–yazlıklarına kadar gidilip bulunacaktı.

“Bu, aynı zamanda başka yerlerde ihtiyaç duyulacak çok sayıda meslektaşımızın da müsait olmasını sağlayacak,” dedi neşeli bir tonla Dedektif Başkomiser Olsson.

Mesela kızın babasının evindeki odasında küçük bir araştırma, diye geçirdi içinden Bäckström.

Daha sonra bir şekilde olay yerinden topladıkları ve şimdi Lund’daki Adli Tıp Laboratuvarı’nda olan araştırma bulgularını incelemeye gelmişti sıra.

“Bize göre,” dedi Enoksson, “doğru yolda ilerliyoruz. Ancak birkaç gün daha sabretmelisiniz, kısmen pek çok test sonucu beklemekte olmamızdan dolayı. Ancak sonrasında söz veriyorum, size dönüş yapacağım. O zamana kadar gazetelerde yazanlarla idare etmek zorundasınız, gerçi ben olsam o konuda biraz dikkatli olurum,” diye ekledi aniden.

İşte, diye geçirdi içinden Bäckström. Lanet olsun. Enoksson pek öyle mutlu biri değil.

Olsson bu yorumu dikkate almamış gibiydi ve belli ki henüz olay yerinden ayrılmaya niyeti yoktu. “Doğru anladıysam,” dedi Olsson, “kız boğulmuş ve en az birkaç kez tecavüze uğramış. Ve saat beşten hemen önce ölmüş.”

“Evet,” dedi Enoksson. “Saat dört buçuk ile beş arasında öldü.”

Hadi bakalım delikanlı, diye düşündü Bäckström. Direnmeye devam et. Birilerine elini verdin mi kolunu kaptırırsın.

“Olayda daha çok ritüel unsurlar... açık söylemek gerekirse neredeyse işkence var. Kızı bağlamış, ağzına bez tıkamış ve sonra defalarca bıçaklamış. Bu konuda ne kadar ilerledik?”

“‘Bıçaklamış’ demek çok doğru sayılmaz,” diye karşı çıktı Enoksson. “Daha çok kesmiş diyebiliriz.”

“Doğru anladıysam,” dedi Olsson tekrar, “kızı on üç kez bıçaklamış. Ya da sen öyle diyorsan kesmiş olsun.”

“Evet. On üç ve gözden kaçırdığımız bir şey olduğunu düşünmüyorum. Evet, kızı kestiğinde yaralar çok derin olmasına rağmen çok kan akmış ki bu da kızın hayatta olduğunu ve onunla mücadele ettiğini gösteriyor. Muhtemelen olay da bundan ibaret,” dedi Enoksson aniden yorgun görünerek.

“On üç defa bıçaklanmış,” dedi Olsson, gerçeği ve ışığı görmüş bir insan edasıyla. “Bu bir tesadüf olamaz, öyle değil mi?”

“Anladığımı sanmıyorum,” diye karşılık verdi Enoksson.

“Neden özellikle on üç kez?” diye üsteledi Olsson. “On üç, herkes için şanssız rakamdır. Bana sorarsanız on üç olması rastgele bir durum değil. Katilimizin bize bir mesaj vermek istediğinden eminim.”

“Ancak öte yandan on veya on bir veya yirmi değil de on üç olmasının tamamen tesadüf olduğunu düşünüyorum ben,” dedi Enoksson ters bir şekilde.

“Bir düşünelim,” dedi Olsson.

Yeter artık, diye düşündü Bäckström. Nezaketle başını sallarken bir yandan da herkesin dikkatini çekecek kadar gürültülü bir şekilde homurdandı.

“Seninle aynı fikirde olabilirim Bengt,” dedi Bäckström, Olsson’a neredeyse şefkatle gülümseyerek. “Ayrıca kızın öldürüldüğü gün de tesadüf olamaz ancak bunu, Anna’nın kurbanın profilini çıkarma konusunda çıkardığı harika işi hatırlayana kadar fark etmemiştim. Anna, kurbanın küçükken ABD’de birkaç yıl yaşadığını belirmişti. Yani 4 Temmuz. Kesinlikle bir tesadüf olamaz, öyle değil mi?”

“Pek anlayamadım,” dedi Olsson tereddütle.

Ancak kulak kesilmelerine ve eğilmiş boyunlarına bakılırsa diğerleri anlamış gibi, diye düşündü Bäckström.

“Amerikan ulusal günü,” dedi Bäckström. Sözlerini vurgulamak için başını salladı. “El Kaide’den birileriyle karşı karşıya olduğumuzu düşünemeyiz, değil mi?”

Sandalyelerinde kıpırdananların sayısı, sıritan veya yapmacık gülümseyenlerden biraz fazlaydı ancak Bäckström, mesajının yerine ulaştığını düşündü.

“Ne demek istediğini anladım,” dedi Olsson, “her ne kadar çabuk anlaşılır olmasa da,” dedi katı bir tebessümle. “Evet, ilerleyecek olursak... Anladığım kadarıyla oldukça ilginç bir karakterle karşı karşıyayız,” diye devam etti Knutsson’a doğru dönerek.

Fareler gemiyi terk etmeyi düşünüyor, diye düşündü Bäckström aniden kâğıtlarına gömülmüş gibi görünen Knutsson’a bakarak.

“Evet,” dedi Knutsson. “Kurbanın Polonyalı komşusu. Marian Gross, belli ki hepiniz artık onun kim olduğunu biliyorsunuz.”

Kesinlikle. O halde neden cuma günü onunla ilgilenmedin? Böylece ben ilgilenmek zorunda kalmazdım, diye geçirdi içinden Bäckström. Ancak kapı kapı dolaşarak yapılan sorgulamaları yürüten polis memurları onun kim olduğunu elbette bilmiyorlardı çünkü geçen kıştan beri onun davasıyla ilgilenmekte olan savcı, onun Linda’nın yaşadığı binada yaşıyor olduğunu fark etmemişti. Ta ki Stockholm’deki Ulusal Suç Birimi’nden Hans kendi araştırmaları sonucu bulduğu bu bilgiyi onun burnunun dibine sokana kadar.

Daha sonra Polonyalı komşuyu “bilindik bir seks manyağı” profili çerçevesinde tartıştılar ve sadece potansiyel değil, muhtemel saldırgan olarak değerlendirdiler. Tartışma, yaklaşık on beş dakika sürdü ve o esnada Bäckström, diğer konulara odaklanmaya çalıştı. Bu yüzden de Olsson aniden ona bir soru sorunca neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. *Konunun Polonyalıyla ilgili olması gerek,* diye düşündü.

“Ne düşünüyorsun, Bäckström?” dedi Olsson.

“Şöyle bir yol izlememizi öneriyorum,” dedi Bäckström. “Piç herifi bir ziyaret edip sorgulayalım. Ve mutlaka bir DNA örneği alalım...”

“Korkarım bununla ilgili birkaç sorunumuz olabilir,” diye sözünü kesti Salomonson masanın uzak köşesinden. “Merak edenleriniz varsa, cinsel taciz suçlamalarıyla ben ilgileniyorum. Gross gerçekten de başlı başına zor bir karakter.”

Tamam, durum o kadar kötüyse biz de onu buraya zorla getiririz, diye düşündü Bäckström. *Ellerine kelepçe takar ve gazetecilerin bu piçin bolca fotoğrafını çekebilmesi için onu Oxtorget tarafındaki ana girişten içeriye alırlar.*

“Bu konudan sorumlu memur olarak sorgulama için buraya getirilmesinden memnuniyet duyarım,” dedi Olsson sırtını dikleştirerek. “Sorgulanmak için buraya getirilmesi, Ceza Kanunu’nun yedinci bölümünün yirmi üçüncü paragrafı kapsamında,” diye açıklama getirdi. Bunu yaparken kendinden gayet memnun görünüyordu.

Yap bunu dostum, diye geçirdi içinden Bäckström. Masanın etrafında oturmakta olan herkesle birlikte başıyla onu onayladı. Sadece Rogersson bu onaylamaya katılmamıştı.

Toplantıdan sonra Bäckström, Olsson’u ofisine gidip kapısını kapatmadan önce yakaladı.

“Bir dakikan var mı?” dedi samimi bir tebessümle.

“Kapım sana her zaman açıktır Bäckström,” dedi Olsson aynı samimi ifadeyle.

“Kızın babasının evindeki odasının araştırılması,” dedi Bäckström. “Çünkü anlaşılan vaktinin çoğunu burada geçiriyordu. Artık zamanı geldi.”

Olsson sıkıntılı görünüyordu. Toplantının sonuna doğru büründüğü o enerjik ruh halinden eser yoktu. Kızın babası kötü durumdaydı. Birkaç yıl önce bir kalp krizi geçirmiş, ölümün eşiğinden dönmüştü. Tek kızı, vahşice elinden alınmıştı ve ne

zaman televizyonu veya radyoyu açsa ya da gazete okumaya kalksa yaşadığı trajedi, olabilecek en düşüncesiz şekilde kendisine hatırlatılıyordu. Ayrıca kızının ölümüyle bir ilgisinin olması mümkün değildi. Mesela, polis merkezine geldiğinde olağan karşılaştırmalar için gönüllü olarak parmak izini vermişti.

“Adamın, kızının ölümüyle bir alakası olduğunu ben de düşünmüyorum,” dedi Bäckström. İlgisi tamamen başka bir noktadaydı. *Tıpkı şu lanet olası Polonyalı kadar az bir ihtimal,* diye geçirdi içinden. Ancak konu bu değildi.

“Bu konuda hemfikir olduğumuzu bilmek beni rahatlatmıştı,” dedi Olsson. “Birkaç gün daha beklememizi, Linda’nın babasına kendisini toparlaması için şans vermemizi öneriyorum. Demek istediğim, şu Polonyalı, yani Gross konusunda şansımız yaver giderse DNA sonuçlarını alır almaz olay kapanacaktır.”

“Karar senin,” dedi Bäckström. Sonra da ayrıldılar.

Öğle yemeğinden sonra Knutsson, neredeyse suçlu bir ifadeyle Bäckström’e yeni bir liste verdi.

“Rogersson’dan anladığım kadarıyla Polonyalıya inanmıyorsun,” dedi özür dilercesine.

“Rogersson ne dedi?” diye sordu Bäckström.

“O ruh haline girdiğinde nasıldır bilirsin.”

“Ne dedi?” dedi Bäckström, Knutsson’a meraklı gözlerle bakarak. “Bana tam olarak ne dediğini söyle.”

“Gross’u... bilirsin işte, arka tarafıma... sokabileceğimi söyledi,” dedi kaskatı bir ifadeyle.

“Hoş bir laf değil,” dedi Bäckström.

Gerçi o ruh haline büründüğünde söyleyebileceği sözleri düşününce Rogersson’a göre gayet de hoş sözler, diye geçirdi içinden.

“İlgileniyorsan, son liste burada,” dedi Knutsson bariz bir şekilde konuyu değiştirme çabasıyla.

“Kapım her zaman açık,” dedi Bäckström koltuğunda geriye yaslanarak.

Knutsson'a göre konuyla ilgili bir gün önce yaptıkları konuşmadan beri işler iyi gidiyordu. O ve meslektaşları, diğer işlerin yanı sıra Våxjö ve civarındaki en ilginç yetmiş şiddet eğilimli hayduttan yirmi tanesini inceleyebilmişlerdi. Diğer on tane-sinden daha önceki suçları nedeniyle DNA örnekleri alınmıştı ve Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı sonuçları yollar yollamaz bir eşleşme olup olmadığını kontrol edebileceklerdi.

“Kulağa gayet iyi geliyor,” dedi Bäckström. “Mümkün olan en kısa zamanda hepsinin örnek vermesini sağlayın.”

“Sadece küçük bir problem var,” dedi Knutsson.

“Dinliyorum.”

Thorén'le birlikte listeyi incelerken ve diğerleri de aynı konu üzerinde çalışırken potansiyel saldırganların listesini genişletmeye karar vermişlerdi.

“Yılın bu zamanında, özellikle insanlar tatil için şehir dışındayken çok sayıda soygun oluyor,” diye açıklama getirdi Knutsson. “Bu yüzden de geçmişte şiddet belirtileri gösterip göstermediğine bakmaksızın en ciddi tekrar tekrar aynı suçu işleyenleri ekledik.”

“Peki şimdi elimizde kaç kişi var? Bin mi?” diye sordu Bäckström neredeyse mutlu bir şekilde.

“O kadar kötü değil,” dedi Knutsson. “Listede şimdi, bölgeyle ilgisi olan ve eskiden hüküm giymiş seksen iki erkek var.”

Daha sonra Ulusal Suç Birimi'ne bağlı ŞSBS birimi, bulgularını paylaşmak üzere Bäckström'le telefonla bağlantıya geçti.

“Yapacak çok işim var, kısa kesmelisiniz,” diyerek uyardı Bäckström. Arayan memuru Stockholm'den tanıyordu ve inanılmaz derecede geveze olduğunu düşünüyordu. *Çene, işe yaramaz haydutların arasına korku tanrısını salmış olmalı,* diye düşündü.

ŞSBS birimi seri suçluları, eski, tercihen faili bulunmuş davalar ile yeni suçlar arasında bağlantı kurarak araştırıyordu. İlk önce Linda'nın cinayetiyle ilgili bilgiler kendilerine akta-

rılmış, sonra da Linda cinayetini önceki davalar ve birimin bilgisayarında kayıtlı olan faillerle karşılaştırmışlardı.

“Bilinen bir suçluyla eşleşme bulduk,” dedi Bäckström’ün meslektaşı gururla. “Sizin dava, hâlâ cezaevinde olan herifinkine çok benziyor. Bu iyi bir şey. Ancak bilmelisin ki Bäckström, bu herif gerçekten kötü.”

“Kimmiş peki?” dedi Bäckström. *Neredeyse kendi oğlundan bahseder gibisin*, diye geçirdi içinden.

“Högdalen’de bir güzellik uzmanını öldüren lanet olası bir Polonyalı. Tanja cinayeti. Kızın adı buydu. Kurbanın yani, hatırlıyor musun? Leszek, Leszek Baranski. Kendisine Leo diyor. Daha öncesinde pek çok kadına tecavüz etmiş. Gerçekten tam bir pislik,” diye açıkladı meslektaşı. “Tüm yöntemleri uygularmış; onları bağlar, ağızlarını kapatır ve sonra da işkence ve tecavüz edip boğarmış. Hatta aynı kurbanı birden fazla boğazlarmış. Bilinçlerini kaybedene kadar boğazlarını sıkarak, sonra onları buz kıracağıyla vurarak ayılıp kendilerine getirir, sonra da aynı işlemleri tekrarlamış. Gerçekten müthiş bir herif anlayacağın,” dedi Bäckström’ün meslektaşı neredeyse heyecanla.

“Bir dakika,” dedi Bäckström. Kimden bahsettiklerini hatırlamıştı birden. “Müebbet hapis cezası almamış mıydı o?” *Bu aşağılık herif şimdi serbest mi*, diye düşündü.

“Önce bölge mahkemesinde ömür boyu hapis cezası aldı. Ancak temyiz mahkemesi, güvenli bir psikiyatri kliniğinde, belli şartlı tahliye koşullarıyla yatma cezasını verdi. Elimizdeki kayıtlara göre ceza almasının üzerinden altı yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ içeride. Bir güvenli psikiyatri kliniği için yeni bir rekor olmalı bu.”

“Peki beni neden aradın?” dedi Bäckström. *Polonyalı kotamızı doldurduk zaten*, diye geçirdi içinden.

“Ah, söylemeyi unuttum,” dedi meslektaşı. “Adam Växjö’daki Sankt Sigrid’de, en azından orada olması gerekiyor. Hadi ama Bäckström, bu işi yıllardır yapıyorsun. Psikiyatri birimlerinde

işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Belki de psikiyatrlar biraz temiz havanın ona iyi geleceğini düşünmüş, biraz bronzlaşmasına izin vermişlerdir ve bize söylemeyi unutmuşlardır.”

“Yani gündüz tahliyesi gibi bir şey mi demek istiyorsun?” dedi Bäckström. *O adam için olamaz. Psikiyatrlar bile bu kadar çılgın olamazlar,* diye geçirdi içinden.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi meslektaş. “Neden onları arayıp sormuyorsun? Onun hakkında elimizdeki tüm bilgileri sana fakslayacağım.”

Bäckström, “Teşekkürler,” dedi ve telefonu kapattı. Doğru işte, doğru adam: Az önce konuştuğu aptal herif elinden gelse hiç iş yapmayacaktı. *Son zamanlarda kimleri alıyorlar teşkilata,* diye geçirdi içinden.

Bäckström ayağa kalktı ve faks makinesinin üzerine eğildi. *Belki de şansım yaver gider ve aynı zamanda hem saldırganı yakalar hem de tüm psikiyatri sektörünün canına okurum,* diye düşündü.

Polis, soruşturmanın ilk Polonyalı olan felsefe bölümü mezunu kütüphaneci Marian Gross’la o sabah iletişim kurmuştu. Dairesinin kapalı kapısının mektup kutusu aralığında, Växjö Polis Teşkilatı’ndan Dedektif Polis Vekili von Essen ve onun meslektaş polis memuru Adolfsson’a o gün çok meşgul olduğunu, kendisine ancak ertesi gün telefonla ulaşabileceklerini söylemişti. Ancak ne von Essen ne de Adolfsson bu davayla ve özellikle bu binayla ilgili olarak iyi şeyler hissediyorlardı. Bu yüzden Adolfsson kükreyerek tekmeyle kıracakları kapının, kendisine çarpmasını istemiyorsa hemen kapının ardından çekilmesini söylemiş, ardından da devriye arabasının bagajından koçbaşını getirmesine gerek kalıp kalmayacağını anlamak için kapıya bir tekme indirmişti. Tam olarak asla açıklanmayan nedenlerle –en kısa sürede polis şikâyet birimine gönderilen raporda, olayın taraflarının açıklamaları oldukça büyük farklılık göstermişti– Gross, kapıyı derhal açmıştı.

“Ah, nihayet Gross,” dedi Adolfsson ev sahibine kocaman gülümseyerek. “Bizimle gelmek ister misin, yoksa seni sürükleyerek götürmemizi mi istersin?”

On beş dakika sonra von Essen ve Adolfsson, yanlarında Gross olduğu halde soruşturma ekibinin çalıştığı ofise girdiler. Gross kendi başına yürümeye karar vermişti, ellerine kelepçe takılmamıştı ve binaya gizlice, polis merkezinin garajından girmişlerdi.

“Talep edildiği üzere bir adet lanet Polonyalı,” dedi Adolfsson, Gross’u sorgulayacak olan Salomonson ve Rogersson’a onu teslim ederken.

“Dediğini duydum,” diye kükredi Gross. Tüm bu süre boyunca yüzü parlak kırmızıydı ancak yolculuk esnasında hiç sesi çıkmamıştı. “Hukuksuz ayrımcılık için şikâyetle bulunacağım. Sizi lanet olası faşistler.”

“Şayet Doktor Gross, beni ve meslektaşımı izleme nezaketi gösterebilirse detayları bir an önce hallederiz,” dedi kibarca Salomonson sorgu odasını gösterirken.

Cinayet kurbanının komşusu Marian Gross’un sorgusu sabah on biri biraz geçe başladı. Sorguyu yöneten, Växjö’daki Bölgesel Suçlar Birimi’nden Dedektif Komiser Nils Salomonson, şahitse Stockholm’daki Ulusal Suç Birimi’nden Dedektif Komiser Jan Rogersson’du. Sorgu, bir öğle yemeği, iki kahve molası ve herkesin bacaklarını esnetmesi için birkaç duraklamayla birlikte neredeyse on iki saat sürdü. O gece saat ona kadar devam etti. Marian Gross, eve bırakılması önerisini reddetmiş ve onun yerine kendisine bir taksi çağırılmasını istemişti. Saat onu çeyrek geçe polis merkezinden ayrıldı. Ondan öğrenmeyi başardıkları bilgiler düşünülünce aslında boşuna bu kadar uğraşmışlardı.

Sorguda çoğunlukla Gross konuşmuş ve kendi ifadesiyle “cinsellikle ilgili taleplerini reddettiği, işyerinden bir manyak kadının” saçma şikâyeti yüzünden neredeyse altı aydır polisten

gördüğü tacizi anlatmıştı. Kadının suçlamaları işi başlatmış, şimdi komşunun kızı öldürülünce belli ki polis onun kolay hedef olduğunu düşünmüştü.

“Benim gibi birinin böyle bir şey yapabileceğini cidden düşünmüyorsunuz, değil mi?” diye sordu Gross sırasıyla Salomonson ve Rogersson’a bakarak.

Doğal olarak bu sorusuna cevap alamamıştı. Onun yerine Salomonson konuyu değiştirerek Gross’un daha önceden işyerinde bir kadına cinsel tacizde bulunduğu iddiasıyla ilgili yapılan soruşturma sonucunda dosyaya giren parmak izlerini kullanmalarının işlerine yarayabileceğini söylemişti. Ancak ne yazık ki o soruşturma sırasında DNA örneği almayı ihmal etmişlerdi.

“Sen ve Linda’nın annesi Liselotte Ericson uzun yıllardır komşusunuz, değil mi?” dedi Salomonson. “Onu ne kadar tanıyorsun?”

Gross’a göre, her ne kadar Linda’nın annesi daha yakın olmaları konusunda çok da isteksiz olmasa da ilişkileri sıradan komşu görüşmelerinden ne eksik ne de fazlaydı. Kendisi eline fırsat geçtiğinde ona ilişkilerinin bu şekilde kalacağını hissettirmişti.

“İnsanlar ona Lotta derler, kendisi bu ismi kullanır,” dedi Gross. Bir nedenle halinden memnun görünüyordu. “Fena bir tip değildi. Anoreksik kızının aksine. Birbirlerine çok fazla benzemiyorlardı. Lotta, en azından yüzeysel olarak bir kadının olması gibi görünüyordu,” diye özetledi Gross.

Salomonson, onun cinayet kurbanına ilişkin tanımlamasını duymazdan geldi.

“Ancak Lotta Ericson da senin tipin değildi, öyle mi?” diye sordu Salomonson.

Genel olarak biraz fazla basit, hatta biraz bayağıydı ve katlanamadığı yapışkan tiplerden olmaya müsaitti. Ve Gross’un fikrince fazlasıyla yaşlıydı.

“Kayıtlarımızdan gördüğüm kadarıyla,” diyerek araya girdi Rogersson, “senden bir yaş daha genç. Kadın kırk beş yaşında, sense kırk altı.”

“Genç kadınları tercih ederim,” dedi Gross. “Gerçi sizi ilgilendirmez ama.”

“Lotta’yı hiç evinde ziyaret ettin mi?” diye sordu Rogersson.

Gross çeşitli zamanlarda kadının evinde bulunmuştu. Birkaç kez diğer komşularla beraber kooperatifi ilgilendiren konularda konuşmak için ve birkaç kez de kendi başına. En yakın da iki hafta kadar önce gitmişti.

“Her ne kadar ona o yönde sinyaller vermemeye çalışsam da içeri girmem konusunda ısrar etmişti,” dedi Gross. “Söylediğim gibi, oldukça yapışkandı.”

Evin hangi bölümlerinde bulunduğu gelince; koridor, salon, mutfak gibi sizi bir kahveye davet eden birinin evinde gittiğinize bulunduğu yerler işte. Muhtemelen bir de tuvalet.

“Yatak odasının ötesindeki mi?” diye sordu Salomon.

“Konuyu nereye getirmeye çalıştığınızı biliyorum,” dedi Gross. “Herhangi bir yanlış anlamaya meydan vermemek için açıkça söyleyeyim: Kadının yatak odasına adımımı bile atmadım. Koridordaki tuvalete gitmiş olabilirim ve dairelerimizin planı aynı olduğu için de bulmakta hiç zorlanmamıştım. Yani herhangi bir yerde parmak izlerimi bulursanız –hiçbir yasal gerekçe olmaksızın elinizde tuttuklarınızla aynı parmak izleri– bunun tamamen doğal bir açıklaması var.”

Sıradan bir aptal değil, diye düşündü Rogersson. Olay yerinde Gross’a ait hiçbir parmak izine rastlanmamıştı ve ileride bulunursa da bu parmak izlerinin önemi az önce söyledikleri nedeniyle oldukça sınırlı olacaktı. Bu nedenle konuyu değiştirdiler ve komşunun kızı, cinayet kurbanı ile ilgili sorulara geçtiler.

“Onunla doğru düzgün konuşmamışımdır bile,” dedi Gross. “Onun hakkında nasıl bir fikrim olabilir ki? Tüm yaşıtı genç

bayanlar gibi biraz bencil, şımarık ve kötü yetiştirilmiş görünüyordu.”

“Bencil, şımarık, kötü yetiştirilmiş; bununla ne demek istiyorsun?” diye sordu Salomonson.

Birkaç kez karşılaşmışlardı ve kız ona merhaba bile dememişti. Onunla göz göze gelmekten kaçınmıştı ve Gross’un birbirleriyle konuştuklarını hatırladığı tek bir seferde de kız, onunla hiç ilgilenmemişti. O sırada kızın annesi de yanlarındaydı.

Saat ikiye kadar öğle yemeği molası vermediler. Gross, muhtemelen işlerini güçleştirmek için özellikle geç kalmalarını sağlıyordu. Salomonson yemekle ilgili ayrıntıları organize ederken Rogersson tuvalete gitti. Odadan çıktığında ilk karşısına çıkan Bäckström olmuştu.

“Polonyalı seks musibetiyle işler nasıl gidiyor?” diye sordu Bäckström.

“Baskıyı hafifletmek gerekti,” dedi Rogersson. “Bugünlerde sanırım günümün yarısını orada geçiriyorum. Şimdilik sorgu işim bitti. Tuvalete koşarak yetişmek zorunda hissetmediğim tek zaman da galonlarca bira içtiğim anlar oluyor. O zaman tuvalete gitmek aklıma bile gelmiyor. Çok garip.”

“Evet,” dedi Bäckström sırtarak. “Ben de sadece uyandı-
ğında ve yatmadan önce gidiyorum tuvalete. Günde iki kez, çişim gelse de gelmese de.”

“Sorunun cevabına gelince, büyük ölçüde beklendiği şekilde ilerliyor,” dedi Rogersson. Bäckström’ün açıklamalarıyla ilgilenmemişti.

“Adam DNA örneği verdi mi peki?” diye sordu Bäckström.

“Henüz almadık,” dedi Rogersson iç çekerek. “Polisin ona ne kadar kötü davrandığını dinlemekle meşgulüz. İlgileniyorsan, nasıl sona ereceğini söyleyebilirim.”

“Nasıl sona erecek peki?” dedi Bäckström.

“Önümüzdeki üç saati onun homurdanmalarını dinleyerek geçireceğiz. Sonra Olsson gelecek ve aynı şeyleri bir altı saat daha dinlememiz gerektiğine karar verecek. Sonra adam bize DNA örneği vermeyi reddedecek ve ardından Olsson onu resmen şüpheli olarak ilan edecek cesareti olmadığından geri adım atacak ve izni olmaksızın DNA örneği alabilmemiz için savcıdan onu tutuklamasını isteyecek. Daha sonra Gross, meslektaşımız ve ben farklı yönleri dağılarak evlerimize gideceğiz.”

“En azından birkaç bira içebilirsin ama,” dedi Bäckström sevecen bir edayla. “Seni tuvalete koşturmaktan kurtarır yani.”

“Tabii,” dedi Rogersson. “Gross, Linda’yı öldürmedi; hiçbir şey görmedi, duymadı ve hiçbir şey yapmadı, o halde burada işi ne? Özetle, bir dedektifin hayatından kaybedilmiş sıradan bir gün daha. Eee... sen ne yapıyorsun?”

“Tımarhaneye gidiyorum,” dedi Bäckström.

15.

Bäckström, araba kullanmayı sevmediği için kendisine bir şoför ayarlamıştı. Bu şerefe nail olan kişi, genç Adolfsson olmuştu ve garaja doğru yürürken birbirleriyle tanışmışlardı.

“Anladığım kadarıyla kızı bulan sen ve ortağındı,” dedi Bäckström.

“Evet, patron,” dedi Adolfsson.

“Peki nasıl oldu da soruşturma ekibinde yer aldın?” diye sordu Bäckström cevabı bildiği halde.

“Tatil dönemi olduğundan eleman sıkıntıları vardı.”

“Enoksson’la konuştum,” dedi Bäckström. “Anladığım kadarıyla seni çok seviyor.”

“Evet, muhtemelen bu çok yanlış sayılmaz. Enok iyi bir adam. Babamla birlikte ava giderler.”

“Tatil sezonu, eleman eksikliği ve Enoksson. Yani sevgili Başkomiserimiz Olsson konu hakkında ne düşünürse düşünsün işler olacağına vardı,” diyerek özetledi Bäckström.

“Evet,” dedi Adolfsson. “Özetle böyle söylenebilir.”

“İlk defa da olmuyor bu,” dedi Bäckström. Yolcu koltuğuna güçlkle sıkışmıştı. *İyi bir çocuk, bana gençliğimi hatırlattı*, diye geçirdi içinden.

“Size bir şey sorabilir miyim, patron?” diye sordu Adolfsson garaja doğru ilerlerlerken kibarca.

“Sor bakalım,” dedi Bäckström. *Aynı zamanda hoş ve kibar*, diye düşündü.

“Tımarhanemiz, ziyaretinizi neye borçlu patron?” diye sordu Adolfsson.

“Delinin birine bakacağız,” dedi Bäckström. “Ve gitmişken onunla ilgilenen kişiyi de göreceğiz. Şanslıysak bir öğleden sonrasında iki deliyle görüşmüş olacağız.”

“Tanja katili ve Profesör Brundin,” dedi Adolfsson. “Tahmin etmeme müsaade ederseniz.”

Yetenekli bir genç adam, diye düşündü Bäckström. *Ama başka türlü beklenir miydi zaten?*

“Kesinlikle doğru,” dedi Bäckström. “İkisinden biriyle karşılaştın mı hiç?”

“Her ikisiyle de,” dedi Adolfsson. “Brundin’i, bize verdiği bir seminerde dinlemiştim. Diğeriyse bir yıl kadar önce koğuş arkadaşı tarafından yaralanmış ve dikiş atılması için hastaneye kaldırılmıştı. Ben ve ortağım von Essen, transfere nezaret etmiştik.

“Nasıldırlar?” diye sordu Bäckström. “Yani Brundin ve Tanja katili demek istiyorum.”

“Her ikisi de fazlasıyla çılgın.” Adolfsson, söylediklerini vurgulamak için başını salladı.

“Hangisi daha çılgın?” dedi Bäckström yeni genç arkadaşına merakla bakarak.

“Seç birini,” dedi Adolfsson iri omuzlarını silkerek. “Farklı açılardan çılgınlar diyebiliriz. Gerçi...”

“Devam et,” dedi Bäckström teşvik edici bir tonla.

“İkisinden biriyle bir oda paylaşacak olsam muhtemelen Tanja katilini tercih ederdim. Hiç şüphesiz,” dedi Adolfsson.

Sankt Sigrid Hastanesi, polis merkezinden sadece birkaç kilometre uzaktaydı. Eski ve modern binaların karışımından oluşan hastanenin etrafı, bir göle doğru eğimli, oldukça büyük bir parkla çevriliydi. Yeşil parkın içinde büyük gölgesi olan ağaçlar ve yaz kuraklığına rağmen iyi bakılmış çimenlik alanlar vardı. Burası Bäckström’e Ulusal Suç Birimi’nin genellikle konferans ve personel

toplantılarını yaptığı, Stockholm'ün dışındaki Saltsjöbaden'de bulunan Grand Otel'i hatırlatmıştı. Profesör Brundin'in ofisi, aslına uygun şekilde restore edilmiş, beyaz badanalı, eski bir on dokuzuncu yüzyıl binasındaydı. Adolfsson ile birlikte arabadan inerken, *akıl hastası suçlularımız pek de eziyet çekiyor sayılmaz,* diye geçirdi içinden Bäckström.

"Acaba kaç mal oluyordur?" dedi Bäckström girişteki zili çalarlarken. "Deli heriflerin kendi tenis kortları, mini golf sahaları ve harika bir yüzme havuzları var. Şuraya bir dikenli tel koyamazlar mıydı?"

"Evet, bu ülkede akıl hastası suçlularımızın hiçbir eksiği yok," diyerek onu onayladı Adolfsson.

Bu çocuğun geleceği parlak, diye düşündü Bäckström.

Profesör Robert Brundin, Oscar Wilde'ın gençliğini andırıyordu ancak onun aksine mükemmel dişleri vardı ve gülümsediğinde memnuniyetle onları gözler önüne seriyordu. Büyük ofisinde, büyük masasının ardındaki büyük koltuğunda geriye doğru yaslanmış, gayet rahat bir şekilde oturmuştu ve hem kendisiyle hem de etrafındakilerle tam bir uyum içinde görünüyordu.

Kahrolası herif gerçekten de şu İngiliz homo yazara benziyor, hani şu sonunda hapse düşene, diye düşündü Bäckström. Bir süreliğine filmin adını ve başkarakterini hatırlamakta güçlük çekti. *Pek de şaşırtıcı değil,* diye geçirdi içinden. *Berbat bir filmi ve televizyon eki ibnelerle ilgili olduğunu söylediği halde içinde doğru düzgün bir homo sahnesi bile yoktu.*

"Demek polis, küçük Leo'mu şehrin sokaklarına ve meydanlarına salmış olabileceğimden dolayı endişeli öyle mi?" dedi profesör bembeyaz dişlerini gösterirken.

"Yani, maalesef daha önce oldu böyle bir şey," dedi Bäckström.

"Burada ve benim tarafımdan değil," diye açıkladı Brundin.

"İsterseniz size nedenini açıklayabilirim."

“Dinliyoruz,” dedi Bäckström. Bu arada genç Adolfsson küçük, siyah defterini ve kalemini çıkarmıştı bile.

Leo, Leszek Baranski, otuz dokuz yaşındaydı, son derece tehlikeliydi ve Brundin’in tehlikeli kişiler koleksiyonunun en önemli parçasıydı. Tek başına Leo, akademik psikiyatri dergilerine pek çok makale yazması konusunda Brundin’e ilham vermişti ve verdiği sayısız seminerin ana karakterini oluşturmuştu.

“Çok gelişmiş fantezilere sahip cinsel sadist karakterinin eşsiz bir örneği,” diye açıkladı Brundin mutlu bir şekilde. “Onunla her hafta bu konuya ilişkin çeşitli konuşmalar yaparız. Daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmamıştım. Genel olarak oldukça zeki bir adam, IQ’su 140’ın üzerinde, örneğin, NASA’nın astronot eğitimine girmeye yetecek düzeyde. Ancak konu kendi cinsel zevki için genç kadınlara işkence yapmaya gelince tam bir dâhi. Cinsel sadizmini ifade etmenin yolları söz konusu olduğunda yaratıcılığının sınırı yok.”

“Yani, onu çıkarmayı planlamıyorsunuz,” dedi Bäckström. *İlginç bir herife benziyor,* diye geçirdi içinden Leo’yu mu yoksa doktorunu mu kastettiğinden emin olmaksızın.

Brundin, Leo’yu serbest bırakmayı planlamıyordu. Bu fikir hiç gelmemişti aklına. Ancak kendi fikrinin aksine –aslında– “iyi bir adam ancak maalesef kendi neslinin liberalizminden kötü etkilenmiş, genellikle hareketsiz ve arada bir de inatçı bir kişilik özelliği sergileyen” yaşlı bir meslektaşı olan patronu, nihayetinde Leo’nun rehabilitasyonunu ve şu an içinde tutulduğu akvaryum dışındaki hayatını kolaylaştıracağına inandığı çeşitli tedbirler önermişti.

“Ne gibi?” dedi Bäckström. *Neden şerefsiz herifi eritip zambak yapmıyoruz ki,* diye geçirdi içinden.

“Gönüllü hadım,” dedi Brundin geniş bir gülümsemeye. “Patronum, şayet Baranski hadım edilmeyi kabul ederse, uzun bir zamandan sonra yavaş yavaş denetimli olarak dışarıya çıkartılabilmesini teklif etti.”

“Hadım mı?” diye sordu Bäckström. “Bunu hâlâ yapıyor musunuz?” *Hadi oradan*, diye düşündü farkına varmaksızın bacak bacak üstüne atarak.

“Gönüllü olunduğu takdirde, tabii ki,” dedi Brundin rahatça geriye yaslanarak ve parmaklarını uzun bir kule şeklinde birleştirerek.

“Peki o, bu konuda ne düşündü?” diye sordu Bäckström. *Mutlaka bazı sınırlar olmalı*, diye düşündü. *Onun yerine herifi eritip zamk yapamazlar mıydı?*

“Çok emin değildi,” dedi Brundin. “Ne de olsa bu, onun cinsel arzularını tamamen ortadan kaldıracaktı –günde beş on defa mastürbasyon yapıyor. Ve böyle hastalar, normalde çok fazla kilo alırlar, özellikle burası gibi ortamlarda bulunduklarında. Belli ki hem dürtülerini hem de dış görünüşünü kaybetmekten endişeleniyor çünkü oldukça kibirli bir adam. Ben şahsen hadım fikrine şiddetle –kategorik olarak diyebilirim– karşıyım,” dedi Brundin.

“Neden?” dedi Bäckström. *Çünkü piç herif muhtemelen sana benziyor*, diye düşündü.

“Cinsel arzularını ortadan kaldırmak elbette cinsel fantazilerini de etkileyecektir. En kötü ihtimalle de bir psikiyatrik araştırma açısından kayıp olacaktır,” dedi Brundin yüzünde en ufak bir tebessüm belirmeksizin.

“Anlıyorum,” dedi Bäckström. İlk defa ne düşüneceğini bilememişti.

“Siz beyefendiler onu görmek istersiniz diye tahmin ediyorum,” dedi profesör.

“Neden olmasın?” dedi Bäckström. *Hiç olmazsa işe dönünce personel odasında hakkında konuşacak bir şey çıkar*, diye geçirdi içinden.

Adolfsson sadece başıyla onayladı. Mavi gözlerinde genç ve umutlu bir pırıltı vardı.

“Dün akşamdan beri tecritte,” dedi Brundin. “Ona sakinleştirici verip deli gömleği giydirmek zorunda kaldık, bu yüzden korkarım onunla konuşamayacaksınız. Büyük ihtimalle çalışanlardan birinin Linda cinayetiyle ilgili bir şeyler söylediğini duydu ve aşırı heyecanlandı.”

Leszek “Leo” Baranski, hiç de heyecanlı görünmüyordu. Yine de şu anda uykudayken bile, genellikle zihnini meşgul eden fantezilerden birindeki resimlerden birine benziyordu. Güvenlikli bölümün tecrit hücreleri koridorundaki on metrekaresel bir odada yatıyordu. Odadaki tek mobilya, zemine sabitlenmiş metal bir ranzaydı. Leo ranzanın üstüne sırt üstü, hareketsiz uzanmıştı ve başı, sağ yanağının üzerine yatacağı şekilde yana dönüktü. Ufak tefek, zayıf bir adamdı. Koyu renk, kıvrıkcık saçları ve narin, neredeyse kadınsı yüz hatları vardı. Üzerinde sadece Sankt Sigrid logosunun işli olduğu bir hastane şortu vardı. Kolları kalın, deri kayışlarla yanlarına bağlanmıştı. Bacakları gerilerek ayrılmış, deri kayışlarla bileklerinden ranzanın ucuna bağlanmıştı.

“Normalde kendine gelmesi altı saat sürer,” dedi Brundin. “Genellikle rahatlayabilmesi için önce sağ kolunu çözmekle işe başlarız,” diye devam etti gülümseyerek.

“Kulağa kullanışlı geliyor,” dedi Bäckström. *Sen ve meslektaşların bu cam bölmenin arkasından onu seyrederken,* diye geçirdi içinden.

Oradan ayrılırlarken Profesör Brundin, onlara işlerinde şans diledi ve yakın zamanda tekrar görüşmelerini umduğunu söyledi. Çocukluklarında veya ilk gençlik yıllarında benzer tacizlere maruz kaldıkları için ciddi cinsel suçlar işleyen yabancı uyruklu gençlerden oluşan yeni ve çok ilginç bir grup hakkında bir araştırma projesinin hazırlıklarına başlamıştı. Bu gençler, sorunlu ve ağır derecede rahatsız olmalarına rağmen yine de

kendilerine hâkim olabiliyorlardı ve Leo gibi adamlarla karıştırılmamaları gerekiyordu.

“Linda katiliyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Özellikle Leo’nun içinde bulunduğu kategoriden tamamen farklı bir suçlu kategorisinde olması nedeniyle,” dedi Brundin samimi bir gülümsemeyle.

“Onunla tanışmak için hepimiz sabırsızlanıyoruz,” dedi Bäckström içtenlikle.

“Kişisel bir görüş bildirebilir miyim, patron?” dedi Adolfsson, arabayla hastane kapısından çıkarlarken.

“Söyle bakalım,” dedi Bäckström homurdanarak.

“Şu Brundin garip bir karaktere benziyor. Tam işinin adamı denilebilir.”

Önün açık dostum, diye düşündü Bäckström. Aynı fikirde olduğunu göstermek için homurtuyla yetinmişti.

16.

Bäckström, polis merkezine döndüğünde genç Adolfsson'dan Sankt Sigrid ziyaretleri hakkında bir rapor yazmasını istemişti. Bu arada kendisi de masasında biriken çeşitli dosya yığınlarıyla ilgilenmeye başladı. Heyecan verici bir şey yoktu ve odadakilerin de bir şeyler yapmak için teşvik edilmeye ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Bäckström, saatine bakınca otel odasına dönüp ufak bir bardak biranın zamanının geldiğine karar verdi. Ancak tam o esnada tabii ki cep telefonu çaldı. ŞSBS biriminden çenesi düşük bir meslektaş, Leo'yla görüşmenin nasıl gittiğini öğrenmek istiyordu.

“Hem onunla hem de Brundin’le görüştük,” dedi Bäckström.

“Brundin, ondan sorumlu olan herif mi?”

“Evet,” dedi Bäckström, saatine tekrar bakarak. “Selamı var bu arada.”

“O halde endişelenmeye gerek yok,” dedi meslektaş rahatlatıcı bir tonla. “Brundin, bu meslekte tamamen normal olan tek kişidir. Leo nasıldı peki?”

“İyi, harika vakit geçiriyor; onun da selamı var,” dedi Bäckström ve görüşmeyi sonlandırdı.

Yolda o gün neler yaptığını öğrenmek için Rogersson'un odasının önünden geçti ancak sorgu odasının dışındaki kırmızı ışık hâlâ yanıyordu. Altı saat artı altı saat daha. Neyse, nasıl olsa istediği zaman taksi çağırabilirdi. *Böyle bir sıcakta kimin yürümeye enerjisi var ki*, diye düşündü ve cebinden telefonunu

çıkardı. Ancak daha arama yapmaya fırsat bulamadan soruşturma ekibinin kriz terapisti birdenbire karşısına çıktı ve bir golf sopası kadar ince ve en fazla o boyda olan kadın, neredeyse Bäckström'ün önüne atladı.

“Seni bulduğuma çok sevindim dedektif,” dedi sıcak bir gülümsemeyle, başını yana doğru eğerek. “Birkaç dakikanı alabilir miyim?”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim Lo?” dedi Bäckström aynı sıcak gülümsemeyle karşılık vererek. *Hazır enerjim birikmişken şu yaşlı inekle ilgilenmek mantıklı olabilir,* diye geçirdi içinden.

Kadının odasına girdiklerinde Lo'nun konuya girmesi birkaç dakika sürmüştü. Ancak Bäckström böyle durumları nasıl idare edeceğini bildiğinden, kadının kıvranışını büyük bir keyifle izledi. Kadının ziyaretçileri için odaya koyduğu koltuğa rahatça kuruldu, kollarını kocaman göbeğinin üzerinde kavuşturdu, yüzünde samimi bir gülümsemeyle cesaret verici bir şekilde başını sallayarak onu dinledi.

“Konuşmadığım tek kişi sen kaldın dedektif,” dedi Lo.

“Lo, eminim farkındasındır ki yapılacak çok işim var,” dedi Bäckström kibar bir bakışla düşünceli bir şekilde başını sallayarak. *O kadar çok ki senin gibi fazlasıyla dırdırcı bir yaşlı inekle burada oturup çene çalmaya bile vaktim yok,* diye geçirdi içinden.

“Bunun kesinlikle farkındayım,” dedi Lo başını birkaç santim daha yana eğerek neredeyse dikey bir gülümsemeyle.

“Bunu duymak güzel,” dedi Bäckström sakın bir yüz ifadeyle. Aynı zamanda genellikle bu tür durumlarda yaptığı gibi düşünceli bir şekilde başını salladı.

Lilian Olsson'a göre Bäckström, Ulusal Suç Birimi'nde bir cinayet dedektifi olarak sahip olduğuengin tecrübeleri nedeniyle teşkilattaki neredeyse tüm memurlardan daha fazla acı verici durumla karşılaşmış olmalıydı.

“Tüm bunlarla nasıl baş edebiliyorsun?” diye sordu Lo. “Pek çok korkunç deneyim yaşamış olmalısın.”

“Ne gibi?” diye karşılık verdi Bäckström sertçe. *En ufak bir açık verme, yoksa bitersin*, diye geçirdi içinden.

Görevi esnasında karşılaştığı tüm korkunç olaylar mı? Pek çok polis memuru, hatta neredeyse hepsi bu iş yüzünden mahvoluyordu. Enerjileri tükenene kadar ilerleyip bir sonraki göreve kadar da alkol ve seks yardımıyla hayatta kalmaya çalışıyorlardı.

“Ve bu da muhtemelen psikolojik sorunlarla baş etmenin en kötü yoludur,” dedi Lo.

Bäckström başıyla onu onaylarken, *ama çok keyifli lanet olasıca*, diye geçirdi içinden.

“Trajik,” dedi Bäckström tiksiniş gibi ürpererek. “Trajik,” dedi tekrar. *Belki de ona meslektaşlarımız Lewin ve Svanström hakkındaki durumu fısıldamalıyım*, diye düşündü.

“Daha polis kolejindeyken yeme bozukluğu gelişen genç memurlarla bile karşılaştım,” diye devam etti Lo.

“Evet, trajik,” diye tekrarladı Bäckström. “Gençler de... Çok trajik.” Derin bir iç çekti. *Burada verdikleri yemekleri düşününce asıl büyük muamma nasıl olup da herhangi bir şey yiyebiliyor oldukları*, diye düşündü.

Lo’nun polisle çalışan bir psikolog olarak geçirdiği yıllara dayanarak edindiği izlenime göre bunun nedenleri polislik mesleğinin kültüründe, uzun zamandır teşkilat içindeki çalışma ortamında hüküm süren ve bu ortamda çalışmak zorunda kalan insanları olumsuz etkileyen “maçoluk, inkâr, sessizlik ve yıkıcı tavırların hepsinin bir arada olduğu” ruhun kendisinde gizliydi. Kendisi bile bir polis merkezine girdiği andan itibaren bu ruhun binanın zemininden, duvarlarından ve tavanından kendisine doğru aktığını hissediyordu.

“Tüm bu travmatik deneyimlerle nasıl başa çıkabiliyorsun Bäckström?” diye sordu tekrar başını sevecenlikle sallayarak.

“Tanrımızın yardımıyla,” dedi Bäckström yüzünü yapmacık bir şekilde tavana doğru kaldırarak. *Al sana kapak seni kaltak*, diye geçirdi içinden.

“Affedersin, korkarım ne demek istediğini anlamadım,” dedi Lo tereddütle gülümseyerek.

“Tanrımız,” diye tekrarladı Bäckström davetkâr bir ses tonuyla. “Yüce Tanrımız, cennetin ve dünyanın hâkimi ve aynı zamanda bu dünyada geçirdiğim süre boyunca benim kurtarıcım ve rehberim.” *Şaşkınlıktan ağzı açık kalan biri böyle mi görünüyor,* diye geçirdi içinden.

“Dindar olduğunu bilmiyordum Bäckström,” dedi Lo zayıf bir ifadeyle ona bakarak.

“Bu öyle her yerde konuşulacak bir konu değil,” dedi Bäckström öğüt verir bir tonda, başını iki yana sallayarak. “Benimle Tanrımız arasında.”

“Çok iyi anlıyorum,” dedi Lo. “Ancak böyle şeyler kendine saklanmamalıdır,” diye devam etti. “Hiç başka bir alternatif – yani ruhsal huzura ulaşmanın başka yollarını demek istiyorum, düşünmedin mi?”

“Ne gibi mesela?” dedi Bäckström acımasızca, kaş çatarak ve Lo’yu polis bakışını çözmek zorunda bırakarak. *Biraz daha sıkıştırmanın zamanıdır,* diye düşündü.

“Yani... terapinin farklı formları, mesela bilgi almak gibi ki gerçekten de bir tür terapidir,” dedi Lo gergin bir gülümsemeyle. “Kapım her zaman açık ve pek çok normal inanan insan gelir bana...”

“Benden başka Tanrın olmamalı!” diye gürledi Bäckström koltuktan kalkarken uzattığı elini ona doğrultarak. “Sen ve meslektaşlarının, kendinizi Tanrımızın yerine koyarak sergilediği bu kibir... İlk emre karşı geldiğinin farkında mısınız? Yoksa ikinci miydi? Aman, her neyse, diye geçirdi içinden.

“Gerçekten seni kızdırmak istememiştim, yani ben kesinlikle...”

“İnsanoğlunun eylemleri değersizdir,” diyerek sözünü kesti Bäckström. “Ekleziast on iki, on dört,” diye devam etti Lo’ya sert bir bakış atarak. Kabaca bir tahmin, onca yer arasında

Småland'da oynadığı bir kumardı, *ancak kadın da pek öyle dindar bir tipe benzemiyor*, diye düşündü.

“Şey, ben... seni kızdırdıysam gerçekten özür dilerim,” dedi Lo zayıf bir tebessümle.

“Kapım her zaman açık,” dedi Bäckström söylediklerini vurgulayarak, kadının kapısını açarken. “Şunu bir düşün Lilian,” dedi cazibeli bir edayla. “Biz insanlar... Tanrımızın kuralları karşısında sadece birer aptalız.”

Kendimi tuvalete kilitleyip fıtık olana kadar gülmenin zamanıdır, diye düşündü kapıyı arkasından kapatırken.

Otel odasına varır varmaz kendisine soğuk bir bira doldurdu. Doğrudan teneke kutudan içen insanların bir sorunu olmalıydı. *Maymun gibi*, diye düşündü Bäckström oburca büyük yudumlar alıp üst dudağındaki köpükleri yalayarak. Sonra kendisini yatağa attı, televizyonu açtı ve resepsiyonda kendisine bırakılan telefon mesajlarına bakmaya başladı. Çoğu yerel radyodaki şu minik Carin'den olmak üzere pek çok mesaj vardı. Birkaç saat önce bırakılan mesajda kız, “İşle ilgili konuşmak zorunda değiliz,” diye söz bile vermişti ve samimi olduğunu göstermek için ev numarasını bırakmıştı. “Küçük, تنها bir yerde sana bir şeyler ısmarlayabilir miyim?” *Zor durumda bir kadın*, diye düşündü Bäckström komodinin üzerindeki telefona uzanırken. *Çok çaresiz görünüyor*, dedi numarasını çevirirken.

“Tenha mekân”, küçük Småland göllerinden birine bakan bir terası olan küçük bir oteldi. Şehrin oldukça dışında olmakla birlikte taksi parasını işvereni ödediğinden bunu pek de umursamadı. *Dedektif gözlerimin gördüğü kadarıyla tek bir gazeteci bile yok etrafta*, diye düşündü o akşamki arkadaşının sandalyesini çekerken.

“Nihayet yalnız kaldık dedektif. Hadi bakalım,” dedi Carin gözleri ve dudaklarıyla gülümserken. “Ne alırsın? Hesaplar benden.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Bäckström. Daha takside gelirken bir başka gizli muhbirle görüşme nedeniyle kendisini fazla mesai ücretiyle ödüllendirmeye karar vermişti ve tabii ki bu toplantının gerçekleştiğini kanıtlamak için bir faturaya ihtiyacı olacaktı.

“Güzel bir şeyler yemek istiyorum,” diye devam etti yemek arkadaşına, bronzlaşmış kollarına ve bacaklarına bakarak. Üzerinde ince bir yazlık elbise vardı ve üst üç düğmesini iliklemeyi unutmuş olmalıydı. *Biraz fazla ucuz gibi*, diye geçirdi içinden Bäckström.

Üç saat sonra kadını evinin kapısına bırakırken, *çok hoş*, diye düşünüyordu. Kendisini Linda davası hakkında konuşturmaya yönelik tüm girişimleri engellemişti. Muhabbeti devam ettirmek ve kıza biraz kendisinden bahsedebilmek için ona sıradan polis klasiklerini sıralamış ve geleceğe dair de vaatle bulunmuştu.

“Ama neler hissettiğimi anlamalısın,” dedi Carin iç çekerek parmaklarını kadehinin üzerinde gezdirirken. “Burada oturuyoruz ve tüm haberler Stockholm gazetelerinden geliyor. Neler olup bittiğini oradan öğrenebiliyorsun. Bizim cinayet davamız olduğu halde hem de. Demek istediğim, öldürülen kız aslında burada yaşıyordu. Bizden biriydi yani.”

“Şayet sana teselli olacaksa şunu söyleyebilirim ki onların yazdıklarının çoğu çöp,” dedi Bäckström. *Ah, sizlerin o zavallı ruhları için yaptıklarım*, diye geçirdi içinden.

“Gerçekten mi?” dedi Carin gözünde bir umut pırıltısıyla.

“Tamam, şöyle yapacağız,” dedi Bäckström ileri doğru eğilip kızın koluna dokunarak. “O piç herifi yakaladıktan ve katilin o olduğuna ikna olduktan sonra, söz veriyorum bunu diğerlerinden önce öğreneceksin. Sadece sen. Başka kimse değil.”

“Söz mü? Gerçekten ciddi misin?” dedi Carin gözlerini dikip ona bakarak.

“Ciddiyim,” diye yalan söyledi Bäckström. Eli hâlâ kızın kolunun üzerindeydi. “Sadece ve sadece sen.” *Böylesi çok daha kolay*, diye geçirdi içinden.

Otele döner dönmez doğruca bara gitti. Tüm yemek boyunca sadece üç bira içmişti ve kendini Kudüs’ten Mekke’ye göçe giden bir deve kadar susamış hissediyordu. Rogersson, etrafında pek çok boş masa olduğu halde elinde kocaman bardak birayla barda arkası dönük olarak oturuyordu ve her zamankinden daha sefil görünüyordu. İki düzine gazeteci ve başka sivil vatandaşlar, bir nedenle ondan olabildiğince uzakta oturmayı tercih etmişlerdi.

“Oturmaya kalkan ilk akbabanın kolunu kıracağını söyledim, yani sorun yok,” diye açıkladı durumu Rogersson. “Eee, ne istersin, ısmarlama sırası bende,” diye devam etti.

“Büyük bir bira,” dedi Bäckström nedense isteksiz görünen bir garsona eliyle işaret ederek. *Her zaman çok diplomatiksindir Rogge*, diye geçirdi içinden.

“Neler yaptın bakalım?” diye sordu Rogersson, Bäckström birasını alıp susuzluğunu giderecek ilk yudumu içtikten sonra.

“Özel kriz terapistimizle uzun bir konuşma yaptım,” dedi Bäckström sırtarak. “Sonra da tuvalete gittim. Yani bugün üçüncü kez oldu.”

“Ben de senin normal bir adam olduğunu sanırdım. Öyle biriyle ne konuştun ki?” dedi Rogersson iç çekip başını iki yana sallayarak.

“Dinle bak,” dedi Bäckström masanın üzerine eğilerek. Sonra da Rogersson’a tüm hikâyeyi anlattı. Rogersson epeyce canlandı ve birlikte oturup bolca bira ve başka içkiler içtiler. Bäckström, bar personelinden içkilerin hesabını odalarına yazmalarını istedi. Diğer her şeyle birlikte işverenleri ödeyecekti bunları da.

Yukarı çıkıp uyuma vakti geldiğinde bar neredeyse tamamen boşalmıştı. Rogersson çok daha mutluydu ve hatta hâlâ

orada oturmakta olan körkütük sarhoş olmaya kararlı birkaç gazeteciye iyi geceler bile dilemişti.

“Evinize gidin sizi aptal şerefsizler,” dedi Rogersson onlara.



17.

Växjö, 8 Temmuz Salı

Belli ki Rogersson'un bir önceki akşamki tavsiyesine uymayan gazeteciler vardı, nitekim kahvaltıda Bäckström ve arkadaşları en büyük akşam gazetesinin atlattığı haberin keyfini çıkarıyorlardı. "LINDA'NIN KOMŞUSUNU ÖLDÜRMEYE ÇALIŞTI" diye atılan başlıkta altıncı, yedinci ve sekizinci sayfaları kapsayan üç sayfalık bir yazıya gönderme yapılıyordu: "*Linda'nın komşusu Margareta anlattı: Polis katili, beni de öldürmeye çalıştı.*"

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Bäckström otelden polis merkezine dört yüz metrelik yolu giderlerken arabanın direksiyonunda sessizce oturan Rogersson'a.

"*Sabahın üçünde birinin evime girmeye çalışması üzerine uyandım.*" Bäckström, yüksek sesle haberi okuyordu. "*Ancak iki köpeğim şiddetli bir biçimde havlamaya başlayınca adam kaçtı. Merdivenlerden koşarak indiğini duydum.*" Bäckström az önceki sözlerini tekrarladı, "Bu da ne demek oluyor? Kadın bundan daha önce niye hiç bahsetmedi? Onunla en azından birkaç kez konuştuk, öyle değil mi?"

"Üç kez sorgulandı," dedi Rogersson. "Hepsini okudum. İlk önce olay yerindeki devriyeyle konuştu. Daha sonra Bölgesel Suç Birimi'nden meslektaşımız onunla görüştüğünde kendisine açıklama yapma yasağı konulmuştu. Sonra da kapı kapı gezilerek yapılan soruşturma esnasında üçüncü kez sorgulandı."

“Adamın, dairesine girmeye çalışmasıyla ilgili tek kelime etmemiş mi?”

“İma bile etmemiş,” dedi Rogersson, başını iki yana sallayarak.

“Gidip onu gör ve tekrar sorgula,” dedi Bäckström. “Derhal. Yanına genç Salomonson’u da al.”

“Tabii ki,” dedi Rogersson.

Bu doğru olabilir mi acaba, diye düşündü Bäckström. Aynı çılgın puşt herif Linda’nın da kapısını çalmış ve Linda onu içeri alacak kadar aptallık etmiş olabilir miydi?

Sabah toplantısı, Bäckström yönetmiş olmasına rağmen sıkıcı geçmişti. Ekibin çoğunluğu olay yerinde olanlara ilişkin adli tıp raporunu bekliyor gibiydi. Bir de uzun zamandır Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’ndan gelmesi beklenen, saldırganın DNA profiliyle ilgili rapor vardı. Toplantının önemli bir kısmı, sabah gazetede okuduklarıyla ilgiliydi ve bu durum, nedenini söylemeye hiç de niyeti olmamakla birlikte Bäckström’ün canını sıkmıştı: medya, onun cinayet soruşturmasının kontrolünü ele geçirmişti.

Daha önce çok defalar olduğu gibi bu konuda farklı fikirler vardı.

“Bence kadın daha önce bize söylemeye cesaret edemedi. Korkmuştu sadece,” dedi ilk konuşan kişi.

“Bir başka ihtimal de kadının kendisini ilginç göstermek için bunları uyduruyor olması veya gazetecilerin onu söyleyecekleri konusunda yönlendirmesi olabilir,” dedi bir diğeri.

“Belki de gerçek, bu iki ihtimalin arasında bir yeredir,” dedi üçüncü bir kişi. “Köpekleri gecenin bir yarısı havlamıştır ancak bu, birinin onun evine girmeye çalışmasından kaynaklanıyor olmayabilir. Yoldan geçen bir araba veya bir sarhoş olabilir.”

Bäckström yerinde dikleşip tartışmayı kesmek için elini kaldırına kadar konuşmalar böylece sürüp gitti.

“Ben çözeceğim bunu,” dedi Bäckström. Sonra, henüz hiç konuşmamış olan Enoksson’a döndü. “Seni ve adamlarını ona yollamanın bir anlamı olur mu?”

“Yola çıktılar bile,” dedi Enoksson.

Nihayet, diye düşündü Bäckström. Doğru düzgün bir polis memuru.

Toplantıdan sonra Bäckström, bir kez daha yorgun gözlerini bayram ettirmek ve kurbanla bağlantılı kişilerin profilinin çıkarılması konusundaki gelişmeleri öğrenmek üzere polis memuru Sandberg’i yanına çağırdı.

“Nasıl gidiyor Anna? Perşembe günü gece kulübünde kimlerin olduğu konusunda bir fikrimiz oluşmaya başladı mı?” dedi Bäckström sıcak bir gülümsemeyle.

Sandberg’e göre saat on birden sonra Linda geldiğinde orada olan veya genç kadın oradayken aynı gece daha geç saatlerde gelen yaklaşık olarak iki yüz kişi vardı. Bunların neredeyse yüzüyle zaten görüşülmüştü. Pek çoğu, soruşturma ekibinden birkaç kişinin yerel medyada görünüp konuyla ilgili bilgisi olanları iletişime geçmeye davet ettikten sonra kendileri polise başvurmuştu. Bu grubun içinde Linda’nın polis kolejinden meslektaşları, polis merkezinde sivil olarak çalışan bir arkadaşı ve Anna Sandberg’in kendisi dâhil diğer dört polis memuru da vardı.

“Meslektaşlarınız veya öğrencilerin herhangi birisiyle ilgili şüphelenecek bir şey bulamadınız, öyle mi?” dedi Bäckström neşeli bir şekilde.

“Hayır,” dedi Anna. Anlaşılan bu konu onu Bäckström kadar neşelendirmemişti. “En azından benim gördüğüm kadarıyla. Yani hayır.”

“Peki ya geri kalanlar?” diye devam etti Bäckström. “Orada sorun çıkaran kimse olmuş muydu? Ya da henüz bizimle iletişime geçmeyen şu ucubeler? Onlarla ilgili ne biliyoruz?” *Lanet olsun, kadınlarda hiç espri anlayışı yok mu, diye düşündü.*

Anna'ya göre olağan dışı bir durum yoktu. Birkaç belalı tip vardı ancak zamanı ve yeri düşününce başka garip bir durum söz konusu olmamıştı. Pek çoğuyla konuşabilmişlerdi ve onlar da Linda'nın öldürülmüş olmasına herkes kadar üzülmüştü. Anna'ya göre bunda bir gariplik yoktu.

“O halde hakkında hiçbir şey bilmediğimiz en az elli kişi var,” dedi Bäckström. *Usta Dedektif Anna Sventon Blomkvist, tıpkı Astrid Lindgren'in genç dedektifi gibi*, diye geçirdi içinden.

“Evet,” dedi Anna. “Erkeklerden bahsediyorsak, en fazla o kadar. Ancak ben o kadar çok olduğunu sanmıyorum.”

“Peki, onlara nasıl ulaşacağız?” dedi Bäckström ısrarla.

Anna'ya göre bu iş mecburen biraz zaman alacaktı. Kısmen tatil döneminin ortasında olmalarından kısmen de pek çoğu cinayet kurbanını görmüş veya onunla konuşmuş olmalarına rağmen kulüpte olduklarını itiraf etmek istememelerinden dolayı. Ayrıca memur Sandberg'in bu konuda bir fikri vardı ve paylaşıp paylaşamayacağını sordu.

“Bu konu üzerinde çok düşündüm ve doğrusunu söylemek gerekirse bu kadar eziyete değip değmediğini merak ediyorum.”

“Neden değmesin?” dedi Bäckström. *Bu da tembel*, diye geçirdi içinden.

Anna'nın düşüncesine göre bunun pek çok nedeni vardı. Çok uğraştırıcı bir işti ve ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar, o gece orada olan herkesi bulamayacaklardı.

“Başka bir nedenin var mı?” dedi Bäckström. İçinden bir of çekti.

“Gerçekten bu kadar ilginç mi?” dedi Anna. “Elimizdeki tüm bilgiler, o gece kimsenin Linda'yla birlikte kulüpten onun evine gitmediğini ya da kimsenin onu takip etmediğini gösteriyor. Hatta Linda'nın kimseyle orada buluşmak için sözleşmiş olmadığını da. Şayet gazetede ki şu komşunun söyledikleri doğruysa olay aslında bir manyağın onu yakalamış olması, öyle değil mi? Bence büyük ihtimalle öyle oldu.”

“Bunu tam olarak bilmiyoruz,” dedi Bäckström terslenerek. “Sen de bilmiyorsun ben de bilmiyorum,” diye ekledi. *Hele sen hiç*, diye geçirdi içinden.

“Yani aynı şekilde devam mı ediyoruz?” dedi Anna.

“Kesinlikle,” dedi Bäckström. “O kulüpteki herkesin bulunmasını ve sorgulanmasını istiyorum. Bu esnada faili başka yerde bulabilirsek o zaman bırakırız. O kadar da aptal değilim.”

“Anlaşıldı,” dedi Anna.

“Bir şey daha,” dedi Bäckström. “Linda’nın ajandasına bir bakabileceğimi söylemiştin.”

“Elbette,” dedi Anna. “Ancak korkarım orada da pek ilginç bir şey yok. En azından ben bulamadım.”

“Adli tıpçıların günlükle işi bitti mi?” diye sordu Bäckström. ‘*Orada da’ derken ne demek istedin*, diye geçirdi içinden.

“Evet,” dedi Anna. “Sadece Linda’nın parmak izleri var. Başka kimsenin parmak izine rastlanmadı.”

“Şükürler olsun,” dedi Bäckström sırtarak.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Anna ona tüm dikkatiyle bakarak.

“O lanet olası plastik eldivenleri giymek zorunda kalmayacağım,” dedi Bäckström.

“Hayır, kalmayacaksın,” dedi Anna sert bir tonla. “Bitti mi?”

“Tabii,” dedi Bäckström omuz silkerek. *Nasıl olur da bu kadar güzel göğüsleri olan bir kadın bu kadar ezik olur*, diye düşündü.

18.

Olağanüstü bir yaz olmuştu. Yalnızca anısı henüz taze olanlar için değil, yeteri kadar yaşlı olduklarını varsayabileceğimiz insanların tamamen sıradan anıları için dahi en olağanüstü yaz denebilirdi. O yaz, mayıs ayının hemen ilk günüyle beraber başlamış; her geçen gün yeni bir sıcaklık rekoru kıran kavurucu güneşin etkisi tüm ülkede kendisini eşit bir şekilde göstermişti.

8 Temmuz Salı günü, sıcaklık yeni bir ulusal rekora imza atmıştı. Bir önceki İsveç rekoru, neredeyse altmış yıl önce Småland'da görülmüştü. 29 Temmuz 1947'de Målilla'da sıcaklık otuz sekiz dereceye ulaşmıştı ve şayet gerçekten de hava durumuyla ulu Tanrımız ilgileniyorsa bu aralar kesinlikle kendi derdine düşmüştü. Aksi halde 8 Temmuz Salı günü öğleden sonra saat üçte, Växjö'nün kuzeyinde, yakın mesafedeki dindar bir köy olan Väckelsång'da sıcaklığın 38,3 santigrat olarak kaydedilmesinin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? Tabii ki gölgede...

Växjö'da hava nispeten daha serindi. Jan Lewin ve Eva Svanström, şehirde öğle yemeği yemek için saat birden sonra polis merkezinden ayrıldıklarında dışarısı sadece 32 derece olmasına rağmen Oxtorget sıcaktan kavruluyordu.

Lewin, sebebini bilmeksizin o eski kaygıyı hissetti. Uyanık olduğu saatlerinin çoğunu polis merkezindeki klimalı ofisinde geçirdiğinden, böyle bir sığağa pek hazır sayılmazdı.

“Acaba içeride mi kalsak?” dedi Lewin, Eva Svanström’e tereddütle gülümseyerek. *Neler oluyor böyle, diye geçirdi içinden. İsveç’te, yazın ortasında?*

“Bence hava çok güzel,” diye karşılık verdi Svanström mutlu bir gülümsemeyle ve hiç de İsveçlilere özgü olmayan bir hareketle kollarını açarak. “Hadi ama Janne, gidelim. Söz veriyorum gölgede oturacaksın.”

Önceki akşamın ve o sabahın haberleri de bu konuya geniş yer vermişti ve yerel medyada ciddi bir gurur havası vardı. İsveç’in en ılık bölgesi hâlâ yüce Tanrımızın Småland’ıydı. Hatta Kalmar’daki *Barometer*, Småland’ı Kuzey Avrupa’nın yeni Riviera’sı olarak ilan ediyordu. Öte yandan *Småland Post*, sıklıkla olduğu gibi çok daha temkinliydi: Ne de olsa doğru düzgün düşünebilen her Småland sakini, boş gururun cezasını bilirdi.

Daha büyük gazetelerde olduğu gibi, hem sera etkisine karşı uyarıcı hem de sıcaklık derecelerinde Bronz Çağı boyunca Norrland’da üzüm asmalarının yetişmiş olması gibi tarihî ve uzun vadeli farklılıklar nedeniyle bu etkiyi göz ardı eden çeşitli uzmanların fikirleri alınmıştı. Ve elbette okuyucular için çok sayıda tıbbi öneri de mevcuttu.

İnsanlar gölgede kalmalı, gereksiz fiziksel efordan kaçınmalı, bol sıvı tüketmeli ve başlarını bir şapka ile örtmeliydiler. Bu, özellikle yaşlılar ve küçükler için, yüksek tansiyonu veya kalp problemi olanlar için daha da önemliydi. Tabii, kısa süreliğine bile olsa köpekler ve küçük çocuklar arabalarda kilitli bırakılmamalıydı.

Gazeteler, her zamanki geleneklerini sürdürmüşlerdi. Görevlerini yerine getirip meteorolojik ayrıntıları aradan çıkardıktan sonra bu yaz yaşanan dayanılmaz sıcaklarla şiddet suçlarının artışı arasındaki bağlantı gibi gerçekten önemli konulara odaklanmışlardı. Elbette Linda cinayeti de unutulmamıştı.

En büyük gazetelerden birinin danıştığı bir uzman, suçların işlendiği dönemdeki sıcaklık dereceleriyle bu dönemde seri

katillerin görülme sıklığı arasındaki bağlantıyı ayrıntılarıyla vermişti hatta. Kendisinin yapmış olduğu bir araştırmaya göre bu olayların gerçekleşme ihtimali, sıcaklık dereceleriyle birlikte artmaktaydı. İster Eskimo ol ister Hotento yaz ayları, kıştan çok daha kritikti. Örneğin, ABD'de tanınmış seri katillerin Teksas, Florida gibi güney eyaletlerini, orta batı veya kuzey eyaletlerine tercih etmeleri tesadüf değildi. "Sıcaklık, şiddeti tetikler, özellikle akli dengesi bozuk, istikrarsız veya hassas suçlularda," diye tamamlamıştı sözlerini.



19.

Hayat devam ediyor. İlk olarak öğle yemeğinden önce sefil bir kaltakla tartışmak zorundayım, ardından da anlaşılan Rogersson hâlâ bir diğer kaltağı dinlemekte olduğundan, iki ahmakla birlikte yemek zorundayım, diye düşündü Bäckström. Bir de tüm bunlar yetmezmiş gibi öğle yemeğinde yapış yapış bir makarna ve uyduruk bir balık sosu veriyorlar. Kırmızı pancar ve et sotenin nesi varmış? Tanrı aşkına, Skâne bu taşra çukurunun hemen yanındaydı ve orada doğru düzgün yemek vardı.

Erik Knutsson ve Peter Thorén ondan çok daha keyifliydi, özellikle daha komşu hamlesini yapıp gazeteye hikâyesini anlatmadan önce soygunların listesini çıkarmaya karar vermiş olan Knutsson en mutlularıydı.

“Ne kadar da ileri görüşlüsün Erik,” dedi Thorén hayranlıkla. “Kadının söylediklerini okuduğumda doğru olduğuna inanmıştım. Bence doğru yoldasın.”

“Anlat bakalım,” dedi Bäckström. İçinden, *lanet olası ahmaklar*, diye düşünmüştü.

Thorén’e göre durum oldukça basitti.

“Hırsızlar için tipik bir davranış kalıbı. Önce binanın en üst katına çıkarlar çünkü alt katlarda oturanların buradan geçme ihtimali neredeyse hiç yoktur.”

Tatil döneminin ortasında, saat sabahın üçü olunca bu risk çok önemli tabii, diye düşündü Bäckström ona başıyla devam etmesini işaret ederken.

“Sonra da muhtemelen evde kimse olup olmadığını anlamak için zile basmaya çalıştı, ardından da köpekler havlamaya başladı,” diye devam etti Thorén.

“Ya da kapıdaki posta bölmesinden baktı,” diye ekledi Knutsson katkıda bulunmak amacıyla.

“O da oradan ayrıldı. Hırsızlar köpeklerden nefret ederler,” diye açıkladı Thorén.

Uyuşturucu çeteleriyle hiç çalışmadığın anlaşıyor, diye geçirdi içinden Bäckström başını sallayarak.

“Peki alt katın sorunu neydi? Orada hiç kimse yoktu,” dedi Bäckström.

“Fazla riskliydi, az önce üst kattaki komşuyu uyandırmış olduğu düşünülünce,” dedi Knutsson kendinden emin bir şekilde.

“Peki ya onun bir alt katı?” diye sordu Bäckström.

“Polonyalı evdeydi,” diye araya girdi Thorén. “Ancak bu, onun kapısını da kontrol etmediği anlamına gelmiyor.”

“Ben hâlâ adamın zemin kata kadar indiğini düşünüyorum,” dedi Knutsson. “Kendini garantiye almak için yani.”

“Yani Linda’nın kapısını o zaman çaldı, öyle mi?” diye sordu Bäckström. *Bu iş giderek daha da güzelleşiyor,* diye geçirdi içinden.

“Evet,” dedi Knutsson. “Posta kutusuna baktı ve genellikle hırsızların yaptığı diğer her şeyi yaptı. Bu, onun gibi insanların olağan yöntemidir. Yani çalışma tarzı.”

“Ve Linda da uyanıp ona kapıyı açtı, öyle mi?” dedi Bäckström.

“Evet,” dedi Knutsson. “Kulağa biraz garip gelse de öyle. Kapıyı kilitlemeyi unutmuş da olabilir tabii ancak adli tıpçıların söylediklerini düşününce bu alternatif pek mümkün gibi görünmüyor.”

“Kapının kırıldığına dair bir işaret söz konusu olmadığına göre,” dedi Thorén. “Kız ya kapıyı açtı ya da kilitlemeyi unuttu.”

“Bir dakika,” dedi Bäckström onları susturmak için ellerini havaya kaldırarak. “Mantığınızı anlamaya çalışıyorum beyler. Saat sabahın üçünde tipik bir hırsız geliyor; iğne izleri, ağzının

köşesinden sızan salyalarla falan ve kapıda ismi yazan Ericson'un evde olup olmadığını ya da daha çok olmadığını görmek için Linda'nın zilini çalıyor. Bu arada dördüncü kattaki komşunun köpekleri çılgınlar gibi havlıyor. Neyse, hırsızımız zili çalıyor, çalıyor. Sonra kapıdaki posta bölmesine de içeri hızlıca bir bakıyor. Ve kulüpten çıkıp uyumak için eve gelmiş olan ve polis teşkilatına katılmak için eğitim almakta olduğunu düşündüğüm Linda kapıya geliyor, gözetleme deliğinden bakıyor ve ne görüyor? Tipik bir hırsız. Kafası uçmuş bir tip. Vayyy... Onu hemen içeri almalıyım! Burada çalabileceği pek çok şey var. Tabii, evi kirletmemek için ayakkabılarını çıkaracağına ve koridordaki ayakkabı rafına bırakacağına söz verirse diyor. Öyle mi?"

Ne Thorén ne de Knutsson tek kelime etti. Bäckström ayağa kalktı, tepsisini servis arabasına bıraktı ve sonra da gidip kendisine bol sütlü ve şekerli bir kahve alıp yolda sessizce küfrederek ofisine götürdü.

Rogersson ve ortağı Salomonson komşu Margareta Eriksson'un kapısını çaldığında kadın meşguldü. Yaşlı kadınla ilgili haberi ilk verememiş olmakla birlikte yeni bir bakış açısı yakalayabilme umudunu yitirmemiş olan ikinci büyük akşam gazetesinden bir muhabir ve bir gazeteciyi davet etmişti. Mutfakta oturmuş kahve içiyorlardı.

"Bu yüzden bugün ilerleyen saatlerde gelebilerseniz benim için çok daha iyi olur," diye açıkladı kadın.

"Belki de merkeze gelmeyi tercih edersiniz Bayan Eriksson," dedi Rogersson ifadesiz bir ses tonu ve boş bakan gözlerle. "Sizi alması için bir devriye arabası gönderebiliriz. Bize zamanını söyleyin sadece."

Biraz düşününce en uygun zamanın hemen şimdi olduğu anlaşıldı ve birkaç dakika sonra Bayan Eriksson, muhabir ve fotoğrafçının az önce boşalttığı mutfak masasında Rogersson ve Salomonson'la oturuyordu.

“Bir fincan kahve alır mıydınız?” diye sordu ev sahibesi. Belli ki yaklaşımını değiştirmeye karar vermişti.

Rogersson, teklifi reddetmeye fırsat bulamadan, “Evet, çok iyi olur,” dedi Salomonson.

“Tabii ki gazetedeki haberi merak ediyor olmanızı anlıyorum,” dedi Bayan Eriksson. Yüzündeki ifadeye bakılırsa kendisini çok da rahat hissetmiyordu. “Yani meslektaşlarınızla konuştuğumda neden bir şey söylemediğimi.”

Rogersson, sadece başıyla onu onaylarken Salomonson kahvesini karıştırmakla meşguldü.

“Elbette gazetelerde yazan her şeye inanamazsınız,” dedi Bayan Eriksson gergin bir gülümsemeyle. “Kesinlikle inanmamalısınız çünkü gazetede yazılanların hepsini ben söylemedim aslında. Benim söylediğim, gecenin bir yarısı köpeklerim havladığı için uyanmış olduğum. Geri kalan her şey, birilerinin içeri girmeye çalışması ve birilerinin merdivenlerden koşuşunu duymam... Bunların hiçbirini ben söylemedim. Böyle bir şey olmuş olsaydı kesinlikle polisi arardım.”

“Peki, köpekleriniz genellikle biri gelince havlar mı Bayan Eriksson?” diye sordu Salomonson.

Köpeklerin sahibi, bunun kesinlikle zaman zaman olduğunu söyledi. Bazen komşuları özellikle geç saatte eve geldiğinde ya da yolda birileri gürültü yaptığında da havlarlardı. Komşu olmaktan büyük üzüntü duyduğu “şu korkunç Polonyalı”, bir defasında bu yüzden kadını konut birliği komitesine şikâyet bile etmişti. Köpeklerin sahibi ve komitenin başkanı olan kadına göre bu şikâyet sonuç vermemişti. Ancak Peppe, gerçekten çok hassas olabiliyordu.

“Çok gür bir havlaması var,” dedi Bayan Eriksson gururla, başını kucığına yaslamış olan büyük Labrador’u okşarken. “Sonra da küçük Pigge, abisine yardım etmek için ona katılır.”

“Köpekler havlamaya başladığında ne yaptınız Bayan Eriksson?” diye sordu Rogersson.

Yatakta uyuyorken onların havlamaları üzerine uyandığı için uzandığı yerden onları dinlemişti. Sonra da onlara susmalarını söylemiş, sustuklarında da bir terslik olmadığını düşünmüştü.

“Orada birisi olsaydı köpekler kesinlikle havlamaya devam ederlerdi, sessiz bir fare söz konusu olsa bile,” diye açıkladı Bayan Eriksson.

“Yani köpekler sustu,” dedi Rogersson. “Sonra siz ne yaptınız?”

Önce koridora çıkıp gözetleme deliğinden bakmıştı fakat herhangi bir şey görmemiş, duymamıştı. Sonra tekrar yatağına dönmüş ve sonunda da uykuya dalmıştı. Hepsi bu kadardı ve kadın bunu daha önce, polisle konuşurken düşünemediği için tekrar özür diledi. Gazetecilerin yazdıklarının sebebine gelince, “Gerçekten hiçbir fikrim yok,” dedi.

Çünkü onlarla konuştun ve ilginç görünmeye çalıştın, diye düşündü Rogersson. Ancak hiçbir şey söylemedi. Onun yerine görüşmeyi sonlandırdılar ve kahve için teşekkür edip oradan ayrıldılar. Rogersson, açıklama yapma yasağından bahsetmeye gerek bile duymadı. Akli başında her polis memuru, bunun saçma sapan bir şaka olduğunu gayet iyi bilirdi.

Merdivenlerden inerken Bayan Eriksson’un ve potansiyel diğer yüzeylerin üzerindeki parmak izlerine ulaşmak için çalışmak üzere yukarı çıkan iki adli tıp memuruyla karşılaştılar.

“Acele ederseniz birer fincan kahve içebilirsiniz,” dedi Salomonson. Rogersson ise sadece başıyla selam verip homurdanmakla yetindi.

Cuma sabahı dışarıda dikkatini çeken ilginç bir şey olup olmadığını sormak için kapısının önünden geçerken Gross’un zilini çaldılar. Gross, kapıyı açmayı reddetti. Posta kutusu aralığından, onlara kendisini taciz etmeyi bırakmalarını söyledi.

“İçeride gazeteciler var. Evde görgü tanıklarım var. Sizi uyarıyorum,” dedi. “Defolun buradan hemen.”

“İşte hepsi bu kadardı,” dedi Rogersson. Bäckström’e baktı ve iç çekti.

“Peki ne düşünüyorsun?” diye sordu Bäckström.

“Şu yaşlı cadı gecenin yarısında köpekleri havladığı için uyanmış,” dedi Rogersson. “Tam olarak saatini bilmiyor. Tahminimce köpekler sürekli havlıyorlar. Zili çaldığımızda da delirmiş gibi havladılar.”

“Neden gidip gözetleme deliğinden bakmış o zaman?” diye sordu Bäckström kurnaz bir yüz ifadesiyle. “Köpekler her havladığında bunu yapıyor mu?”

“Kadının söylediğine göre hayır,” dedi Rogersson. “Ama benim fikrimi sorarsan...” Rogersson, yorgun bir şekilde iç çekti ve Bäckström, başını evet anlamında salladı.

“Gece yarısıydı, yaz ayları, gazetelerde hırsızlıkların arttığına dair haberler okudu, komşuların neredeyse tümü tatilde. Bunlar, bu sefer kalkıp bakması için yeterli sebepler.”

“Ama köpekler neden havladılar o halde?” dedi Bäckström ısrarla.

“Bana köpekleri sorma. Köpek biriminden birileriyle konuş. Muhtemelen memnun olurlar. O zavallı puştların minik beyinlerindeki tek şey, köpekler.”

“Köpekler neden havladı?” diye tekrarladı Bäckström.

“Bunun basit açıklaması, Linda’nın eve geldiğini duydukları için havlamaya başlamış olmaları. Sahibelerine inanacak olursak, köpeklerin kulakları son derece hassasmış. Otelde görüşürüz,” dedi Rogersson.

“Nevaleleri almayı unutma,” diye hatırlattı Bäckström. “Bana bir şey almana gerek yok, benden aldığın bira kutularının yerine yenilerini koysan yeterli.”

Bäckström, polis merkezinden ayrılmadan önce Bayan Eriksson’un kapısının incelemesinin nasıl gittiğini öğrenmek için adli tıptan Enoksson’u aradı.

“Her şeyi ultraviyole ışığı altında inceledik ve toz serp-tik,” dedi Enoksson. “Kapı, kapı kolu, posta kutusu, çerçeve, her iki taraftaki duvarlar, kadının katına çıkan merdivenlerin tırabzanları. Hatırlarsın, asansörü daha önce kontrol etmiştik.”

“Ve?” dedi Bäckström.

“Hiçbir şey,” dedi Enoksson. “Sadece kadının parmak izleri var. Muhtemelen yalnız hissetti ve çevresinde insan istedi. Ve belki de kendisini daha ilginç göstermek için olanları biraz abarttı.”

Bäckström otel odasına döndüğünde çamaşırlarının teslim edil-miş olduğunu gördü. Düzgün bir şekilde katlanmış çamaşır yığınları, odanın her yerini kaplamıştı. Faturanın üzerine de talep ettiği üzere “malzeme bakımı” yazmışlardı. Daha sonra Rogersson, Bäckström’e borçlu olduğu bir kasa birayla çıkageldi. *Yaşasın*, diye düşündü Bäckström ve Carin’i arayıp ona her şeyi anlatmaya söz verdiğini anında unuttu.

“Mini barda birkaç tane soğuk olanlardan var,” dedi Bäckström. “Bir şeyler yemek için dışarı çıkmadan önce bunları haklayalım derim.”

20.

Växjö, 9 Temmuz Çarşamba

Gün alışılmadık bir umutla başlamıştı. İkinci büyük akşam gazetesini, mücadeleyi bırakmayı reddediyordu. İntikam peşindeydiler ve Marian Gross'un hikâyesinden, editörlerinin beklediğinden de fazlasını çıkarmayı başarmışlardı. İki sayfalık haberde olayın kahramanı otuz dokuz yaşındaki kütüphane memuru Marian Gross'un büyükçe bir fotoğrafı da vardı. Fotoğraf, başlıkla son derece uyumluydu: "SERİ KATİLİ KORKUTAN ADAM." *Fotoğrafçı bunu nasıl başardı acaba*, diye düşündü Bäckström. Şerefsiz herif neredeyse ürkütücü görünüyordu. *Fotoğrafın açısını alttan ayarlamış olmalılar*, diye geçirdi içinden.

Bäckström "Dinle şunu," dedi ve haberi okumaya başladı.

"Bir dakika," dedi Thorén ukala bir tavırla. "Adam otuz dokuz değil kırk altı yaşında değil miydi?"

"Kimin umurunda," dedi Bäckström. "Şunu dinle sen. 'Marian gece yarısı, birisi dairesine girmeye çalıştığı için uyandı ve koridora koştu. Kapıdaki gözetleme deliğinden yirmilerinin başında genç bir erkeğin, evin kilidini açmaya çalıştığını gördü'."

"Hangisini?" dedi Rogersson somurtarak. "Dün oradaydım ve kapısında üç farklı kilit vardı."

"Ayrıntılara takılma," dedi Bäckström ve okumaya devam etti. "'Ona ne yapıyorsun dedim,' diyor Marian, 'ancak ben kapıyı açıp onu yakalayınca kadar merdivenlerden aşağıya koşarak indi ve gözden kayboldu.'"

“Tarif vermiş mi yani?” diye sordu Knutsson.

“Oldukça iyi bir tarif hem de,” dedi Bäckström. “Ancak failin yüzü güya beyzbol şapkasının siperliğinden görünmüyormuş, Polonyalı dostumuz adamın kısa saçlı, hafif tıraşlı olduğunu ve tipik bir İsveçli tipinin olduğunu görmüş. Bir futbol holiganı ya da radikal sağcı gibiymiş. Yaklaşık bir seksen boyunda, yirmi yaşlarında. Üzerinde yeşil-kahverengi kamuflaj montu varmış ve parlak sayılabilecek bir materyalden siyah pantolonunu çizmelerinin içine sokmuş.”

“İlginç,” dedi Lewin kahvesinden bir yudum alırken. Aynı zamanda sağ ayağının büyük parmağını masanın altından Eva Svanström’ün sol bileğine ve güneşten yanmış bacağına sürüyordu. “Dışarıda havanın yaklaşık yirmi derece olduğunu düşününce adamın giyim tarzı...”

“Bu hikâyede mantıksız bir şeyler var,” dedi Knutsson tereddütle, başını iki yana sallayarak.

“Söylesene,” diye atıldı Bäckström, tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için gazeteyi bırakıp öne doğru eğildi.

“Fail, gerçekten de zemin kata koşup Linda’nın kapısını çalmış mıdır?” diye açıkladı Thorén, tekrar başını iki yana sallayarak.

“Belki de Linda’yla işi bitmişti,” dedi Bäckström açıklamaya ekleme yapmak amacıyla. “Ve binanın üst katlarında işini sürdürebileceğini düşünmüştür.”

“O halde neden polisi aramadı?” dedi Knutsson nazikçe. “Gross’u kastediyorum.”

“Aslında ona bu soru soruldu bile,” dedi Bäckström sırtıarak. “Bu ülkenin pek çok diğer vatandaşı gibi Gross’un polise güveni yok.”

“Bunun için Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi Thorén. “Onun yaptıklarını düşünürsek.”

“Bunların hiçbirine inanmıyorum,” dedi Knutsson başını kararlılıkla iki yana sallayarak. “Bence uydurdu. Gerçekten birisi zilini çalmış olabilir gerçi. Üst kattaki kadın mesela.”

“Buradan ilerleyebileceğimizi sanmıyorum,” dedi Rogersson iç çekerek masadan kalkarken. “Onu tekrar sorgulamamı ister misin?” Rogersson, bu soruyu sorarken Bäckström’e bakıyordu.

“Papa türban takar mı? Dedektif Bäckström üniforma giyer mi? Dolly Parton yüzüstü uyur mu?” dedi Bäckström. O da ayaklanmıştı.

21.

Aynı sabah, soruşturma ekibi nihayet uzun zamandır beklenen DNA sonuçlarını almıştı ve herkes sabah toplantısı için hazır durumdaydı. DNA örneklerinin sonuç verdiğini duyunca ortama heyecan hâkim olmuştu. Şayet DNA izlerini olay yerinde bırakan kişinin kim olduğunu bulabilirlerse Linda cinayeti hiç kuşku götürmeyecek şekilde çözülecekti. Kanıtlar açısından elleri o kadar kuvvetliydi ki failin, tutuklandıktan sonra söyleyeceği hiçbir şeyin önemi yoktu.

Adamın DNA'sı, yedi farklı yerden alınmıştı: Salondaki kanepenin üzerinden sperm, lacivert külotundan çeşitli beden sıvıları, kurbanın vajinasından ve rektumundan sperm, banyodaki duş teknesinin duvarından sperm, pencere pervazından kan ve son olarak adli tıpçıların daha önce belirtmediği bir diğer yerden DNA örneği alınmıştı; koridorda, 42 numara spor ayakkabıları bulmuşlardı. Adli tıpçıların buradan aldıkları DNA, bunların failin ayakkabıları olduğunu gösteriyordu.

“Başlangıçta emin değildik,” diye açıkladı Enoksson. “Bu yüzden daha önce bir şey söylemedik. Ancak Linda'nın annesi bu ayakkabıları daha önce hiç görmediğini söyledi ve bu yüzden biz de ayakkabıları laboratuvara gönderdik ve doğru çıktı.”

Bir lacivert külot ve bir çift Reebok spor ayakkabı. Yüzlerce erkek bunlardan giyiyordu ve bunlardan milyonlarca satılıyordu. Bu ürünleri satın alan kişileri bulmaya çalışmak söz konusu bile olamayacağı için diğer kanıtlara güvenmek zorundaydılar.

Enoksson ve meslektaşlarına göre izlerin durumu, olayların akışı hakkında iyi bir fikir veriyordu.

Fail, dairenin ön kapısından girmişti. Kanıtların çoğu Linda'nın adamı içeri aldığını gösteriyordu. Adam ayakkabılarını çıkarıp koridordaki ayakkabılığa koymuştu.

Kurbanıyla birlikte salondaki kanepeye geçmişler, burada fail pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarmış, kanepenin üzerine boşalmıştı.

Sonra olaylar yatak odasında devam etmişti. Fail, Linda'nın ellerini arkadan bağlamış, ağzını kapatmış ve bileklerini yatağın ayaklarına bağlamıştı. Muhtemelen bu sırayı izleyerek hatta. İlki vajinadan, diğeri anüsten olmak üzere iki kez ona tecavüz etmiş ve her ikisinde de boşalmıştı. Kızın poposundaki kesikleri, muhtemelen ikinci tecavüz esnasında yapmıştı. Bu son saldırısı esnasında veya sonrasında da kızı boğmuştu.

Daha sonra da duşa girmiş, yıkanmış, mastürbasyon yapmış ve bir kez daha boşalmıştı.

“Ve tüm bunların sonunda yatak odası penceresinden kaçtı,” dedi Enoksson. “Düşüşünü hafifletmek için göğsü ve midesi pencere pervazına gelecek şekilde sırtüstü döndü,” diye devam etti. “Sürünerek pencere çerçevesini bırakırken pervazın paslı ve keskin kenarlarıyla kendini yaraladı.”

Öldürüldüğü gece Linda'nın üzerindeki kıyafetler de adli tıp uzmanlarının olayların akış sırasını oluşturmalarında faydalı olmuştu.

“Onunla kulüpte karşılaşan görgü tanıklarına göre üzerinde şunlar vardı,” dedi Enoksson. “Deri kayışları bileğin üstünden bağlanan, hafif topuklu bir çift deri sandalet. Düşük bel ve bol kesim lacivert keten pantolon. Aynı renkte, pantolonun dışına bırakılmış, yakasız, beş düğmeli keten bir bluz. Bluzun üzerinde siyah nakışlı, mavi incili ve payet işlemeli siyah, kadife bir yelek. Ayrıca mavi kadifeden, kayışlı ve mavi süet detaylı, aynı zamanda kayışları ayarlandığında normal bir el çantası

olarak kullanılabilecek bir sırt çantası takmıştı. Bunu neden anlatıyordum? Ah, tamam...” dedi Enoksson ve kafasını kaşdı. “İçinde siyah bir külot ve siyah sütyen vardı. Yani bir çift ayakkabı, bir sırt çantası ve toplam beş parça giysi. Ancak asıl önemli noktaya şimdi geleceğim,” dedi.

Görünüşe bakılırsa Linda, kapıdan içeri girer girmez ayakkabılarını ve çantasını çıkarmıştı. Ayakkabılar fırlatılmış ve yerde, kapı paspasının yanında bırakılmıştı. Çantası da yarım metre ötede duvara dayalıydı. Kadife yelek, keten pantolon ve bluz, salonda düzgünce katlanıp koltuklardan birinin koluna yerleştirilmiş olarak bulundu. Yelek en altta, onun üzerinde pantolon ve en üstte de bluz.

Linda’nın külotu ve sütyeni yatak odası zeminindeydi. Külotu, kısmen ters yüz olmakla birlikte sağlamdı ve yatağın salona en yakın tarafının olduğu yerde, zemindeydi. Sütyeni, yatağın diğer tarafındaydı. Arkasındaki kopçası çözülmüş ancak omuz askılarının da her ikisi birden kopmuştu.

“Muhtemel açıklama failin, kızın ellerini arkadan bağladıktan sonra sütyeni çıkarması olabilir,” dedi Enoksson.

Enoksson’un gündemindeki bir diğer madde, Linda’nın saati ve mücevherleriydi. Polisin sorguladığı çeşitli görgü tanıklarına göre Linda, sol koluna bir saat, aynı koluna ince bir altın bilezik ve sol eline de üç farklı yüzük, sağ elinin serçe parmağına bir yüzük takmıştı.

“Saat ve beş parça mücevher, toplamda altı ediyor,” dedi Enoksson. “Bu altı parçanın tümü, salondaki sehpanın üzerindeki büyük seramik kâsenin içinde bulundu,” diye devam etti ve projektörü çalıştırarak sehpa ve seramik kâsenin görüntüsünü yansıttı. “Bizim yorumumuz, muhtemelen saatini ve mücevherlerini kendisinin çıkarmış olduğu şeklinde. Yeleği, pantolonu ve bluzu için de aynısını düşünüyoruz.”

“Sehpanın üzerindeki seramik kâseye biraz daha yakından bakarsanız,” dedi Enoksson ekrandaki görüntüyü büyütmek için

düğmeye basarken, “orada cep telefonunu da göreceksiniz. Bu da bizi bir sonraki noktaya götürüyor: çantasının içindekiler.”

Linda’nın çantasının içinde, böyle bir çantada olması beklenen her şey vardı. Toplamda yüz yedi farklı nesne. İçinde polis koleji kimliği, sürücü ehliyeti, babasının, annesinin ve iki kız arkadaşının olmak üzere dört küçük fotoğraf, kendisinin ve dört diğer kişinin kartviziti, bir banka kartı ve başka çeşitli plastik kartlar; üyelik kartları, Växjö Town Otel’deki gece kulübü Grace’e ait bir adet VIP kartı ve bir de Stockholm’deki Café Opera VIP kartı bulunan bir deri cüzdan ve cep ajandası.

Cüzdanda ayrıca para da vardı: altı yüz kronluk İsveç banknotu, otuz iki kron ve elli öre bozuk para ve altmış beş avro olmak üzere toplamda yaklaşık bin iki yüz kron değerinde nakit. Ayrıca içinde ruj, göz farı ve diğer makyaj malzemelerinin bulunduğu küçük bir çanta, bir paket naneli pastil, bir dudak kremi, içinde diş ipi, bir plastik poşette bir kürdan bulunan küçük bir plastik poşet, toplam on iki kibrit çöpünün bulunduğu küçük bir kibrit kutusu, farklı barlardan, dükkânlardan alınmış çeşitli fatura ve kredi kartı slipleri. Ayrıca bir de her zamanki ıvır zıvırla birlikte çanta sahibi ne kadar titiz olursa olsun dikkatli bir adli tıp memurunun mutlaka her çantanın en dibinde bulacağı diğer parçalar.

“Makyajdan bahsetmişken,” dedi Enoksson, “Linda makyajını çıkarmamıştı ki bu da olayların sıralamasını düşünürsek ilginç olabilir. O sabah bulunduğu yüzünde hâlâ makyaj vardı. Ruj, göz farı ve adını unuttuğum bir şey daha. Unuttuğum şeyin adı raporda geçiyor. Sıra dışı bir malzeme değil.”

Son olarak çantada bir de babasının evindeki ön kapıyla ve çeşitli kilitlerle uyuşan çok sayıda anahtarı barındıran bir anahtarlık. Linda’nın babasının mezuniyet hediyesi olan iki yaşında Volvo S40’a ait bir araba anahtarı. Araba, binanın hemen önündeki özel park alanlarından birine düzgün bir şekilde park

edilmişti ve hâlâ polis merkezindeydi ancak adli tıp inceleme-sinde herhangi bir şey çıkmamıştı.

“Evet,” dedi Enoksson, “bazılarınız muhtemelen annesinin evinin anahtarını merak ediyordur. O da sehpanın üzerindeki kâsenin içindeydi.”

Enoksson, seramik kâsenin görüntüsünü bir kez daha yak-laştırdı ve görüntüye beyaz metal anahtarlığa takılı olduğu, sıradan bir kapı anahtarını işaret eden kırmızı bir ok ekledi. Enoksson’a göre bunun en basit açıklaması kızın, annesinin evinin anahtarlarını genellikle cebinde taşıırken babasının evinin anahtarlarının bulunduğu daha büyük anahtarlığı çantasında taşıyor olmasıydı.

“Çanta meselesini özetleyecek olursak,” dedi Enoksson, “içinden bir şey kayıpmış gibi görünmüyor. Birileri kızın eş-yalarını karıştırmış gibi de görünmüyor. Yani cinayet sebebi hırsızlık gibi durmuyor. Cüzdanındaki para, seramik kâsedeki mücevherler ve saat –kullanabilecek yaşa geldiğinde muhtemelen babası doğum gününde almış olabileceği şu altın çelik karışımı Rolexlerden– altmış bin kadar eder.

Linda’nın çantasının içindekilerin incelenmesi bittikten sonra Enoksson açıklamalarına, failin kurbanına tecavüz ederken, iş-kence yaparken ve öldürürken kullandığı parçalarla devam etti. Bunların arasında bir maket bıçağı ve beş farklı erkek kravatı vardı. Her bir parçanın fotoğrafları çekilmişti ve anlaşılan fail, içeri girdikten sonra evde bunların hepsini bulabilecek kadar şanslıydı.

Adli tıp ekibi bıçağı yatak odasının zemininde bulmuştu ancak bıçak oraya gelmeden önce, diğer dekorasyon malze-meleriyle birlikte mutfaktaki kurulama damlalığının üzerinde bulunan bir kırmızı plastik sepetin içindeydi. Duvar kâğıdı, kumaş veya yer döşemesi kesmekte kullanılan sıradan bir market bıçağıydı. Keskin kısmı eğimli ve ayarlanabilir olan tek taraflı

bıçak, yaklaşık bir santimetre derinliğinde kesik açabilecek şekilde tasarlanmıştı ve ucu sivriydi.

“Kızı kesmek için bunu kullandı,” dedi Enoksson. “Bıçakta ve sapında kızın kanı vardı ancak failin parmak izleri yoktu. Anlaşılan bıçağı, kızın üzerini örtmek için kullandığı çarşafa silmiş.”

Beş kravat, koridordaki bir kutunun üzerindeydi. Linda’nın annesi, atılacak nevresim, havlu ve kıyafetleri ayıklıyordu.

Eşyaların arasında aslında kurbanın babası tarafından satın alınmış eski model, ince beş adet erkek kravatı vardı. Açıklanamayan bir nedenle bunlar, boşanmadan sonra annesinde kalmıştı ve fail, bunları kızlarını bağlayıp boğmak için kullanmaya karar vermeden önce atılmak üzereydiler.

Linda öldürülmüş olarak bulunduğu kravatlardan üçü hâlâ bedenindeydi. Birincisi, kızın boynuna sıkıca dolanmış, failin işini kolaylaştırmak için arkadan düğüm yapılmıştı. Anlaşılan fail, onu boğarken kalçalarının üzerine oturmuştu. İkinci kravat, ellerini arkadan bağlamak için kullanılmıştı. Üçüncüsü de sağ ayak bileğine bağlanmıştı. Dördüncü kravat, buruşturulup yere atılmıştı, üzerinde Linda’nın salyası ve diş izleri vardı. Bu da onun ağzını bağlamak için kullanılmış ve muhtemelen kızı boğduktan sonra çözüldüğü anlamına geliyordu. Beşincisi, yatak çerçevesinin alt kısmına dolanmış ve kanıtlara bakılırsa Linda’nın sol ayak bileğini bağlamak için kullanılmıştı.

“Çok üzücü bir olay,” dedi Enoksson projektörü kapatırken.

“Diğer kanıtlarla ilgili ne durumdayız?” diye sordu Bäckström. “Kıl, parmak izi, diğer kalıntı ve dokular yani böyle yerlerde bolca bulduğunuz tüm o parçalar?”

Enoksson’a göre bunlardan bolca vardı. Bulunan on farklı kıl, Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’na gönderilmişti. Bunların içinde çeşitli kıl türleri vardı: normal saç, vücut kılı ve kasık kılı.

“İncelemeye gönderdiğimiz kılıardan bazılarının faile ait olması gerek,” dedi Enoksson. “Ancak henüz analizi bitirmedi. Önce en kolay parçaları aldık.”

Parmak izleri, diğer izler ve dokular için de aynı şey geçerliydi. Doğru kişiyi bulmaları durumunda ellerinde onun aleyhine bol miktarda delil olacaktı.

“Elimizde olanlara bakılırsa aşırı delil fazlalığından bahsedebiliriz,” dedi Enoksson iç geçirerek. “Eksik delil olmasından iyidir tabii. Gerçi bazen bu ülkede bir tür delil histerisinden muzdarip olduğumuzu düşünüyorum. Muhtemelen insanların televizyonda izlediği şu programlar yüzünden.”

Enok, seni küçük filozof seni, diye düşündü Bäckström.

“Elinde başka bir şey var mı?” diye sordu.

Enoksson tereddütle ona baktı, başını iki yana salladı.

“Hiçbir şeyi içine atma,” dedi Bäckström. “Söylesene Enok, kalbinin yükünü hafiflet, köle gibi çalışan meslektaşlarına yardımcı ol.”

“Şey,” dedi Enoksson, “aslına bakarsan, bence ben ve adli tıptaki meslektaşlarım kendi üzerimize düşeni yaptık. Ulusal laboratuvarla DNA konusunda konuştum ancak henüz kesin bir şey söylemek için çok erken, bu alandaki araştırma hâlâ başlangıç aşamasında, bu yüzden yanlış olma riski var, ancak...”

“Enoksson,” dedi Bäckström sert bir şekilde. “Laboratuvardaki herif ne dedi?”

“Aslında bir kadın,” dedi Enoksson. “Şey, onun fikrine göre elimizdeki DNA’nın tipik bir nordik DNA’sı olmadığını gösteren bazı unsurlar var. Yani failimizin farklı bir geçmişten geliyor olduğunu gösteren deliller var da diyebilirim.”

Sürpriz, sürpriz, diye geçirdi içinden Bäckström. Ancak sadece başını sallamakla yetindi.

Bir kahve molasından ve biraz bacaklarını esnettikten sonra –Enoksson’un sunumu neredeyse iki saat sürmüştü– adli tıp

görevlisi anlatmaya başladı. Söylediği hiçbir şey, polisin bulduklarından farklı değildi. Gerçi anlattıkları daha ilk bulgularıydı ve raporunun son halinin ellerine geçmesi birkaç hafta sürecekti. Önce analizin tamamlanması ve adamın konu üzerinde çalışacak zamanı olması gerekiyordu.

“Ancak bu aşamada size şunu söyleyebilirim,” dedi adli tıp görevlisi kâğıtlarını karıştırırken, “kurban, boğazı sıkılarak nefessiz kalma suretiyle öldü. Otopsi sonuçları, gösterilen kravatla boğulduğunu ve ölümün cuma sabahı saat üç ile yedi arasında bir zamanda gerçekleştiğini göstermektedir.”

Of, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Ve otopsi raporuna göre kurbanın sol ve sağ kalçasındaki bıçak yaraları, gösterilen bıçakla uyumludur...”

Offff...

“Benzer yaralar, son yıllarda bu tür suçlarda sıklıkla görülmeye başlandı. Aslında benim mesleğimde insanlar, failin muhtemel suç işleme gerekçeleri konusunda spekülasyon yapmaktan çekinmelidirler ancak bu yaraların işkence yaraları olarak adlandırılması çok da yanlış sayılmaz. Daha önce de faillerin bıçak ve benzeri silahlar ya da yanan sigaralar kullandığı pek çok vaka gerçekleşmişti. Hatta İsveç’te şok tabancasının kullanıldığı birkaç vaka...”

Ve şu anda bu anlattıkların kimseyi ilgilendirmiyor, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Yaraların boyutlarına göre çok fazla kan gelmiş olması, yaralanmalar esnasında kurbanın hâlâ hayatta olduğunu ve muhtemelen de bir hayli direndiğini gösteriyor. Vücut, adrenalin pompalamış ve kan basıncı önemli oranda yükselmiş.”

Evet, bu önemli, diye düşündü Bäckström. *Failimiz, bir cesede işkence edecek kadar da çılgın değil.*

“El ve ayak bileklerindeki izlerin kravatlarla bağlantısı adli tıp incelemesinde kesinleşti...”

Bäckström, *kimin aklına gelirdi ki*, diye alay etti içinden saatine göz atarak.

“Pekâlâ,” dedi Bäckström on beş dakika sonra ekibine emreder bir tonda. “Ne diye oturuyorsunuz? Gidin ve şu şerefsizi bulun.”



22.

O akşam, oteldeki akşam yemeğinden sonra Bäckström, uyduruk fikirlerini dayatmaya çalışan şeriflerden ayrı, sessiz ve sakin bir şekilde davayı tartışmak amacıyla kendi ekibini odasında topladı.

“Madde madde ilerlersek not tutabilirsin belki Eva, ne dersin?” dedi gruptaki tek kadına dönerek. *Bu kadar sıska kadın mı olur*, diye geçirdi içinden.

“Hazırım patron,” dedi Eva Svanström neşeyle, defterini ve kalemmini kaldırıp göstererek.

“Tamam, madde madde,” dedi Bäckström. “Adam içeri nasıl girdi?” diye sordu. *Bir de yılmışık*, diye geçirdi içinden.

“Kız içeri aldı,” dedi Rogersson iç geçirerek. Aklı başka yerde gibiydi. “Kız eve geldikten hemen sonra adam zili çaldı ve kız onu içeri aldı. Sadece tanıdığı değil aynı zamanda hoşlandığı biri.”

“Ya da güvendiği,” dedi Peter Thorén. “Ya da en azından içeri almaktan korkmadığı.”

“Unutma, adam onu kandırmış da olabilir,” dedi Erik Knutsson.

“Bu kadar aptal mısın Erik?” diye sordu Rogersson, Knutsson’a ters ters bakarak. “Sen de Thorén,” dedi. Ona da öfkeli bir bakış atmıştı. “Kız yatmayı planlıyordu. Saat sabahın üçüydü. Adamın ilk yaptığı, ayakkabılarını çıkarıp ayakkabılığa koymaktı. Sevgili, tatlı Gross’un biraz kahve almak için gelmiş olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Konuyu değiştiriyorum,” dedi Bäckström. Zihni, muhtemelen Rogersson’u da rahatsız eden düşünceyle meşguldü. “Bir akşam birasına ne dersiniz?” *Gerekirse masraflara yazarım*, diye geçirdi içinden.

İlk defa hepsi bir konuda hemfıkirdi. Mucize bu kadarla da kalmamış, Thorén ve Knutsson, kendi odalarından nevale getirmeyi teklif etmişlerdi.

“Cuma günü bir kasa aldık ancak henüz hiç içmeye zamanımız olmadı,” diye açıkladı Thorén.

İkisi de çıldırmış olmalı, diye düşündü Bäckström.

“Evet,” dedi Bäckström beş dakika sonra üst dudağında kalan köpüğü yalarken.

“Ne düşünüyorsun Lewin?” dedi Jan Lewin’e başıyla işaret ederek. Onun da aklı başka yerde gibiydi. *Toparla kendini azgın herif*, diye içinden geçirdi Bäckström.

“Rogersson’a katılıyorum,” dedi Lewin. “Tanıdığı ve sevdiği birisiydi. Buluşmayı planlamış olduklarını da düşünmüyorum. Adam haber vermeden çıkagelmişti.”

“Janne’yle aynı fikirdeyim,” dedi Svanström. “Gerçekten çok hoşlandığı birisi aniden çıkıp gelmiş olmalı.”

Peki sana fikrini soran oldu mu, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Kızın evde olduğunu nereden biliyordu?” dedi Thorén.

Lewin omuz silkti. “Arabası dışarıda park halindeydi, belki de evin ışıklarının açık olduğunu gördü ya da belki de şansını denemişti sadece.”

“Tamam,” dedi Thorén. Aniden pazarlığa hazır gibiydi. “Ama hâlâ kızı kandırdığını düşünüyorum.”

“Nasıl sonlandığını düşününce mi demek istiyorsun?” dedi Rogersson. Bu sefer daha ironik bir tonla konuşmuştu. “Bu durumda sana tamamen katılıyorum. Linda’nın adamı içeri alırken olayların bu şekilde sonlanacağını bildiğini sanmıyorum.”

“Peki salonda neler oldu?” diye araya girdi Bäckström. *Çocuk gibiler*, diye düşündü. *Sürekli bir ağız dalaşı...*

“Kız kıyafetlerini çıkardı, adam kıyafetlerini çıkardı. Sonra işe koyuldular,” dedi Rogersson. “Tamamen gönüllüydü bence. Kız elleriyle maharetini göstermeye başladı. Adam bunun sonunda kanepenin üzerine boşaldı. Yani orada buldukları, kızın salyası değil.”

Thorén “Bir dakika,” diyerek ellerini kaldırıp hikâye akışını durdurdu. “Bunu bilmiyoruz. Belki de bir süreliğine sadece oturup konuşmak istemişti.”

“Kesinlikle,” dedi Knutsson. “Adam su içmek istediğini söyleyip mutfığa gitti. Sonra bıçağı gördü. Geri döndüğünde artık konuşmaktan bıktığını söyledi.”

“Lanet olsun, çok karışık,” dedi Rogersson iç geçirerek. “Biraz gönüllü seksin ne zararı var ki?”

“Burada da Rogersson’a katılıyorum galiba,” dedi Lewin. “Düzgünce katlanmış kıyafetler, evin anahtarının kızın kıyafetlerini katlayıp koltuğun kenarına koymadan önce muhtemelen pantolonunun veya yeleğinin cebinden çıkarılmış olması... Bunlar, failimizin yapacağı ya da kızın, boğazına bıçak dayalıyken yapabileceği şeyler değil.”

“Sana katılıyorum Janne,” dedi Svanström.

“Ama görünüşe göre adam kızdan daha aceleciymiş,” dedi Knutsson. “Bu konuda hemfikiriz, öyle değil mi? Adam pantolonunu çıkardı, donunu yere bıraktı. Ama kız, yani Linda, işi çok daha ağırdan aldı.”

“Belki de adamı heyecanlandırmaya çalışıyordu,” dedi Rogersson omuz silkerek. “Kızın annesinin yatağına geçtiklerinde neler olduğunu düşünürsek kızın bu konuda fazlasıyla başarılı olduğunu söyleyebilirim.”

Diğerleri hiçbir şey söylemedi. Knutsson ve Thorén sadece kuşkulu gözlerle bakmakla yetindiler. Svanström not tutmakla

meşgulken Lewin daha çok Bäckström'ün odasının tavanıyla ilgili gibiydi.

"Kızın kendini olayların akışına bıraktığını mı söylemek istiyorsun?" diye sordu Bäckström. "Yani olay, kontrolden çıkmış bir seks oyunu muydu?" *Her ne kadar kız, ahlak konusunda çok tutucu görünse de*, diye geçirdi içinden.

"Yatak odasında ilk önce gayet normal bir birleşme yaşanmış olabilir," dedi Rogersson. "Sevgili adli tıptaki meslektaşımıza göre kızın vajinasının içinde veya etrafında dikkate değer bir yaralanma yokmuş. Adamın, bağlama işine kızı razı etmiş olmasının imkansız olduğunu düşünüyorum. Birleşmenin öncesinde veya sonrasında yani."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Bäckström. *Rogge iyi gidiyor*, diye düşündü. *Her ne kadar Tallinn polisi için çalışıyormuş gibi içiyor olsa da*.

"Sonra sanırım işler kontrolden çıktı," dedi Rogersson. "Kıza arkadan saldırmaya o sırada karar verdi. Ama kızın karşı koyması için artık çok geçti. Kızı uygun bir şekilde bağlamış, bağırmasın diye ağzını kapatmış, söylediklerini yaptırabilmek için bıçağı çıkarmıştı. İşte kız da saygıdeğer adli tıptan meslektaşımızın böylesine ince ayrıntılarıyla tarif ettiği o yaraları bu esnada aldı. Anüste küçük yırtıklar, boynunun etrafında, kolunun üst kısımlarında, el ve ayak bileklerinde çizikler. Kendisini adamdan kurtarmaya çalışırken yani."

"Failimizin beyninde durma mekanizması devreden çıkmıştı," diye açıklık getirdi Bäckström.

"Şerefsiz herifin tüm sigortaları atmıştı sanki," dedi Rogersson heyecanla. "Bu arada, biraz daha bira var mı?"

"O halde kim bu herif?" diye sordu Bäckström ekibine. "Aradığımız kim?"

"Fail muhtemelen bir erkek," dedi Thorén kesin bir ifadeyle. "Şaka yapıyorum tabii ki," diye ekledi. "SP Grubu'ndaki meslektaşlarımızı düşünüyordum. Profillere genellikle böyle

yazmıyorlar mıydı onlar? ‘Fail muhtemelen bir erkek.’ Büyük ihtimalle kurbanı tanıyordu ancak kurbanla daha önceden hiçbir bağlantısı olmaması ve söz konusu suçla bağlantılı olarak karşılaşmış olması ihtimalini de göz ardı edemeyiz,” diye devam etti ciddi bir ses tonuyla.

“İş değiştirmeyi mi düşünüyorsun?” dedi Bäckström. “Linda’yı önceden tanıyan genç bir adam,” diye devam etti diğerlerine doğru, teşvik edici bir tonla.

“Genç mi? Peter genç demedi ki,” dedi Knutsson.

“O halde kaç yaşında?” diye sordu Bäckström. *Tanrı aşkına, kavgacı ergenler gibiler*, diye geçirdi içinden.

“Şey,” dedi Knutsson “Yirmi-yirmi beş yaşlarında, Linda’dan birkaç yaş büyük.”

“Güzel,” dedi Bäckström. “Sanırım ben de öyle söyledim.” *Aptallar*, diye düşündü. “Peki kızı ne kadar iyi tanıyor?”

“Ben de onu merak ediyorum,” dedi Lewin. Bu mesele üzerinde düşünmüş gibi bir havada söylemişti bunu. “Hatta Eva ve ben akşam yemeğinden önce bunu tartışıyorduk.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström. *Yani birbirinizle konuşuyorsunuz da*, diye geçirdi içinden.

“Genç bir adam, yirmi beş yaşlarında. Çok sık görüşmeler de Linda’yı iyi tanıyor. Uzun süredir görüşmemiş olmalarına rağmen kız ona çok düşkün. Linda’nın daha önce en az bir kez birlikte olduğu birisi. Muhtemelen oldukça sıradan bir seks çünkü anladığım kadarıyla Linda böylesinden hoşlanıyor. Ayrıca Linda’nın cinsel açıdan çok fazla deneyimli olduğunu da sanmıyorum. Toplantıdan sonra adli tıpçı elemana sordum, hatta ona kalırsa kızın daha önce anal seks veya herhangi başka bir sadomazo deneyimi olduğuna dair hiçbir gösterge yok. Ne eski ve iyileşmiş yara ne de eski bir yara izi. Bence kız herife güveniyordu. Ve birbirlerini uzun süredir görmemişlerdi. Sonra adam aniden ortaya çıktı. Gecenin bir yarısında.”

“Hâlâ onu içeri alacak kadar bağlıydı ona,” dedi Svanström. “Adamın o kadar genç olduğunu da düşünmüyorum. Biraz daha yaşlı olabilir.”

Lewin'den bunu beklemezdim, diye düşündü Bäckström. *Onda hâlâ bu kadar iş olduğunu bilmiyordum.*

“Yine de bir saat içinde dört kez boşalabildi,” dedi.

“Evet, bir zamanlar öyleydi,” dedi Rogersson daha çok kendi kendine konuşur gibi.

“Bence kafası iyiydi,” dedi Lewin. “Amfetamin ya da ona benzer bir şeyler almıştı.”

“Olabilir veya Viagra almış, yaşı biraz daha büyük bir erkek,” diye ekledi Thorén.

“Uyuşturucu kullanan biri mi?” dedi Rogersson tereddütle. “Bu durumun kurbanımız açısından sorun olmayacağını düşünmüyorum. Özellikle kızın ona güveniyor olduğunu kabul edersek. Bence ona biraz koşulsuz güveniyordu. Uyuşturucu sorunu olan birine karşı böyle bir güven hissedebilir miydi?”

“Uyuşturucu sorunu değil,” dedi Lewin başını iki yana sallayarak. “Öyle olması bu senaryoya uymuyor. Birkaç kez denemiş olabilir. Belki de sadece seks için kullanıyor.”

“Linda'nın tanıdığı ve güvendiği birisi,” dedi Bäckström başını yavaşça iki yana sallayarak. “Peki nerede yaşıyor?” diye devam etti. *Konuşmanın yönünü değiştirmekte fayda var,* diye geçirdi içinden.

“Burada, şehirde,” dedi Knutsson. “Växjö'da.”

“Ya da şehrin yakınında, Växjö ve civarı,” diye ekledi Thorén.

“Yirmi beş yaşında veya biraz daha büyük; kızın önceden tanıdığı, hoşlandığı ve tamamen güvendiği bir adam. Şehirde veya en azından civarında yaşıyor. Bağımlı değil ancak ne işe yaradığını bildiğinden, zihnindeki engelleyicilerin ortadan kalkmasına ve aletinin elektrikli diş fırçası gibi çalışmasına yardımcı olduğu için arada bir amfetamin alıyor,” diye özetledi Bäckström. “Bunu yapanın bir meslektaşımız olması ihtimali hiç

aklınıza geliyor mu? Uğursuz bir gün dışında kendini tutmayı becerebilen bir şerefsiz mesela?”

“Buraya geldiğimden beri bu fikir benim de zihnimi meşgul ediyor,” dedi Rogersson. “Teşkilatta karşılaştığımız tüm o çılgın pislik herifler. Duyduğumuz tüm o hikâyeler. Maalesef bunların hepsi uydurma olamaz.”

Lewin, kuşkulu bir ifadeyle başını iki yana sallıyordu.

“Kabul edelim, teşkilatta korkunç şeyler olmuyor değil,” dedi yavaşça. “Bu fikir benim de aklıma geldi. Ancak ben yine de buna pek inanmıyorum,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Neden peki?” dedi Bäckström. *Çünkü senin gibi değil*, diye geçirdi içinden.

“Bana biraz fazla rahatmış gibi geldi,” dedi Lewin. “Arkasında bıraktığı onca kanıt var. Bir polis memuru, işini bitirdikten sonra ortalığı düzeltmez miydi?”

“Görünüşe bakılırsa bıçağı silmiş,” dedi Bäckström. “Belki de ortalığı temizlemeye vakti yoktu,” diye devam etti. “Bir gelen olduğunu düşündüyse...”

“Bu konuda bana yanlış gelen bir şeyler var,” dedi Lewin sağ başparmağını işaret parmağına sürterek. “Ancak tabii ki daha önce yanıldığım da oldu,” dedi omuz silkerek.

“Başka bir şey?” dedi Bäckström odadakilere bakarak. *Yoksa uykuya dalmadan önce biraz sıvı yardımı alıp nihayet yatağa devrileceğim*, diye geçirdi içinden.

“Bence yakışıklı birisi,” dedi Svanström aniden. “Yani bizim şu fail. Linda oldukça çekiciydi,” diye devam etti. “Ve anlaşılan kendine özen gösteriyordu, özellikle kıyafetlerine. Kızın giydiği kıyafetlerin fiyatları hakkında bir fikriniz var mı? Bence adaminkiler de öyle. Davul bile dengi dengine. Böyle denmez mi?”

Evet, sen ve Lewin de iki lanet olası sıksanız, diye düşündü Bäckström.

Bäckström uykuya dalmadan önce yerel radyoda çalışan tatlı muhabirini aradı. Hiç değilse kadını hazırda tutmak için.

“Anladığım kadarıyla DNA örneklerinin sonuçlarını almışsınız,” dedi Carin. “Herhalde benimle bunu konuşmayacaktın, değil mi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Bäckström sertçe. “Geçen gece eve rahat gittin mi?”

Kadın ayrıntılara girmeden, rahat gittiğini söyledi. Sonra da yakın zamanda tekrar görüşmelerini önerdi. Yine işten konuşmak zorunda değillerdi.

“Elbette,” dedi Bäckström. “İyi fikir. Ancak işler biraz yoğun, bu yüzden bir iki gün sonra olur,” diye ekledi. *Fazla kolay oldu*, diye geçirdi içinden.

“Bu söylediğini ilerleme kaydediliyor olarak mı yorumlamalıyım?” dedi Carin. Sesi aniden canlanmıştı.

“İlk bilen sen olacaksın,” dedi Bäckström en iyi Amerikan televizyoncu sesi taklidiyle.

23.

Växjö, 10 Temmuz Perşembe

Perşembe günü Lewin, gazeteleri okumayı bırakmaya karar verdi. Kararı kesindi ve *Aftonbladet*, *Expressen* ve onun iki küçük, hatta belki çok daha sevimsiz benzerleri *Göteborgs-Tidningen* ve *Kvällsposten* gazetelerini kapsıyordu.

Özellikle midesini bulandıran iki sayfalık haber, o günkü *Kvällsposten* gazetesindeydi ve İsveç gazetelerinin “Linda cinayeti” hakkında yazdığı diğer şeyler bir yana, bu masum bile sayılabilirdi. Shipwrecked Micke, ortaya çıkmış ve açıklamıştı: “Öldürüldüğü gece Linda’yla konuştum.”

Yerel bağlantıları sayesinde, kendi çapında bir reality show şöhreti olan Shipwrecked Micke 3 Temmuz Perşembe akşamı, Town Otel’in teklif ettiği küçük bir işi kabul etmişti. Linda’nın otelin kulübüne gittiği akşam, öldürülmesinden birkaç saat önce. Micke’ye iki meslektaşı –Farm’dan Frasse ve Big Brother’dan Nina– eşlik ediyordu ve üçünün de görevi aynıydı; bardaki işlere yardım etmek, konuklarla ilgilenmek ve genellikle ortamdaki atmosferi yüksek tutmaktı.

Linda gece kulübüne gelmeden bir saat kadar önce, saat onda Micke iyice sarhoş olmuş, üstü ve ayakları çıplak vaziyette barın üstünde dans ederken yere yuvarlanmış, bir sürü bardak kırmış, kırılan camlarla yaralanmıştı. Onu çeyrek gece ambulansla Växjö’daki hastaneye kaldırılmış, yaralarına dikiş atılmıştı. Meslektaşı Frasse onunla birlikte gitmiş ve ambulans-

tayken tanıdıkları bir gazeteciyi aramıştı. Gazeteci, Micke ve Frasse'yle acil serviste beklerken röportaj yapmıştı. Ertesi sabah, yani Linda'nın ölü bulunduğu sabah, cinayet haberi gazetelere ulaşmadan önce *Kvällsposten* büyük bir başlıkla Shipwrecked Micke'nin –*The Bar* programıyla meşhur olan sıradan bir enkazken *Celebrity Shipwrecked* programında yer aldığı için *Shipwrecked* olarak tanınıyordu– önceki akşam Växjö'daki Town Otel'de saldırıya uğrayıp dövüldüğü haberini vermişti. Üstelik orada doğup büyümüş biri olarak artık şehrin en ünlü sakinlerinden biri haline gelmişti.

Röportaj sona erdikten ve doktorların meslektaşıyla ilgilenmesi için bir saat daha bekledikten sonra *Farm*'dan Frasse beklemekten sıkılmış ve tekrar Town Otel'e dönmüştü. Burada kapıdaki güvenlik görevlisi onu tekrar içeri almayı reddedince kavga çıkmış, polis çağrılmış ve gece yarısından hemen önce Frasse, kendisini Sandgårdsgatan'daki Växjö Polisi Merkezi'nde, ayılması için kapatıldığı nezarethanede bulmuştu.

Birkaç saat sonra acil serviste olay çıkardığı için polis tarafından alınıp aynı polis merkezindeki başka bir hücreye kapatılan Micke de ona katılmıştı. Ertesi sabah saat altıda her ikisi de serbest bırakılmış, Micke topalladığı için arkadaşı Frasse'ye yaslanarak Oxtorget'te karşıya geçip gözden kaybolmuştu. Nereye gittikleri bilinmiyordu.

Bu olanlara rağmen şimdi, cinayetten bir hafta sonra gazeteye söyledikleri –“öldürüldüğü gece Linda'yla konuştum”– baştan sona tamamen yalandı. Shipwrecked Micke, cinayetten önceki akşam Linda'yla konuşmuş ve kız ona “gizli kalmak şartıyla, son zamanlarda Växjö Polis Teşkilatı'ndaki işi nedeniyle tehdit altında hissettiğini” söylemiş olamazdı.

Farm Frasse de Shipwrecked Micke gibi, çoğunlukla sarhoşlar için kullanılan nezarethaneler koridorunda olduğundan o da öldürüldüğü gece Linda'yla karşılaşmış olamazdı. Geriye

grubun üçüncü üyesi Big Brother Nina kalıyordu. En azından o, sabahın dördünde kapanıncaya kadar kulüpte idi.

Nina, Linda'nın ölü bulunduğu cuma günü öğleden sonra polis tarafından sorgulanmıştı ve polisin onunla konuşmak istediği konunun arkadaşının güya saldırıya uğraması olmadığını anlaması biraz zaman almıştı. Linda'nın öldürülmüş olduğundan haberi yoktu. Onu tanımıyordu. Onunla konuşmuş olmak şöyle dursun, hiç karşılaşmamıştı bile. Ne cinayet gecesi ne de ondan önce herhangi bir zamanda.

Her iki haberi de yazan gazetecinin bilgisizce davrandığı söylenebilirdi ancak genellikle iyimser bir tip olan Lewin'i asıl rahatsız eden söz konusu gazetecinin, kendisini de iç içe geçmiş yalanlar zincirine sürüklemesi idi. İkinci haberden bir gün önce gazeteci Lewin'i aramış ve Shipwrecked Micke'nin polise yöneltmekte olduğu ciddi suçlamalara bir cevap verme şansı tanımıştı. Linda'nın Micke'ye bahsettiği ve Micke'nin bulduğu ilk fırsatta Växjö polisini bilgilendirdiğini iddia ettiği tehditleri incelemek için ne yapmışlardı?

Lewin, yorum yapmayı reddetmişti ve gazeteciye Växjö polisi basın sorumlusuna yönlendirmişti. Gazetecinin bu tavsiyeye uyup uymadığı belli değildi. Haberde açıklanan tek şey, gazetenin davadan sorumlu dedektifle irtibata geçtiği idi. Ulusal Suç Birimi'nden Başkomiser Jan Lewin aranmıştı ancak "kendisine ve meslektaşlarına yönelik ciddi suçlamalara cevap vermeyi" reddetmişti.

İşte Lewin o zaman kararını vermişti. Yaşadığı sürece bir daha asla bir İsveç akşam gazetesi okumayacaktı.

24.

O gün sabah toplantısında Enoksson, ilk somut değerlendirme sonuçlarını açıklayabilmişti.

Failin DNA'sı sayesinde soruşturmadan on kişiyi elemişlerdi bile. Listeye ilk giren ve ilk çıkan Linda'nın eski erkek arkadaşı olup, onun yanı sıra cinayet gecesi onunla kulüpte buluşan birkaç okul arkadaşı ve DNA profilleri polis veri tabanında bulunan yarım düzine ciddi seks suçlusu elenmişti Bunların arasında Leo Baranski de vardı.

“Keskin bir tırpanla tarlaya girmek gibi,” demişti Enoksson mutlulukla. “Birkaç kere güçlü bir şekilde savuruyorsun ve orada işi olmayan her şeyden kurtuluyorsun.”

“Tamam,” dedi Bäckström. “Enok’u duydunuz. Hadi bakalım sallayın tırpanı. Bolca örneğe ihtiyacımız var. Vicdanı temiz olanın korkacak bir şeyi yoktur ve her dürüst vatandaş, polise yardım etmek ister. Bu yüzden insanları örnek vermeye razı etmekle ilgili sorun çıkmaması gerekir.”

“Peki örnek vermek istemeyen olursa ne olacak?” dedi genç, yerel memurlardan biri masanın uzak ucundan.

“O zaman işler hayli ilginç bir hal alacak,” dedi Bäckström. Üç küçük domuzcuk hikâyesindeki büyük, kötü kurt gibi bir gülümseme vardı yüzünde. *Son günlerde teşkilata kimleri alıyorlar böyle,* diye geçirdi içinden.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Ulusal Suç Birimi'nin başındaki Sten Nylander Växjö'ya ulaştı. Nylander, yanında personel

müdürü ve danışmanıya, helikopterle gelmişti. Acil müdahale ekibinin, günlük ayrıntılardan sorumlu olacak daha sıradan üyeleri, teşkilatın elindeki iki büyük Hummer Amerikan cipiyle oraya önceden varmışlardı.

Nylander, Växjö'nün yaklaşık on kilometre dışındaki Småland havaalanına indiğinde karşılama komitesi yerini almış ve UAME, orada olmaması gereken herkesten bölgenin arındırılmasını sağlamıştı. İl polis müdürü bile yazlığından getirilmiş, hatta şort ve Hawaii tişörtünü çıkarıp dışarısı neredeyse otuz derece olmasına rağmen gri takım elbise ve kravat giymişti. Onun yanında Başkomiser Bengt Olsson üniformasıyla yer almıştı ve her ikisi de şimdiden terden sıırılsıklam olmuştu.

Onların aksine Nylander, tertemiz giysilerinin içinde en ufak bir terleme belirtisi bile göstermiyordu. Havaya rağmen önceki hafta Bäckström'le görüştüğünde giydiği kıyafetin aynısını giymiş, ayrıca başına da helikopterden iner inmez düzgün bir şekilde kepini geçirmişti. Kıyafetini koyu renk, çerçevesiz, yansıtmalı camları olan bir güneş gözlüğü ve binici kırıbaçıyla tamamlamıştı. Bu son detay, oradakileri fazlasıyla şaşırtmıştı. Ne de olsa ortada bir at falan yoktu.

İlk yapılan başlamak üzere olan operasyon öncesinde, "operasyon bölgesini, Växjö ve civarını incelemek" olmuştu. Amaç kısmen "bölgeyle ilgili bir fikir oluşturmak", birliklerini "konuşlandıracakları" uygun lokasyonları belirlemek, kısmen de failin fiilen yakalanması için "en uygun noktanın" belirlenmesiydi.

"Peki tüm bunları önceden hesaplayabilir miyiz?" dedi polis müdürü, cipin arkasında kamuflaj üniformaları içindeki yarım düzine sessiz figürle birlikte sıkışmış halde otururken. "Yani... kim olduğunu bilmiyoruz. Henüz..." diye ekledi çabucak.

"Müspet," dedi Nylander ön koltuktan, başını bile çevirmeden. "Hepsi planlama meselesi."

Birkaç saat sonra işleri bitmişti. Nylander, polis müdürünün ofisinde bir toplantı yapmayı, planlanmış bir öğle yemeğini ve diğer formaliteleri reddetti. Benzer bir görev için Gothenburg'a uçuşu gerekmişti, meslektaşları Växjö'daki detayları Olsson'la birlikte halledebilirlerdi.

"Ancak sevgili personelime bir selam vermek isterim," demişti USBB ve on beş dakika sonra soruşturmanın ana üssüne gitmişti.

Neler oluyor böyle, diye düşündü Bäckström koridordaki telaşı duyup ilk kamuflajlı figürü gördüğünde. *Savaş falan mı çıktı?*

Nylander kapı eşiğinde durup herkesi başıyla selamladı. Daha sonra Bäckström'ü kenara çekti ve hatta omzunu sıvazladı.

"Sana güveniyorum, Åström," dedi USBB. "Bir an önce onu yakalamalısın."

"Tabii ki," dedi Bäckström, amirinin gözlüğündeki yansımasına bakıp başıyla karşılık verdi. *Teşekkürler Çene,* diye düşündü.

Nylander, polis müdürüyle birlikte havaalanına döndüğünde, "Sen devam et ve bu hafta sonu şu herifi tutukla," dedi ona. "İşi yapacak olan adamlar kışlalara kapandılar bile," diye açıkladı.

"Korkarım biraz daha uzun sürecek," dedi polis müdürü. Helikopterin motorları ısınmakta olduğundan kendi sesini bile duymakta güçlük çektiği için bağırarak söylemişti bunu. *Neden kışlada yaşıyorlar ki,* dedi içinden merakla. *Kendi evleri yok mu?*

"DNA'sı elinizde," dedi Nylander. "Ne bekliyorsun?"

Öğle yemeğinden sonra Bäckström, Olsson'un ofisinin önünden geçti. Artık birilerinin bu küçük ahmağın aklını başına getirmesinin zamanı gelmişti. Kırmızı ışık yanıyordu ancak Bäckström, pek sabredebilecek bir ruh hali içinde değildi ve kapıyı tıklatıp içeri girdi.

Olsson'un ofisinde UAME'den üç ziyaretçisi vardı. Ancak Olsson, bu yeni iş arkadaşlarının yanında hiç de rahat görün-

müyordu. Üzerlerindeki kamuflaj giysileriyle birbirlerine o kadar benziyorlardı ki neredeyse ayırt edilemez gibiydiler. Oysa ikisi tamamen keldi ve üçüncüsü de saçını olabildiğince kırpmişti. Bäckström içeri girdiğinden beri üçü de kılını bile kıpırdatmamıştı.

“Ah, Bäckström. Nihayet gelebildin,” dedi Olsson çabucak ayağa kalkarken. “Müsaadenizle,” dedi ve Bäckström’ü çekerek koridora çıkardı.

Kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz, “Bunlar bize ne gönderdiler böyle?” dedi Olsson başını gergin bir şekilde iki yana sallayarak. “İsveç polisine neler oluyor?”

“Araştırma,” dedi Bäckström sert bir tonla. “Kızın babasının evinin her odasını araştırmanın zamanı geldi artık.”

“Elbette,” dedi Olsson solgun bir gülümsemeyle. “Sadece henüz vakit bulamadım, eminim anlıyorsundur. Ama Enoksson’a hemen gelip beni görmesini söylersen ayarlamayı yaparız.”

“Ayrıca anne ve babasıyla da görüşülmesini istiyorum,” dedi Bäckström fırsatı yakalamışken.

“Tabii ki,” dedi Olsson. “Şokun en ağır kısmını atlatmış olmalılar artık. Yani artık bir noktadan sonra iş oraya gelecekti,” diye açıklama getirdi. “Eee... kızın tamamen bilinmeyen bir manyak tarafından öldürüldüğü konusundaki fikrini değiştirdin mi?”

“Kızı tanıdığı biri öldürdü,” dedi Bäckström ters bir şekilde. “Artık iş, adamın ne kadar manyak olduğunu bulmaya kaldı.”

Olsson belli belirsiz başıyla onayladı.

“Enoksson’a bir an önce gelip beni görmesini söyle,” dedi tekrar, neredeyse yalvarır bir tonla.

Bäckström adli tıp laboratuvarına girdiğinde Enoksson’un üzerinde beyaz laboratuvar önlüğü ve elinde de plastik eldivenler vardı. Ancak Bäckström’ü görür görmez eldivenleri çıkardı ve büyük laboratuvar masasının üzerine bıraktı, sonra da ziyaretçisine bir sandalye çekti.

“Mütevazı mekânımıza hoş geldin,” dedi sıcak bir gülümsemeyle. “Kahve ister misin?”

“Az önce içtim,” dedi Bäckström, “ama yine de teşekkürler.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim o halde?” dedi Enoksson.

“Uyuşturucu,” dedi Bäckström. *Olsson orada oturup biraz daha ter dōkebilir*, diye geçirdi içinden.

“Meslektaşım Lewin’in, failin uyuşturucu etkisinde olabileceğine dair bir fikri var,” dedi Bäckström. “Bunun doğru olup olmadığını nasıl öğrenebiliriz?”

Enoksson’a göre en azından bir şansları vardı. Muhtemelen pencere pervazında madde araştırması yapmalarına yetecek miktarda kan bulmuşlardı. Failin sperminden emin değildi ancak ona da bakacaktı. Buldukları saç tellerinden de bir şeyler çıkma ihtimali vardı.

“Şayet kıllar failin kafasından gelmişse ulusal laboratuvar, adamın mesela esrar kullanıp kullanmadığını, en azından düzenli kullanıcı olup olmadığını bulabilir.”

“Peki ya sadece Linda’ya saldırmadan hemen önce bir şey aldıysa?” dedi Bäckström.

“O durumda kesin bir şey söyleyemem,” dedi Enoksson başını iki yana sallayarak. “Aklında hangi uyuşturucu var?”

“Amfetamin veya onun gibi bir şey,” dedi Bäckström.

“Ah, evet. Birkaçımızın aklına özellikle bu ayrıntı geldi,” dedi Enoksson ne demek istediği konusunda fazla bir açıklama getirmeden. “Söz veriyorum buna bakacağız. Linda’ya gelince, laboratuvardan sonuçları bu sabah aldık,” diye devam etti laboratuvar masasının üzerindeki kâğıt yığınınına bakarak. “İşte burada,” dedi bir belgeyi kaldırıp.

“Dinliyorum,” dedi Bäckström.

“Kanında binde sıfır nokta on, idrarındaysa binde sıfır nokta yirmi. Yani kızın kulüpte çok hafif sarhoş olduğu, öldüğü andaysa tamamen ayık olduğu anlamına geliyor bu.”

“Başka bir şey yok mu?” dedi Bäckström. *Şanslıysam bir şeyler bulmuşlardır*, diye düşündü.

“Hiçbir şey,” dedi Enoksson başını iki yana sallayarak. “Kanında reçeteli ilaç için yapılan test negatif çıktı. Ayrıca idrarında esrar, amfetamin, uyku ilacı veya kokain metabolitine rastlanmadı. Uyuşturucu ekibindeki meslektaşlarımın ifade ettiği şekilde ifade edecek olursam Linda tamamen temizdi,” diye açıkladı.

Neyse, her şey bir arada olamıyor, diye düşündü Bäckström. “Bir şey daha,” dedi. “Bir dakikan var mı?”

“Elbette,” dedi Enoksson.

“Fail kim?” *Acele etme*, diye geçirdi içinden. *Olsson hayatından gayet memnun*.

“Bunu bulmanın senin işin olduğunu sanıyordum Bäckström,” dedi Enoksson kaçamak olarak. “Yani ayakkabıların rafta olması falan düşünülünce kızın tanıdığı biri olmalı, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Bäckström.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Enoksson. “Ama aynı zamanda oldukça da manyak bir herif. Linda gerçekten öyle birini tanıyor olabilir miydi?”

“Bunu bir düşün,” dedi Bäckström rahat bir ifadeyle. *Asla öğrenmiyorlar*, diye geçirdi içinden.

“Şey,” dedi Enoksson. Birdenbire çok mahcup bir ifade takınmıştı. “Çok pis bir durum. Gerçekten canımı sıktı. Ben de neredeyse her şeyi gördüğümü sanırdım.”

“Biliyorum,” dedi Bäckström memnuniyetle. “Ortak arkadaşımız Lo’nun işi başından aşkın olmalı.”

“Evet, oldukça kötü,” dedi Enoksson. “Galiba yaşılanıyorum ama bir olay yerinin fotoğraflarına bakmaya bile cesaret edemeyeceksen adli tıbbı başvurmamalısın. O zaman doğru düzgün fotoğraf çekemezsin. Ama bu fotoğrafları bizim çekmemiz gerekiyor,” diye ekledi.

“Seni anlıyorum,” dedi Bäckström. *Kim adli tıpta çalışmak ister ki*, diye düşündü.

“Ve sanırım aramızdan çok azımız Yüce Tanrımızın rehberlik ve tesellisine nail olabiliyor,” dedi Enoksson nazik bir gülümsemeyle.

“Duydun yani,” dedi Bäckström sırtarak. “İpucu için teşekkürler.”

“Evet, çok kötü,” dedi Enoksson iç çekerek. “Günah çıkarmanın gizliliğine ne oldu? İnsanoğlunun eylemleri değersizdir –bu arada bu, İncil’den doğrudan alıntı değil. Paul’ün Korintlilere mektubunun on üçüncü bölümüyle ilgili bir oyundan alıntı. Her iyi Smålandlı bunu söyleyebilir– ancak biz polis memurları gerçekten de herkesin tüm parçaları görebilmesi için uğraşmak zorunda mıyız? Beni takip et, ne demek istediğimi anlayacaksın.”

Enoksson ayağa kalktı, bilgisayarının başına gitti ve tuşlara sanki kırk yaş daha genç bir bilgisayar kurduymuş gibi basarak yazmaya başladı.

“Bu, en popüler internet gazetelerinden biri,” dedi ve ona ekranı gösterdi. “Bak işte, akşam gazetelerinin bile basmaya cesaret edemediği en tüyler ürpertici detayları burada okuyabilirsin. Sahipleri de aynı üstelik. ‘Babasının Kravatıyla Boğuldu’. Başlık bu. Haberin içinde dünkü toplantıda tartıştığımız hemen hemen her şey var. Ayakkabılar dâhil. Ama ayakkabılık ayrınıtısını atlamışlar. Muhtemelen onlara yeterince ilginç gelmedi.” Enoksson tekrar iç çekti ve bilgisayarı kapattı.

Sen tam bir küçük filozofsun Enok, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Ah, son bir şey,” dedi Bäckström. “Olsson seninle konuşmak istiyor. Sanırım kurbanın babasının evindeki araştırmayla ilgili.”

Saat gibi işleyecek, diye düşündü Bäckström. Doğruca arkadaşı Rogge’a gitti ve ona artık Linda’nın ebeveynleriyle konuşmanın

zamanının geldiğini ve bunun da her zamanki yorucu yöntemle yapılması gerektiğini söyledi.

“Öyleyse iyisi mi ben kendim yapayım,” dedi Rogersson.

“Sonra da kızın tanıdığı kişileri ayıklarız. Selam verdiği herkesi bulup ağızlarına pamuklu çubuğu sokalım. Böylece tüm şehirden örnek almak zorunda kalmayız,” diye açıkladı Bäckström.

“Annesi, babası, dostları, sınıf arkadaşları, aile dostları, okuldaki hocaları, polis merkezinde çalışanlar, cuma gecesi kulüpte olan pantolonlu şerefsizler. Hatta önünde bir çıkıntısı olduğu halde eteği tercih edenler bile. Anladın ne demek istediğimi,” dedi Bäckström nefes almak için duraklayarak.

“Anladım,” dedi Rogersson. “Bu arada annesini listeden çıkarabiliriz, öyle değil mi? Yani örnek almak konusunda. Bu arada her hâlükârda meslektaşımız Sandberg’e biraz takviye sağlaman gerekecek.”

“Önerisi olan?” diye sordu Bäckström amirane bir edayla.

“Knutsson, Thorén veya her ikisi. İkisi de Nobel Ödülü falan alacak değil ama en azından her ikisi de titiz adamlar.”

Ne verilirse onu alıyorsun, diye düşündü Bäckström. İsa da balığını ve ekmeğini dostlarıyla paylaşıırken böyle dememiş miydi?

Anna Sandberg, “Bir dakikan var mı?” diye on beş dakika sonra sorduğu sırada Bäckström, ödünç masasındaki kâğıt yığınlarının ardında haşmetli bir şekilde oturuyordu.

“Elbette,” dedi Bäckström odadaki tek boş sandalyeyi işaret ederek. *Bir çift dolgun memeye kim hayır diyebilir ki,* diye geçirdi içinden.

“Anladığım kadarıyla bana takviye ekip verilecekmiş,” dedi Anna, meslektaşı ve patronu Başkomiser Olsson’un kısa süre önce yaptığı konuşmasındaki gibi bir tavırla.

Bäckström, “Kesinlikle,” dedi başıyla onaylayarak. *Ufak bir tebessüm alabilir miyim peki,* diye düşündü.

“Ama Linda ve tanıdıklarının profilini çıkarma işinden hâlâ ben sorumlu olacağım, öyle değil mi?” diye devam etti. “Yani benim yerimi başka birisine vermeyi düşünmüyorsun?” Anna, sorgular bir ifadeyle başını salladı.

“Tabii ki hayır,” dedi Bäckström. “Thorén ve Knutsson’u alabilirsin yanına. Düzgün çocuklardır. Dizginlerini sıkı tut ve eğer sorun çıkarmaya başarlarsa bana haber ver, haklarından gelirim.” *Lanet olsun, eşitlik konusunu da tartışacağımızı söyleme sakın*, diye geçirdi içinden.

“O zaman sevindim,” dedi Anna ayağa kalkarken. “Kızın sıradan bir manyak tarafından öldürüldüğü fikrinden vazgeçtin,” dedi aniden.

“Vazgeçmek denilebilir mi bilemem,” dedi Bäckström belli belirsiz bir şekilde omuz silkerek. “Bir şey daha,” dedi, “bana söz verdiğin şu cep ajandası. Unuttun mu onu?”

“Hemen getiriyorum,” dedi Anna odadan çıkarken.

Bunun keyfini kaçıran ne acaba, diye düşündü Bäckström.

Tamamen sıradan siyah bir cep ajandasıydı. Biraz daha az sıradan kırmızı bir deri kılıfı ve sağ köşesinde de altın işlemeli olarak sahibinin adı, Linda Wallin yazılıydı. Erkek isimlerini bulmak için sayfaları karıştırmaya başlarken, *babasının hediyesi*, diye düşündü Bäckström.

Yarım saat sonra bitirmişti. Takvimde, olması gereken her şey vardı. Okulundaki toplantılar, dersler, seminerler ve tatbikatlar. Yaz ortasının hafta sonundan itibaren bazı tarihler, polis merkezindeki mesaisini gösteriyordu. Şehirde annesine yaptığı düzenli ziyaretler. Haziran başında bir dostu ve sınıf arkadaşı, “Kajsa” ile Roma’ya yaptıkları geziye dair kısa notlar. Çok kişisel bir şey veya bir şeyleri açığa çıkaran hiçbir not yoktu ve adı herkesten çok geçen erkek babasıydı, ondan genellikle sadece “baba” diye bahsetmişti. Roma gezisi sonrasında bir süre “babacığım” yazmış ancak iki hafta sonra tekrar “baba”ya

dönmüştü. Onun dışında çoğunlukla arkadaşları, özellikle en yakın kız arkadaşları, “Jenny,” “Kajsa,” “Anki” ve “Lotta” vardı.

Sondan bir önceki not, 3 Temmuz Perşembe günü girilmişti. Üzerinden bir hafta geçmişti ve Linda, 09.00 – 17.00 saatleri arasında işyerinde olacağını ve akşam için “Jenny”yle planları olduğunu yazmıştı. Plandan kasıt parti miydi? El yazısı ve kullanılan kaleme bakılırsa perşembe günkü not ile aynı zamanda yazıldığı anlaşılan son notlarda cuma günkü mesai saatleri “13.00 – 22.00” olarak yer almış, hafta sonu çalışmadığını göstermek üzere cumartesi ve pazar günlerinin üzeri çizilmişti.

Bir şeyler ters gitmeseydi tabii, diye geçirdi içinden Bäckström, aniden hüzünlü hissetmişti. *Kendine gel oğlum,* diye geçirdi içinden koltuğunda dikleşerek.

Ocak ayında “Noppe” adında birisiyle ilgili toplamda dört not girilmişti ancak Bäckström, bunun kızın erkek arkadaşının lakabı olduğunu biliyordu ve DNA’sı sayesinde zaten soruşturma listesinden çıkarılmıştı. Bu nedenle Bäckström, Linda’nın Noppe’a yönelik öfkesine çok da önem vermemişti. Defterde Noppe’a dair sadece olumsuz yorumlar vardı. 13 Ocak Pazartesi günü eski kız arkadaşı, “Noppe her zaman küçük bir pislikti!” yazmıştı.

Peki, diye düşündü Bäckström. Merak ettiği tek bir konu vardı. Çok ilginç olduğundan değil ancak muhtemelen bugünlük işlerini bitirip otele dönmeden önce öğrense iyi olurdu. *En iyisi herhalde onun buraya gelmesi. Patronuyum ne de olsa,* diye düşündü telefonuna uzanırken.

“Ödünç verdiğin için teşekkürler,” dedi Bäckström nazikçe, ajandayı polis memuru Anna Sandberg’e geri verirken.

“İlginç bir şey bulabildin mi?” diye sordu. “Yani benim gözden kaçırdığım bir şey?”

Nesi var bunun? Hâlâ surat asıyor, diye geçirdi içinden Bäckström.

“Sadece merak ettiğim bir şey var,” dedi.

“Nedir?”

“17 Mayıs Cumartesi. Norveç Ulusal Günü,” dedi Bäckström başıyla ajandayı işaret ederek.

Anna, ilgili sayfayı bulmak için ajandayı karıştırırken, “Evet,” dedi tereddütle. “Ronaldo, Ronaldo, Ronaldo, büyülü isim,” diye okudu.

“Ronaldo, ünlem işareti, Ronaldo, ünlem işareti, Ronaldo, ünlem işareti. Büyülü isim, soru işareti,” diye düzeltti Bäckström. “Ronaldo kim?” diye sordu.

“Ah, anladım,” dedi Anna aniden gülümseyerek. “Şu futbolcu olmalı. Hani şu çok yetenekli Brezilyalı. Sanırım o gün bir Avrupa Ligi’nde final oynuyordu. Eminim adli tıp personelimiz kontrol etmiştir. Yanılmıyorsa üç gol attı. Sanırım ilk toplantımızda Linda’nın polis okulunun bayan futbol takımının en iyi oyuncularından biri olduğunu söylemiştim. Maçı izlemiş olmalı. Bundan daha fazlası olduğunu sanmam.”

“Hımm,” dedi Bäckström mırıldanarak. *Lanet olsun, aniden pek konuşkan oldun öyle mi?* Sonrasında aklından geçen düşünceyi içinde tutmaya fırsat bulamadan kelimeler ağzından döküliverdi.

“Kız lezbiyen olamaz mı?” dedi Bäckström. *Lanet olsun,* diye geçirdi içinden ancak artık çok geçti.

“Pardon?” dedi Anna ona kocaman açtığı gözleriyle bakarak. “Kız neydi? Ne dedin ona?”

“Güzel bir kız, hayatında erkek yok, futbolla ilgileniyor, bir sürü kız arkadaşı var. Basbayağı lezbiyen olabilir, öyle değil mi?” diye açıklık getirdi Bäckström. *Ya da kendilerini ne olarak adlandırıyorlarsa,* diye düşündü.

“Ah, hadi ama Bäckström,” dedi Anna içtenlikle ve aralarındaki hiyerarşiyi hiçe sayarak. “Ben de futbol oynuyorum ama bir kocam ve iki çocuğum var. Ne alakası var?” dedi ona kızgınlıkla bakarak.

“Böyle durumlarda kurbanın seks hayatının her zaman konuyla ilgisi vardır,” dedi Bäckström. Anna’nın geri adım at-

mayacağını anlayınca savunma amaçlı elini havaya kaldırdı. “Unut gitsin Anna,” dedi. “Unut gitsin.”

“Evet, umarım unutabiliriz,” dedi Anna öfkeli bir tonla. Ajandayı aldı ve odadan çıktı.

Aklıma yatmayan bir şeyler var, diye düşündü Bäckström bir kâğıt ve kalem alırken. “Ronaldo! Ronaldo! Ronaldo!” ve sonra hemen altına, “Büyülü isim?”

Ne bileyim nedir, diye düşündü Bäckström az önce yazdıklarına bakarken. Artık otele dönüp akşam yemeğinden önce biraz uzanmasının ve belki birkaç bira içmesinin zamanı gelmişti.

“Bunu kızın ajandasında buldum,” dedi Bäckström birkaç saat ve biradan sonra notu Rogersson’a uzatırken. “Bu yıl, 17 Mayıs tarihli.”

“Ronaldo, Ronaldo, Ronaldo, büyülü isim,” diye okudu Rogersson. “Futbolcudan bahsediyor olmalı, öyle değil mi? Televizyonda izlediği bir maçtır muhtemelen. Futbolla ilgilenmiyor muydu? Neresini merak ettin?”

“Of, saçmalık,” dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. *Saçmalık,* diye geçirdi içinden.



25.

Växjö, 11 Temmuz Cuma

Cuma günü sabah toplantısında, katilin genellikle kurbanın cenazesine katılacağına dair eski teze kıyasla çoğunlukla doğru çıkan ondan daha da eski polis yaklaşımı üzerine odaklanıldı. Saldırganın Linda'yı öldürürken kullandığı tüm yöntemler düşünülmünce adamın cinayetle bağlantılı başka suçlar da işlemiş olması tamamen imkânsız değildi. Linda cinayetinin işlendiği bölgede, hem zaman hem de mekân olarak Linda'yı görmeye giderken veya cinayet sonrası kaçarken ilginç suçlar işlemiş olabilirdi.

Dedektifler Knutsson ve Thorén, 2 Temmuz Çarşamba'dan 8 Temmuz Perşembe'ye kadar olan tüm suç bildirimlerini ve polis raporlarını, hatta sıradan park cezalarını bile polis veri tabanından bulup çıkarmışlardı. Sonuçlar, park cezaları hesaba katıldığında bile oldukça sınırlıydı. Motorcuların pek çoğu tatildehydiler ve araçlarını da yanlarında götürmüşlerdi. Trafik polislerinin de çoğu tatildehydi. Dahası Lida'nın annesinin evinin olduğu bölgede, söz konusu hafta boyunca tek bir park cezası bile kesilmemişti. Orada yaşayanların çoğunluğunun özel park alanının olduğu bir bölgede zaten kimin işi vardı ki.

Diğer suçlara gelince, o hafta boyunca Växjö polisine toplam 107 ihbar gelmişti. On üç bisiklet hırsızlığı; yirmi beş hırsızlık veya yankesicilik vakası; on tane apartman dairelerine, evlere, ofislere ve işyerlerine ilişkin soygun; on araba soygunu; beş araba hasarı; iki çalıntı araba; dört dolandırıcılık vakası; bir yolsuzluk;

aynı kişi tarafından bildirilen iki emanete ihanet suçu; üç vergi suçu; beşi alkollü araç kullanımı olmak üzere on ağır trafik suçu ve toplamda on yedi farklı şiddet suçu.

Listedeki son maddede yer alan suçların sekizi fiziksel taciz, yedisi yasa dışı tehdit veya tehdit edici davranış ve bir tanesi de kamu çalışanına karşı şiddet suçuydu. Bunların yarısı karı koca kavgası ve ufak tefek tartışma, geri kalanın yüzde yirmi beşi birbirini tanıyan insanlar arasında ve diğer yüzde yirmi beşi de barların yakınlarında gerçekleşmişti. Tabii bir de cinayet vardı. Polis adayı Linda Wallin'in 4 Temmuz Cuma sabahı erken saatlerde öldürülmesi.

Burası tıpkı Chicago gibi, diye düşündü Bäckström iç çekerek.

“Pekâlâ, ilginç bir şey var mı?” diye sordu hissettiği ilgisizliği belli etmemeye çabalayarak.

“Coğrafi açıdan olay yerine en yakın olan suç, araba hırsızlıklarından birisi. Eski bir Saab, olay yerinin doğusundaki ağaçlık alanın güneyinde kalan Högtorpsvägen'den çalınmış. Kısacası, olay yerinden yaklaşık iki kilometre öteden. Yirmi beş numaralı Kalmar yolu yakını,” diye açıkladı Knutsson.

“Ülkede en fazla çalınan araba,” diye ekledi Thorén. “Yani eski model Saab’lar.”

Problem cinayetten üç gün sonrasına, pazartesi gününe kadar arabaya ilişkin çalıntı ihbarı yapılmamış olmasıydı.

“Belki de şerefsiz herif o ağaçlık bölgede kamp yaptı. Gitmişken biraz güneşlenip yüzdü,” dedi Bäckström. Bu yorumuna karşılık meslektaşlarından birkaçı tebessüm etti.

“Tabii ki ihbar tarihinin arabanın çalındığı tarihle örtüşüp örtüşmediğini kontrol ettik,” dedi Thorén. “Erik, arabanın sahibini arayıp konuştu,” derken başıyla Knutsson’u işaret etti.

“Sahibi, arabanın hafta sonu orada olduğunu söylüyor. Arabayı gören bir komşusuyla konuşmuş.” dedi Knutsson. “Adam emekli bir pilot bu arada, arabanın sahibinden bahsediyorum, komşudan değil. Adam yazlıktaymış ve araba da eski arabası.

Çoğunlukla park yerinde öylece yatıyormuş. Adamın artık yeni bir Mercury'si var. Gerçi bunun davayla alakası yok. Ama belli de olmaz,” dedi Knutsson, Bäckström'e dönüp ciddi bir ifadeyle başını sallayarak.

Evet, diye düşündü Bäckström. *Bunun konuyla ne alakası var?*

“Bu kadar mı?” diye sordu Bäckström.

“Evet,” dedi Thorén.

“İstersen bölgeye biraz daha bakabiliriz,” dedi Knutsson.

“Kahretsin,” dedi Bäckström. *Yapacak daha önemli işlerimiz var*, diye geçirdi içinden. “Ne diye oturuyorsunuz?” diye devam etti soruşturma ekibine bakarak. “Toplantı sona erdi. Söylemeyi unuttum mu? Gidin ve işe yarar bir şeyler yapın, yapacak daha iyi bir işiniz yoksa DNA örneği istediğimiz adamlardan birkaçını yakalamaya çalışın,” dedi Bäckström ayağa kalkarken. *Tamamen faydasız*, diye geçirdi içinden. Hava da sıcaktı. Katlanılamaz derecede sıcaktı ve günün ilk birasına daha en az sekiz saat vardı.

Aynı sabah Enoksson ve meslektaşlarından biri, Linda'nın babasının Växjö dışındaki evindeki odasını araştırdılar. Enoksson'un üstü kapalı olarak vazgeçirmeye çalışmasına rağmen patronu, Başkomiser Olsson da onlara katılmıştı.

“Muhtemelen sana burada ihtiyaç vardır,” dedi Enoksson.

“Merak etme Bengt. Meslektaşım ve ben halledebiliriz bunu.”

“Ben de sizinle gelsem daha iyi olacak sanırım,” dedi Olsson.

“Ne de olsa adamı bir süredir tanıyorum ve biraz muhabbet edip nasıl hissettiğini öğrenebilirim.”

Linda'nın, babasıyla yaşadığı malikânenin giriş koridorunda ilerlerlerken, *böyle bir yerde yaşamak güzel olmalı*, diye geçirdi içinden Enoksson. *Ya da eskiden yaşamış olmak*, diye düşündü. Geç saate kadar okulda, işyerinde olduğu ya da Växjö şehir merkezinde dışarı çıkıp eğlenmek istediği için şehirde annesinde kalmadığı zamanlarda.

“Henning Wallin,” dedi Linda’nın babası onları karşılamaya geldiğinde. Onlara başıyla belli belirsiz selam verdi. Olsson’un uzattığı eli fark etmemişti bile. “Linda’nın babasıyım. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz.”

Kız babasına benziyormuş, diye düşündü Enoksson. Uzun, ince yapılı, sarışın ve yüzündeki yorgun ifadeye rağmen altmış beş yaşından çok daha genç görünüyordu.

“Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler,” dedi Olsson.

“Doğrusunu söylemek gerekirse burada ne işiniz olduğunu bilemiyorum,” dedi Henning Wallin.

“Tamamen rutin bir prosedür, anlıyorsunuzdur,” diye açıkladı Olsson.

“Elbette,” dedi Henning Wallin. “Bunun farkındayım ve başka bir şey öğrenmek istersem sanırım gazeteleri okuyabilirim. Linda’nın odasını mı görmek istemiştiniz? İşte anahtarı,” diye devam etti ve anahtarı Enoksson’a uzattı. “Koridorun sonunda, göl tarafındaki son kapı,” dedi başını o yöne doğru eğerken. “Çıkarken kilitleyin, anahtarı da geri istiyorum.”

“Birkaç dakikanız...” diye söze başladı Olsson.

“Bana ihtiyacınız olursa ofisimde olacağım,” dedi Henning Wallin.

“Şeyi sormak istemiştim,” dedi Olsson. “Birkaç dakikanız var mı?”

“İki dakika,” dedi Wallin. Sonra da bir nedenle arkasına bile bakmadan birinci katın merdivenlerine yönelmeden önce saatine baktı, Olsson da iki adım gerisinden onu takip etti.

Linda’nın odasının kapısı kapalı ve kilitliydi. Muhtemelen onlara anahtarı veren babası kilitlemişti. Göle bakan iki pencerenin perdeleri kapalıydı ve oda yarı karanlıktı.

“Perdeleri açalım mı?” dedi Enoksson’un meslektaşısı.

“Tamam. Elektrikle uğraşmaya gerek yok,” dedi Enoksson. *Çünkü birileri gelmiş ve odayı temizlemiş zaten,* diye düşündü.

“Linda’nın odası, benim çocuklarımin odalarının toplamından daha büyükmüş,” dedi meslektaşının perdeleri açmasıyla odaya ışık dolunca. “Ve görünüşe göre odasını oldukça da düzenli tutuyormuş,” diye ekledi. “Benim büyük kızımın odası genellikle böyle görünmez.”

“Evet,” dedi Enoksson. “Babasının eski bir hizmetçisi vardır mutlaka, onunla görüşmeliyiz.” *Sadece düzenli değil,* diye geçirdi içinden. Geniş yatak düzeltilmiş, temiz çarşaflar serilmişti ve Linda’nın masası da neredeyse aşırı düzenliydi. Kanepenin üzerindeki minderler tıpkı dekorasyon dergilerindeki yerleştirilmişti. *Burası artık Linda’nın odası değil,* diye düşündü Enoksson. *Burası onun anısına adanmış bir türbe.*

“Eee, ilginç bir şey buldun mu?” diye sordu Olsson iki saat sonra arabalarında oturmuş polis merkezine dönerlerken.

“Nasıl yani?” dedi Enoksson.

“Yani, kişisel bir şeyler,” dedi Olsson zor duyulur bir sesle. “Babasına göre günlüğü falan yokmuş. En azından bildiği kadarıyla,” diye ekledi.

“Yok, en azından bildiği kadarıyla,” dedi Enoksson. “Anladım.”

“Ve adamın böyle bir konuda yalan söyleyebileceğine inanmak güç,” dedi Olsson. “Bence de kızın günlüğü yoktu. İki çocuğum var ve her ikisi de günlük tutmuyor. Bu arada, kızın bilgisayarını kontrol ettiniz mi?”

Nasıl idare edebiliyor bu herif, diye düşündü içinden Enoksson.

“Aslında kontrol ettik,” diye karşılık verdi meslektaşı, Enoksson’un soruyu duymadığını fark edince. “Bilgisayarını inceledik. Parmak izlerini kontrol ettik ve hard diskine baktık, yani o iş tamam.”

“Peki ilginç bir şey buldunuz mu?” dedi Olsson ısrarla.

“Bilgisayarda mı diyorsun patron?” dedi Enoksson’un meslektaşı sırtarak. Olsson, arka koltukta güven içinde kurulmuştu.

“Evet, bilgisayarda diyorum,” diye tekrarladı Olsson.

“Hayır,” dedi Enoksson. “Orada da enteresan bir şey yok. Bir dakika müsaade eder misin Bengt?” dedi karısını aramak için cep telefonunu çıkarırken. Asıl amacı patronunun susmasını sağlamaktı.

“Pekâlâ Enok,” dedi Bäckström, Enoksson’a teşvik edici bir şekilde başıyla işaret ederken. “Günlük buldun mu?”

“Hayır,” diye karşılık verdi Enoksson belli belirsiz bir gülümsemeyle.

“Ve babası onun bir günlüğü olduğunu bile düşünmüyor, değil mi?” dedi Bäckström.

“Aynen öyle,” diye onayladı Enoksson. “Linda’nın annesine sormamızı önerdi. Kendisinin sormaya hiç niyeti yoktu. On yıl önce boşandıklarından beri çok nadir konuşmuşlar ancak onun öncesinde de konuşmaktan çok tartışıyorlarmış.”

“Evet,” dedi Bäckström samimiyetle. “Kadınlar son derece zorlayıcı olabiliyorlar.”

“Benim karım değil,” dedi Enoksson gülümseyerek. “Yani kendi adına konuşuyorsun Bäckström.”

Başka kimin adına olacaktı, diye düşündü Bäckström.

Öğleden sonra Stockholm’deki insan kaynakları ofisi Bäckström’ü aramıştı. Hafta sonu yaklaştığından Bäckström ve Rogersson’un fazla mesai için üst sınıra yaklaşmış olduğu konusunda bilgilendirme yapmak istemişlerdi.

“Hafta sonundan önce bilginiz olsun istedik,” dedi insan kaynakları sekreteri. “Böylece ortalık karışırsa ücret almadan çalışmak zorunda kalmamış olursunuz.”

“İster inan ister inanma, hafta içi veya hafta sonu da olsa insanları yakalamaya devam ediyoruz,” dedi Bäckström. *Sen ve diğer tembel bürokratların aksine,* diye geçirdi içinden.

“Eminim hafta sonu hiçbir şey olmaz. Ayrıca yaz sezonu ve dışarıda güneş parlıyor,” dedi personelci kadın ısrarla. “O yüzden biraz tatil yap Bäckström. Neden yüzmeye gitmiyorsun?”

“Önerin için teşekkürler,” dedi Bäckström telefonu kapatmadan önce. *Yüzme*, diye düşündü. *Nasıl yüzüleceğini hatırlamıyorum bile.*

Öte yandan Rogersson’un bu öneriye hiçbir itirazı yoktu.

“Birkaç gün izin almayı düşünüyordum zaten,” diye açıkladı. “Arabayı alıp Stockholm’e dönerim diye düşündüm. Gelsene benimle, şehirde dışarı çıkarız. Bence Stockholm’de biranın tadı bu bok çukurundan çok daha iyidir.”

Çünkü artık benden avantalanamıyorsun, diye düşündü Bäckström.

“Sanırım ben kalacağım,” dedi Bäckström. “Ama bana bir iyilikte bulunabilirsin.”

“‘Bir iyilik’ derken?” dedi Rogersson onu şüpheli gözlerle süzerek.

“Bunlar benim evin anahtarları,” dedi Bäckström, Rogersson itiraz etmeye fırsat bulamadan anahtarları ona uzatırken. “Uğrayıp Egon’la ilgilenebilirsen çok iyi olur. Ona biraz yem falan ver işte. Yem saksının yanında, talimatlara uygun olarak vermen önemli,” diye ekledi.

“Başka bir şey?” dedi Rogersson. “Ona sevgilerini iletmemi, oturup onunla muhabbet etmemi, hatta hava değişikliği olsun diye çıkarıp gezdirmemi de ister misin?”

“Biraz yem yeterli olur,” dedi Bäckström.

Bäckström otel odasına dönüp sıvı seviyesini toparladığında Carin’i aradı. Garip bir şekilde kız telefonu açmadı. Oysa gün içerisinde Bäckström’ü defalarca o aramıştı. Bäckström, insanların telesekreterine mesaj bırakan tiplerden değildi. Onun yerine birkaç bira daha açıp doğru düzgün düşünebilmek için birkaç özel formül içkiyle birayı karıştırdı. Daha iyi bir alternatif olmadığından, sonunda restorana inmeye karar verdi.

Meslektaşları bile yokluklarıyla dikkat çekiyorlardı. Hans ve Fritz, muhtemelen ikisinden birinin odasında davayı tartışırken Svanström, muhtemelen bacaklarını Lewin'in beline dolamıştı ve tamamen başka konuları düşünüyordu. *O küçük kafalarında neler vardır*, diye düşündü Bäckström ve daha iyi düşünebilmek için kahvesinin yanına büyük boy konyak ısmarladı.

Hemen hemen Bäckström'ün mayalı ve damıtılmış üzümlerin yardımıyla zihnini geliştirmeye çalıştığı sıralarda Linda Wallin için bir anma töreni düzenlenmişti. Yaşasaydı cinayetten bir hafta sonra yirmi bir yaşında olacaktı. Växjö'da birkaç yüz vatandaş, Town Otel'den onun bu dünyadaki son anlarında kullandığı rotayı kullanarak öldürüldüğü binaya yürümüşü. Mevsim, meşale kullanımına uygun değildi ancak vatandaşlar mumlar, çiçekler ve kurbanın büyükçe bir portresiyle binanın dışında bir anma bahçesi yaratmışlardı. Vali, kısa bir konuşma yapmıştı. Linda'nın anne ve babası, törene katılamayacak kadar üzgündü ancak davada çalışmakta olan çok sayıda polis memuru alayda yerlerini almıştı, muhtemelen onların sayısından daha fazla polis de yaslı vatandaşların rahatsız edilmemesini sağlamak üzere tören alayındaydı. Bäckström ve meslektaşları, birkaç yıl önce alınmış olan politik bir karar nedeniyle katılmayı reddetmişlerdi. Ulusal Suç Birimi üyeleri kendilerini sadece işleriyle alakalı aktivitelerle sınırlandırmak durumundaydılar. Kısa tören sona erdiği sıralarda Bäckström da otel barından ayrılmıştı.

Ortalık sakinleşmeye başlamış gibi görüldüğünden odasına döndü ve tekrar Carin'i aradı –yine telesekreter çıktı– ancak telefonu bırakır bırakmaz akşamın ilk yapıcı fikri geldi aklına. *Standart porno olmalı*, diye düşündü. *Ancak bunu oda faturama yansımayacak şekilde nasıl en gizli yolla yapabilirim*, diye geçirdi içinden.

Cevabı bulması sadece dört saniye sürmüştü. *Konyaktan olmalı*, diye düşündü tekrar resepsiyona inerken. Rogersson'un odasının anahtarını ödünç aldı, kendini onun güzelce toplanmış yatağına attı ve ekran koruyucuya bakarak en umut veren iki yetişkin kanalından birini açtı. Ardından yanında getirdiği biralardan birini ve yine yanında getirdiği son Baltık votkasını içti. Bunların üzerine de her nedense Rogersson'un mini barında duran iki yarım şişe şarabı içti. *Hayat bu işte*, diye düşündü. Bunca şeyin üzerine kadın başrol oyuncusunun poposunun çılgınca hareketlerine odaklanabilmesi için tek eliyle bir gözünü kapatmak zorunda kalmıştı. O esnada hemen uyuyakalmış olmalıydı çünkü perdeleri kapatmayı unuttuğundan, uyandığında acımasız güneş göbeğini yakıyordu. Saat neredeyse sabahın onu olmuştu ve televizyon ekranında aynı popo hâlâ bir önceki gece Bäckström'ün kendinden geçtiği sıralarda olduğu gibi hoplayıp duruyordu.

Çabucak bir duş alıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra kahvaltı yapmak için restorana indi. Salon neredeyse boştu. Sadece arka tarafta her zamanki köşelerinde meslektaşları Lewin ve küçük Svanström oturuyordu. *Akbabalar ne cehennemde*, diye düşündü Bäckström. Bu arada bolca çırpılmış yumurta ve sosisle doldurduğu tabağını, önceki akşamın olaylarını düşünerek birkaç ançüez ve yardımsever otel işletmecisinin tuzlu balığın yanına koymuş olduğu bir avuç baş ağrısı ilacıyla tamamladı.

“Burası boş mu?” diye sordu Bäckström otururken. “Boşa hayal mi kuruyorum yoksa dün gece birileri ortalığa fare zehri mi koydu?” dedi etraftaki boş masaları göstererek.

“Gazetecileri soruyorsan sanırım henüz haberleri görmedin,” dedi Lewin.

“Ne?” dedi Bäckström iki ançüeze çatalını batırıp üç baş ağrısı ilacıyla birlikte yutarken. Hepsinin üzerine de birkaç büyük yudum portakal suyu içip sesli bir şekilde iç çekti.

“Dün gece Lund’un dışındaki Dalby’de büyük bir düğün varmış ve tam yeni evliler ilk danslarını yaparlarken gelinin eski erkek arkadaşı elinde bir AK4 otomatik tüfekle içeri dalmış ve tüm şarjörü boşaltmış,” diye açıkladı Lewin.

“Peki ne olmuş?” dedi Bäckström. *Burada harika sosis yapıyorlar*, diye geçirdi içinden. Bıçağını değdirdiği anda kocaman yağ damlaları resmen ağzının içinde damlıyordu âdeta.

“Her zamankinden,” dedi Lewin. “Malmö’deki meslektaşlarımızı aradım. Onların söylediklerine göre gelin, damat ve gelinin annesi ölmüş. Yirmiden fazla konuk da tedavi için hastaneye kaldırılmış. Kör kurşunlar, şarapnel, sekmeler ve uçan dekorasyon parçaları.”

“Çingeneler,” dedi Bäckström sorudan çok, iyimser bir fikir olarak.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedi Lewin, aniden yorgun bir ifadeyle. “Olaya karışan herkes neredeyse bölgenin yerlisi. Gönüllü orduda kısım lideri olan saldırgan da dâhil. Bu arada saldırgan hâlâ kaçak durumda.”

Ah, her şey bir arada olamıyor. Her neyse, eski İsveç mizahına ne oldu, diye düşündü Bäckström.

“Bilmek istediğin başka bir şey?” diye ekledi Lewin.

“Hans ve Fritz neredeler?” diye sordu Bäckström.

“Muhtemelen polis merkezindeler,” dedi Lewin ayağa kalkıp peçetesini bırakırken. “Eva ve ben bugün için izin aldık, sahile yüzmeye gideriz diye düşündük.”

“İyi şanslar. İkinize de,” dedi Bäckström. *Ayrıca karınıza, kocanıza ve çocuklarınıza nasıl olduğunuzu söylemeyi unutmayın*, diye geçirdi içinden.

Bäckström, yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından öğle yemeğinden sonra ofise uğramıştı. Ortam sakindi ancak kendisi orada olmayınca başka ne görmeyi bekliyordu ki? Fakat Knutsson ve

Thorén, bilgisayarlarının başında yerlerini almış, aşırı heyecanlı iki ağaçkakan gibi tuşlara basıyorlardı.

“Nasıl gidiyor çocuklar?” diye sordu Bäckström. *Ne de olsa hâlâ onların patronuyum*, diye düşündü.

“İyi, teşekkürler,” dedi Knutsson.

Knutsson’un verdiği bilgiye göre hafta sonu ortalık oldukça sakindi ama DNA programı plana uygun ilerliyordu. Toplamda yaklaşık elli kişiden örnek almışlardı. Hepsi gönüllü olmuş, sorun çıkaran olmamıştı ve yarısını da listeden elemişlerdi bile. Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’ndaki uzmanlar sıkı çalışıyorlardı ve Linda cinayeti, öncelik listelerinin başındaydı.

“Yani, sonuçları önümüzdeki hafta alacağız,” dedi Thorén. “Ve sürekli olarak yeni bilgiler topluyoruz. Onu yakalayacağız, özellikle sen haklıysan Bäckström.”

Ne, diye düşündü Bäckström. *Tabii ki haklıyım. Sorun nedir ki?*

“Bu akşam ne yapmayı düşünüyorsunuz?” dedi. *Ne de olsa benim fazla bir seçeneğim yok*, diye geçirdi içinden.

“Bir şeyler yiyeceğiz,” dedi Thorén.

“Sakin bir yerde,” diye açıklık getirdi Knutsson.

“Sonra da sinemaya gitmeyi düşünüyoruz aslında,” dedi Thorén.

“Burada, şehirdeki sinemada gerçekten güzel bir klasik film oynuyor,” diye açıkladı Knutsson.

“Bertolucci, 1900,” dedi Thorén.

“Bölüm bir,” diye ekledi Knutsson. “Şimdiye kadarkilerin en iyisi. İkinci bölüm yer yer biraz ağır tempolu. Sen ne düşünüyorsun Peter?”

Bunlar kesin ibne olmalı, diye düşündü Bäckström. *Kendileri ve diğer herkes bunların beraber olduğu kadınlar konusunda ne derse desin bunlar kesin ibne. Başka kim Våxjö’ya kadar gelir ve sinemaya gider ki?*

Bäckström, Storgatan’daki barda içtiği iki büyük biradan sonra otele döndüğünde cep telefonundan Rogersson’u aradı.

“Nasıl gidiyor?” dedi Bäckström.

“İyi, şayet beni soruyorsan,” dedi Rogersson. “Ama senin minik Egon pek iyi değil. Uzun versiyonu mu istersin, kısa versiyonu mu?” diye sordu.

“Kısa olanı,” dedi Bäckström. *Ne demek istiyor bu*, diye geçirdi içinden.

“O zaman, nalları dikmiş. Artık yüzmüyor,” diye açıkladı Rogersson.

“Ne demek istiyorsun sen?” dedi Bäckström heyecanla. “Ne yaptın peki?”

“Onu tuvalete attım,” dedi Rogersson. “Sen ne yapardın? Otopsiye mi gönderirdin?”

“Ama neden ölmüş?” dedi Bäckström. *Ne de olsa fazlasıyla yemi vardı*, diye geçirdi içinden.

“Belki de depresyona girmişti,” dedi Rogersson pis pis gülerek.

Bäckström, cumartesi akşamını Egon için üzülererek geçirdi. Pazar günü kahvaltı saati boyunca uyudu ve kalan enerjisini geç saatte yediği öğle yemeğine harcadı. Mateminin en zor kısmı hafiflemişti ve o öğleden sonra Carin’le iletişim kurmak için bir hamle daha yaptı ancak yine kadının telesekreterindeki neşeli sesiyle karşılaştı.

Neler oluyor, diye düşündü yanında getirdiği bira kutularından birini daha açarken. *Artık insanlar hiçbir şeyi umursamıyorlar sanki. Hele de basit bir polis memurunu hiç umursamıyorlar*, diye düşündü. Ve bu elindeki son kutuydu.

26.

Fransa ulusal günü olan 14 Temmuz'da pazartesi sabahı erken saatte Ulusal Suç Birimi Başkanı, Văxjö polis müdürünü aradı ve azarladı.

İl polis müdürü sabah erken kalkmış, kahvaltısını yaptıktan sonra güzel yazlık evinin arka tarafında huzurlu, gölgelik bir yer bulmaya çalışmıştı. Rahat bir portatif sandalyeyi taş temellerin yanında açmış, bol buzlu ev yapımı ahududu likörünü sabah gazetelerini huzur ve sessizlik içinde okumak üzere yerleşmişti. Aşağıdaki iskelede karısı, dil balığı gibi yassı bir şekilde uzanmış güneşleniyordu. *Bizim gibi değiller*, diye düşündü polis müdürü şefkatle ve tam o sırada cep telefonu çaldı.

“Ben Nylander,” dedi USBB sert bir tonla. “Katili bulabildiniz mi?”

“Soruşturma hızla ilerliyor,” diye karşılık verdi polis müdürü. “Ancak meslektaşlarımla son konuştuğumda onu henüz bulmamışlardı.”

“Skåne'de otomatik tüfekli bir manyak firari durumda,” dedi USBB. “Tüm birliklerimi onun yakalanması için oraya gönderdim. Herhangi bir uyarı olmaksızın kırmızı alarm konumuna geçtik. Sen ve meslektaşların kışınızı kaldıramadığınız için Văxjö'da ihtiyaç duyulduğunda onları tekrar konuşlandırmam gerekecek.”

“Evet, anlıyorum,” dedi polis müdürü. “Ancak aslında şu anda...”

“Zahmet edip aynı adam olup olamayacağına baktınız mı bari?” diyerek sözünü kesti USBB.

“Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim,” dedi polis müdürü.

“Anlaması o kadar da zor değil,” diye homurdandı Nylander. “Växjö ile Lund arası o kadar da uzak değil ve bildiğim kadarıyla bu inkâr edilemeyecek derecede büyük bir tesadüf.”

“Eminim burada birileri aralarında bir bağlantı olup olmadığını kontrol edecektir,” dedi il polis müdürü. “Ancak dilerseniz...”

“Åström orada mı?” diye sordu USBB aniden.

“Burada mı?” diye sordu polis müdürü. *Bäckström’ü kastediyor olmalı,* diye geçirdi içinden. *Benim yazlığında ne işi olacaktı sanki?* “Hayır, Bäckström burada değil,” diye karşılık verdi. “Ben yazlıktayım. Cep telefonundan konuşuyorum.”

“Yazlıkta mı?” dedi USBB. “Sen şehir dışında mısınız?”

“Evet,” dedi polis müdürü ve başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Nylander telefonu kapattı.

Knutsson ve Thorén belli ki tüm hafta sonunu sinemada geçirmemişti. Sabah toplantısından sonra Bäckström’ün ofisine gelip ona son keşiflerini gösterdiler.

“Senin söylediğin şeyi düşünüyorduk Bäckström. Bir meslektaşımızı arıyor olmamız ihtimalinin göz ardı edilmemesi gerektiği konusunda yani,” dedi Knutsson.

“Evet ya da polis eğitimi alan bir kişi,” dedi Thorén.

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” dedi Bäckström. *Aptal bunlar,* diye geçirdi içinden.

Knutsson ve Thorén’e göre ana fikrin doğruluk payı vardı. Amerikan seri katillerinin arasında, kurbanlarını polis memuruymuş gibi davranarak tuzağa düşürenlerin sayısı oldukça fazlaydı. Bunun modern suç tarihindeki en ünlü örneği de Ted Bundy’ydi.

“Bir kızın güvenini kazanmak istiyorsan kesinlikle en iyi taktik,” dedi Knutsson.

“Yani bir polis memuru olduğunu söylemek,” diye açıklık getirdi Thorén.

“Evet,” dedi Bäckström. “Ama neden gerçekten polis memuru olanlarla başlamıyoruz? Böylece gecenin köründe sahtekâr bir polis memurunun, müstakbel bir polis memurunu ziyaret edip etmediğini merak etmek durumunda kalmayız,” diye ekledi yüzünü ekşiterek.

Lanet olası moronlar, diye geçirdi içinden.

Gerçek polis memurları arasında bile bu şekilde suç işlemiş çok fazla örnek vardı. Geçmişte on bir kişiyi öldürmüş bir Tore Hedin örneği vardı mesela ve her şey kelepçeleri kız arkadaşında kullandığı için görevden uzaklaştırılmasıyla başlamıştı.

“O vakayı muhtemelen hatırlarsın Bäckström. Sen işe başladıktan sonra, 1952’de falan gerçekleşmiş olmalı,” dedi Knutsson masumane bir ifadeyle.

“Onun yerine günümüze, Växjö’ya bakmaya ne dersiniz?” diye karşılık verdi Bäckström terslenerek.

“Bu durumda hâlâ polis memuru olan ve polis memuru adayı toplam on isim var,” dedi Thorén ona bir liste uzatarak.

“Altı tanesi Linda’nın öldürüldüğü gece kulüpte idi,” dedi Knutsson. “Üçü polis memuru, üçü de öğrenci. Bunlardan ikisi bizimle iletişime geçip DNA örneği verdi. Onları soruşturma listesinden çıkardık.”

“İsimlerinin üzeri çizilip yanına da işaret konulmuş olanlar,” diye açıkladı Thorén.

“Onları emin olmak için listeye yazdık,” dedi Knutsson.

“Önemli değil,” dedi Bäckström. “Peki ya diğerleri?” diye sordu. “Onlardan neden örnek alınmadı?”

Knutsson ve Thorén’e göre nedenleri çok net değildi. En muhtemel açıklama, meslektaşları Sandberg hepsiyle görüştüğünde onların saat üçten sonra, saldırgan Linda’nın dairesinde ortaya çıktığı sırada hâlâ kulüpte olduklarının anlaşılmasıydı. Üçüncü öğrenci, kulüpten saat dörtten hemen önce ayrıldığını

söylemişti. Gayet ayık bir şekilde tabii. Yalnızdı ve doğruca evine gitmişti. Öte yandan üç polis memuru, kulüp kapanana kadar orada kalmıştı. Dışarıda ayrılmışlar ve her biri evine yalnız gitmişti. Ayık olup olmadıklarına dair bir bilgi ya da başka bir ayrıntı yoktu ancak o zamana kadar saat beşe yaklaşmıştı.

“Lanet olsun,” dedi Bäckström içtenlikle. “O halde bunların hepsi ibne falan mı?”

“Ne demek istiyorsun Bäckström?” diye sordu Thorén.

“Her neyse, sorgu raporlarında böyle söylüyor,” dedi Knutsson. “Yani böyle söylemişler.”

“Dört polis memuru bir gece kulübünden evlerine yalnız dönüyorlar öyle mi? Kalın kafalı mısınız siz?”

“İçlerinden biri hâlâ eğitim görüyormuş, eve ilk giden olmuş,” diye düzeltti Thorén. “Fakat ne demek istediğini anladım.”

“Evet, bana hiç olmamıştır,” dedi Knutsson. “Ama ne de olsa burası Växjö tabii ki.”

“Evet, öyle,” dedi Bäckström. “Konuyu değiştirelim,” diye devam etti. “Bu listeyi Sandberg’e göstermediniz değil mi?”

Hemen başlarını iki yana sallamalarından göstermemiş olduklarını anladı ve asıl neden muhtemelen listede kalan dört isimdi.

“O halde bu herifler neler yapıyormuş?” diye sordu Bäckström listeye dikkatle bakarak. *Aralarında tanıdığım kimse yok*, diye geçirdi içinden.

Knutsson’a göre biraz karışık bir gruptu. Dört isimden ilki, yakın bir bölgede üniformalı polis memuru olarak çalışıyordu ancak aynı zamanda Växjö’daki polis okulunda pek çok defa atış hocası olarak geçici görevlendirmeye çalışmıştı. Birkaç yıl önce kadın öğrencilerinden biri onu cinsel taciz, mektupla ve telefonla arayarak bilindik tekliflerle suçlamış ve şikâyet etmişti. Şikâyet bir ay sonra geri çekildi ve kız öğrenci dersten ayrıldı. İç denetçiler irtibata geçtiklerinde kız iş birliğini reddetti ve atış hocasına yönelik soruşturma düşürüldü. Ancak hoca hâlâ

okuldaydı ve yakın zaman önce, mayıs ayında Linda ve sınıf arkadaşlarıyla birlikte atış alanındaaydı.

“Adamın hem bir polis memuru hem de bir eğitmen olarak son derece saygın olduğu söyleniyor gerçi,” dedi Knutsson. Bäckström omuz silkti.

İkinci memura yönelik şikâyet daha da eskiye dayanıyordu. Beş yıl önce boşanmak üzere olduğu dönemlerde eski karısı, onun hakkında fiziksel taciz şikâyetinde bulunmuştu. Ancak bu şikâyet de geri çekilmiş ve sonunda da soruşturmadan vazgeçilmişti.

“Ama bu davada adam bir ay kadar görevden uzaklaştırılmış,” dedi Thorén.

“Soruşturma devam ederken. Sonrasında sendikanın da yardımıyla teşkilattan tazminat almış. Bu arada eski karısıyla da boşanmışlar,” diye ekledi Thorén.

“Peki bu aralar ne yapıyor?” dedi Bäckström. *Kadınlar hep aynı,* diye içinden geçirdi.

“Tabii ki işinin başına döndü,” dedi Knutsson şaşırılmış bir şekilde.

“Bir sonraki?” dedi Bäckström. *Bunu duyduğuma sevindim,* dedi içinden.

Üçüncü polis memuru, gençler için futbol, buz hokeyi ve hentbol gibi alanlarda gönüllü spor koçluğu yapıyordu. Gençlik dönemlerinde umut vadeden bir sporcuydu ve profesyonel olarak futbol ve buz hokeyi oynamıştı. Çalıştırdığı takımlardan biri de yaşları on üç ila on beş arasındaki kızlardan oluşan kız futbol takımıydı. Kızlardan birinin annesi, birçok defa kızlarına teşhircilik yaptığı iddiasıyla onu şikâyet etmişti. Hem eğitimden sonra soyunma odasındayken hem de kızlarla ve bazı ebeveynlerle bir haftalık eğitim kampındayken.

Olay büyük bir hikâyeye dönüşmüş ve hatta gazetelerin manşetlerine düşmüştü. Ancak yasal kanıtlar oldukça yetersizdi ve sonunda bu dava da düşmüştü. Onu şikâyet eden kız futbolu

bırakmış ve ailesiyle birlikte başka bir şehre taşınmıştı. Polis memuru, diğer çocukların ebeveynlerinin yoğun desteğine rağmen koçluğu bırakmıştı. Ondan sonra da on sekiz aylık sağlık raporunun ardından tekrar işinin başına dönmüştü. Şimdilerde sadece idari görevler üstlendiği Våxjö Polisi Merkezi'nde çalışmaktaydı.

“Gerçekten üzücü bir hikâyeye benziyor,” dedi Thorén. “Memurun karısı, çocuklarını da alıp onu terk edince kendisini vuracağından endişelenip beylik tabancasını elinden almışlar.”

“Peki ya sonuncusu?” dedi Bäckström. *Demek olay bu şekilde sonuçlandı. Karısı çocukları alıp onu terk etti, diye geçirdi içinden.*

“Durumu en basit olan meslektaşlarımızdan biri diyebilirim,” dedi Knutsson neredeyse memnuniyetle. “Kısaca, iki yıl önce nişanlısı tarafından şikâyet edildi. Kız buradan yirmi kilometre kadar uzakta, Alvesta'da bir kuaför salonunda çalışıyordu ve açıkça söylemek gerekirse adamın hayatındaki tek kız değildi. Meslektaşları ona Azgın Karlsson ya da Azgın Kalle diyorlardı.”

“Bu arada ismi aslında Karl Karlsson,” diye açıkladı Thorén.

“Peki kızı rahatsız eden neymiş?” diye sordu Bäckström. *Anlaşılan iyi bir çocukmuş, diye düşündü.*

“Rapora göre meslektaşımız Karlsson, sevişirlerken onu kelepçeliyormuş ve anlaşılan bunu yaparken üzerine zimmetli kelepçeleri kullanıyormuş,” dedi Knutsson.

“Ah, bu korkunç bir şey,” dedi Bäckström sırtarak. “Kendi kelepçesi yok muymuş?”

Knutsson ve Thorén'e göre ön raporda bu konu çok net değildi, sadece zimmetli kelepçelerinden bahsedilmekteydi. Kuaför, Gothenburg'a taşınmıştı ve burada yeni bir salon açmış, yeni biriyle nişanlanmıştı. Hikâyenin en garip yanıysa memur Karlsson'un altı ay sonra onun peşinden gitmiş ve şu anda Gothenburg'un yakınında, Mölndal Polis Merkezi'nde çalışıyor olmasıydı.

“Gothenburg'dan tanıdığım bir meslektaşla konuştum. Azgın Karlsson'u çok iyi tanıyor. Devriye arabalarında çalışıyor ve hâlâ

Azgın Karlsson veya Azgın Kalle olarak biliniyor. Anlaşılan hâlâ azgın bir boğa.”

“Bu yaz neler yapmış? Yatıp kalkmanın dışında yani?” dedi Bäckström.

“Yaz ortasından beri tatilde,” dedi Thorén.

“DNA örneği alın. Linda’nın tipi değil gibi ama fazla örnekten zarar gelmez. Kulüpteki şu dört heriften de ve diğer üçü... atış hocası, karısını döven herif ve teşhirci. Hepsinden örnek alın. Sandberg’in ne düşündüğü umurumda değil.”

“Bir şey daha,” dedi Bäckström, diğerleri odasından çıkmaya fırsat bulamadan. “Şu şişko Polonyalıdan da örnek alalım mutlaka.”

“Lewin onunla uğraşüyor,” dedi Thorén. “Savcıya gitmeyi düşünüyor.”

Lewin, diye düşündü Bäckström. Küçük Svanström onu canlandırmış olmalı.

Ulusal Suç Birimi Başkanıyla yaptığı sevimsiz konuşmadan sonra bölge polis müdürü, uzun bir süre derin düşüncelere dalmıştı. *Nylander dengesini tamamen yitirmiş gibiydi*, diye düşündü. Konuya bir hayli kafa yorduktan sonra karısına bakmak için iskeleyle indi.

“Güneşin altında uyuyup kalmayacaksın, değil mi sevgilim?” dedi nazikçe.

Zavallı şey, ne kadar da yorgun görünüyor, diye geçirdi içinden.

Sonra, Skâne’deki trajedi ve Văxjö’daki dehşet verici cinayet davası arasındaki potansiyel bağlantı hakkında bilgi almak için meslektaş Olsson’u aradı. Olsson, kendisinin tam da onu arayıp Skâne’deki meslektaşlarıyla iletişime geçip onlardan durumu incelemelerini istediğini söylemek üzere olduğunu anlattı. Günün ilerleyen saatlerinde onlardan haber almayı bekliyordu.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi polis müdürü. *Kaya gibi herif şu Olsson*, diye geçirdi içinden telefonu kapatırken.

Smålandlı olmasına rağmen Gotland Adası'nın en sağlam kayalarından birisi. Rüzgâr nereden eserse essin dimdik durur yerinde, diye düşündü şairane hislerle.

Bäckström, her ne kadar artık görmekten bıkmaya başlamış olsa da memur Sandberg'i yanına çağırdı.

"Otur lütfen," dedi Bäckström başıyla boş sandalyeyi işaret ederek. "Gece kulübündeki polis memurlarından ve polis okulu öğrencisinden DNA örnekleri istiyorum."

Sandberg'in bu konuda itirazları vardı doğal olarak. *Bütün kadınlar aynı,* diye düşündü Bäckström. *Biraz daha yakından bakınca bu da biraz sarkmış görünüyor. Birden fazla bölgesinden hem de,* diye geçirdi içinden.

"Ama saat üç buçuğa kadar hiçbiri kulüpten ayrılmamıştı," dedi Sandberg. "Sorgu raporlarımı okuduysan görmüşsündür. Ayrıca ben de oradaydım ve akşam boyunca hepsiyle konuştum. Hem de birkaç kez. Saat dörtte ben oradan ayrılırken memurların üçü de hâlâ oradaydı ve öğrenci olan da daha yeni ayrılmıştı. Gitmeden önce gelip vedalaştı."

"Evet, tabii ki," dedi Bäckström başıyla onaylayarak. "Ancak bunun konuyla bir alakası olduğunu sanmıyorum."

"Sabah toplantısında konuşulanlara bakılırsa sen de Enoksson da saldırganın Linda'nın evine saat üçte gittiğine inanıyorsunuz," dedi Sandberg.

"Ama bunu tam olarak bilmiyoruz," dedi Bäckström. "Saygıdeğer adli tıp memurumuzun tek söyleyebildiği, kızın saat üçle yedi arasında ölmüş olabileceği."

"Ama şayet adam saat beşte, gazete geldiğinde kaçtıysa?" dedi Sandberg üsteleyerek. "Tüm yaptıklarını düşünürsek, hepsine nasıl vakit bulabildi?"

"Bunu da bilmiyoruz," dedi Bäckström. "Böyle olduğuna inanıyoruz. Hepsinden örnek alınsın mutlaka. Tabii ki gönüllü olarak ve en kısa zamanda."

“Anlıyorum Bäckström,” dedi Sandberg surat asarak.

“Güzel,” dedi Bäckström. “O halde DNA örneği almamız gereken üç erkek daha var.” *Şu azgın herifle Gothenburg'daki meslektaşlarımız ilgilenebilir,* diye düşündü.

“Kimler?” dedi Sandberg, ona dikkatle bakarak.

“Andersson, Hellström ve Claesson,” dedi Bäckström. “Bu isimler sana tanıdık geldi mi?”

“Korkarım bazı problemlerle karşılaşabiliriz,” dedi Sandberg. “Claesson'u bu vakaya karıştırdığın takdirde onun intihar etmesi riskiyle karşı karşıya olduğumuzun farkındasıdır umarım.”

“İşte bu yüzden bir an önce ona masum olduğunu kanıtlama şansı vermemiz mükemmel bir fikir,” dedi Bäckström. “Böylece koridorlarda arkasından yapılacak konuşmaları duymak zorunda kalmayacak.”

Yeşil salata, balık ve güneşte kurutulmuş domatesle bir şişe maden suyundan oluşan hafif bir öğle yemeğinden sonra bölge polis müdürü düşünmeyi bırakmış ve güvenlik polisinin yasal koruma grubunda çalışan eski bir tanıdığını aramıştı.

“Açıklaması güç bir konu,” diye başladı söze. On dakika sonra tüm hikâyeyi anlatmıştı. “Tamamen dengesini kaybetmiş gibi görünüyor,” diye tamamladı sözlerini.

Arkadaşı, kendisiyle iletişime geçmekle iyi bir iş yaptığını söyledi. Sonuçta profesyonel olarak haklı bir gerekçeye dayanıyordu ve yasal koruma açısından da önemliydi.

“Az önce bana anlattıklarını birkaç satır yazıyla aktarman en iyisi olur,” dedi polis müdürünün tanıdığı. “Yazdığın her şey elbette tamamen gizli kalacaktır. Bu yüzden endişelenmene hiç gerek yok.”

“Yazmasam daha iyi,” dedi polis müdürü. Hissettiği terdirginlik, sesine yansımıştı. “Bu konuşmanın yeterli olacağını düşünmüştüm ve birbirimizi tanıdığımız için bu konuda seni aramayı tercih ettim.”

“Bunun için minnettarım,” dedi arkadaşı neredeyse neşeli sayılabilecek bir sesle. “Neyse, boş ver. Bu gayriresmî görüşme yeterlidir.”

“Pekâlâ,” dedi polis müdürü, “şayet işler karışırsa, doğal olarak söylediğim her şeyin arkasında olacağım.”

“Elbette, elbette, başka türlü aklıma bile gelmez,” dedi arkadaşı çok daha keyifli bir tonla.

Görüşme sona erdikten sonra il polis müdürü, karısının güneşin altında uyuyup kalmış olmadığından emin olmak için tekrar iskeleye indi. Uyumamış ancak arkasını dönmüştü.

Diğer yandan telefonda konuştuğu arkadaşı, telefonuna bağlı kayıt cihazını kapatmıştı. Konuşmalarının kaydını içeren hafıza kartını çıkardı ve sekreterine vererek onaylı bir yazılı çıktısını almasını istedi.

27.

Ertesi gün Linda'nın komşusu, kütüphaneci Marian Gross'tan nihayet DNA örneği alabilmişlerdi. Aslında soruşturma ekibindeki hiç kimse saldırganın o olabileceğini düşünmüyordu ancak bu bir prensip meselesiydi. Hiç kimsenin, özellikle de Gross gibi birisinin olay çıkararak bir şeylerden kendini kurtarmasına izin verilemezdi. Dedektif Başkomiser Jan Lewin, devam eden soruşturmayla ilgilenen kadın savcıyla konuşmuştu. Ona eski davanın hâlâ geçerliliğini sürdüren yasal boşluklardan bahsetmişti ve kadını ikna etmek hiç de zor olmamıştı. Aksine kadın, meselenin şimdiye kadar hallolmamış olmasına şaşırıldığını belirtmişti. Şimdi geriye sadece gidip Gross'u almak kalmıştı. Şayet gönüllü olarak örnek vermeyi reddederse zorla alacaklardı.

Görev, von Essen ve Adolfsson'a verildi ve alışıl gelmiş ön hazırlık tekmesinin ardından Gross kapıyı kendi rızasıyla açtı, ayakkabılarını giydi ve onlarla birlikte polis merkezine gitti. Son seferinde olduğu gibi yine oradayken tek kelime bile etmemişti.

"Pekâlâ Gross," dedi Lewin ona nezaketle bakarak. "Savcı senden DNA örneği almamız gerektiğine karar verdi. Bildiğim kadarıyla bunu iki şekilde yapabiliriz. Ya sen kendi ağzına pamuklu çubuğu sokup yanağının içine sürtersin ya da meslektaşlarım prosedürü işleme koyarken koluna bir iğne batıracak doktoru çağırırız."

Gross hiçbir şey söylemedi. Surat asarak onlara baktı.

“Sessizliğini doktoru çağırمام gerekeceği şeklinde yorumluyorum,” dedi Lewin. Hâlâ sevecen bir tonla konuşuyordu.

“Peki. Çocuklar, doktorun gelmesini beklerken Doktor Gross’u aşağıdaki hücrelerden birine indirin.”

“Kendim vermeyi tercih ederim,” diye bağırdı Gross, Lewin’in masasındaki içinde pamuklu çubukların olduğu deney tüpüne uzanırken. Gross işlem bittiğinde Lewin’in onu eve bırakmaları yönündeki teklifini reddetti ve hızlıca polis merkezinden ayrıldı.

Birkaç saat sonra bir kurye aracılığıyla kadın savcıya, Başkomiser Olsson’a, Dedektif Başkomiser Jan Lewin’e, Dedektif Polis Vekili von Essen’e ve polis memuru Adolffson’a yönelik adli görevi suistimal şikâyeti dilekçesi gönderdi. Danışma görevlisi, polis şikâyetleri ofisine gönderilmek üzere dilekçeyi dâhili postaya verdi. Gross’un, Växjö Polisi Merkezi’ni ziyaretinden sonra her şey normale döndü.

Genel olarak bakıldığında DNA örneklerinin toplanması işi beklendiğinden çok daha iyi gidiyordu. Soruşturma ekibinin istatistikle ilgilenen genç üyelerinden biri, ilan panosuna gelişmeleri takip edebilecekleri büyükçe bir çizelge asmıştı. Växjö ve civarındaki kişilerden alınan toplam örnek sayısı şimdiden yüzün üzerindeydi. Bunların yarısı Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı tarafından incelenmiş ve incelenenlerin tümü soruşturmadan çıkarılmıştı. Gross dışında hiçbirisi ciddi bir direnç göstermemişti. Hatta birkaç mahalle serserisi, gönüllü olarak örnek vermek için polisle irtibata geçmişti.

Adli tıp açısından tek sorun kendi meslektaşlarıydı.

Gece kulübünde bulunan üç kişi, başlangıçta örnek vermeyi reddetmişti. Bireysel görüşmelerin ardından ikisi örnek vermek üzere sıraya girmiş, üçüncüsü sendika temsilcisini devreye sokmuştu ve örnek vermeyi hâlâ reddediyordu. Eğer doğru söylüyorsa Bäckström ve onun Ulusal Suç Birimi’ndeki meslektaşlarını adli kamu denetçisine şikâyet etmeyi düşünüyordu. Sırf onları biraz temel hukuk öğrenmeye zorlamak için bile olsa yapacaktı bunu.

Polis okulu öğrencisi çok daha net bir tavır almıştı. Hem evinden hem cep telefonundan defalarca aranmasına rağmen ona ulaşmayı başaramamışlardı. Çok sayıda mesaj bırakmışlar, ancak henüz bu mesajların veya aramaların hiçbirine geri dönüş yapmamıştı.

Olsson, Bäckström'ün daha önceki eylemleri nedeniyle DNA örneği istediği üç polis memuru konusunda endişeliydi. Kendi kişisel görüşüne göre karısını döven veya öğrencisini garip taleplerle taciz eden atış eğitmeniyle ilgili bir sorunu yoktu. Bäckström'le konuşmaları gizli kaldığı sürece elbette. "Aramızda kalsın, her ikisinin de görevden alınmasına memnun olurum," diye açıkladı ona Olsson.

Bunun aramızda kalmasının ne anlamı var ki, diye düşündü Bäckström sadece başını sallamakla yetinerek.

Ancak eski spor koçu tamamen farklı bir konuydu. Bunun nedeni Olsson'un onu şahsen tanımasıydı ve Olsson ona kefil olmaya hazırdı. Adam masumdu ve bir adli hatanın kurbanı olmuştu.

"Onun ölümü yüzünden vicdan azabını çekmek istemiyorum," diye açıkladı Olsson. "Hâlâ ağır depresyonda, eminim anlayabilirsin."

"Elbette, kim depresyonda değil ki?" dedi Bäckström. "Ancak cinsel taciz konusunda yalan söylemenin gençler arasında oldukça yaygın olduğunu sanıyordum."

Olsson buna kesinlikle katılıyordu. Bu kesinlikle doğrudu ancak bu davada olayın arkasında kızın ebeveynleri var gibi görünüyordu. Meslektaş ve dostunun masum olmasına rağmen suçlanmış olduğu gerçeği –kızın her şeyi uyduruyor olduğu düşünülmürse– bu kuralın bir istisnasıydı.

"Umarım bunu anlarsın Bäckström," dedi Olsson.

"Tabii ki," dedi Bäckström. "Yakalayacağımız saldırganın hepimizi memnun edeceğini umut ediyoruz. Başka bir şey var mıydı?" *Acaba senden de örnek almalı mıyız,* diye geçirdi içinden.

Olsson'un aklında başka bir şey daha vardı aslında. Dalby'deki manyak. Ulusal Acil Müdahale Ekibi'nin bölgeyi güvenlik çemberine almış olmasına ve sistematik olarak santim santim araştırmasına rağmen herif hâlâ firariydi.

"Bizim adam olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Olsson, Bäckström'e umutla bakarak.

"Gördüğüm kadarıyla aynı fikir sevgili gazetelerimizin de aklına gelmiş," dedi Bäckström. "İçeriden bir yetkili aracılığıyla. Eğer merak ettiğin buysa konuştukları kişi ben değilim."

"Tabii ki sen değilsin Bäckström," dedi Olsson. "Ancak bu hipotez hakkındaki fikrinin ne olduğunu sormak istemiştım."

"Bu binadan, yetkili pozisyonndaki kişinin de basındaki dostları kadar aptal olduğunu düşünüyorum," dedi Bäckström.

O akşam Carin onu arayıp neden kendisini hiç aramadığını sordu. Hafta sonu için yaşlı annesini ziyarete gitmişti fakat Bäckström en azından telefonuna mesaj bırakabilirdi.

"Son zamanlarda işler biraz yoğun," dedi Bäckström kaçamak olarak. *Lanet olsun. "Yaşlı annesini ziyaret" derken ne demek istiyor,* diye geçirdi içinden.

"Bana söyleyebileceğin bir şey var mı?" diye sordu. Ses tonu her seferinde bu soruyu sorduğunda olduğu gibiydi.

"Şey," dedi Bäckström, "daha çok kişisel bir mesele. Evcil hayvanım öldü. Bu cinayet davasıyla ilgilenirken bir arkadaşımndan onunla ilgilenmesini istemiştım ancak işler pek iyi gitmedi."

"Ah, çok üzıldüm," dedi Carin. Sesi gerçekten de üzgün geliyordu. "Köpek miydi kedi mi?"

Ne zannediyor beni, diye düşündü Bäckström. *Sadece yaşlı kadınların ve ibnelerin kedisi olur.*

"Bir köpekti," diye yalan söyledi Bäckström. "Çok tatlıydı, hareketliydi. İsmi Egon'du."

"Çok üzücü," dedi Carin. Sesinin tonuna bakılırsa hem hayvanları çok seven hem de çok anlayışlı bir insandı. "Küçük

bir köpek. İsmi de ne şirinmiş. Ne kadar üzgün olduğunu tahmin edebiliyorum. Konuşabilecek misin? Yani nasıl öldüğüyle ilgili?”

“Boğuldu,” dedi Bäckström. “Müsaade edersen...”

“Anlıyorum, bu konuda konuşamıyorsun,” dedi Carin.

“Yarın konuşalım mı?” dedi Bäckström. “Bir şeyler yemek istersen ara beni.” *Çılgın kadınlar*, diye geçirdi içinden.

Bäckström, küçük Egon’u öldürmüş olduğunu ortaya koyan deliller olduğu için Rogersson’dan uzak duruyordu ancak o, Bäckström’ün kendisinden uzak durmaya çalıştığının farkında değil gibiydi. Her zamanki Rogersson’du. *Bunlar, gerçek psikopatlar böyledir işte*, diye düşündü Bäckström. *Kendilerinden başka kimseyi düşünmezler*. Öte yandan Rogersson, biraz değişik tipte bir katildi. Az önce Bäckström’ün kapısını çalmıştı. Her zamanki Rogersson’a göre fazla nazik bir şekilde çalmıştı kapıyı. *Muhtemelen vicdan azabındandır*, diye geçirdi içinden Bäckström. Gönlünü almak için de bir kasa soğuk bira ve neredeyse dolu bir şişe viski getirmişti.

“Demek burada oturup surat asıyorsun,” dedi Rogersson. Bäckström kin tutacak türden bir adam olmadığından yavaş yavaş ve her zaman olduğu gibi ilişkilerini normale döndürmeyi ve aralarında her zaman olan samimiyeti yeniden canlandırmayı başarmışlardı.

“Egon’un şerefine,” dedi Rogersson.

“Şerefe dostum,” dedi Bäckström. “Egon’a,” dedi ciddi bir ses tonuyla. Sonra da ayağa kalktı ve kadehini kaldırdı.

Rogersson’la birlikte Egon’un yasını tuttukları gecenin sabahında Bäckström, nihayet tanıma uyan bir şüpheli bulur gibi oldu. *Neredeyse insanın inançlı olası geliyor*, diye düşündü içi kıpırdayarak.

28.

Sabah toplantısından önce Thorén, Gothenburg'daki meslektaşını aramış ve polis memuru Azgın Karlsson'dan DNA örneği alma konusunda yardımını istemişti. Arkadaşı, elinden geleni yapacağına ve sonrasında da ona haber vereceğine söz vermişti. Sonra Azgın Karlsson'u cep telefonundan aramış ve ona hemen ulaşmıştı.

Sabahın erken bir saati olmasına rağmen Azgın Karlsson, Marstrand'da bir kafede oturmuş, kızlara bakıyordu. Thorén'in arkadaşı, konuşacağı konu ne olursa olsun, her zaman için konuşmaya dikkatli başlamak gerektiğine inandığından ona yazın nasıl geçtiğini sormuştu. "Harika," demişti Azgın Karlsson. Tatilini batı sahil şeridi boyunca seyahat ederek geçirmişti. Kuzeyde Strömstad'dan başlamış ve Lysekil, Smögen ve adını unuttuğu birkaç küçük yerle devam etmişti. Şimdi de Gothenburg'un birkaç kilometre kuzeyindeki Marstrand'da, denizin kenarında oturuyordu.

"İnanılmaz," dedi Azgın Karlsson mutlulukla. "Buradaki kız bolluğuna inanamazsın. Bitmek bilmiyorlar. Hava desen... gün ışığından sonuna kadar yararlanıyorsun!"

Azgın Karlsson'un gönüllü DNA örneği verme konusunda bir problemi yoktu. İsveç ve başka yerlerde çeşitli babalık meseleleri nedeniyle defalarca vermişti ve hiçbir seferinde de sorun yaşamamıştı. "Harika," dedi Azgın Karlsson çok daha sevinçli

bir ses tonuyla. “Daha önce hiç yakalanmadım. Anlaşılan bu saçmalığa karşı bağışıklık geliştirmişim.”

Zamandan kazanmak için Azgın Karlsson’un –sıkışık programında bir boşluk yakalar yakalamaz– Marstrand’daki yerel polis merkezini ziyaret ederek örneği orada vermesini kararlaştırmışlardı. Telefonu kapatırken, *ne anlamı olacaksa*, diye düşündü Thorén’in arkadaşı.

Patrik Adolfsson ve Gustaf von Essen sabah toplantısına katılmamışlardı çünkü ekibin DNA örneği uzmanları olarak atanmışlardı ve güne oldukça başarılı bir şekilde başlamışlardı. İlk önce Adolfsson’un eskiden beri tanıdığı, hatta aynı av partisinin üyesi olan atış hocasına ulaşmayı başarmışlardı. İki polis memuru, bu başarılarından cesaret alarak gece kulübünde olan ve iş birliği yapmayı reddeden polis memurunu aramaya gitmişlerdi. Adam evinde oturmuş, adli kamu denetçisine yazdığı şikâyet metninin üzerinde çalışıyordu ancak Adolfsson ve von Essen onu ikna ettikten sonra doğru kararı vermişti.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Adolffson. *Ne de olsa patron hâlâ Gustaf*, diye geçirdi içinden.

“Şimdi, telefonunu açmayan polis okulu öğrencisiyle ilgileneceğiz,” dedi von Essen. “Böylece Linda’yla birlikte kulüpte olan herkesi halletmiş olacağız,” diye açıkladı.

Sabah toplantısında ilk önce davanın hâlihazırdaki durumunu, ardından da çoğunlukla DNA örneklerini konuşmuşlardı. İlk kez herkes aynı fikirde gibiydi. Başka bir şekilde yakalayamazlarsa bile saldırgan er ya da geç DNA ağı sayesinde yakalanacaktı. Bu konuda şüphesini dile getiren tek kişi Lewin olmuştu.

Alınan örnek sayısını gösteren ilan panosunu başıyla işaret ederken, “Bu tür durumların riskleri vardır,” dedi düşünceli bir şekilde.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Olsson.

“Soruşturmanın kontrolünün kaybedilmesi riski var,” dedi Lewin. “Daha önce olmuştu ve muhtemelen yine olacak. Elimizde saldırganın DNA’sı olduğu halde onu hâlâ bulamadık. Size bununla ilgili hemen aklıma gelen yarım düzine örnek verebilirim.”

Kendi adına konuş kahrolası komplo teorisyeni, diye düşündü Bäckström. Gerekli olursa dünyadaki herkesten kendisi memnuniyetle DNA örneği alabilirdi.

“Ne düşünüyorsun Bäckström?” dedi Olsson ona dönerek.

“Bunu daha önce de duydum,” dedi Bäckström sert bir ifadeyle. “İlginçtir, aynı kişiden üstelik,” diye ekledi ve etrafındakilerin çoğu tebessüm etti. “Olay tamamen davayla ilgisi olmayanları elemekle ilgili,” dedi. “Mümkün olduğunca çabuk. Ve bana sorarsanız soruşturmayı kontrol altında tutmanın bundan daha iyi bir yolu olamaz.” *Sen kendi işine bak, gerisini ben hallederim,* diye düşündü Lewin’e ters ters bakarak.

Masanın etrafındaki herkes başıyla onu onayladı ve Lewin de omuz silkmekle yetindi. Sonra konuyu değiştirdiler ve Linda’nın babasının ilan etmek istediği ödül hakkında konuştular.

“Beni ve bölge polis müdürünü aradı,” dedi Olsson bir nedenle vücudunu esneterek. “Fakat bunun yanlış bir mesaj vermesinden endişeliyim yani böylesine erken bir aşamada... Çünkü daha iki hafta bile geçmedi, bir ödül koymak için biraz...”

Ne saçmalık, diye düşündü Bäckström. Günün yarısını burada oturarak geçirmek istemiyorsa bu konuda hemen bir şey yapmalıydı.

“Şöyle bir şey,” dedi Bäckström. “Şayet kızın tanıdığı biriye onu nasılsa yakalayacağız. Saldırgan, para için olayı bize ihbar etmeyi düşünecek bir tanıdığına anlatmış olsa da olmasa da fark etmez. Şayet bazılarının düşündüğü kadar delirmişse muhtemelen olayı anlatabilecek kimsesi yoktur ve bu yüzden de ödülün bize bir kazanç sağlaması mümkün değil. Sıradan bir keşse, o

halde de şimdiye kadar bütün arkadaşları öğrenmiştir ve bu, işleri hızlandırır. Her neyse, er ya da geç nasılsa öğreneceğiz.”

“Bundan ödül durumunun soruşturmaya etkin bir şekilde zarar vereceğini düşünmediğin sonucunu mu çıkarmalıyım?” dedi Olsson dikkatli bir şekilde.

“Ne kadar bir paradan bahsediyoruz?” diye sordu Bäckström. *İstediğin sonucu çıkar ibne herif*, diye geçirdi içinden.

“Babası bir milyon kron önermiş, başlangıç olarak,” dedi Olsson ve odaya bir sessizlik çöktü.

“Ne?” dedi Bäckström. *Kızın babası çıldırmış olmalı. Onun yerine parayı bana versin*, dedi içinden.

“Bu şehirde kafayı bulmak kaç patlıyor?” dedi Rogersson aniden. Başıyla Văxjö uyuşturucu timinde çalışan memurlardan birine işaret etti.

“Ne istediğine bağlı,” dedi uyuşturucu polisi. “Sanırım büyük şehirlerdeki gibi. Eroin istersen beş yüz ya da daha fazla. Birkaç yüz kron karşılığında amfetamin alabilirsin. Kopenhag’a seyahat edecek olursan sudan ucuza esrar bulabilirsin.”

“Tanrı aşkına, böyle birisi bir milyonla neler yapmak ister acaba?” dedi Bäckström. “Bize yığınla çılgın hikâyeler satmaya çalışacak yığınla çılgın keş akınına uğrayacağız,” dedi ayağa kalkarken. “Neyse, başka bir şey yoksa birkaç iş halledelim derim.”

Öğle yemeğinden sonra Bäckström kendisini odasına kapatmış ve sakince düşünebilmek için kırmızı ışığı yakmıştı. *Buraya bir yatak koydurmalıyım*, diye düşündü. Masasının üstüne uzanmayı yıllar önce bırakmıştı ve odasında da doğru düzgün bir yastığı yoktu. *Belki de burada bir yerlere yerleşmeliyim*, diye düşündü ancak tüm bu cesaretlendirici düşünceler, kapısının hafifçe tıklatılmasıyla bölündü.

“Gir,” dedi Bäckström gürleyerek. *Gel de seni parçalayayım seni renk körü herif*, diye geçirdi içinden.

“Renk körü değilim,” dedi Adolfsson mahcubiyetle. “Ya da buradaki diğer meslektaşım,” dedi başıyla hemen arkasında duran von Essen’i işaret ederek. “Ama seninle konuşmak istediğimiz bir şey var. İlginî çekebilir hatta.”

Bu çocuğun geleceği parlak, diye düşündü Bäckström sevecen bir şekilde odadaki tek boş sandalyeyi işaret ederek.

“Otur dostum,” dedi. “Koridordan bir sandalye daha getir,” dedi von Essen’e. *Tabii yerde oturmak istemiyorsan seni aşağılık piş,* diye geçirdi içinden.

“Evet, neymiş bakalım?” dedi Adolfsson’a teşvik edici bir ifadeyle.

“Aklımıza takılan bir şey var,” dedi Adolfsson. “Sabah toplantısında Enoksson’un, Adli Tıp Laboratuvarı’ndaki kadının kendisine söylediğinden bahsettiği konu. Hani saldırganımızın standart kuzeyli DNA’sına sahip olmadığı bilgisi. Aslında aradığımız kişinin bir zenci olduğu.”

“Adolf’un düşüncesi sıklıkla bu yöne kayıyor,” dedi von Essen alçak sesle tırnaklarını inceliyormuş gibi görünürken.

“Dinliyorum,” dedi Bäckström, von Essen’e şeytani bir şekilde bakarak. *Sen susabilirsin,* diye geçirdi içinden.

“Kızın polis okulundaki bir meslektaşı. Adı Erik Roland Löfgren. Linda’nın öldürüldüğü gece onunla aynı kulüpte olup henüz örnek alamadığımız arkadaşı.”

“Erik Roland Löfgren?” dedi Bäckström tereddütle başını sallayarak. “Kulağa çok egzotik geliyor.”

“Çoğunlukla şehirde kalıyor galiba. Örnek almak için genç adama ev adresinden ulaşmaya çalıştık ancak maalesef orada değildi,” dedi von Essen. Bäckström’ün düşmanca bakışlarını fark etmemiş gibiydi.

“Tamam, sen sus von Essen,” dedi Bäckström en kibar sesiyle. “Devam et,” dedi başıyla Adolfsson’a işaret ederek.

“Aslında durum, görüldüğünden daha iyi,” dedi Adolfsson, Bäckström’e bir fotoğraf uzatırken. “Bu, polis okulu kimliğindeki

fotoğrafı. Yani durumumuz o kadar da kötü değil,” diye ekledi kendisinden gayet memnun bir şekilde.

Gece kadar kara, diye düşündü Bäckström fotoğrafa bakarken. Ve tam bu anda o eski, tanıdık karıncalanma hissi geri geldi.

“Pekâlâ, onun hakkında ne biliyoruz?” diye sordu koltuğunda geriye yaslanarak.

Polis okulunda Linda’yla aynı sınıftaydı. Yirmi beş yaşındaydı. Altı yaşındayken Fransız Batı Afrikası’ndan evlat edinilmişti, İsveçli anne babası ve kardeşleri olmuştu.

“Üvey babası, Kalmar Hastanesi’nde kıdemli uzman; annesi de Kalmar’da bir lisenin müdürü. Açıkça söylemek gerekirse düzgün bir çocuk. Dağ başında yetişmiş ezik şerefsiz tiplerden değil,” dedi Adolfsson. Kendisi bölgedeki en büyük çiftçilerden birinin oğluydu ve Älmhult dışındaki aile çiftliğinde büyümüşü.

“Başka ne biliyoruz?” diye sordu Bäckström. Afrika’nın ücra bir köşesinden geldiğinde altı yaşındaydı ve muhtemelen orada öğrendiklerini sadece Brundin gibi birisi anlayabilirdi. *Bu iş giderek daha da güzelleşiyor,* diye geçirdi içinden.

“Okulda notları gayet iyiymiş. Olağanüstü değil ancak onun gibi birini polis okuluna sokacak kadar iyi,” dedi Adolfsson. “Ne demek istediğimi anlarsın patron,” diye ekledi nedense.

“Peki ilgi alanları neler?” diye sordu Bäckström, orada oturmuş tavanı seyretmekte olan van Essen’e uyarıcı bir bakış attı.

“Kadınlara karşı zaafı var ve harika bir futbolcu,” dedi Adolfsson.

“Okul takımında oynuyor,” diye ekledi von Essen. “Takımın en iyi oyuncusuymuş. İsmi Erik Roland Löfgren. O, Roland ismini kullanmayı tercih ediyor ancak herkes ona Ronaldo diye sesleniyor. Lakabı bu. Sanırım Brezilyalı futbolcudan esinlenmişler,” diye açıkladı. Futboldansa kültürel aktiviteleri tercih ediyormuş gibi konuşmuştu.

“Herkes ona Ronaldo diyor,” dedi Bäckström yavaşça. Ajan-dadaki not aklına geldiği için karıncalanma hissi aniden tüm odayı kaplamıştı sanki.

“Tamam, şöyle yapıyoruz arkadaşlar,” dedi Bäckström. Söz-lerini vurgulamak için masasının üzerine doğru eğildi ve sırayla her ikisinin de gözlerinin içine baktı.

“Bir,” dedi tombul işaret parmağını kaldırarak, “bu ko-nuda benden başka kimseye tek kelime etmek yok. Bu binada kahrolası elek gibi sızıntı var,” diye açıkladı. “İki, bu herif ve Linda arasındaki bağlantıyla ilgili bulabileceğiniz her şeyi bul-manızı istiyorum. Hiç kimse ne yaptığınızı anlamamalı. Üç, onu ürkütecek hiçbir şey yapmayın. Rahat bırakın. Takip etmeye çalışmayın çünkü nasıl olsa onu bulacağız,” dedi. *Zamanı gelince*, diye geçirdi içinden.

“Anlaşıldı patron,” dedi Adolfsson.

“Tabii ki,” dedi von Essen.

Adolfsson ve von Essen odadan çıkar çıkmaz Bäckström, Knutsson ve Thorén’i yanına çağırdı. Onlara durumu açıkladı ve nasıl ilerleyeceklerini anlattı.

“Benim için sorun yok,” dedi Knutsson.

“Attığımız her adımı gazetelerde okumak zorunda olmamak iyi olacak,” dedi Thorén arkadaşını onaylayarak.

“Tamam, hadi başlayalım,” dedi Bäckström. *Nihayet ilerleme kaydediyoruz*, diye geçirdi içinden.

“Çoktan kaçıp gitmiş olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?” dedi Knutsson. “Yani katil oysa şayet.”

“Evde bulunamadığını ve cep telefonunu açmadığını düşü-nünce,” diye açıkladı Thorén, “onu davadan elememiz mümkün değil.”

“Ve bu yüzden de onun arama kayıtlarından başlamamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi Bäckström. *Lanet olası ahmaklar*, diye geçirdi içinden.

Odasında yalnız kalır kalmaz ayaklarını masasının üzerine uzatırken, *iyi bir patron görevlendirme yapabilmelidir*, diye düşündü Bäckström. *Ve karar da alabilmelidir*. Telefonu için doğru otomatik mesajı seçmek, otel odasına gidip soğuk bir bira içmek ve birkaç saatini uykuyla geçirmek gibi. Acil bir durum olursa veya işler karışırsa sadık yardımcıları onu arayacaklardı. Ne de olsa o, onların patronuydu.

29.

Çarşamba sabahki toplantıdan sonra Bäckström, davayı sakinlik ve huzur içinde düşünebilmek adına mutlu ve rahatlamış olarak ofisine döndü. Her şey oldukça umut vadeditici görünüyordu. Växjö ve civar bölgesinde DNA örneği toplama işi beklenenden daha iyi ilerliyordu. Örnek vermek için üç yüzden fazla erkek gönüllü olmuştu ve yaklaşık olarak yarısı soruşturmadan elenmişti bile. Linda'nın sınıf arkadaşı Erik "Ronaldo" Löfgren hakkındaki soruşturma da yolunda gitmişti. Adolfsson, Bäckström'ü arayıp von Essen'le birlikte bolca bilgi topladıklarını ve gün içerisinde kendisine ellerindekileri ileteceklerini söylemişti. Hans ve Fritz bile biraz ilerleme kaydetmiş gibi görünüyordu.

"Sanırım şu futbol maçı işini çözdük," dedi Knutsson.

"Bu binadan biriyle yapmadınız bunu umarım," dedi Bäckström.

"Kesinlikle hayır," dedi Thorén neredeyse şoke olmuş gibi bir ifadeyle.

"Bu aptalca olurdu. Kendi uzmanlarımızdan biriyle kontrol ettik," diye açıkladı Knutsson. "Her ikimizin de bildiği ve tanıdığı bir elemanla."

Ulusal Suçlar Birimi'nin istihbarat bölümü memuruna göre yirmi sekiz yaşındaki yaşayan efsane Ronaldo 17 Mayıs tarihinde, Real Madrid'deki takım arkadaşlarıyla birlikte ezeli rakipleri FC Barcelona'ya karşı oynadığı La Liga maçında kendisini kanıtlamıştı. Ancak üç gol atmamıştı. Bir gol atmış, bir diğer gol için de asist yapmıştı ve maçın ardından daha önce pek çok kez

olduğu gibi uluslararası televizyon izleyicileri tarafından maçın yıldızı seçilmişti.

“Ama asıl olay bu değil,” dedi Knutsson.

“Burada olayın onunla bir ilgisi olduğunu düşünenler tamamen yanılıyor,” diye açıkladı Thorén.

“Peki olay nedir?” diye sordu Bäckström.

İfadenin analizini yapan istihbarat bölümü analistine göre “Büyülü isim?” sözünün en muhtemel anlamı, mesajı yazan kişinin bir soru sormuş olduğu ve bu sorunun da retorik olarak algılanması gerektiği idi.

“Günlük dilde ne anlama geliyor bu?” diye sordu Bäckström.

“Cevabın bariz olduğu bir durumda sorulan bir soru,” diye açıkladı Knutsson.

“Örneğin, şu eski klasiği bilirsin, Bäckström,” dedi Thorén.

“Hani Papa’yla ilgili olan. Papa sivri uçlu şapka giyer mi?”

“Anladım,” dedi Bäckström. *Ya da Hans ve Fritz ahmak mı,* diye geçirdi içinden.

Retorik soru sadece tüm dünyanın ya da en azından dünyanın futbolla ilgilenen kısmının “Ronaldo” olarak bildiği kişiye işaret etmiyor, aynı isimdeki herkesi kapsıyordu.

“Bu da ne demek?” dedi Bäckström ellerini havaya savurarak. *Bu akademisyen piçler tüm teşkilatın sonunu getirecek,* diye düşündü.

“İsmi Ronaldo olan birden fazla kişi var,” diye açıkladı Knutsson. “Maçın yıldızı, futbol oyuncusu Ronaldo ve bir de benzer türde bir şeyleri başarmış ve muhtemelen söz konusu maçla bir tür bağlantısı olan Ronaldo.”

“Tamam, şimdi anladım,” dedi Bäckström. “Bunu neden daha önce söylemediniz? Linda, oturmuş televizyonda herkesin favorisi Ronaldo’nun oynadığı maçı seyrediyordu. Bu sırada kendi Ronaldo’su da birlikte oturdukları kanepede onunla maç yapıyordu. Şansımı mı zorluyorum yoksa doğru anlamış mıyım, herif bu oyunu üç kez mi oynamış?”

“Öyle de denebilir,” dedi Thorén soğuk bir ses tonuyla.

“Konuştuğumuz analiste göre, en muhtemel yorum bu, evet,” dedi Knutsson. “Her ne kadar o, bu sözlerle ifade etmediyse de.”

“Öyleyse şerefsizi bir kursa gönderelim de normal insanlar gibi konuşmayı öğrensın,” dedi Bäckström. “Her neyse, cep telefonundan yapılan veya gelen aramalar konusunda ne durumdasınız?”

“İlerleme kaydediyoruz,” dedi Thorén.

“Fakat böyle şeyler zaman alıyor elbette,” dedi Knutsson.

“Ne zaman?” diye sordu Bäckström.

“Hafta sonu,” dedi Thorén.

“En erken yarın, en geç pazar,” diye açıklık getirdi Knutsson.

“İletişim halinde olacağız,” dedi Bäckström kapıyı işaret ederek.

Bäckström personel kantininde oturmuş öğle yemeğini yerken memur Sandberg gelip yanına oturmak için izin istedi.

“Elbette,” dedi Bäckström başıyla boş sandalyeyi işaret ederek. *Çok yakında bu da diğer kadınlar gibi sarkar,* diye geçirdi içinden.

“Açık konuşabilir miyim?” dedi Sandberg ona bakarak.

“Ben her zaman açık konuşurum,” dedi Bäckström omuz silkerek.

“Tamam o halde,” dedi ve derin bir nefes aldı.

“Can kulağıyla dinliyorum,” dedi Bäckström. “Ama hiçbir şey duyamıyorum.”

“Birçok memur arkadaşımızdan DNA örneği alınması işine inanmıyorum,” dedi Sandberg.

“Bence gayet iyi gidiyor. Geçici olarak transfer ettiğimiz iki genç memur oldukça verimli çalışıyor,” dedi Bäckström.

“Ben bir polis memuru olmadan önce böyle insanların var olduğunu bilmezdim. En azından olmadıklarını umardım. Ama şimdi biliyorum ki yanılmışım.” Sandberg, ciddiyetle Bäckström’e bakıyordu. “Benim için...”

“Polis memuru olmazsın,” diyerek sözünü kesti Bäckström. “Polis memurusun. Adolfsson ve şu von Essen de birer polis memuru. Bunun ötesi yok. Özellikle hakkında endişelendiğin biri var mı?” diye devam etti. *Bu iş giderek eğlenceli bir hal almaya başladı,* diye geçirdi içinden.

“Test sonuçlarını alabildiğimiz tüm memurları soruşturmadan eledik,” dedi Sandberg.

“Evet, onlar açısından büyük rahatlama olmuş olmalı,” dedi Bäckström sırtarak.

“Claesson’a gidip gönüllü olarak DNA örneği vermesini isteyemem. Bütün yaşadıklarından sonra ve içinde olduğu durumu düşününce...” Sandberg başını iki yana sallayarak ciddiyetle Bäckström’e baktı.

“Başka bir şey var mıydı?” dedi Bäckström saatine bakarak.

“Pekâlâ, ne düşünüyorsun?”

“Her şeyin çözüleceğini. Adolfsson veya başka birinden isterim bunu,” dedi Bäckström masadan kalkarken. *Bu da sana kapak olsun seni küçük kaltak,* diye geçirdi içinden tepsisini servis arabasına bırakırken.

“Onu konuşmaya nasıl ikna ettin?” dedi Bäckström iki saat sonra arabada Rogersson’la otururken. Linda’nın babasını görmeye gidiyorlardı.

“Aradım ve onunla konuşabilir miyiz diye sordum,” dedi Rogersson.

“Ve sorun olmadı öyle mi?”

“Hem de hiç,” dedi Rogersson başını iki yana sallayarak.

Linda’nın babasıyla yaptıkları görüşme neredeyse iki saat sürmüştü. Adamın malikânesinin birinci katındaki ofisinde oturmuşlardı. Bäckström çoğunlukla sessizce oturmuş, Rogersson’un konuşmayı yürütmesine izin vermişti. Sadece arada bir soru sormakla yetinmişti. Linda’nın ilgi alanları, sosyal hayatı, arkadaşları hakkında ve babasının, polisin bilmesi gerektiğini

düşündüğü herhangi birisi veya bir şey olup olmadığı konusunda konuşmuşlardı. İki konudan özenle kaçınmışlardı: İlki kızın bir günlüğü veya herhangi bir kişisel belgesi olup olmadığı, ikincisiyse babasının kendisini nasıl hissettiği idi.

Bir saat kadar sonra baba, onlara kahve ya da başka bir şey ikram edip edemeyeceğini sordu.

“Görev başında olmasaydık soğuk bir bira isterdim,” dedi Bäckström belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Geri dönüşümüzde arabayı kullanacağı için Rogersson alkolsüz bir içki alabilir.”

“Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz,” dedi Linda’nın babası. Oturduğu kanepeden kalktı ve ofisin bir köşesindeki antika dolabı açtı. “Her şey görüldüğü gibi değildir,” diye ekledi Bäckström’ün şaşkın bakışlarını görünce.

Dolapta çok sayıda şişe ve farklı boylarda kadehler vardı. Ayrıca küçük bir buzdolabının içinde de buz, soda, meşrubat ve bira vardı.

“Sanırım ben bira içeceğim,” dedi Henning Wallin. “Siz beylerin de bana eşlik etmesini tavsiye ederim. Gerekirse Växjö’ya yürüyerek dönebilirsiniz. Ya da şoföründen sizi götürmesini isteyebilirim.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Bäckström. *Bunu atlatacaksın, diye geçirdi içinden. Her ne kadar birilerinin bağırsağından geçmiş bir elma çekirdeğine benziyor olsan ve bu sabah tıraş olmaya çalışırken yüzünün yarısını kesmiş olsan da.*

“Bu adamı tanıyor musunuz?” diye sordu Bäckström, Linda’nın babasına Erik Roland Löfgren’in fotoğrafını uzatırken.

Babası fotoğrafa dikkatle baktı. Sonra başıyla onayladı.

“Aynı sınıftaydılar, değil mi? Ona Ronaldo diye hitap ettiklerini hatırlıyorum.”

“Linda onu yakından tanıyor muydu?” diye sordu Rogersson.

“Hayır, sanmıyorum. Öyle olsa bana bahsederdi. Onunla sadece bir kez karşılaştım.”

Rogersson, devam etmesini belirtmek için adama başıyla bir işaret yaptı.

“Ronaldo denen çocuk baharda buraya gelmişti,” dedi Henning Wallin. “Ona selam verdiğimi hatırlıyorum. Akşam yemeği için şehre gidiyordum. Hatırladığım kadarıyla bir futbol maçı izleyeceklerdi. Linda’nın televizyonunda çok sayıda kanal var...dı.”

“Ama o genci kesinlikle hatırlıyorsunuz, değil mi?” diye sordu Rogersson.

“Evet,” dedi Henning Wallin. “Hatırlanabilecek bir tipti. En azından benim gibi bir baba için,” diye ekledi. “Ama nereye varmak istediğinizi anlıyorum ve Linda’nın onunla herhangi bir ilişkisi olmadığından eminim. Beni rahatsız eden başka bir şey de yok.”

“Onu kaba ya da ürkütücü falan bulmadınız yani?” dedi Rogersson.

“Hayır. Belki biraz fazla sırnaşık,” dedi Henning Wallin. “Damat olarak görmek isteyeceğim türden biri değil,” diye ekledi aniden başını iki yana sallayıp başparmak ve işaret parmaklarını gözlerine bastırarak.

“Nasıl hissettiğinizi sormayacağım,” dedi Bäckström. “Ben de birini kaybettim, bir yakınımı... tıpkı sizin Linda’yı kaybettiğiniz gibi. Yani nasıl hissettiğinizi biliyorum.”

“Öyle mi?” Linda’nın babası, Bäckström’e şaşırarak baktı.

“Evet,” dedi Bäckström hüzünlü bir ifadeyle. “İşte bu yüzden nasıl hissettiğinizi sormayacağım. Devam etmemiz mümkün mü?”

“Evet,” dedi Henning Wallin. “Şimdi iyiyim. Unutmadan söyleyeyim: Katilin bulunması için ödül koydum. Bunun bir faydası olacağını düşünüyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Bäckström başının iki yana sallayarak.

“Neden?” diye sordu Linda’nın babası.

“Çünkü nasıl olsa onu yakalayacağımızı biliyorum,” dedi Bäckström ona polis bakışı atarak.

“Güzel,” dedi Henning Wallin. “Şayet ödülün işe yarayabileceği bir durum olursa bana haber verin.”

“Şurada Linda’nın tanıdığı veya tanıştığı insanların bir listesi var,” dedi Rogersson. “Bunların arasından tanıdıklarınız var mı?”

Henning Wallin, Linda’nın tanıdığı insanların listesine baktı. Ekleyeceği yeni bir şey yoktu ve hakkında söyleyeceği bir şeyler olan tek kişi, komşulardan birisi olan Marian Gross’tu.

“Şu komşuydu değil mi?” dedi Henning Wallin. “Linda’nın onun hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. Pislik bir herif olduğunu söylemişti. Ben ayrıldıktan sonra taşınmış olmalı.”

“Siz orada yaşadınız mı? Olayın olduğu binada,” diye sordu Rogersson.

“Bina bana aitti,” dedi Henning Wallin. “Boşanırken Linda’nın annesine verdim. Sonra orayı bir kooperatife çevirdi. Para onun için her zaman çok önemliydi.”

“Yani siz orada hiç yaşamadınız, öyle mi?” diye tekrarladı Rogersson.

“Hayır. İsveç’teki şirketlerimden birinin orada bir süreliğine ofisi vardı ama satın aldıktan sonra oraya pek gitmedim. O olabileceğini düşünmüyorsunuz, değil mi? Gross yani?”

Rogersson omuz silkti.

“Bakmamız gereken herkese bakıyoruz,” dedi.

“Kesin emin olmadan kimseyi elemiyoruz,” diye vurguladı Bäckström. “Sona kalan da hapsi boylayacak. Ömür boyu.”

“Bu ne zaman olacak peki?” diye sordu Henning Wallin.

“Yakında,” dedi Bäckström. “Gitmeden önce hela... tuvaletinizi kullanabilir miyim? Öğleden sonra birası, yaşlı bir polis memuruna kesinlikle fazla geliyor,” diye yalan söyledi.

“Benim banyomu kullanabilirsiniz,” dedi Henning Wallin. “Soldan ilk kapı.”

“İşimiz bitti sanırım,” dedi Rogersson, Bäckström tuvalete gitmek için gözden kaybolduğunda. “Aklınızda olan, henüz konuşmadığımız bir şey kaldı mı? Söylemek istediğiniz bir şey?”

“Sadece bunu yapan şerefsizi bulun,” dedi Henning Wallin. “Gerisini ben hallederim.”

“Bunun için uğraşıyoruz,” dedi Rogersson.

“Araba kullanamayacak kadar sarhoş değilsin, değil mi?” dedi Bäckström, on beş dakika sonra Våxjö’ya dönerlerken.

“Hayır,” dedi Rogersson. “Genellikle tek birayla sarhoş olmam. Konuyu değiştirelim. Bir kızının olduğunu ve boğularak öldürüldüğünü bilmiyordum.”

“Öyle söylemedim,” diye karşılık verdi Bäckström. “Bir yakınım dedim.”

“Eğer Egon’dan bahsediyorsan, onu ben boğmadım. Kendisi boğulmuş gibiydi. Her ne kadar kendisi zaten bir akvaryum balığı olsa da.”

“Gunilla’dan bahsediyordum,” dedi Bäckström. *Kesin Egon’a bir şey yaptı bu*, diye düşündü. *Yoksa neden sürekli ondan bahsetsin ki.*

“Gunilla da neyin nesi?” dedi Rogersson, rahatsız bir şekilde.

“Ah, biliyorsun işte, Gunilla. Gunilla cinayetinden,” diye açıkladı Bäckström. “Kız boğularak öldürülmüştü.”

“Ne alaka lan? Kız fahişeydi, öyle değil mi?” dedi Rogersson.

“Çok iyi bir kızdı,” dedi Bäckström. “Onunla henüz tek parça halindeyken ve sokaklarda iş peşinde koşarken birkaç kez karşılaşmıştım. Her neyse, işe yaradı. Linda’nın babasının, kendisiyle aynı türden acılar çeken birinin varlığını duyduğunda nasıl canlandığını gördün mü? Bu arada, arabada delil torbamız var mı?”

“Lanet olası arabada her şey var,” dedi Rogersson. “Torpedo gözündü.”

“Ah, harika,” dedi Bäckström. Plastik torbalardan birini biraz zorlanarak açtı ve cebinden çıkardığı kanlı bir kâğıt mendili içine koydu.

“Demek bunun için tuvalete gitmek istedin,” dedi Rogersson.

“Evet, gitmem gerektiğinden değil kesinlikle,” dedi Bäckström neşeyle. “Bunu banyodaki çöp tenekesine atmış.”

“Biliyor musun Bäckström?” dedi Rogersson. “Sen çılgınsın. Bir gün şeytan seni yakalayacak, seni almak için bizzat gelecek,” dedi söylediklerini vurgulamak için başını sallayarak.



30.

Bäckström polis merkezine döndüğünde Adolfsson ve von Essen, onu ofisinde bekliyordu. Hatta Bäckström içeri girdiğinde Adolfsson oturduğu sandalyeden fırlayarak kalktı. Partneriyse bir iyi niyet göstergesi olarak başını ve bedenini kibarca ona doğru çevirmekle yetindi.

“Umarım sakıncası yoktur, içeri girip oturduk patron,” dedi Adolfsson. “Koridorda durup beklemek istemedik, birileri bizi görebilirdi.”

“Otur Adolf, oturabilirsin, sakıncası yok,” dedi Bäckström neşeyle. Bu arada kendisi de koltuğuna yerleşti, derin bir iç çekti ve ayaklarını masasının üzerine koydu. *Bu çocuk gerçekten çok iyi yerlere gelecek*, diye geçirdi içinden.

Erik Roland Löfgren, Linda’nın öldürüldüğü cuma akşamı sorgulanmıştı. Görüşme telefon üzerinden gerçekleşmiş ve onunla Anna Sandberg konuşmuştu. Rapora göre, görüşme yirmi dakika sürmüştü. Birbiriyle bağlantılı üç soru üzerine odaklanılmıştı ve rapor sadece konuşulanların bir özetini oluşturduğundan sadece iki sayfa uzunluğundaydı.

Löfgren, Linda’nın Växjö’deki polis okulundan sınıf arkadaşıydı ancak birbirleriyle özel olarak görüşmemişlerdi. Okul dışında karşılaşmaları, okulla bağlantılı çeşitli sosyal etkinlikler vasıtasıyla ya da Växjö’de restoranlar veya diğer sosyal ortamlarda birbirlerine rastlamaları şeklinde olmuştu.

Löfgren, sözlerinin devamında Linda'yı çok iyi tanımadığını ancak onun iyi, neşeli, sporla ilgili bir kız ve iyi bir arkadaş olduğunu; okuldaki herkesin ondan iyi bahsettiğini söylemişti. Bildiği kadarıyla okuldan ya da Löfgren'in tanıdığı biriyle herhangi bir ilişkisi olmamıştı. Löfgren'e göre Linda, zamanının çoğunu kız arkadaşlarıyla geçiriyordu.

"Söz konusu gece Town Otel'de olanlarla ilgili Löfgren, kulübe perşembe akşamı saat 22.00'de polis okulundan iki arkadaşıyla geldiğini, cuma sabahı dörde çeyrek kala civarında ayrıldığını söylemiş ve doğruca eve gidip yatmış. Çünkü o hafta sonu anne babasına, Öland'daki yazlıklarına onları ziyarete geleceğine söz vermiş ve araba kullanmadan önce güzel bir uykuya ihtiyacı varmış. Town Otel'deyken Linda'nın orada olduğunu fark etmiş ancak kendisi arkadaş grubuyla birlikte olduğundan kısa bir selamlaşmayla yetinmişler. Kulüpte çok fazla insan varmış ve Löfgren, akşam boyunca ilgisini çeken bir şey olduğunu hatırlamıyormuş. Ayrıca sınıf arkadaşının başına gelenleri duyunca şoke olduğunu da söylemiş," diye sözlerini bitirdi von Essen, Bäckström'e doğru başıyla işaret ederek.

"Ayrıca raporun bir de eki var," dedi Adolfsson.

"Ona şimdi geliyorum," dedi von Essen sakince başını sallayarak. "Görüşmeyi yapan kişi olan memur Sandberg, raporu bir ekle beraber sunmuş. Yazdıklarını aynen aktarıyorum:

Aşağıda imzası bulunan kişi de söz konusu akşam, Town Otel'in gece kulübünde olanlar arasındaydı. Ön soruşturmanın yöneticisi Başkomiser Bengt Olsson'u bugün saat 15.00'te bu konuda bilgilendirdim. Löfgren'in o akşam benim ve arkadaşımın yanına geldiğini, sabah dörtten hemen önce de veda ettiğini doğrulayabilirim. Eve gidip uyuyacağını çünkü o hafta sonu ebeveynlerini yazlıkta ziyaret edeceğini söyledi. Ayrıca Löfgren'le daha önce, görevimin bir parçası olarak polis okulunda aile içi şiddet konusunda verdiğim bir seminerde tanışmıştım. İmza, Anna Sandberg."

“Bu konuda ne düşünüyoruz o halde?” diye sordu Bäckström yüzünde sinsi bir ifadeyle.

“Şey, Löfgren’in Linda’yı çok az tanıdığı kısmı maalesef doğru değil,” dedi Adolfsson.

“Boş ver,” dedi von Essen koluna hafifçe dokunarak. “Hep-sini birden elde edemezsin ve şayet bunu kaybedersen denizde daha binlerce balık var. Adolf’un kurbanımıza karşı biraz zaafı vardı,” diye açıkladı. “Danışma masasında olduğu zamanlarda onunla flört ederdi.”

“Tamam, tamam,” dedi Bäckström kıkırdayarak. “Belki de senden de DNA örneği almalıyız, ne dersin Adolf?”

“Bu konuyu Enoksson’la hallettim bile,” dedi Adolfsson. Sesi ilk kez sert çıkmıştı.

“Neden?” dedi Bäckström merakla. *Neden*, diye geçirdi içinden.

“Çünkü onu bulan bendim. Olay yerinde, evin odaların-daydım. Orada dikilip ağzımın suyu aktığından değil ancak ölmüş olup olmadığını anlamak için ona dokunmuştum,” dedi Adolfsson. “Bu yüzden de Enoksson’dan örnek almasını istedim. Gönüllü olarak.”

“Ve o da senin bu isteğini yerine getirdi, öyle mi?” dedi Bäckström gülümseyerek.

“Evet,” dedi Adolfsson.

“Akıllı adam,” dedi Bäckström. “Neyse, konumuza dönelim. Küçük Ronaldo’muz kurbanı ne kadar tanıyormuş o halde?”

“Bazı arkadaşlarına söylediğine göre onunla yatmış,” dedi Adolfsson. “Korkarım bu doğru. Ayrıntıları istiyor musun patron?”

“Neyse,” dedi Bäckström, “ayrıntıları boş ver. Tüm kadınlar dengesizdir. Aslında konu kadınlardan açılmışken: Meslektaşımız Sandberg... Nasıl biridir?”

“En sevdiklerimden değildir,” dedi Adolfsson. “Ayrıca sorduğuna göre söyleyeyim patron, onu meslektaşım olarak da görmüyorum. Bir başka polis memuruyla evli ve evli olduğu

adam hakkında da ne düşündüğümü söylememeyi tercih ederim. Kalmar'daki ekipte çalışıyor dersem ne demek istediğimi muhtemelen anlarsın."

"Her ikimizin de meslektaşımız Sandberg ile ilgili olumsuz düşünmemizin nedeni muhtemelen onun ikimizi de görevlerimiz esnasında aşırı güç kullanmakla suçlayarak şikâyetle bulunmuş olmasıdır," diye açıkladı von Essen. "Bir tutuklama esnasında, onun küçük suçlularından birine saldırdığımızı söyledi. Geçtiğimiz baharda."

"Adam ne yapmıştı?" diye sordu Bäckström.

"Adam değil, kadın" dedi Adolfsson. "Onu arabaya bindirmeye çalışırken Baron'u boynundan ısırmaya çalıştı ve kadının HIV pozitif olduğunu bildiğimiz için en iyisinin ağzını tıkmak olduğunu düşündük," dedi Adolfsson.

"Arabada ağız tıkacı bulundurduğunuzu bilmiyordum," dedi Bäckström. "Kulağa mantıklı geliyor."

"Ceketimi çıkardım ve başının etrafından bağladım," dedi Adolfsson. "Polis şikâyetleri birimindeki hainlerin bile buna bir itirazı olmamıştı."

"Pekâlâ, şimdi şöyle yapacağız ve bu odanın dışındaki hiç kimseye tek kelime etmek yok," dedi Bäckström. Ayaklarını masadan indirdi ve öne doğru eğildi.

31.

Skâne, 19 Temmuz Cumartesi

Haftanın başında Ulusal Suç Birimi Başkanı ülkenin en tehlikeli suçlusuna yönelik avı bizzat yönetmek üzere Skâne'ye uçmuştu. Dalby'deki bir deli ve –Nylander gibi insanların yaşamak zorunda olduğu dünyada– büyük ihtimalle bir seri katildi. USBB, Dalby'nin içinde ve civarında acil müdahale ekibinin konuşlandığı araştırma bölgesine yakın olmak için Lund'da oda ayarlamıştı.

Başlangıçta otel, ona şatafatlı bir süit ayarlamak gibi bir hata yapmıştı ancak Nylander, ziyaretinin operasyonel koşullarını çok açık bir şekilde ifade edince süiti, banyolu bir çift kişilik odayla değiştirmişlerdi. *Şu zavallı sivillerin yüksek alarm durumu hakkında en ufak bir fikirleri bile yok,* diye düşündü Nylander.

Ancak ne yazık ki cumartesi akşamı geç saatlerde odasında küçük bir olay olmuştu.

Nylander, dayanılmaz sıcak altında arazide on beş saatten fazla vakit geçirmekten yorgun düşmüştü ve uygun erzakın temininde sıkıntı yaşamışlardı. Yatağına gitmeden önce beylik tabancasını boşaltırken ya da muhtemelen doldururken –özel ayrıntılar hiçbir zaman açıklanmamıştı– maalesef silah ateş almış ve banyosundaki aynaya isabet etmişti. Büyük bir hasar meydana gelmiş gibi görünmediğinden Nylander dişlerini fırçalamış ve silahını alıp resmi görev için dışarıya gittiği her seferinde yaptığı gibi yastığının altına koymuştu. Sonra yatmış, tam uykuya

dalmak üzereyken birilerinin kapısını şiddetle çalması üzerinde uyanmıştı.

Ne yazık ki serseri kurşun, yan odadaki televizyona isabet etmişti. Çılgına dönen komşusu, üzerinde sadece Donald Duck desenli iç çamaşırı olduğu halde doğruca resepsiyona inmiş, bağırıp çağırmıştı. Otel personeli hemen polisi arayıp “Ulusal Suç Birimi Başkanı’nın odasında seri halde ateş edildiği” bilgisini vermişti. İki dakika sonra Lund polisinin ilk devriye arabası olay yerine ulaşmış, her ihtimale karşı da Malmö’den acil müdahale ekibi yola çıkmıştı.

Bunun sonrasında durum iyice kontrolden çıkmıştı. Her ne kadar Nylander olanları sakin ve sistematik bir biçimde bizzat kendisi anlattıysa ve hatta herkesin kendi işine bakmasını söylediye de sözleri dikkate alınmamıştı. Yerel polis memurları, olayı halledebilecek kadar profesyonel değillerdi. Onun yerine beylik tabancasına el koymuş ve gecenin yarısı olmasına rağmen onu sorgulamak için Lund’daki polis merkezine götürmüşlerdi. Sorgudan sonra da nihayet onu arabayla oteline bırakmışlardı.

“Maalesef bu konuda raporu benim yazmam gerekiyor,” dedi Nylander onu otelin dışında bıraktıklarında, gözlerini Malmö Acil Müdahale Ekibi’nin liderine dikerek.

“Tamamdır Nylander,” diye karşılık verdi adam yayvan bir Skâne aksanıyla. “Ellerini yorganın dışında tutmaya söz vermen şartıyla.”

Ertesi sabah, aranan manyağı bulmuşlardı. Åhus dışında bir balıkçı barınağındaydı ve Ulusal Acil Müdahale Ekibi yerine barınağın sahibi tarafından bulunmuş olması, büyük olasılıkla adamın araştırma bölgesi açısından yanlış yerde olmasıyla açıklanmıştı. Üzerindeki kokuya ve sinek kurtlarına bakılırsa, belli ki günlerdir oradaydı.

“Görünüşe bakılırsa şerefsiz herif silahı ağzına sokmuş ve tetiği çekmiş,” dedi Nylander’ın biriminin lideri.

“Ondan DNA örneği alın ve Văxjö'daki meslektaşlarımızı bilgilendirin,” dedi Nylander. *Taşra polisleri*, diye geçirdi içinden. *Her şeyi kendin yapmak zorunda kalıyorsun.*

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>



32.

Växjö, 20 Temmuz Pazar

Pazar akşamı geç saatte Knutsson ve Thorén, Bäckström'ün otel odasının kapısını çaldı. Stockholm'deki meslektaşları, polis memuru adayı Erik Roland Löfgren'in cep telefonu aramalarının ön incelemesini tamamlamışlardı.

“Ne, hafta sonu boyunca çalışmışlar mı?” dedi Bäckström şaşkınlıkla.

“Sanırım fazla mesai peşindeler, herkes gibi,” diye karşılık verdi Knutsson.

“Löfgren hâlâ burada mı yoksa tüymüş mü?” diye sordu Bäckström. *Umarım gitmiştir piç herif*, diye geçirdi içinden. Karıncalanma hissi geri gelmişti.

“Arama kayıtlarına göre haftanın ortasından beri Öland'da,” dedi Thorén. “Ondan önce Växjö'daymış gibi görünüyor.”

“En son inceleme, onun Mörbylånga'daki bir baz istasyonu yakınında olduğunu gösteriyor,” diye açıkladı Knutsson. “Ebeveynlerinin istasyonun yakınlarında bir yazlığı var, yani muhtemelen orada güneşleniyordur.”

“Peki siz ilginç bir şey buldunuz mu?” diye sordu Bäckström. *Salak herifler*, diye geçirdi içinden. *Löfgren gibi biri neden güneşlensin ki?*

“Sanırım,” dedi Thorén, kendinden memnun bir şekilde.

“Nedir peki?” dedi Bäckström. “Sır değilse tabii.”

“Anlaşılan memur Sandberg onu defalarca aramış,” dedi Thorén. “İlk arama Linda’nın öldürüldüğü gün yapılmış.”

“Evet,” dedi Bäckström iç çekerek. “Ki Sandberg onu telefonda sorguladığından, bu pek de garip sayılmaz.” *Süzme salaklar*, diye düşündü.

“Başlangıçta biz de öyle düşünmüştük,” dedi Thorén.

“Ta ki biraz daha düşünene kadar,” diye açıkladı Knutsson.

“Gerçekten mi?” dedi Bäckström yüzünü ekşiterek. *Kendilerini kim zannediyor bunlar*, diye geçirdi içinden.

Sandberg’in yazıp imzaladığı sorgu raporuna göre, polis memuru adayı Roland Löfgren’i 4 Temmuz Cuma günü 19.15 – 19.35 saatleri arasında sorgulamıştı.

“Löfgren’i cep telefonundan aradı. Arama, merkezin numarasından yapıldığına göre muhtemelen kendisinin Växjö Polisi Merkezi’ndeki dahilî hattından,” dedi Thorén.

“O kadar aptal değilim,” dedi Bäckström. “Eee, sorun nedir?”

“Konuşma biraz kısa,” dedi Knutsson, Bäckström’e kurnazca bakarak. “Sadece dört dakika sonra, 19.19’da sona ermiş.”

“Ne olmuş?” dedi Bäckström. “Bu, çocuğun Sandberg’den kendisini sabit hattın aramasını istediği anlamına gelebilir. Hat bağlantısı kötüdür, şarjı bitiyordur. Ne bileyim ben.” *Tanrı aşkına, ne kadar salaksınız*, diye düşündü. “Adamın sabit hattını kontrol ettiniz mi?” diye ekledi.

“Yapıldı,” dedi Thorén. “Öğrenci yurdundaki sıradan bir sabit hat. Växjö’nün merkezinde, Doktorsgatan’da büyük bir ev. Sahibi, şehirde özel muayenehanesi olan bir doktor. Muhtemelen babasının eski arkadaşlarından biri. Kira sözleşmesi çocuğun değil, babasının üzerine yapılmış. Bu yüzden de kayıtlara ulaşma izni almak biraz sıkıntılı olabilir.”

“Neyse, onu bir şekilde halletmek durumundalar,” dedi Bäckström. “Diğer sorun nedir?”

“Kısaca ifade etmek gerekirse,” dedi Knutsson...

Kısaca ifade etmek gerekirse sorun şuydu: Saat 19.20’de birisi polis merkezinin hattından tekrar Löfgren’in telefonunu aramış ancak Löfgren cevap vermemişti. Aynı numaradan beş arama daha gelmiş ve –aramaların tümü– uzunluğuna bakılırsa sesli mesaja düşmüştü. Aramaların sonuncusu gece yarısından sonra yapılmıştı. Sonraki on beş gün boyunca Löfgren’in telefonuna polis merkezi hattından toplamda on arama daha yapılmıştı. Tümünün cevapsız olduğu anlaşıyordu.

Bu yetmezmiş gibi Sandberg onu beş kez kendi polis cep numarasından aramış ve bunlar da cevapsız kalmıştı. Nihayet onu bir kez de kişisel cep numarasından aramıştı.

“Bu, perşembe öğle yemeğinden hemen sonra olmuş,” dedi Knutsson. “Ve anlaşılan bu kez konuşmuşlar. Görüşme dokuz dakika sürmüş.”

“Garip,” dedi Bäckström karşısındakileri onaylayarak. *Ne işler çeviriyor bu kadın? Kantinde bana yanaştığı zamana denk gelmiyor mu bu,* diye düşündü.

“Evet, kesinlikle biraz garip,” dedi Thorén.

“Evet, bana sorarsanız oldukça gizemli,” dedi Knutsson.

“Bunun üzerine bir uyuyalım bakalım,” dedi Bäckström. *Neler oluyor,* diye geçirdi içinden.

“Bir şey daha,” dedi Bäckström diğerleri kapıdan çıkmadan. “Bu konuda kimseye tek kelime etmek yok.”

“Tabii ki,” dedi Knutsson.

“Çok çok gizli,” dedi Thorén sağ gözünü kırpıp sağ işaret parmağını dudaklarına götürerek.

“Ne?” dedi Bäckström. *Bu piş herifler bir de mason mu yoksa,* diye geçirdi içinden.

“Çok çok gizli,” diye tekrarladı Knutsson. “Ellilerde Los Angeles polisiye filmindeki gibi. *Los Angeles Sırları.*”

“Karakterlerden biri ‘çok çok gizli’ derdi,” diye açıkladı Thorén. “Güzel film. James Ellroy’un kitabından uyarlama. İzlemelisin Bäckström.”

Başka açıklaması yok. Bunlar ibne olmalı, diye düşündü Bäckström uykuya dalmadan hemen önce. İnsanlığın geri kalanı televizyon ve videoya merak salmışken sadece ibneler hâlâ sinemaya gider. Bir de nonoşlar ve yaşlı kadınlar tabii ki. Artık çocuklar bile sinemaya gitmiyorlar. Bu düşünceler arasında uyuyakalmış olmalıydı çünkü gözlerini açtığı anda dışarısı aydınlanmıştı ve aynı acımasız güneş perdelerin arasından bir boşluk bulup odasına girmeye çalışıyordu.

Bugün o şerefsiz herifin canına okuyacağım, diye düşündü Bäckström, düşün altında dikilip soğuk suyun, cinayet dedektifi olarak yaşadığı hayatında onu yeni bir güne hazırlamasına izin verdi.

33.

Växjö, 21 Temmuz Pazartesi

Başkomiser Dedektif Jan Lewin *Småland Post*'u okumaya başlamıştı. Medyanın genel olarak dünya ve özel olarak da Linda Wallin cinayetine yönelik bakış açısı hakkında bilgi sahibi olabilmek için en azından bir gazete okumak zorundaydı.

Açıkça görülüyordu ki Linda'nın öldürülmesi, büyük yerel sabah gazetesindeki diğer haberlerin önüne geçiyordu. Ancak gazetede başka hikâyelere de yer verilmişti. İnsanoğluna yaşadığı mutsuzlukların içinde nefes aldırان bu hikâyelerden biri, bu pazartesi sabahı muhtemelen dünyanın en büyük çileği hakkında bir haber şeklinde karşısına çıkmıştı. Haber gazetenin ilk sayfasında, Linda cinayeti haberiyle birlikte yer alıyordu.

Gazetenin ilk sayfasında bir çilek fotoğrafı vardı. Yanına da ölçek olarak klasik bir kibrit kutusu konulmuştu ve bundan anlaşıldığı kadarıyla çilek, bir karnabahar ya da bir erkeğin yumruğu büyüklüğündeydi. Gazetenin iç sayfalarında bu tarım başarısının ardındaki adam olan yetmiş iki yaşındaki Svante Forslund'la yapılan uzun ve yetmiş bir yaşındaki karısı Vera'yla yapılan nispeten daha kısa bir röportaj yer alıyordu.

Svante Forslund, Växjö'da lisede biyoloji ve kimya öğretmenliği yapmıştı ve neredeyse on yıldır emekliydi. Karısıyla birlikte artık tüm yılı Alvesta'nın dışında, eskiden yazlık olarak kullandıkları evlerinde geçiriyorlardı. Forslund'ların en büyük hobisi bahçecilikti. Arazileri yaklaşık dört dönüm kadardı ve

hem yiyecek olarak kullanılabilecek hem de görsel güzellik içeren bitkilerle doluydu. Çiçekler, yeşillikler, şifalı bitkiler, meyve ve diğer bitki türlerinin yanı sıra patates ve benzeri kök sebzeler, diğer besleyici bitkiler de vardı. Elbette özel cennetlerinin polen ihtiyacı için arı kovanları. Tüm bunların yanında çeşitli türlerde *Fragaria ananassa* yetişiyordu çünkü çilek, Svante Forslund'un büyük tutkusuydu.

Söz konusu çilek, yeni tür bir Amerikan melezi, *Fragaria monstrum americanum*, yani Amerikan canavar çileğiydi. Forslund, bu çileği yaz ortasını takip eden hafta sonu fark etmişti ve çilek, daha o zaman bile onunla aynı sıradaki diğer çileklerden daha büyüktü.

Forslund hemen özel bir bitki büyütme programı uygulamaya karar vermişti. Toprakta alacağı besini engellememeleri için arazideki çilekler sökülmüş ve özel bir sulama ve besleme düzeni oluşturulmuş; yetişmekte olduğu toprak böceklerden, kurtçuklardan, kuşlardan, yabani tavşanlardan ve geyiklerden özel olarak korunmuştu. İki hafta sonra Forslund, çileğinin uygun boyuta ulaştığını tahmin edince toplanmış, fotoğrafı çekilerek gazeteye gönderilmişti.

Svante Forslund, saf bahçecilik ilgisinin yanı sıra bu devasa çilekte büyük bir ekonomik potansiyel görmüştü. İsveç'te profesyonel çilek yetiştiriciliği mevcut durumda 2350 hektarlık bir alanı kaplamaktaydı ve Forslund'un tahminine göre yıllık üretimin yaklaşık olarak yüzde dört yüz artışını sağlamak için sadece birkaç yıllığına devasa çileğine sistematik olarak odaklanması yeterli olacaktı. Aynı arazi büyüklüğüyle, şimdikinden çok daha düşük sulama ve gübre maliyetiyle.

Karısı Vera'yla da röportaj yapılmıştı ve o, bu konuda kocasından çok daha az heyecanlıydı. Özetle, kocasının canavar çileğinin sulu ve tatsız olduğunu düşünüyor ve açıkçası onu mutfağında kullanmayı düşünmüyordu. Vera Forslund'a göre düzgün bir çilek, onun çocukluğundakiler gibi kokmalıydı.

Favorisi, koyu kırmızı ve çok daha küçük, etli, tatlı yerel ürettiği ve belirgin bir yabancı çilek lezzeti içerirdi. Arazi, onun ailesinden miras kalmıştı ve her ne kadar kocası bir modern zaman Carl von Linné'si² olsa da o bile bu çileklerin kökenlerini tespit edememişti. Ama buna rağmen her yaz çocuklarına, torunlarına ve arkadaşlarına yaptığı meşhur çilekli tartın ana malzemesiydi bu çilekler. *Småland Post* okurları, verilen tarifi uygulayarak bu basit İsveç yaz tatlısını yapabilirlerdi: İnce bir dilim sünger kek üstüne ev yapımı çilek likörü gezdirilip aynı çileklerden yapılma reçelden bolca dökülür. En üste yine bol miktarda krem şanti, onun üzerini tamamen kaplayacak şekilde ince dilimlenmiş çilekler ve en üste de bu lezzeti taçlandırmak için bütün bir çilek konulur.

Kulağa oldukça basit ve lezzetli geliyordu. Lewin, çocukken annesinin yaptığı tartlara benzediğini düşündü ve haberi gazete-den kesip Växjö seyahatinden biriktirdiği diğer belgelere ekledi.

2 Carl von Linné, canlılarda sınıflandırma esasını getiren İsveçli biyolog ve fizikçi (1707-1778). (ç. n.)

34.

Växjö ve çevresinde gönüllü DNA örneği toplanması programı büyük başarıya ulaşmış görünüyordu. Neredeyse dört yüz örnek almışlardı. Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı, Linda cinayeti için kaynak ayırmıştı ve DNA örneği verenlerin neredeyse yarısı soruşturmadan çıkarılmıştı.

“Peki ya meslektaşlarımız ve şu öğrenciler?” diye sordu Olsson.

“İyi gidiyor,” dedi Knutsson dosyalarına bakarak. “Sekiz örnek aldık. Hepsi gönüllü. Aldığımız ilk dört örnek soruşturmadan çıkarıldı. Henüz örnek almadığımız sadece iki kişi kaldı.”

“Evet ve bunlardan birini halledeceğime söz vermiştim, yani o da gelmek üzere,” dedi Olsson. “Endişelenecek bir şey yok. Ben bizzat ilgileneceğim,” diye ekledi çabucak.

“Tamam, o halde örnek almadığımız bir öğrenci kaldı,” dedi Knutsson notlarına bakıyormuş gibi yaparak. “Bakalım. Linda’yla aynı sınıftaydı ve olay gecesi gece kulübündeydi. Okul kayıtlarına göre adı Erik Roland Löfgren.”

“Ona telefonla ulaşmaya çalıştım defalarca,” dedi Sandberg.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Bäckström. *Anlat bize ne işler çeviriyorsun*, dedi içinden.

“Yaz döneminde, tatil sezonunun ortasındayız, bu yüzden muhtemelen bundan kaynaklandı, ancak geçen haftanın sonunda nihayet ona ulaşabildim,” dedi Sandberg. “Ailesiyle birlikte, onların Öland’daki yazlığındaymış ancak Växjö’ya döner dönmez arayacağına söz verdi.”

“Çok zahmet olacak,” dedi Bäckström homurdanarak. “Onu ne zaman görebileceğiz yani? Muhtemelen sonbaharda okul açıldığında herhalde. En basit çözüm Kalmar’daki meslektaşlarımızdan Öland’a gidip bir örnek almalarını istemek olacaktır.”

“Onun peşini bırakmayacağım, söz veriyorum,” dedi Sandberg. “Söz. Lütfen burada insanların gönüllü olması gerektiğini unutmayalım. Ne de olsa adam şüpheli konumunda değil.”

“Hallet bu işi,” dedi Bäckström. “Minik öğrencimize durumu anlat. Aksi halde ben bizzat gidip onu getiririm ve pamuklu çubuk yerine kan örneği alırız.”

“Eminim yoluna girecektir,” dedi Olsson. “Hallolur. Böyle küçük bir ayrıntıya takılmayalım.”

“Hiç de takılmadım,” dedi Bäckström. “Sadece o küçük adı herife söyleyin, şayet polis teşkilatına girmek istiyorsa pisliğe bulaşmış bir suçlu gibi davranmaktan vazgeçsin. Sadece iyi niyetli bir tavsiye. Ve eğer başka bir şey yoksa yapılacak çok işim var,” dedi masadan kalkarken.

O öğleden sonra Olsson, Bäckström’le özel olarak konuşmak istemişti.

“Seninle biraz konuşmak istiyorum Bäckström,” dedi. “Deneyimli bir meslektaşımın tavsiyesine ihtiyacım var.”

Teşhirci herifle ilgili kesin, dedi içinden. Ondan DNA örneği istedin, o da kendini tavan arasında astı ve şimdi Bäckström amcacığının omzunda ağlamak istiyorsun.

Ancak sorunun farklı bir konu olduğu anlaşıldı. Linda’nın öldürülmesinin ardından Våxjö’da, özellikle genç kadınlar arasında büyük bir endişe havası hâkimdi ve sosyal açıdan bakıldığında bu durum çok sayıda insanın yaşam kalitesini düşürmüştü.

“Gerçekten de insanlar saldırıya uğrama riski olmaksızın dışarıya çıkıp eğlenmeye cesaret edebilir mi?” dedi Olsson düşünceli bir şekilde.

“İlginç bir soru,” dedi Bäckström.

“Yıllardır polis teşkilatı olarak böyle bir şeyi garanti edebilecek durumda değiliz,” dedi Olsson. “Kaynaklarımız artık temel şeyleri karşılamaya bile yeterli değil.”

Böylesi bir ücra köşede temel şeyler varsa tabii, diye düşündü Bäckström. *Kötü park edilmiş araçlar ve kayıp köpek vakaları?* “Evet, bu kötü,” dedi Bäckström iç çekerek.

“Bir kısmımız alternatif bir çözüm oluşturmak üzere çalışıyoruz ve aslında Lo, bir fikir ortaya attı,” dedi Olsson.

“Dinliyorum,” dedi Bäckström öne doğru eğilip başını ciddi bir şekilde sallayarak. *Fikir yumurtlayan tavuğumuz yani, sabırsızlıkla bekliyorum,* diye geçirdi içinden.

“Kadına Yönelik Şiddete Karşı Växjö Erkekleri,” dedi Olsson. “Sıradan adamlar, dost insanlar, dost adamlar diye tanımlayabilirim. Gruptan biri, ‘eşlikçi erkekler’ ifadesini önerdi. Bu insanlar, akşam ve geceleri sokaklarda devriye gezecek ve varlıklarıyla şehrin güvenlik düzeyi yükselecek. Örneğin bu insanlar, gece kulübünden eve dönen yalnız kadınlara, talep edildiği takdirde eşlik edebilecekler,” diye açıkladı Olsson.

Nasıl da dâhiyane bir tavlama tekniği, diye düşündü Bäckström. *Lo bile tatminsiz bir macera sunmak için yatak odasına çekebileceği kadar miyop bir eşlikçi erkek bulabilir muhtemelen,* diye geçirdi içinden.

“Ne düşünüyorsun Bäckström?” diye sordu Olsson.

“Harika bir fikre benziyor,” dedi Bäckström. *Tanrım, ne kadar da aptalsınız,* diye düşündü.

“Kendi kanununu kendi uygulayan bir tür çete gibi algılanma riski olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” dedi Olsson endişeli bir ifadeyle. “Ya da daha kötüsü, bazı sersemlerin bu uygulamayı suistimal etme riski olabileceğini?”

“Böyle bir risk olduğunu sanmıyorum,” dedi Bäckström. “Yani bu uygulamaya dâhil olanlar üzerinde gerekli kontrolü sağlarsanız tabii.” *Ve meslektaşımız teşhirci Azgın Karlsson gibi adamları almamaya dikkat edin,* diye geçirdi içinden.

“Gerçekten mi?” dedi Olsson rahatlamış ve mutlu bir şekilde. “Küçük grubumuz önümüzdeki hafta toplandığında bize bu konudaki fikirlerini söyler misin?”

“Elbette, fikrimi memnuniyetle paylaşırım,” dedi Bäckström. “Katkım olacağını düşünüyorsanız şayet,” diye ekledi tevazuyla. *Sabırsızlanıyorum*, dedi içinden.

Adolfsson ve von Essen’in, polis memuru adayı Löfgren’e ilişkin soruşturması, belli ki hafta sonu boyunca tüm hızıyla devam etmişti. Löfgren’in etrafında çok sayıda problemlili ayrıntı birikiyordu. Pek çok erkek sınıf arkadaşına söylediğine göre bahar döneminden haziran ortasında dönem bitene kadar Linda’yla yalnızca cinselliğin olduğu bir ilişki yaşamışlardı. Ancak özgürlüğüne önem veren bir genç adam olduğundan, ilişkilerini gizli tutmayı tercih etmişti. Löfgren’in anlattıklarına göre Linda, onun için biraz fazla sırnaşık ve talepkâr olmaya başlamıştı. Ancak ortada öyle dramatik bir tablo yoktu; Linda’ya, kendisiyle ilgilenen genç kadınlar kuyruğuna girmesi gerekeceğini dostane bir şekilde anlatmıştı. Linda’nın buna ne tepki verdiği bilinmiyordu ama anlaşılan arkadaşlarına bu konuya dair bir şey anlatmamıştı ve bu olaydan sonra yeni bir erkek arkadaş veya âşık da edinmemişti, tabii çocuğun olduğu şey gerçekten buysa.

“Yani konuşmaları esnasında Sandberg’e anlattıkları gerçek değildi, öyle mi?” dedi Bäckström.

“Hayır,” dedi Adolfsson, başını iki yana sallayarak. “Ayrıca böbürlenmesi de boşa değilmiş. Görünüşe bakılırsa bu delikanlı, şehrin kadınlarını buldozer gibi ezip geçmiş. Pek çoğuyla konuştuk. Småland’ın yarısıyla yatmış gibi görünüyor,” dedi cümlelerin sonunda derin bir iç çekerek.

“Kızın bilinen son seks partneri o,” dedi von Essen. “Bu tür davalarda bu bilgi genellikle saldırganla ilgili bir ipucu vermez mi?”

“Güzel,” dedi Bäckström heyecanla. “Bu, güzelden de öte, çok güzel,” dedi. *Bu aristokrat ibne o kadar da ibne değilmiş belli ki*, diye geçirdi içinden. “Aferin çocuklar,” diye devam etti. “Şansımız yaver giderse bu noktadan itibaren çözülecek. Peki kadınlar ne diyorlar? Onlarla ilişkilerinde garip davranmış mı?”

“Ne gibi? Deri kokusu, lateks ve kelepçeleme gibi şeyler mi?” dedi von Essen, Småland’ın taşra bölgesinde doğup büyüdüğü halde. “Böyle bir yerde insanlar bu tür şeylerden bahsetmezler. Ancak dışarıya eğlenmeye çıktığında gerekli ekipmanları yanında taşımazmış diyebilirim.”

Löfgren genç, yapılı, fitti, etkileyici ve oldukça çekiciydi. Sadece yirmi beş yaşında olduğu düşünülünce seks konusunda çok fazla deneyimli ve yetenekli görünüyordu. Hakkında bilgi veren kadınlardan birinin anlattıklarına göre genç adam, siyahi erkeklerle ilgili efsaneyi de doğruluyordu. Beyaz erkeklerin kâbuslarının başkahramanıydı.

“Ronaldo tam bir seks makinesidir,” demişti muhbir kadın anlamlı bir gülümsemeyle. “Aklınızın başınızdan gitmesini istiyorsanız daha iyisini bulamazsınız. Büyüktür. Ve çok kalın.”

İyi bir tüfek gibi, diye düşünmüştü Patrik Adolfsson kadınla konuştuğunda. *Pratik, yetenek ve sağlam mühimmat gerekiyor.*

“Biraz senin gibi Patrik,” demişti kadın Adolfsson’a aniden. “Ancak sorun, senin aynı zamanda çok sempatik olman. Bana ilk geyiğini vurduğunda içinde olduğun avcı kulesini göstermek istediğin zamanı hatırlıyor musun?”

“Konudan sapmayalım lütfen,” demişti Adolfsson. *Tercihen raporuma dâhil edebileceğim konularda kalalım*, diye düşünmüştü.

Alışılmadık seks? Anormal seks? Sapkın seks? İtaat? Sadoma-zoşizm?

“Benimle hiç olmadı,” demişti muhbiri omuz silkerek. “Gerçi şayet öyle bir şey isteseydim eminim kabul ederdi. Kesinlikle

geri adım atmazdı. Sormama bile gerek kalmazdı diye düşünüyorum. Kendiliğinden yapardı. Ne de olsa seks onun olayı.”

Ancak konuşmaları bundan daha ileriye gitmemişti.

“Bu herifin hasta ruhlu, sadist bir piç olduğuna eminim,” dedi Bäckström hırsla. *Gardırobuna baktığımızda bunu açıkça göreceğiz*, diye düşündü. Aynı karıncalanma hissi geri gelmişti.

Bäckström, Växjö’da Town Otel’deki yeni yaşamına alışmaya başlamıştı. Egon için tuttuğu yas, beklenmedik bir hızla azalmıştı ve son zamanlarda onu neredeyse hiç düşünmemişti bile. Polis merkezindeki yorucu günlük faaliyetlerin ardından otele döndüğünde, odasını her zaman yeni temizlenmiş ve yatağını toplanmış olarak buluyordu. Her sabah çıkmadan önce tek hatırlaması gereken, kullandığı havluları banyo zeminine yığmaktı. Böylece personel arasındaki aşırı çevreci tipler, onların tekrar kullanılacağı düşüncesine kapılmayacak ve onları yenileriyle değiştirmek zorunda kalacaklardı. Giydiği kıyafetleri de yıkanıp ütülenmesi için çamaşırhaneye vermesinin zamanı gelmişti artık. Kıyafetlerinin tümünü görev sırasında giyip kirlettiği için bu sefer gerekliydi bu.

Buradaki yeni rutinini oldukça hızlı oturtmuştu. İlk önce kapıdan içeri girer girmez soğuk bir bira içiyordu. Sonra biraz şekerleme yapıyor, daha sonra da odasında bir bira daha içip bir şeyler yiyordu. Yatağa gidip uykuya dalmadan önce meslektaşı Rogersson’la biraz eğitici konuşmanın ardından birkaç bira daha içiyor, belki bir veya iki kadeh de içki alıyordu. Günlük hayatına biraz renk katmak için yerel radyoda çalışan muhabiriyle artık düzenli hale gelen muhabbetlerini yapıyordu. Böylece kadın, Bäckström’ün onunla buluşmaya hiç zaman bulamamasından şikâyet edebiliyordu. Oysa buluşurlarsa iş konuşmayacaklarına dair yeminler etmişti kız.

Mesela bu akşam.

“Şu aralar çok meşgulüm,” dedi Bäckström.

“Hep söz veriyorsun, sadece söz veriyorsun Bäckström,” dedi Carin iç çekerek.

Bäckström’ün, *bu kadar ısrarcı olduğuna göre süper boy salamı duymuş olmalı*, diye düşündüğü esnada çok tanıdık bir şekilde kapı çalındı.

“Gitmeliyim,” dedi. “İlgilenmem gereken bir konu var. Yakında konuşuruz.”

Rogersson, altılı soğuk bira paketiyle gelmişti ve morali son derece yerindeydi.

“Stockholm’deki meslektaşlarımızla konuştum,” dedi Rogersson ince, çiçek bozuğu yüzüne yayılan bir sırıtışla. “Bana Çene’yle ilgili inanılmaz bir hikâye anlattılar ve sevgili meslektaşım Başkomiser Åström’ün çok hoşuna gideceğini düşündüm.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström. *Aman dikkatli ol seni sarhoş moruk*, diye geçirdi içinden.

Rogersson’un anlattığı hikâye, ağızdan ağza aktarılan hikâyelerin içerdiği tüm eklemelere sahipti. Bu hikâye de Grand Otel’in banyo aynasından Rogersson’un kulaklarına gelene kadar pek çok ağızdan geçmişti.

“Tam bir katliam, anlaşılan oteldekiilerin yarısını vurmuş,” diye tamamladı sözlerini Rogersson beş dakika sonra keyifli bir şekilde sırtarak.

“Silahını temizlerken çenesini tetik köprüsüne sıkıştırmış olmalı,” dedi Bäckström. “Bunu yapan sen ya da ben olsaydık, şimdiye Malmö’de bir hücrede oturuyor olurduk.”

İlk bira kutusunun dibinde kalan damlaları bardağına boşaltırken, “Hayatın adil olduğunu söyleyen kim?” dedi Rogersson başını iki yana sallayarak.

“Dolly Parton yüzüstü uyur mu?” diyerek onayladı Bäckström.

“Gazetelerde bu konuda tek kelime olmaması ne garip,” dedi Rogersson.

“Eminim ayarlayabiliriz,” dedi Bäckström sırtarak. “Sevgili meslektaşımız Åström’le konuşurum. Bakalım, belki de birkaç yardımsever haşarata bundan bahseder.”

35.

Ertesi sabah *Småland Post*, şehirde ortaya çıkan ciddi bir kültürel tartışma üzerine uzun bir makale yayımladı. Jan Lewin, derhal bu makaleyi kesip koleksiyonuna eklemeye karar verdi.

Başsavcı ve Hristiyan Demokrat Partisi'nin parlamento üyesi Ulf G. Grimtorp, Văxjö Belediye Meclisi'nin kültür bölümünün faaliyetlerine egemen olduğu anlaşılan popülist ve tamamen ahlak bozucu fikirlere karşı savaş açmıştı.

Özellikle bir proje, savcının büyük tepkisini çekmişti. Şehirdeki göçmen kadınlarını hedef alan bir projeydi. "Sür ve yüz programı" olarak adlandırılıyordu ve genç göçmen kadınlara bisiklet sürme ve yüzme öğretmeye yönelikti. Huzur verici, kırsal bir bölgede üç haftalık yatılı bir yaz okulu ayarlanmıştı; burada özel bir göl, eğitmenler, bisikletler ve yüzme ekipmanları vardı. On dört katılımcının tümü hem bisiklet kullanmayı hem de yüzmeyi öğrenmiş, çok iyi derecelerle mezun olmuşlardı.

Gazete, katılımcılardan üçüyle röportaj yapmıştı ve üçü de elde ettikleri fiziksel başarıların kendilerine, tamamen entelektüel açıdan hayatta da avantaj sağladığını açıklamışlardı. Kendilerini, onları ve onların durumundaki diğer kadınların da hayatlarını kısıtlayan ataerkil zincirlerden kurtarmışlardı. Güç, özgürlük ve özsaygı kazanmış; böylece daha geleneksel, kültürel mesele ve değerlere uyum sağlamaları için temel gereklilikleri yerine getirebilmişlerdi.

Meclis kültür bölümünden bir yetkili, bunun gibi “özel projelerden” sorumlu olan Bengt A. Månsson, “sür ve yüz projesini” neredeyse eşi benzeri görülmemiş bir başarı olarak tarif ediyordu.

“Bunun kültürle bir alakası olmadığını düşünüyorsanız kültürün ne olduğu konusunda hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir,” diye açıklamıştı proje yöneticisi Månsson. Bu girişimi kış boyunca da sürdürerek “kayak-paten projesi” adı altında kadınlara, kayak yapmayı ve paten kaymayı öğretmeyi planlıyorlardı.

Parlamento üyesi Bay Grimtorp’a göre bu proje tam bir saçmalıktı. Çeşitli radikal solcu, ataerkil elitistlerin, çalışkan vergi mükelleflerinin paralarıyla genç kadınlarla birlikte güneşlenmelerinin zayıf bir bahanesiydi.

“İki yüz bin kron,” diye gürlüyordu Grimtorp. “Ayrıca bunun kültürle ne alakası var?”

Grimtorp’un kesin fikrine göre, Växjö Şehir Tiyatrosu’nun, yerel oda orkestrasının, kütüphanenin çalışmalarına ve ortak faaliyetlere ayrılması gereken bir paraydı bu. Projenin, Växjö ve civarındaki umut vadeden cam üfleyicisi, ressam ve heykeltıraşlarına verilen ödeneklerin sayısını da tehdit ettiğini söylemeye bile gerek yoktu.

Bu Grimtorp sefil bir tipe benziyor, diye düşündü Jan Lewin. Nedense elli yıl önce kendisine ilk doğru düzgün bisikletin verildiği yazı düşünmeye başladı. Kırmızı bir Crescent Valiant bisikletti. Muhtemelen Prens Valiant hakkındaki şu çizgi filmde yer alan Valiant’ın aynısıydı. Babasına sormuş ve babası da ona asil bir şövalye olan Prens Valiant’ı anlatmıştı.

Prens Valiant çok uzun yıllar önce, henüz bisikletler yokken yaşamıştı. Valiant’ın, bisiklet yerine atı vardı. Tıpkı Jan Lewin’in ilk bisikleti gibi inatçı ve kontrol edilmesi zor, güçlü bir kıvılcıktı. Jan Lewin’in babası, atın isminin Arvak olduğunu ve bu ismi Norveç mitolojisinde yer alan Arvakr adındaki bir başka attan aldığını söylemişti. Arvakr, gökyüzünden güneşi çeken

attı. Jan Lewin'in bisiklet sürmeyi öğrendiği elli yıl önceki yazı güneşsiz geçirmelerinin nedeni bu olmalıydı.

Allers Weekly Journal dergisinde, Prens Valiant hakkında bu ve bunun gibi pek çok hikâye okumuştı. Jan Lewin ve babası, tüm bir akşamı köydeki evlerinin eski sığır ahırının üst katında pek çok kutu ve sandığın arasında geçirmişlerdi. Her birinde asil şövalye Prens Valiant hakkında bir hikâye olan yüzlerce eski dergi bulmuş olmalıydılar. Jan Lewin yatmadan önce babasıyla birlikte prensin heyecan verici maceralarıyla ilgili bir veya bazen iki çizgi hikâye okurdu.

Aslına bakarsan biraz garipti, diye düşündü Jan. Crescent Valiant marka bir bisikleti vardı ve bisiklet adını Prens Valiant'tan almıştı. Çünkü babası öyle söylemişti. O günlerde bisiklet olmadığından, Prens Valiant'ın Arvak adında bir kızıl atı vardı. O halde bisikletinin markası neden Crescent Valiant yerine Valiant's Arvak değildi? Ayrıca Crescent kimdi?

Belki de Crescent ilk adıydı, diye düşünmüştü Jan Lewin. Prens Crescent Valiant. Sabah babasına sormalıydı çünkü babası, pek çok konuda çok şey bilirdi. Sonra da uykuya dalmıştı ve neredeyse elli yıl sonrasında hatırladığı kadarıyla o soruyu hiç sormamıştı.



36.

Småland Post'un sayfalarında kültürel tartışmanın yer aldığı sabah SP Grubu, bir saldırgan profiliyle birlikte Linda Wallin cinayeti analizini e-postayla yollamıştı. Grubun lideri Dedektif Başkomiser Per Jönsson, ulaştıkları sonuçları soruşturma ekibinin üyeleriyle yüz yüze tartışmak üzere öğle yemeğinden sonra bir meslektaşıyla birlikte Våxjö'da olacağı bilgisini vermişti.

Bäckström sabahını yirmi sayfalık raporu okuyup homurdanarak ve iç çekerek geçirmişti. Ancak işlenen suçla ilgili olarak her zeki polis memurunun kendiliğinden bulabileceği sonuçlara ulaştıklarını düşünmüştü.

Saldırganın daireye zor kullanarak girmediği, kurbanı önceden tanıyor olduğu, sonradan olanlar göz önüne alındığında, cinsel birleşmenin direkt başladığı yazıyordu raporda. Kurban ve saldırganın önce salondaki kanepede birlikte olduğu, kurban açısından bu birleşmenin gönüllü mü yoksa zor kullanarak mı yapıldığına dair herhangi bir gösterge bulunmadığı belirtilmişti. Daha sonra yatak odasına geçmişlerdi; burada hem şiddet hem de cinsel aktivite düzeyi hız kazanmıştı ve saldırgan, kıza arkadan en son saldırdığı anda veya sonrasında onu boğmuştu; daha sonra duşa girmiş, mastürbasyon yapmış, yıkanmış ve son olarak da olay yerinden yatak odası penceresini kullanarak ayrılmıştı.

Raporun devamında unvanını hak eden hiçbir cinayet dedektifinin, kâbus senaryolarında kullanmak dışında hiçbir işine

yaramayacağı şüpheler yer alıyordu. Linda'nın kapısını kilitlemeyi unutmuş olabileceği, saldırganın eve gizlice girmiş ya da kendisini içeri alması için kurbanı kandırmış olabileceği hususlarının göz ardı edilemeyeceği gibi. Ya da saldırganın daha başlangıçta boğazına bıçak –örneğin olay yerinde bulunan bıçağı– dayayarak güç kullanmış ve mücevherlerini, saatini ve giysilerini çıkarmaya zorlamış olabileceği; salondaki kanepeden kızı boğarak öldürdüğü yatak odasına geçinceye kadar tehditlerle çeşitli cinsel faaliyetlere dâhil olmasını sağlamış olabileceği gibi. En kötü senaryodaysa saldırganın, kızın daha önce hiç karşılaşmadığı birisi olabileceği yer alıyordu.

Rapora eşlik eden profil ışığında ve kurbanın kimliği dikkate alındığında bu, en olası açıklama gibi görünüyordu. Çıkarılan profile göre saldırgan, yirmi-yirmi beş yaş aralığında bir erkekti. Suç mahallinin yakınlarında yaşıyordu ya da daha önce yaşamıştı veya bir şekilde orayla yakın bağlantısı vardı. Muhtemelen yalnız yaşıyordu; önceki ilişkilerinde sorunlar yaşamıştı, etrafındakiler onun garip bir tip olduğunu düşünüyorlardı, sosyal ilişkileri ve hatta uzun süreli arkadaşlıkları yürütmekte zorluk yaşıyordu; işsizdi veya kısa süreli, basit işler yapıyordu.

Ayrıca ciddi anlamda psikolojik olarak rahatsızdı. Kişiliği, sorunlu ve mantıksız özellikler taşıyordu. Kadınlara karşı davranışları sorunluydu. Travmatik çocukluk deneyimleri nedeniyle kadınlardan nefret ediyordu ancak kendisi de etrafındakiler de bunun farkında değildi. Fakat tüm bunların ötesinde, gelişmiş cinsel fantezileri olan, tipik bir cinsel sadist kesinlikle değildi.

Çabuk öfkeleniyordu. En ufak bir problemde kontrolünü kaybediyordu ve şiddete meyilliydi. Bu karakter özellikleri daha önce de kendilerini göstermişti ve poliste çeşitli şiddet eylemleri ve uyuşturucu bağlantılı suçlardan kaydı olması olasılığı yüksekti. Son olarak bir diğer önemli husus da fiziksel olarak güçlü oluşuydu. Polis eğitimi almakta olan ve her iki cinsten diğer insanlara göre daha iyi fiziksel yapıya sahip yirmi yaşın-

daki bir kadını alt edecek ve onu boğabilecek kadar güçlüydü. Spor salonunda kendi ağırlığının yirmi kiloya kadar fazlasını kaldırabilirdi. Bunun yanında yerden dört metre yükseklikteki bir pencereden atlayabilecek kadar da çevikti.

Ayrıca ayakkabılarını düzgün bir şekilde koridordaki ayak-kabılığa koymuştu. Ve ayakları elli beş numara olmasına rağmen oradan sıvıştığını gören olmadı, diye düşündü Bäckström derin bir iç çekerek.

Tüm bu bilgilere karşın, Başkomiser Per Jönsson bulgularına dair yaptığı sunumun ardından sorular için zaman ayırdığında izleyicilerinin büyük çoğunluğu üzerinde oldukça olumlu bir izlenim bırakmıştı.

“Sanırım aklınızda pek çok soru işareti vardır,” dedi Jönsson sıcak bir gülümsemeye. “Lütfen buyurun. İstedığınız soruyu sorabilirsiniz.”

Mükemmel, diye düşündü Bäckström. Belki Ulusal Suç Birimi’ndeki akli başında polis memurlarının hepsinin neden senin pısrık olduğunu düşündüğüyle başlayabilirsin.

“Evet, şayet başka kimse yoksa sanırım ilk ben başlayabilirim,” dedi Olsson masadakilere tepeden bakarak.

Harikasın Olsson, diye geçirdi içinden Bäckström. Piç herife, Ulusal Suç Birimi’ndeki meslektaşlarının Suçlu Profili Grubu’na neden Gizli Dosyalar dediklerini sorarak başla.

“Vaktinizi ayırıp buraya bizi ziyarete geldiğiniz için teşekkür ederek başlamak istiyorum,” diye başladı Olsson sözlerine. “Ancak en çok da son derece ilginç sunumunuz için teşekkürler. Eminim masanın etrafındaki meslektaşlarımdan pek çoğu bu söylediğime katılacaktır. Sizin ve meslektaşlarınızın yaptığı analizin soruşturmamıza son derece önemli bir katkı sağlayacağından eminim.”

Ancak akli başında herhangi bir polis memuruna değil, diye düşündü Bäckström. Çünkü işler, umutlarımızı küçük mıymıntı

Jönsson ve onun sıradan fikirlerine bağlamamızı gerektirecek kadar korkunç olamaz.

“Raporu okuduğumda özellikle bir şey çok ilgimi çekti,” diye devam etti Olsson. “Saldırgana ilişkin tarifiniz. Elimde olmadan suça eğilimli ve sosyal olarak dışlanmış bir genç adam canlandırdım gözümde.”

“Evet, aradığımız adamın böyle biri olduğunu gösteren çok sayıda işaret var,” dedi Jönsson. “Ancak elbette henüz kesin değil,” diye ekledi hemen.

“Yani kanıtların büyük çoğunluğunun, Linda’nın kapıyı açıp saldırganı içeri almış olduğunu gösterdiği gerçeğini göz ardı etmemeliyiz, öyle değil mi?” dedi Enoksson.

“Evet, her ne kadar insanlar bazen evlerine girdiklerinde kapıyı arkalarından kilitlemeyi unutabiliyor olsa bile,” dedi Jönsson. “Ya da kurban fazlasıyla iyi niyetli olup aslında eve almaması gereken birini içeri almış olabilir.”

“Evet, peki bunu nasıl anlayacağız?” dedi Enoksson sesli düşünür gibi.

Masanın oldukça uzak bir köşesinde oturuyor olmasına rağmen, “Sizin için de bir mahzuru yoksa, bir sorum olacak,” dedi Adolfsson aniden.

“Tabii ki,” dedi Jönsson olabilecek en hoşgörülü gülümsemesiyle.

“Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’nın söylediği şeyi düşünüyordum. Saldırganın DNA’sı, aradığımız kişinin bir yabancı olabileceğini gösteriyor olabilir,” dedi Adolfsson.

“Yabancı mı?” dedi Jönsson, Adolfsson’a sorgular gözlerle bakarak.

“Evet, Småland dışından biri,” diye açıkladı Adolfsson. “Yani başka yerden gelmiş biri diyelim.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Jönsson aniden gizemli bir havaya bürünerek. “Bence bu tür hipotezler konusunda son derece dikkatli olmalıyız. Henüz çok erken aşamadaki... bir

araştırmadan bahsediyoruz,” dedi. Dilinin ucuna gelen ifadeyi son anda içinde tutmuştu.

“Çünkü öyle olduğu takdirde bahsettiğiniz profil bu şehirdeki pek çok göçmene uyuyor,” dedi Adolfsson ısrarla. “Çok iyi uyuyor hatta. Bir polis gözüyle söylemem gerekirse.”

“O konuda fazla ilerleme kaydedebileceğimizi sanmam,” dedi Jönsson. “Ancak söylediğim gibi, ben bu tür bir kanıya varma konusunda çok dikkatli olmaktan yanayım. Başka sorusu olan?”

Anlaşılan bir hayli soru vardı. Toplamda üç saat sürmüştü. *Boşa giden üç saat*, diye düşündü Bäckström nihayet bittiğinde.

“İyi uçuşlar Pelle,” dedi Bäckström en neşeli gülümsemesiyle Jönsson’la vedalaşırken. “*Ve Gizli Dosyalar*’da çalışan herkese selam söylemeyi unutma.

“Teşekkürler, Bäckström.” Onunla aynı derecede keyifli olmadığı belli olan Jönsson, başıyla kısaca Bäckström’ü selamladı.

O akşam yemekten sonra Bäckström bir kez daha sadık elemanlarını otel odasında toplamıştı. Bäckström, Rogersson’u zaten önceden bilgilendirmişti ve bildiklerini anlattığında o da tıpkı Bäckström gibi bir karıncalanma hissetmişti. Adolfsson ve von Essen de davetliydi çünkü çok çalışmışlardı ve bir şeyleri ilk ağızdan duymak her zaman avantaj sağlardı. Aslında olay sadece bu sırrı Lewin ve küçük Svanström’e ifşa edip etmemekle ilgiliydi ancak Bäckström, Lewin’in bu konuda ne düşüneceğini önceden kestirebiliyordu.

Haklı mıymışım, değil miymişim, diye düşündü Bäckström, Lewin kapısını on dakika erken çaldığında. Bäckström’le yalnız konuşabilmek için gelmişti.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, Lewin?” dedi Bäckström konuğuna samimi bir şekilde gülümseyerek.

“Yardımcı olabileceğini sanmıyorum Bäckström,” dedi Lewin. “Daha önce söylemiştim ve tekrar söylüyorum: Bir soruşturma

içinde kendi soruşturmanı yürütüp meslektaşlarının çoğunluğunu bunun dışında tutamazsın.”

“Her şeyi akşam gazetenden okumaya devam etmeyi tercih ediyorsun, öyle mi?” dedi Bäckström.

“Saçmalama,” dedi Lewin. “Öyle olmadığını biliyorsun. Senden veya diğerlerinden farkım yok. Ancak bana sorarsan ve elimizdeki seçeneklere bakılırsa, bununla yaşamaya ve senin izlediğin yolu izlememeye çalışıyorum.”

“Biliyor musun?” dedi Bäckström konuğuna neşeyle gülümseyerek. “Kararını vermeden önce Adolfsson’u, von Essen’i ve meslektaşlarımız Knutsson ile Thorén’i de dinlemelisin bence.”

“Bir şeyleri değiştireceğine inanıyorsan,” dedi Lewin omuz silkerek.

“Onları bir dinle, sonra nasıl ilerlememiz gerektiği konusunda kararı sana bırakacağım.”

“Gerçekten mi?” dedi Lewin şaşırarak.

“Kesinlikle,” dedi Bäckström. *Bu da sana kapak olsun*, diye geçirdi içinden.

İlk önce von Essen ve Adolfsson çalışmalarının sonuçlarını sundular.

“Linda’nın bildiğimiz son cinsel partneri o adamdı ve sorgulandığında bu konuda yalan söyledi,” dedi von Essen. “Onun ve diğer insanların söylediğine göre otelden saat üç buçukla dört arasında, tek başına ayrıldı. Hızlı yürüdüyse beş dakika içinde Linda’nın evine olabilirdi ve gecenin geri kalanı için de bir şahidi yoktu.

“Ayakkabılar, iç çamaşırı?” dedi Lewin. “Kadın arkadaşları bunlar konusunda ne söylüyorlar?”

“Bu ayrıntıların konuyla ilgilenenler tarafından kamuoyuna açıklanmadığını bildiğimizden henüz sormadık,” dedi Adolfsson. “Ancak yılın bu zamanında hemen hemen tüm İsveç erkeklerinin giydiği şeyler.”

Lewin, sadece başıyla onaylamakla yetindi.

Knutsson ve Thorén de kendi çalışmalarının sonuçlarını aktardılar ve meslektaşları Sandberg'in Löfgren'le yaptığı telefon görüşmesini anlattıklarında Lewin bile endişeli göründü.

"Raporda yazanlar ışığında, tüm bu soruları beş dakikaya nasıl sığdırdığını anlayamadım," dedi Knutsson.

"Makine gibi kadın," dedi Thorén neşeyle.

"Ancak onu sabit hattan aramış olma ihtimalini göz ardı edemeyiz," dedi Lewin.

"Hayır," dedi Thorén.

"Henüz değil," dedi Knutsson. "Hat Löfgren'in babasının üzerine olduğundan, telekomünikasyon şirketi sabit hatta ilişkin kayıtlar konusunda sorun çıkarıyor. Oradaki bağlantımızın artık gözü yemiyor."

"Ee, ne diyorsun?" dedi Bäckström, Lewin'e sinsice bakarak. "Sence bu durumda nasıl ilerlemeliyiz?"

"Kesinlikle biraz karışık. Tüm bunlarda mantıklı gelmeyen bir şeyler var," dedi Lewin. "Sabah ilk iş savcıyla konuşayım diyecektim," diye devam etti sözlerine. "Kadın işinin ehli ve oldukça güvenilir. Eminim herifi önceden uyarmaksızın sorguya çekebileceğimize karar verecektir ve şayet zorluk çıkarmaya devam ederse gönüllü olsun olmasın DNA örneği alabilmemiz için onu şüpheli olarak ilan edecektir."

"Harika bir öneri gibi duruyor," dedi Bäckström gülümseyerek. "Sen savcıyı hallet, ben de bu ufak şerefsiz nihayet parmaklıklar ardına konulunca adam gibi kutlayabilmemiz için gerekli malzemeleri alması için bizim çocuklardan birini ayarlayayım."

37.

Växjö, 24 Temmuz Perşembe

Rogersson ona Grand Otel'deki katliamı anlatır anlatmaz Başkomiser "Åström" durumu üç farklı gazetecinin kulağına fısıldamıştı. Buna rağmen bu rahatsız edici olay hakkında gazetelerde tek bir satır bile yazı çıkmamıştı. *Bu lanet olası akbabalara hiçbir konuda güven olmuyor*, diye düşündü Başkomiser Bäckström öfkeyle.

Günün akşam gazeteleri ve normal gazeteler her zamanki haberlerle doluydu. Dalby'deki toplu cinayet, hayatta kalanlarla yapılan göz yaşartıcı röportajların etkisi geçtikten sonra iç sayfalara atılmıştı. Linda cinayeti tekrar baş sayfalarda yerini almıştı ve Växjö Town Otel'in kahvaltı salonundaki kalabalık önemli ölçüde azalmıştı.

Sabah toplantısında dört yüzden fazla DNA örneği toplandığını ve gönüllü olarak örnek verenlerden elli kişinin dava listesinden adlarının çıkarıldığını açıklamıştı. Bunlardan biri, Linda'nın komşusu Marian Gross'tu ve onun davadan çıkması herkesi rahatlatmıştı. Özellikle de elinde çok daha iyi bir şüpheli bulunan Bäckström'ü. Ayrıca Başkomiser Olsson, çok işlerine yarayacak bir fikir ortaya atmıştı.

Suçlu Profili Grubu'nun belirlediği profili başlangıç noktası olarak alan Olsson, çok sayıda demografik hesaplama yapmış ve profile uyan herkesi kapsamaları için Växjö ve civarında beş yüzden fazla kişiden DNA almalarına gerek olmayacağı sonucuna

varmıştı. Belediye Meclisi'nden bir istatistikçiyle konuştuğunda da durumun beklediğinden çok daha iyi olduğunu fark etmişti.

“Bana matematiksel beklenti diye bir şeyden bahsetti,” diye açıkladı Olsson. “Bir tür numerik hokus pokus ve şayet doğru anladıysam beş yüz kişinin yaklaşık yarısından örnek almamız gerekiyor, tabii tamamen rastlantısal olarak yaparsak.”

Bäckström, *neyin peşinde bu*, diye düşündü toplantıdan sonra. Ona kalsa tek bir kişiden örnek almak yeterliydi.

“Yaşlı bir polis memurundan dürüst bir ipucu kabul edersen konuyla ilgisi olmayan tiplerden uzak durmanı tavsiye ederim,” dedi Bäckström.

“Merak etme sevgili Bäckström,” dedi Olsson. Belli ki keyfi yerindeydi. “Ben de dünkü çocuk değilim ve Pappenheimer cisimcikleri hakkında biraz bilgim var. *Ich kenne auch meine Pappenheimer*,³ diye ekledi gururla. Önceki yaz karısıyla birlikte Rhine Valley şarap turuna gittiklerinden beri üniversite kursunda öğrenmekte olduğu Almancasını konuşturmuştu. “Unutma, toplantımıza katılacağına söz vermiştin,” diye hatırlattı.

“Merak etme,” dedi Bäckström. *Pappenheimer'nin ne alakası varsa*, diye geçirdi içinden.

Sabah toplantısından sonra Dedektif Başkomiser Jan Lewin, hem kadın savcıyla hem de ön soruşturmanın lideri Başkomiser Olsson'la konuştu. Bäckström'ün yokluğu dikkat çekse de Lewin bu durumdan hiç de rahatsız değildi.

“Yani bu genç adamla ilgili doğru olmayan bir şeyler var,” dedi Lewin davayı ana hatlarıyla özetlerken.

“Onu ön uyarı olmadan getirtmeye yetecek kadar mı?” diye sordu savcı.

“Evet,” dedi Lewin. “İş birliği yapmayı reddederse de ondan örnek almak istiyorum. En azından onu soruşturmadan elemek için.”

3 (Alm.) Ben de ne mal olduğunu bilirim. (yay. n.)

“Yalan söylemeye ve böyle çocukça davranmaya devam ederse onu tutuklarım. Hücresinde oturup düşünürken hem parmak izini hem de kan örneğini alabiliriz,” dedi savcı. “Ne de olsa bir cinayet soruşturmasından bahsediyoruz ve yapmış olduğu düşünülen şeyler hiç hoşuma gitmedi.”

“Fakat bu gerçekten gerekli mi?” dedi Olsson koltuğunda kıpırdanarak. “Demek istediğim, hâlâ bizim öğrencilerimizden biri ve SP Grubu’nun analizinde tarif ettiği saldırgana hiç uymuyor. Bence...”

“Bu durumda, neyse ki karar bana ait,” diye araya girdi savcı. “SP Grubu,” dedi küçümser bir ses tonuyla. “Genellikle fanteziden öteye gitmez. Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar tek bir davanın çözümüne yardımları dokunmadı. Hele benimkilerde hiç.”

Öğleden sonra Bäckström sözünü yerine getirmiş ve yeni kurulan Kadınlara Yönelik Suçlara Karşı Växjö Erkekleri grubunun toplantısına katılmıştı. Bäckström’e kahve, havuçlu kek ve bisküvi ikram edilmişti ve komite yöneticisi, psikolog ve psikoterapist Lilian Olsson, konuşmasına onu sıcak bir şekilde selamlayarak başlamıştı.

“Beni ve meslektaşın Bengt Olsson’u zaten tanıyorsun,” dedi Lo. “Bengt ayrıca küçük komitemizin temsilcisi olmayı kabul etti. Fakat diğerleriyle daha önce karşılaşmadın. Bu yüzden konuşumuz olarak diğer komite üyeleriyle tanışmakla başlayabilirsin diye düşündüm: bu Moa Hjärtén, bu da ikinci Bengt’imiz, Bengt Karlsson” dedi uzun boylu, ince sarışına gülümseyerek. O da gülümsemesine aynı sıcaklıkla karşılık vermişti. “Üçüncü Bengt’imiz, Bengt Axel,” dedi masanın uzak ucundaki kısa boylu, zayıf, esmer adamı başıyla işaret ederek.

“Beni davet ettiğin için teşekkürler Lo,” dedi Bäckström. Ellerini şiş göbeğinin üzerinde birleştirerek az önce isimleri geçen üç kişiye aşırı saygılı bir şekilde gülümsedi. *Pantolonlu*

üç ibne ve bir de pembemsi elbiseli bir tip. Tüm ibnelerin isminin Bengt olması ne kadar da pratik, diye düşündü.

“Pekâlâ, ismim Evert Bäckström... gerçi arkadaşlarım bana Evie der,” diye yalan söyledi. Aslında hayatında hiç doğru düzgün bir arkadaşı olmamıştı ve ilkokuldayken bile kendisine Bäckström diye seslenilirdi.

“Başka ne söyleyebilirim?” dedi Bäckström. “Evet... Ulusal Suç Birimi’nin cinayet masasında dedektif başkomiser olarak çalışıyorum ve daha önce de son derece trajik tesadüfler nedeniyle burada bulunmuşluğum vardır.” Ciddiyetle başını salladı ve iç çekti. *İbnelerin kafasını kurcalayacak bir şeyler olsun, diye geçirdi içinden.*

“Teşekkürler Evie,” dedi Lo sıcakkanlı bir tonla. “Evet... Diğer dostlarımızla devam edelim. Lütfen buyur Bengt,” dedi masanın uzak ucunda kahve fincanı ve havuçlu kekinin ardına saklanmış kısa, zayıf, esmer adama başıyla işaret ederek.

“Teşekkürler Lo,” dedi Bengt. Sonra gergin bir şekilde boğazını temizledi. “İsmim Bengt Månsson ve burada, Belediye Meclisi’nde kültürel konular üzerine çalışıyorum. Özel projeler dediğimiz girişimlerden sorumluyum ve yeni vakfımız, yan proje olarak bu çalışmanın bir parçası olacak.”

Pek sevimli ve meclisteki tiplere ne kadar da benziyor. Adı her ne haltsa, annesi bunu bir attan peydahlamış olmalı, diye düşündü. Beynini hırsızlar, haydutlar ve düzgün polis memuru sınıflarında olmayan kişilerin isimleriyle aşırı doldurmak istemiyordu.

“Evet, kolay bir iş olmasa gerek,” dedi Bäckström. “Yani tüm şu projeler demek istiyorum,” diye ekledi.

“Hayır, hiç kolay bir iş değil,” dedi Månsson onu onaylayarak. Aniden sevinçli bir havaya bürünmüştü. “Çok fazla iş yükü var ve maliyetleri yönetmek çok fazla zaman...”

“Evet, ikinci Bengt’imize geçelim mi?” diye araya girdi Lo. Nedense bariz bir şekilde bu noktada ayrıntıya girmekten kaçınmıştı. Onun yerine kısa boylu Bengt’in sarışın, mavi gözlü

ve küçük Bengt'in iki katı uzun boydaki meslektaşına kaba bir tavırla başıyla işaret etti. Adam, garip bir şekilde hem sandalyesinde hem de masaya doğru kaykılmış gibi görünüyordu ve aynı anda samimi ve sıcak bir ısıltı yayıyordu.

“Evet, adım Bengt Karlsson ve şehirde erkekler yardım hattını yönetiyorum,” dedi büyük Bengt. “Burada, Växjö’da tacizci erkeklerle tavsiyeler veriyor ve danışmanlık, hatta davranış terapisi hizmeti sağlıyoruz. Tacize uğramış değil, tacizci erkekler,” diye vurguladı, “ve eminim tahmin edersiniz, işim hiç de az değil.”

Tahmin ederim, dünya üzerindeki çılgın kadınların sayısını düşününce, diye geçirdi içinden Bäckström. *Her neyse, eskiden bir hayduttun sen,* diye düşündü. Çünkü bu tür bir tanımlama söz konusu olduğunda kabakulaklı hastalar ile lenfleri şişmiş hastaları birbirinden ayıran bir taşra doktoru kadar kendinden emindi.

“O halde geriye küçücük bir ben kaldım,” dedi pembe elbiseli kadın şen bir ses tonuyla.

Pek de küçücük sayılmazsın, diye geçirdi içinden Bäckström. *Teselli olacaksa küçük Lo’nun üç katı büyüklüğündesin.*

“Evet, adım Moa, Moa Hjärtén. Eminim benim gibi birinin ne yaptığını merak ediyorsundur Evie,” dedi kadın.

Kadın destek hattından, suç kurbanları destek hattından ve dünyadaki tüm diğer lanet olası yapmacık destek hatlarından sorumlusun, diye düşündü Bäckström ve başıyla devam edebileceğini belirten bir hareket yaptı.

“Ben şehirdeki kadın destek hattından sorumluyum ve suç kurbanları destek hattının da başkanıyım... ve başka ne vardı?”

Haklı mıymışım değil miymişim?

“Pekâlâ,” diye devam etti Moa. “Ayrıca tecavüze uğramış veya tacize maruz kalmış kadınlara konaklama ve koruma sağlayan özel bir ev işletiyorum. Ve bunların dışında başka bir şey için pek fazla vaktim kalmıyor.”

Tebrikler, diye düşündü Bäckström. Özel olarak işletiyorsan o kadar da aptal olamazsın.

Daha sonra yeni oluşturulan birliğe, gerçek şiddet suçları konusunda ülkenin en önemli uzmanlarından biri olan Dedektif Başkomiser Bäckström'ün deneyimlerinden faydalanma imkânı sunuldu. Meslektaş Olsson'un daha önce açıkladığı üzere, onları özellikle rahatsız eden iki konu vardı. Yasadışı bir grup olarak görülmeleri ve gayri ciddi, belirsiz, hatta belki de suça eğilimi olan adamları kendilerine çekebilecek olmalarıydı.

Bäckström, onları rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı.

“Daha önce söylediklerimi özetleyecek olursam, bu konuda endişelenmenize gerek olmadığını düşünüyorum,” diye tamamladı sözlerini. Her ne kadar spiritüel bir adam olsa da sonlara doğru konuşması biraz şaşaalı bir hal almaya başlamıştı. “İkinci konuya gelince de sapla samanı ayıracak yetenekte olduğunuza dair en ufak bir şüphem yok,” diye ekledi. *Ve sen sevgili dostum, seni temin ederim ki sana özel olarak ilgi gösterilecektir,* diye geçirdi içinden özellikle komite üyesi Bengt Karlsson'a doğru dostça gülümseyerek.

Toplantıdan sonra komite, medya temsilcileriyle buluşmuştu ancak Bäckström, Ulusal Suç Birimi'nin bu konulardaki politikasını gerekçe göstererek katılmayı reddetmişti.

“Her ne kadar katılmayı çok istesem de korkarım yapmam,” dedi iki saat önce toplantının başlangıcında takındığı saygılı gülümsemeyle.

Lo ve arkadaşları buna anlayış gösterdiler ve Bäckström, kendi küçük katkısını yapmak için soruşturmanın ana ofisine döndü.

“Şu herife bir bakabilir misin?” dedi Bäckström, Bengt Karlsson'un ismi ve tarifinin olduğu bir notu uzatarak.

“Elbette,” dedi Thorén şaşırarak. “Sorduğum için kusura bakma ama neden bakmak istedin? Bu...”

“Çok çok gizli.” Bäckström, sırtarak sağ işaret parmağını dudaklarına götürdü.

Lewin, savcının onayını alır almaz von Essen ve Adolfsson'u polis memuru adayı Löfgren'i almaları için Öland'a göndermişti. Cep telefonundan yaptığı son telefon konuşmasına bakılırsa büyük ihtimalle hâlâ anne babasının Mörbylånga dışındaki yazlıklarındaydı. Onu getirecek kişi Adolfsson olduğundan, Bäckström arabasını ödünç vermiş ve ona birkaç tavsiyede bulunmuştu.

“Bilgisayara adresi girersen araba yolunu kendisi bulur,” dedi Bäckström. “Ve şerefsiz herifi vurmak zorunda kalırsan, koltuklara kan değmemesi için arabanın dışındayken vur.”

“Yeni bir rekor,” dedi Adolfsson bir buçuk saat ve 170 kilometre sonra, Löfgren ailesinin sayfiyedeki evlerinin önüne park ederken. Sarıya boyalı, geniş ahşap evin garaj yolunda kırma çakıl patikası, büyük gölgeli ağaçları ve muhteşem bir Kalmar Sound manzarası vardı. Evin önündeki bahçede de almaya geldikleri kişi duruyordu. Üzerinde koşu ayakkabıları, şort ve kolsuz bir tişörtle uzun, kaslı bacaklarını esnetiyordu.

“Siz beyefendilere nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Löfgren dostça bir şekilde.

“Seninle konuşmak istiyoruz,” dedi Adolfsson aynı dostane ifadeyle.

“Bunu yarın yapalım. Günlük koşuma çıkmak üzereyim,” dedi Löfgren ve onlara el sallayarak Växjö'nün tam tersi yönüne doğru yöneldi.

Von Essen, refleks olarak onun peşinden koşmaya başladı ve birkaç yüz metre boyunca da onu gözden kaybetmedi, ta ki Löfgren çalılar arasında kaybolup onu nefes nefese, iki büklüm halde arkasında bırakana kadar.

“Hava gölgede yirmi beş derece ve sen hâlâ bir zenci herife yetişmeye çalışmaktan kendini alıkoyamıyorsun,” dedi bahçe

sandalyelerinden birine rahat bir şekilde uzanmış olan Adolfsson, ortağı eve döndüğünde.

“Anne babasıyla konuştun mu?” dedi von Essen başıyla evi işaret ederek.

“Evde kimse yok gibi.”

“Lewin’i arayalım,” dedi von Essen.

“Ne demek ‘kaçtı’?” dedi Lewin beş dakika sonra telefonda konuştuklarında.

On dakika daha geçtikten sonra bu sefer Olsson, “Ne demek ‘kaçtı’?” diye karşılık verdi.

“Kaçtı. Yani kaçtı öyle mi?” dedi savcı on beş dakika sonra cep telefonunda konuşurken.

“Kaçtı işte,” diyerek doğruladı Lewin. “Şimdi ne yapacağız?”

“Şimdi ne yapacağız?” diye tekrarladı Olsson, yarım saat sonra Lewin onu ikinci kez aradığında.

“Savcı, bugünlük ara vermemize karar verdi. Şayet yarın onu bulamazsan resmî bir tutuklama kararı çıkaracak,” diye yanıtladı Lewin.

“Neden şerefsiz herifin peşinden koşup onu öldüresiye dövmediniz ki?” diye kükredi Bäckström. Tüm öğleden sonra koltuğundan kalkmamış olduğu halde, von Essen’in iki saat önceki hali kadar kızarmıştı.

“Aslında pek şansımız olmadı patron, takdir edersin ki,” dedi Adolfsson.

“Birisini bu şekilde döverek gelecekte yapacağınız sorgu ihtimalini riske atamazsınız,” dedi von Essen doğuştan gelen asaletinin getirdiği yatıştırıcı bir ses tonuyla.

Ayağını denk al kahrolası ibne, diye geçirdi içinden Bäckström, aristokrat meslektaşına sinsice gülümseyerek. *Ben olsam bir saniye bile tereddüt etmeden köpekleri ve helikopterleri çağırır, adaya giden o lanet köprüyü kapatırdım,* diye düşündü.

38.

Växjö, 25 Temmuz Cuma

Ertesi sabah kahvaltı esnasında Bäckström, hayatında ilk kez *Småland Post* gazetesini okumuştı. En büyük yerel gazete, “Kadına Yönelik Şiddete Karşı Växjö Erkekleri” adlı yeni kurulan birliğe genişyer vermişti ve Bäckström’ün asıl dikkatini çeken, birlik komitesinin ön sayfanın yarısını kaplayan fotoğrafı olmuştu. Ortada Başkan Lo Olsson, onun sağında Moa Hjärtén ve solunda da Başkomiser Bengt Olsson duruyordu. Yan tarafta küçük Bengt Månsson ve onun iki katı iriliğinde de Bengt Karlsson vardı. Hepsi el ele tutuşmuşlardı ve kameraya büyük bir ciddiyetle bakıyorlardı.

Bir sürü salak, diye düşündü Bäckström keyifle.

Anlaşılan gazete, Bäckström’le aynı fikirde değildi. Birlik, övgü dolu sözcüklerle anlatılmış ve yazı işleri müdürünün, polisi alışılmadık bir şiirsel üslupla “giderek artan suçluluk oranlarını kontrol altında tutma konusunda yetersiz ve zayıf” olarak tarif ettiği makalede, birlikten gururla bahsedilmişti. Müdür, ayrıca bu türden özel kanun ve düzen girişimlerinin sadece faydalı olmayıp aynı zamanda oldukça ciddiye alınması gerektiğinden bahsediyordu. Yazı işleri müdürü yazısına, “Växjö gibi son derece huzurlu bir kentte yaşayan insanların bile, sürekli artan suç oranlarına karşı savaşın, aslında hepimizin ortak sorumluluğu olduğunun farkında olması gerekir,” sözleriyle nokta koymuştu.

Bu saçmalıkları da nereden çıkarıyorlar, diye düşündü Bäckström. Odasına girer girmez kahkahalarla gülebilmek için gazeteyi cebine koydu.

Lewin, sıklıkla olduğu gibi geceyi Eva Svanström'ün yatağında geçirmişti ancak kadın uykuya daldıktan sonra bir saat boyunca uyanık vaziyette uzanıp genç Löfgren'in neyin peşinde olduğunu düşünmüştü. İşe gider gitmez soruşturmaya dair çeşitli dosyaları çıkarıp dikkatle okumuş, ardından biraz daha düşündükten sonra aslında neler olup bittiğini anlamış olabileceğine kanaat getirmişti. Ancak daha önce arada bir yanılmış olduğu için von Essen ve Adolfsson'u çağırarak onlardan kendisi için bir şeyi kontrol etmelerini istedi.

"Benim için takip etmenizi istediğim eski bir gizli bilgi var. Bu konudan 6 Temmuz Pazar günü sabah toplantımızda bahsettim ve muhtemelen artık o kadar heyecan verici değildir ancak ben yine de benim için polise ifade vermiş biriyle konuşmanızı istiyorum. Adı Göran Bengtsson. Bütün bilgiler burada," dedi Lewin notu von Essen'e vererek.

"Gurra Sarı Mavi, evet, onu tanıyoruz," dedi von Essen başını sallayarak.

"Pardon?" dedi Lewin. "Ne dedin ona?"

"Gurra Sarı Mavi ya da sadece Sarı Mavi. Buralarda bu şekilde bilinir," diye açıkladı Adolfsson. "Kısmen siyasi olarak ahlaksız olduğu için ve bu kibarca söylenişi," dedi Adolfsson ve devam etti, "ve kısmen de..."

"Siyasi yelpazenin kahverengi⁴ tarafından diyebilirim," diyerek araya girdi van Essen.

"Çünkü o ve arkadaşları birkaç yıl önce burada, Växjö'da, İsveç Bayrak Günü'nü kutlamaya çalışırken ciddi bir tepkiyle karşılaşmışlardı," diye devam etti Adolfsson. "Antifaşist Cephe ve benzer gruplardan birtakım başıboş tipler ortaya çıkıp Gurra ve

4 Siyasi alanda kahverengi, Nazizm'in ve göçmen karşıtlığının rengidir. (yay. n.)

arkadaşlarını fena halde dövdüler. Durum kontrol altına alınincaya kadar onu öyle dövmüşlerdi ki vücudunun her yanı, sevgili bayrağının sarı mavi renkleriyle aynı olmuştu,” diye tamamladı sözlerini. Nedense keyifli bir şekilde sırtıyordu.

“Linda’yı kahrolası iri bir zenc... iri bir adamla,” diye düzelterek devam etti Lewin, “gördüğünü söylüyor. Cinayet sabahı yaklaşık saat dört civarında.”

“Bu, onun gibilerin çok nadir yaptığı bir gözlem değil ve öğrencimiz Löfgren de *Happy Valley*’mizdeki tek siyahi değil,” dedi von Essen. “En azından son zamanlarda.”

“Yine de gidip onunla konuşmanızı istiyorum. Ayrıca ona bazı fotoğraflar göstermenizi istiyorum. Löfgren’inkiyle başlayın,” dedi Lewin, içinde, aralarında Löfgren’in de olduğu dokuz siyahi genç erkeğin fotoğrafı bulunan şeffaf bir dosyayı uzatarak.

“Sonra da Linda’nın da içinde olduğu fotoğrafları gösterin, bu sırayla yapmanız önemli,” dedi Lewin vurgulayarak. Onlara bu kez de aralarında cinayet kurbanı Linda Wallin’in de bulunduğu dokuz sarışın genç kadının fotoğrafı olan bir başka plastik dosya verdi.

Von Essen ve Adolfsson, Sarı Mavi’nin Văxjö’nün merkezindeki Araby’de bulunan tek odalı dairesinin zilini çaldıkları sırada, polis okulu öğrencisi Erik Roland Löfgren de polis merkezinin danışma masasına yaklaşmıştı. Yanında, aynı zamanda eski bir aile dostu olan Kalmarlı avukatı da vardı ve savcı, bulunamaması nedeniyle hakkında resmî tutuklama emri çıkardığından, tam zamanında gelmişti.

Gurra Sarı Mavi, bilgisayarının başında oturmuş, White Aryan Resistance adlı Amerikan kurumunun internet sayfasından indirdiği bir bilgisayar oyununu oynuyordu. WAR’daki bazı bilgisayar kurtları, eski klasiklerden olan *Desert Storm I-III* oyununun daha etnik odaklı türlerini geliştirmişlerdi ve von

Essen ile Adolfsson ziyaretine geldiği esnada Sarı Mavi, oyunun tam ortasında idi.

“Yeni yüksek skor,” dedi Sarı Mavi, yanakları heyecanla parlayarak. “Yarım saat içinde üç yüz seksen dokuz küt burunlu şerefsizi hakladım.”

“Birkaç dakika konuşabilir miyiz?” diye sordu Adolfsson.

“Polislere yardımcı olmaktan her zaman mutlu olurum,” dedi Sarı Mavi. “Her İsveç vatandaşının görevidir bu. Bir savaşta. Zencilerin kazanmasını istemiyorsak birlik olmalıyız,” diye açıkladı.

Löfgren, Lewin’in resmî şahit olduğu ve Rogersson’un liderliğinde görüşmenin yapıldığı sorgu odasında otururken o kadar heyecanlı değildi. Her şeyden önce, kendisinin üç katı yaşındaki yasal temsilcisiyle aynı derecede resmîydi.

“Sence seninle neden konuşmak istedik Löfgren?” diye söze başladı Rogersson kayıt için gerekli giriş yapıldıktan sonra.

“Siz söylersiniz diye umuyordum,” dedi Löfgren kibar bir baş hareketiyle.

“Kendin çözemedin mi?” diye sordu Rogersson.

“Hayır,” dedi Löfgren başını iki yana sallayarak.

“Bu durumda, söyleyeyim,” dedi Rogersson. “Merak ediyor olmanı anlayabiliyorum.”

Löfgren sadece başıyla onayladı. Meraklıdan çok dikkatli bir tavır takınmıştı aniden.

“Lanet olsun, defalarca aradım ve verdiğim bilgiyle ilgili neler olduğunu sordum. Zenci herifin yaptığı çok belli,” dedi Sarı Mavi. “Meslektaşlarınızdan biri onu koruyor olmalı. Polis teşkilatı artık zenci kaynıyor. Onları kontrol edin, katili bulursunuz.”

“Onları gördüğünde ne yaptın?” diye sordu von Essen.

“Linda’ya selam verdim. Onu tanımıştım. Polis karakolunda görmüştüm daha önce.”

“Ne dedin ona, yani daha spesifik olarak?” dedi von Essen ısrarla.

“Ona eve gidip meyan kökü emmekten daha iyi işi olup olmadığını sordum,” dedi Gurra onlara neşeyle gülümseyerek. “Evet, sonra da ona HIV riskinden söz ettim. Lanet olsun, şu meyan kökü kovboyları birer yürüyen biyolojik bomba. Tüm o taşıdıkları hastalıkları falan düşününce...”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Adolfsson.

“Zenci herif sinirlendi ve saydırmaya başladı, yüzü o kadar koyu mavi bir renk almıştı ki dokunsanız uçuktan ölürdünüz. En iyi ihtimalle. Bu yüzden ben de basıp gittim.”

“Ve bu dediğin, yaklaşık olarak sabah saat dörtte, Town Otel’in beş yüz metre kadar ötesinde, Norra Esplanaden’de oldu, öyle mi?” dedi von Essen.

“Doğru,” dedi Sarı Mavi. “Saat dört civarı, sağlık merkezinin yanındaki kavşakta.”

“Bakmanı istediğimiz bazı fotoğraflar var,” dedi von Essen. “Bu adamlardan herhangi birini tanıyor musun?” diye sordu, Löfgren ve diğer sekiz adamın fotoğrafını önüne sererek.

“Meslektaşlarımdan birinin yürüttüğü sorgulamalarda, Linda’yla cinsel birlikteliğiniz olduğunu kesin olarak inkâr etmişsin,” dedi Rogersson. “Anlattıklarına göre senin için sadece sıradan bir sınıf arkadaşıydı.”

“Okulda aynı sınıftaydık. Ama bunu zaten biliyorsunuz.”

“Evet,” dedi Rogersson. “Bunu biliyoruz. Ayrıca Linda’yla yattığını da biliyoruz. Bundan niye bahsetmedin?”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” diye karşılık verdi Löfgren inatla. “Onunla asla o tür bir ilişkim olmadı.”

“Bu çok basit bir soru,” dedi Rogersson iç çekerek. “Linda’yla hiç yattın mı? Evet ya da hayır.”

“Bunun tüm olanlarla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum,” dedi Löfgren. “Her neyse, bu tür konularda konuşmam. O karakterde biri değilim.”

“Arkadaşlarının söylediklerine bakılırsa tam da o karakterde birisin,” dedi Rogersson. “Pek çoğuyla konuştuk, son zamanlarda Linda’yı nasıl becerdiğine dair böbürlenip duruyormuşsun.”

“Saçmalık,” dedi Löfgren. “Bu tür konularda asla konuşmam. Bu tamamen saçmalık.”

“Tamamen saçmalık diyorsun,” dedi Rogersson. “Peki, o zaman eğer onunla hiç yatmadıysan tek yapman gereken hayır cevabını vermek.”

“Ne dediğimi anlamıyorsunuz galiba,” dedi Löfgren.

“Ne dediğini gayet iyi anlıyorum,” dedi Rogersson. “Ve polis tarafından sorgulanırken yalan söylediğini biliyorum ve şimdi basit, açık bir soruya cevap vermekten kaçındığını kendi kulaklarımla duyuyorum.”

“Ki bu tamamen alakasız bir konu. Linda’yı ben öldürmedim. Benim yaptığımı düşünüyorsanız çıldırmışsınız.”

“Masum olduğunu varsayalım. O halde seni soruşturmadan elememiz için DNA örneği vermekte bir sakınca görmezsin,” dedi Rogersson kayıt cihazının yanında duran pamuklu çubuklarla dolu deney tüpünü işaret ederek.

“Böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yok,” dedi Löfgren. “Çünkü masumum ve elinizde tek bir kanıt yok. Burada olan, müstakbel bir zenci polis memurundan kurtulmaya çalışmak, kesinlikle öyle,” dedi Löfgren. Sesi kadar ifadesi de öfkeliydi. “Tüm bunların nedeni bu. Gerisi palavra.”

“Ve ben de yalan söylüyorsun diyorum. Sınıf arkadaşlarından biriyle ilgili bir cinayet soruşturması esnasında polise yalan söylemiş olman, benim ve meslektaşlarımdan senden şüphelenmesi için yeterli bir sebep,” dedi Rogersson. “Bizim açımızdan bundan farklı bir durum yok.”

“Bu da sizin için yeterli,” dedi Löfgren ateşli bir şekilde. “Dinlemiyorsunuz bile...”

“Sadece bizim için değil,” diye araya girdi Rogersson. “Savcı da bizim kadar merak ediyor.”

“Böldüğüm için özür dilerim,” dedi avukat, “ancak savcının bu konudaki fikrini duymak isteriz.”

“Çok basit,” dedi Rogersson. “Şayet Löfgren yalan söylemeye ve DNA örneği vermeyi reddetmeye devam ederse, savcı onu resmî olarak şüpheli ilan etmeyi planlıyor; bu da müvekkilinizin gözaltına alınması demek.” Rogersson, onu başıyla onaylayan Lewin’le göz göze geldi.

“Bu durumda, savcıyla aynı fikirde olmadığımın kayıtlara geçilmesini istiyorum,” dedi avukat.

“Kayda geçirildi,” dedi Rogersson. “Ve sanırım bu konuyu takip etmeyi düşünüyorsanız başvurmanız gereken makamın polis olmadığının farkındasınızdır. Seni tutuklamadan önce son bir soru Roland...”

“Şahidim var,” diye araya girdi Löfgren. “Sizin jenerasyon bu konuda bir şey biliyor mu acaba? Yani şahidin ne olduğu konusunda?”

“O yaptı,” dedi Gurra Sarı Mavi, Erik Roland Löfgren’in fotoğrafını havaya kaldırıp zafer edasıyla gülümseyerek.

“Aceleye gerek yok Gurra,” dedi von Essen. “Acele etme.”

“Ben hepsinin birbirine benzediğini düşünürüm,” dedi Adolfsson. “Sen nasıl bu kadar eminsin?”

“Bir uzmanla konuşuyorsunuz,” dedi Sarı Mavi. “Zenciler konusunda Eskimoların kar konusunda olduğu kadar bilgiliyim, ya da şu Lapon piçlerinin geyikler konusunda olduğu kadar. Bu herif mesela,” dedi Sarı Mavi, Löfgren’in fotoğrafını elinde sallayarak. “Tipik mavi zenci. Bana sorarsan Afrikalı. Ama Afrika’nın herhangi bir yeri değil çünkü Eritre, Sudan, Namibya veya Zimbabve’den bahsetmiyorum. Masai de değil kesinlikle.

Kikuyo veya Uhuru veya Watutsi de değil veya Wambesi ya da Zulu...”

“Bir dakika,” diye araya girdi Adolfsson ve onu susturmak için ellerini havaya kaldırdı. “Afrika’nın hangi bölgesinden bahsediyoruz? İlgisi olmayan diğer zencilerden bahsetmeyi bırak şimdi.”

“Bana sorarsanız Batı Afrika, belki Fildişi Sahili. Bildiğimiz Fransız Batı Afrikası, Fransız zencileri,” dedi Sarı Mavi neden bahsettiğini gayet iyi bilen bir adam edasıyla başını sallayarak.

“Yardımanın için teşekkürler,” dedi von Essen. “Bir soru daha. Kızların da resimlerine bakabilir misin?”

“Hadi ama bayım,” dedi Sarı Mavi. “Söylediklerimi dinlemeye çalışın. Karakoldayken kızla konuşmuştum, size söyledim. O kızdı. Yüzde yüz on eminim.”

“Bunlardan hangisiydi o halde?” diye sordu Adolfsson Linda ve diğer sekiz genç kadının fotoğraflarını başıyla göstererek.

“Söylesene,” dedi Rogersson. “Kimmiş şahidin?”

“Otelden ayrılırken yalnız değildim. Yanımda biri vardı ve benim evime gittik,” dedi Löfgren. “O sabah yaklaşık ona kadar o kişiyle beraberdim.”

“Sorgu esnasında eve yalnız gittiğini söyledin,” dedi Rogersson. “Yani o da mı yalandı? Pekâlâ, bize isim ver. Eve birlikte gittiğin şahsın adı neydi?”

“Size daha önce söyledim. İsim vermem,” dedi Löfgren.

“O zaman pek de şahidin var sayılmaz,” dedi Rogersson iç çekerek. “Şahitlik hakkında benim öğrendiklerim öyle en azından. Öğretmenlerin anlattıklarından azıcık hatırladığım kadarıyla şahit olarak sunduğun kişinin kim olduğu önemlidir.”

“İsim vermem,” diye tekrarladı Löfgren. “Bunu anlamak bu kadar mı zor?”

“Şimdi ne diyorsunuz beyler?” dedi Sarı Mavi seçtiği fotoğrafı kaldırarak.

“Ve o olduğundan kesinlikle eminsin, öyle mi?” dedi von Essen, Adolfsson’la bakışarak.

“Ne demek ‘kesinlikle eminsin’? Yüzde yüz on eminim, söyledim size. Onunla sizin karakolunuzda iki defadan fazla konuştum. Ne düşündüğümü bilmek isterseniz, tam bir küçük orospudur.”

“Söylediklerinde tutarsızlık var,” dedi Rogersson, Löfgren’e şüpheyle bakarak.

“Ne demek ‘tutarsızlık’?” dedi Löfgren. “Ben tüm bu olanlarda tutarsız bir yan göremiyorum.”

“Arkadaşların, Linda’yı her becerdiğinde onlara bu konuda hava attığını söylüyorlar. Senin kendi sözlerinle ‘becerdiğinde’. Bunun gibi ve bundan çok daha kötü ifadeler kullanmışsın ki şu an bunları tekrarlayıp seni veya yasal temsilcini utandırmak istemiyorum.”

“Bu onların anlattıkları,” dedi Löfgren. “Ben hiçbir şey söylemedim.”

“Ama Town Otel’den ayrılışın mevzusuna gelirsek, onlara eve yalnız gittiğini söylemişsin. Hatta senin eve yalnız gittiğini gören biri var. Eve gidip biraz uyuyacağını söylemişsin.”

“Ne olmuş yani? Burada oturup diğer insanların söylediklerinin savunmasını yapacak değilim. Ayrıca görünüşe bakılırsa seninle konuşmak isteyen biri var,” dedi Löfgren, başıyla belli belirsiz vurulduktan sonra yavaşça açılmakta olan kapıyı işaret ederek.

“Birkaç dakikan var mı Lewin?” diye sordu von Essen kapının diğer yanından.

“Çok eski bir numara,” dedi Löfgren avukatına. “Okuldaki hocalardan biri anlatmıştı bize...”

“İki dakika,” dedi Lewin ayağa kalkıp odadan çıkarken. Kapıyı dikkatle arkasından kapattı.

“Sanırım ufak bir sorununuz var,” dedi von Essen Lewin’e.

“Evet, hatta bu sabahtan beri öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi Lewin iç çekerek.

“Ne dedim?” dedi Löfgren muzaffer bir edayla, avukatının koluna dokunarak. “Beş dakika, iki değil. Demedim mi ben?”

“Böldüğüm için özür dilerim beyler,” dedi Lewin. Bir sebeple Rogersson’a baktı. “Sana tanıklık edecek kişinin ismini söylemeyi reddettiğini söylersem doğru mu söylemiş olurum?” diye devam etti Lewin.

“Güzel, nihayet anladın,” dedi Löfgren. “Kesinlikle doğru. Bu aslında senin işin, benim değil.”

“Pekâlâ, en azından bir konuda anlaştığımızı bilmek güzel,” dedi Lewin. “Bu durumda sana şu anda tarihin 25 Temmuz Cuma, saat 14.05 olduğu ve savcının senin tutuklanmana karar verdiği bilgisini vermek isterim. Bu nedenle bu görüşme askıya alınmıştır ve daha sonra tekrar başlatılacaktır. Savcı ayrıca parmak izlerini ve DNA örneğini almamıza karar verdi.”

“Bir dakika,” dedi avukat derhal. “Bu küçük soruna pratik bir çözüm bulabilmemiz için müvekkilimle birkaç dakika yalnız konuşmam daha iyi olmaz mı?”

“Konuyu doğrudan savcıyla görüşmenizi öneririm,” dedi Lewin.

“Lanet olsun Lewin, birdenbire acele etmeye başladın,” dedi Rogersson beş dakika sonra odada yalnız kaldıklarında.

“Sen olsan sen de aynısını yapardın,” dedi Lewin.

“Neden ki?” dedi Rogersson. “Bana bir saat daha verseydin, şayet varsa o tanığın ismini öğrenecektim ve ağzına pamuklu çubuğu sokacaktım.”

“Ben de bundan korkuyordum,” dedi Lewin. “Bu durumda dağ gibi evrak işiyle uğraşmak zorunda kalacaktık.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi Rogersson.

“Açıklayayım.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi Rogersson çarpık bir gülümsemeyle. Koltuğunda rahat bir şekilde geriye yaslandı. “Hadi canım,” dedi Rogersson sırtarak beş dakika sonra. “Bäckström’e ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?”

“Şimdi,” dedi Lewin. “Ona ulaşır ulaşmaz.”

“Orada olmak istiyorum,” dedi Rogersson. “Böylece şişko herif mobilyalara saldırmaya başlamadan, onu birlikte durdurmaya çalışabiliriz.”

Harika bir gün olacak, diye düşündü Bäckström. Daha on dakika önce Adolfsson ve von Essen’i, aralarında süklüm püklüm halde Löfgren’le birlikte koridorda görmüştü. Belli ki nezarethanelere doğru gidiyorlardı. Bu da yetmezmiş gibi Thorén, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Växjö Erkekleri komite üyesi Bengt Karlsson hakkındaki inceleme sonuçlarıyla birlikte ofisine gelmişti.

“Bu Karlsson eskiden oldukça pis işlere bulaşmış. İyi bir adam değil,” dedi Thorén.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Bäckström. *Zenci herifi içeri tıktığımıza göre onunla ne yapacağımı bilmiyorum ya,* diye düşündü.

“Toplamda on bir suç kaydı var,” dedi Thorén. “Görünüşe bakılırsa uzmanlık alanı birlikte olduğu kadınlara şiddet uygulamak.”

“Doğru işe doğru adam,” dedi Bäckström neşeyle. *Ve kesinlikle Lo ve o salak Olsson’un havasını indirmek için doğru adam.*

“Tek sorun, son suç kaydı girişinin dokuz yıl önce olması,” dedi Thorén.

“Demek ki dersini almış,” dedi Bäckström. “Muhtemelen artık iz bırakmadan dövüyordur kadınları. İyice deşin ve bulabileceğiniz her şeyi bulun,” diye tamamladı sözlerini. O sırada

Lewin ve Rogersson, kapının eşiğinde yumurtlayamayan iki tavuk gibi dikiliyorlardı.

“Girin içeri çocuklar. Genç Thorén de tam çıkmak üzereydi,” dedi Bäckström.

“Evet, söyleyin bakalım,” dedi Bäckström, Thorén odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatır kapatmaz. “Onu köşeye sıkıştırıp konuşturdunuz mu? Adolfsson ve yanından ayırmadığı şu yapışkan ibnesini onu nezarethanelere götürürken gördüm.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim,” dedi Lewin. “Ancak Rogersson da ben de aradığımız adamın Löfgren olmadığından eminiz.”

“Buna bayıldım!” dedi Bäckström mutlulukla kıkırdayarak. “O zaman onu neden içeri tıktılar?”

“O konuya da geleceğim,” dedi Lewin. “Ancak onun masum olduğu fikrine alışsan iyi olur.”

“Neden?” dedi Bäckström, koltuğunda geriye yaslanarak.

“Şahidi var,” dedi Rogersson.

“Şahidi mi?” dedi Bäckström burnundan soluyarak. “Ona kim şahitlik yapar ki? Martin Luther King mi?”

“Söylemek istemiyor,” dedi Lewin. “Bu yüzden biz de fikrini değiştirmeye karar verene kadar onu içeri almaya karar verdik.”

“Ancak Lewin zaten kim olduğunu keşfetti,” dedi Rogersson keyifle.

“Kimmiş o halde?” dedi Bäckström. Geriye doğru yaslanmış, kısık gözlerle onlara bakıyordu.

“Olayın şöyle geliştiğini düşünüyoruz,” dedi Lewin. “Genç Löfgren sabah saat dörtte Town Otel’den ayrıldı. Kulüpten yalnız olarak ayrıldığı ve eve gidip yatacağı konusunu çok abartarak dile getirdi. Birkaç blok sonra durdu ve kulüpteyken gizlice buluşma ayarladığı kadını bekledi. Kadın saat dörtten hemen sonra geldi ve birlikte Löfgren’in evine gidip insanların bu tür durumlarda genellikle yaptığı şeyleri yapmaya başladılar,” dedi Lewin ve ardından iç geçirdi.

“Kimmiş kadın peki?” diye sordu Bäckström. Aslında cevabı tahmin edebiliyordu.

“Konuştuğumuz bir tanığın söylediğine göre meslektaşımız Anna Sandberg,” dedi Lewin.

“O küçük fahişeyi geberteceğim,” diye kükredi Bäckström koltuğundan fırlayarak. “Tanrı şahidim olsun ki onu...”

“Hayır, bunu yapmayacaksın,” dedi Rogersson başını iki yana sallayarak. “Kriz ya da daha kötüsünü geçirmeden önce sessiz ve sakın oturacaksın yerine.”

Ne olursa olsun, diye düşündü Bäckström koltuğuna çökerken. *O kadın ölmeli.*

Polis memuru adayı Löfgren, Växjö Polisi Merkezi’ndeki nezarethane hücrelerinden hızla tahliye edildi. Yaklaşık bir saat sonra avukatıyla birlikte arabada, ailesinin Öland’daki yazlığına doğru ilerliyordu. Ayrıca gelecekte ihtiyaç duyulduğunda orada olacağına ve Växjö polisinin herhangi bir nedenle yardıma ihtiyacı olursa telefonunu açacağına dair savcıya söz vermişti. Savcı, ayrılmadan önce ona birkaç tavsiyede bile bulunmuştu. Ayrıntıya girmeksizin gelecek kariyeri için birtakım planlar yapmaya vakit ayırmasını önermişti. Löfgren, giderken arkasında parmak izi ve DNA’sını taşıyan bir pamuklu çubuğa ek olarak birkaç parça da saç teli bırakmıştı. Büyük bir ihtimalle bunların hiçbirisi, hâlâ devam etmekte olan soruşturma açısından bir işe yaramayacaktı.

Yerel gözaltı memuru, Löfgren’in parmak izi ve pamuklu çubukla ilgili ayrıntılarla ilgilenirken Lewin, kendisi ve meslektaşlarının yarattığı dağınıklığı toparlıyordu. Önce Bäckström’ün gizli operasyonuna yakından dâhil olanlardan sessizlik sözü almış, ardından memur Sandberg’le oturup ciddi bir konuşma yapmıştı.

Bäckström sonunda sakinleşmişti. Her ne kadar boğazına kadar işe yaramaz –ayrıca kanunen yeteneksiz– meslektaşlarının

mahvettiği parlak bir davanın enkazı içine gömülü olduğunu hissediyorduydu da öfkesinin ilk etkileri geçmişti. Bäckström, ilk kez kendisini mutsuz hissediyordu çünkü hiç hakları yokken ona kötü davranmışlardı. Etrafı aptallarla çevriliydi ve artık daha iyi bir şeyler bulmasının zamanı geldiğini düşündü. Beş dakika sonra polis merkezinin dışındaki yakıcı sığağa çıkmıştı ve yolda durup içecek bir şeyler almak ve klimalı otel odasındaki yumuşak yatağına gitmek üzere yola çıktı.

Yeni aldığı içkilere yer açmak için önce mini barında soğumuş olan iki birayla başlamıştı Bäckström. Biranın ardından her zaman gelen o iyi hissetme duygusu bu defa zihnine ve bedenine yerleşememişti. Belki de durum o kadar kötüydü ki o küçük Sandberg kaltağı sadece soruşturmasını sabote etmekle kalmamış, Bäckström'ün iç huzurunu da altüst etmişti. Daha iyi bir seçeneği olmadığından, televizyonu açtı ve uzanarak Linda Wallin'in cinayetiyle ilgili olduğu iddia edilen bir kültürel tartışma programını izlemeye başladı ancak programda aslında her zamanki ibneler birbirlerine yağ çekip duruyorlardı.

Hem *Shipwrecked* hem de *Celebrity Shipwrecked* programlarıyla ünlenen ve aynı zamanda Malmö'de Drama Enstitüsü'nde ikinci sınıf öğrencisi olan Shipwrecked Micke, Linda'nın öldürülmesiyle ilgili bir dram belgeseli için fon başvurusunda bulunmuştu. Växjö Belediye Meclisi kültür bölümü onu reddetmiş ancak o, projeyi desteklemek üzere özel bir yatırımcı bulmuştu. Senaryo büyük oranda hazırdu ve Linda rolü, Carina Landberg adında, İsveç'te çoğu insanın *Big Brother* Nina olarak tanıdığı genç kadın tarafından oynanacaktı. Yeni finans kanalında *Big Brother* ve *Young Entrepreneurs* programlarında yer almıştı; tiyatro okulunun birinde biraz zaman geçirmişti ve şimdi de devlet destekli bir yayın kuruluşunda kültür programlarında yer alıyordu. Micke'yle birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı ve kurban rolü onun için hiç kolay olmamasına rağmen yönetmenine güveni tamdı.

Özellikle kendisinin ve yardımcı kadın oyuncunun polis üniforması giyeceği lezbiyen sahneler onu oldukça endişelendiriyordu.

Neler söylüyor bu, diye düşündü Bäckström televizyonun sesini açıp yatakta otururken.

“Tabii ki kadın polis memurlarının içinde pek çok lezbiyen var,” diye açıkladı Nina. “Aslında hemen hemen hepsi. Polis teşkilatındaki bir arkadaşım söyledi bana.”

“Klasik bir dram üçgeni olarak kurguladım,” diye açıkladı Micke. “Linda, kendisi de bir polis memuru olan, sevdiği kadın Paula ve nefret ve kıskançlık dolu, reddedilmiş bir adam, katil. Adamın hadım edilme endişesi. Bir Srtindberg,⁵ bir Norén,⁶ klasik bir erkek dramı aslında.”

“Evet, kesinlikle öyle görünüyor,” dedi sunucu coşkulu bir ses tonuyla şakıyarak. “Ve tabii ki konu, tamamen bununla ilgili. Hadım edilmiş bir erkek.”

Bu rezil herifleri eritip zamb yapmak yetmez, fazla hafif kalır, diye düşündü Bäckström televizyonu kapatırken. O esnada, resepsiyona kesinlikle telefon bağlanmamasını açıkça söylediği halde telefonu çaldı.

“Evet,” dedi Bäckström homurdanarak.

Telefonu kapatırken, *lanet olsun,* diye geçiriyordu içinden.

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Växjö Erkekleri komite üyesi Bengt Karlsson, Dedektif Komiser Peter Thorén’in o kadar ilgisini çekmişti ki Thorén, Bäckström’e verdiği gizlilik sözünü bozup sırta Knutsson’u da dâhil etme ihtiyacı hissetmişti. *Ne*

5 August Strindberg (1849-1912): İsveçli oyun, roman ve hikâye yazarı. Psikoloji ve natüralizmi birleştirerek dışavurumcu dramaya dönüşen yeni bir tür Avrupa drama türü geliştirmiştir. Modern ve avangard tiyatronun öncülerindendir. Eserlerinde cinsiyetler arasındaki çatışmaları işlemiştir. (ç. n.)

6 Lars Norén (1944): İsveçli yazar ve şair. August Strindberg’den sonra İsveç’in en önemli oyun yazarı olarak kabul edilir. Eserlerinde ailevi ve kişisel ilişkiler üzerinde durmuştur. (ç. n.)

de olsa Bäckström'ün şu zavallı öğrenciye yaptığı şey düşünülürse bunların hiçbirinin önemi yok, diye düşünmüştü.

Bengt Karlsson kırk iki yaşındaydı. Yirmi-otuz üç yaşları arasında, suçun işlendiği yıllarda yaşları on üç ile kırk yedi arasında değişen, tanıdığı yedi farklı kadına karşı şiddet göstermekten toplam on bir kez suçlu bulunmuştu. Mahkûmiyet gerekçeleri ağır istismar, fiziksel istismar, tehdit, zor kullanma, ağır cinsel istismar, cinsel istismar ve cinsel tacizdi. Bu suçlar nedeniyle Karlsson toplamda dört buçuk yıl olmak üzere yedi kez hapis cezası almış ve bunun da yaklaşık yarısını yatmıştı.

Thorén, çeşitli kayıtlar ve veri tabanlarıyla son zamanlarda adli sistemin sağladığı tüm elektronik teçhizattan faydalanarak oluşturduğu özet raporu sunduğunda, “İlginç bir karakter,” diyerek ona katıldı Knutsson.

“Fakat neden birden durdu?” diye sordu Thorén. “Son mahkûmiyeti dokuz yıl önce. O zamandan beri ona yönelik tek bir şikâyet bile yok.”

“Belki de tarzını değiştirmiştir,” dedi Knutsson. “Bankamatikleri havaya uçurup hayatına bir şey olmamış gibi devam eden hırsızlıklarını hatırlıyor musun? Biz durumu çözene kadar yaklaşık bir düzinesini patlatmayı becermiş olmalıydı. Ve tüm bu süre zarfında okullara gidip suç geçmişinden nasıl uzaklaştığına dair seminerler veriyordu.”

“Tanıdığı, birlikte yaşadığı veya bir dönem çıktığı kadınlardan, hiç tanımadıklarına geçmiş olmalı,” dedi Thorén yüksek sesle düşünüyormuş gibi.

“Büyük ihtimalle,” dedi Knutsson. “Çok büyük ihtimalle hatta. Ancak dikkatimi çeken başka bir şey var. Bahar döneminde şu FBI elemanının polis akademisinde verdiği semineri hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum onu,” dedi Thorén. “Sadece seks suçları. FBI elemanının özel uzmanlık alanıydı doğru hatırlıyorsam. Kafasındaki tek şey buydu, seks suçları.”

“O halde onu soruşturmaya çalışanlarla kedi fare oyunu oynayan seks suçlularıyla ilgili söylediklerini de hatırlıyorsundur: Kendilerini kovalayanların çok yakınında olmaktan müthiş keyif alırlar demişti hani?”

“Pek hatırlayamadım,” dedi Thorén. *Bu kadar basit olabilir mi gerçekten*, diye düşündü ve tam o esnada yaşlı meslektaşı Bäckström’ün, polis memuru adayı Erik Roland Löfgren hakkında hissettiği o karıncalanmayı hissetti.

“Bize DNA örneği lazım,” dedi Knutsson. “Bu herifin kesinlikle kontrol edilmesi gerekiyor. Tanrı bilir, komitenin geri kalanı ve Başkomiser Olsson farkına varmadan nasıl yapacağız.”

“O iş halloldu bile,” dedi Thorén hafiften gururlanarak. “Anlaşılan Karlsson’un DNA örneği zaten Malmö’de kayıt altındaymış. Beş veya altı yıl önce Jeanette cinayetiyle bağlantılı bir rutin kontrol esnasında alınmış. Bu cinayet hâlâ çözülmediğine göre, adam bu süre boyunca rahattı.”

“Peki neden DNA örneğini atmamışlar?” diye sordu Knutsson.

“Öylesine atılacak bir şey değil,” dedi Thorén keskin bir şekilde. “Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı belli ki ellerindeki örneği atmıştı çünkü öyle yapmaları gerekiyordu ancak Malmö’deki meslektaşlarımız davayla ilgili olarak kendi dosyalarının bir kopyasını saklamışlar. Ben ulaştım ve ulusal laboratuvara faks-ladım bile.”

Bäckström, sırtında birkaç ekstra yastıkla, kardiyoloji koğuşundaki sıradan bir hasta gibi yatağında uzanıyordu. *Şu küçük fahişe, kesinlikle daha fazlasını hak etmiyor*, diye geçirdi içinden tumbul eliyle minibara uzanırken.

“Soğuk bira istersen Anna, minibarda bir tane var,” dedi. *Al bakalım seni suçlu küçük fahişe*, diye düşündü.

“Daha sert bir şey yok mu elinde?” diye sordu Anna Sandberg. “Bugünlük mesaimi bitirdim ve şehirde kalıyorum. Daha sert bir şey içebilirim.”

“Viski, votka, şurada rafta,” dedi Bäckström eliyle işaret ederek. *Neler oluyor*, diye geçirdi içinden.

“Teşekkürler,” dedi Anna, bardağına Rogersson boyutunda bir miktar doldururken. “Sen de ister misin?” diye sordu Bäckström’e kendi viski şişesini göstererek.

Bu ne demek oluyor, diye düşündü Bäckström. *Önce benim soruşturmamı sabote etti, şimdi de odama daldı ve bir dakika sonra bana kendi viskimden ikram ediyor.*

“Belki biraz,” dedi Bäckström.

Polis memuru Anna Sandberg, Bäckström’den özür dilemeye gelmişti. Kendisini aptal durumuna düşürmüştü –bunlar kendi sözleriydi– ve Bäckström, onun bu utanç verici süreçteki ilk durağıydı. Kendisini savunmak amacıyla, Löfgren’in kendisine telefonda bir centilmen gibi davranma ve DNA örneği verme sözü verdiğini söyledi. Tamamen gönüllü olarak örnek verecekti ve aslında tamamen gereksiz olsa da olanların ışığında bunun her ikisi için de en basit çözüm olduğunu konuşmuşlardı.

Löfgren’in, verdiği söze rağmen örnek vermemesi üzerine Anna’nın Bäckström’e gelip her şeyi açıklamaması, tamamen insani bir zaaftı. Kısmen Löfgren’in aklının başına geleceğine ya da en azından kendisine bu zor durumdan çıkması için yardımcı olacağına inandığından ama daha çok da Bäckström ve meslektaşlarının neler planladığından haberi olmamasından dolayı. Lewin’le yaptığı konuşma sonrasında tüm fikirlerini değiştirmişti.

“Konuşmam gereken birkaç kişi var. Sen Bäckström, Olsson ve kocam. Özellikle de kocam,” dedi Sandberg başını iki yana sallayıp bardağından büyük bir yudum alırken.

Neden bahsediyor bu, diye düşündü Bäckström. *Kadınların gerçekten akli başında değil.*

“Aptal mısın sen?” dedi Bäckström. “Bundan Olsson’a bahsetmeyi ciddi ciddi düşünmüyorsun herhâlde?”

Ancak belli ki Sandberg'in düşündüğü tam da buydu. Ayrıca güçlülere göğüs germeyi, utancını yenmeyi ve iş o noktaya gelirse polis teşkilatından ayrılıp başka bir iş yapmayı düşünüyordu.

"Beni ilgilendirmez," dedi Bäckström. "Ancak Olsson'a neden söylemek istediğini anlamıyorum."

"Kendi kendine anlamadan önce söyleyeceğim," dedi Sandberg ciddiyetle. "Ona veya başkasına bu tatmini yaşatmayacağım."

"Yanlıışsam düzelt," dedi Bäckström, "ancak Dedektif Başkomiser Bengt Olsson'dan bahsediyorum; hani şu elinde bir kâğıt parçasıyla tuvaletten her çıktığında sıkıntılı düşüncelere dalan, Småland'ın arka sokaklarından gelme, 'Ayin Katili' dedektifinden."

"Yani Olsson'a söylemem gerektiğini düşünmüyorsun, öyle mi?" diye sordu Sandberg aniden çok daha keyifli bir ifadeyle.

"Hayır," dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. "Ne ona ne de bir şeyler bilen başka herhangi birine. Çünkü Lewin ve Rogersson diğerleriyle konuştu bile. Yani onlarla konuşmaya çalıştığında başlarını iki yana sallayacaklardır sadece. Unut gitsin." *Kadınlar çılgın gerçekten*, diye geçirdi içinden.

"Peki ya kocam?" diye sordu Sandberg. "O da teşkilatta ama sen bunu zaten biliyorsundur."

"Peki bu muhabbetlerden tahrik oluyor mu?" diye sordu Bäckström yüzünde hafif hoşnutsuz bir ifadeyle. *Fakat mahalle polisi olduğunu düşününce, en kötüsünden korkmak için her türlü sebep var*, diye geçirdi içinden.

"Hiç sanmam," dedi Sandberg.

"O halde," dedi Bäckström omuz silkerek. "Bilmediğin şey canını acıtmaz."

Anna Sandberg, düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Bir tane daha alabilir miyim?" diye sordu boş kadehini göstererek.

"Elbette," dedi Bäckström kendi kadehini kaldırırken. "Bana da ver, az bir şey."

Küçük Lo'nun burada olmaması ne kötü. Eski bir profesyonelden birkaç numara öğrenebilirdi, diye düşündü Bäckström. Mesela Sandberg şimdiden farklı, daha iyi bir insan gibi görünüyordu. Göğüsleri bile toparlanmış, eski hallerine dönmüş gibiydi. Birkaç kadeh sert içki ve bilgece birkaç sözün ardından, diye düşündü.

“Boş ver tüm bunları Sandberg,” dedi kadehini kaldırarak. “Polis olunmaz. Polis olarak doğulur ve gerçek bir polis memuru asla bir meslektaşını ele vermez.” *En başından teşkilata alınmaması gereken bir kadın bile olsa, diye düşündü.*

O akşam otel restoranında artık geleneksel hale gelen yemekten sonra Bäckström ve Rogersson, davayı daha rahat bir ortamda konuşmak ve genç Löfgren'in soruşturmanın dışına çıkmasıyla izlenecek yeni yol konusunda çalışmak üzere Bäckström'ün odasına döndüler. Sonunda biranın ve alkollü içeceklerin tamamı tüketilmişti ve Bäckström, akşamı tamamlamak üzere Rogersson'la birlikte bara inemeyecek kadar bitkindi. Cumartesi gününü uyuyarak geçirmişti ve tembel otel personeli, onun bu durumundan faydalanarak odasını temizlemek veya kirli havluları değiştirmek için onu rahatsız etmeye gerek görmemişti.

39.

Cumartesiye pazara bağlayan gece boyunca Bäckström, Town Otel'deki dağınık yatağında uyurken Văxjö'nün göbeğinde, otelden sadece birkaç yüz metre ötede bir kadın daha saldırıya uğradı. Kurban, bir partiden evine yalnız başına yürüyerek dönen on dokuz yaşında bir kadındı. Sabah saat üç civarında Norrgatan'da, oturmakta olduğu binanın kapısını açtığı esnada, kimliği belirsiz bir adam ona arkadan saldırmış, onu binanın girişine sürükleyip yere yatırmış ve tecavüz etmeye çalışmıştı. Kurban çığlık atıp mücadele etmişti. Birkaç komşu gürültüye uyanmış ve saldırgan, olay yerinden kaçmıştı.

On beş dakika içinde ortalık hareketlendi. Kurban hastaneye kaldırıldı. Olay yeri güvenlik çemberine alındı, nöbetçi polis memurları ve adli tıp uzmanları, görgü tanıklarını sorgulamak ve kanıt aramak üzere olay yerine ulaştı. Üç devriye arabası, şüpheli bir durum olup olmadığını tespit etmek için mahalleyi dolaştı. Destek ekipleri yola çıktı ve Linda cinayetini araştıran ekibin telefonları çalmaya başladı. Dedektif Başkomiser Olsson, yazlık evinde telefonunu kulağına dayamış, bir eliyle pantolonunu giymeye çalışırken, bir yandan da arabanın anahtarlarını nereye koyduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Dedektif Başkomiser Bäckström hâlâ mışıl mışıl uyumaktaydı. Daha önceki deneyimlerinden, cep telefonunu kapatmayı ve odasındaki telefonun fişini çekmeyi öğrenmişti.

Ertesi sabah kahvaltıya indiğinde ve Rogersson ona olanları anlattığında her şey neredeyse bitmişti ve bazı detayların net olmadığı anlaşıyordu.

“Kısa süre önce Sandberg’le konuştum,” dedi Rogersson.

“Ne dedi?” diye sordu Bäckström.

“Kurbanla ilgili ilginç bir durum olduğunu,” dedi Rogersson. “Sandberg, her şeyin kurbanın kendi uydurması olabileceğini düşünüyor.”

Hayret bir şey şu Sandberg, diye düşündü Bäckström. Daha neler duyacağınız kim bilir.

O akşam Bäckström, radyo muhabiri dostunu aramış ancak tıpkı önceki hafta sonu olduğu gibi telesekreterine ulaşmıştı. *Yaşlı anne*, diye düşündü ve yapacak daha iyi bir şey bulamadığından odasına yiyecek ve bira ısmarlayarak gecenin yarısını televizyon karşısında uzanıp kanallar arasında gezinerek geçirdi ve sonunda uyuyakaldı.

Jan Lewin yine rüya görmeye başlamıştı.

İsveç, 1950’lerin ortaları. Jan Lewin’in yedinci doğum gününün olduğu yazdı. O sonbaharda okula başlayacaktı ve düzgün ilk bisikletine o yaz kavuşmuştu. Kırmızı bir Crescent Valiant.

Büyükanne ve büyükbabasının Stockholm takımadasındaki Blidö’de bulunan yazlık evlerindeydiler. O, annesi ve babası. Güneş, bulutsuz gökyüzünde günden güne daha parlak ışıldıyordu. Tam bir Hint yazı, dedi babası. İlk defa, babasının yaz tatili bitmeyecekmiş gibiydi.

“Neden Hint yazı deniliyor babacığım?” diye sordu Jan Lewin.

“Öyle deniliyor işte,” diye karşılık verdi. “Her zamankinden daha uzun ve sıcak geçen yaz için söylenir.”

“İyi ama bunun Hintlilerle ne alakası var?” diye üsteledi Jan. “İnsanlar neden Hint yazı diyorlar?”

“Herhalde normalde orada havalar buradan daha iyi olduğu içindir,” diye karşılık verdi babası. Sonra kahkahayla gülerek Jan’ın saçlarını karıştırdı. Güzel bir cevap vermişti. O yaz, babası ona bisiklet sürmeyi öğretmişti. Çakıl yollar, ısırgan otu kümeleri, hendekler, katran kokusu vardı. Jan, küçük terli elleriyle gidonu tutup güneşten yanmış incecik bacaklarıyla pedalları olabildiğince hızlı çevirirken babası arkasından koşup bisikletin selesinden tutuyordu.

“Şimdi bırakacağım,” diye bağıırırdı babası ve aynı anda hem pedal çevirip hem gidonu idare etmesi gerektiğini bildiği halde bunu beceremezdi. Ya pedal çevirirdi ya da gidonu idare ederdi ve bazen babası onu yakalamak için orada olmazdı. Çizilmiş diz kapakları, morarmış bacaklar, yakıcı ısırgan otları ve dikenlerin vücudunda yarattığı çizikler.

“Hadi bir daha dene Jan,” derdi babası Jan’ın saçlarını karıştırarak ve birlikte tekrar denemeye başlardı.

Gidon ve pedal, gidon ve pedal... Baba ellerini bırakır ve bu kez Jan düşmeden önce yakalamak için yanına gelmez. Sonra geriye dönüp bakar ve gördüğü kişi, ona yardım etmek üzere bekleyen babası değildir. Meslektaş Bäckström, orada dikilmiş ona sırtıyordur.

“İnsan nasıl bu kadar aptal olabilir Lewin?” der Bäckström. “Tanrı aşkına, pedal çevirmeyi bırakmamalısın çünkü seni itmiyorum.”

Sonra uyandı, ayaklarını sürüyerek banyoya gitti ve su, bedeninin üzerinden akarken gözlerini ve şakaklarını ovdu.



40.

Växjö, 28 Temmuz Pazartesi

Soruşturma ekibinin haftalık toplantısında, ön soruşturmanın lideri Dedektif Başkomiser Bengt Olsson yeni bir İsveç rekoru kırmış olduklarını açıkladı. Växjö ve civarında sürdürdükleri Olsson usulü DNA örneği toplama taarruzu durmaksızın ilerliyordu ve hafta sonu boyunca beş yüzün üzerinde gönüllüden örnek toplamışlardı. Ayrıca çiğnenmiş bir tütün, kanlı bir mendil, bir elma çekirdeği ve orijinal dava numarasının silinmiş olduğu eski bir Ulusal Adli Tıp raporu gibi, ellerinde kaynaklarının çok net olmadığı birkaç DNA örneği vardı. Müstakbel meslektaşları, polis memuru adayı Löfgren, sıradan bir pamuklu çubuk sayesinde soruşturmadan çıkarılmıştı ve psikolojik sorunları olan meslektaşları da muhtemelen neler olup bittiğinden habersiz, sağlıklı yeme alışkanlığına şükretmekle meşguldü.

Ne yazık ki Lewin, fırsattan istifade ederek bir önceki rekorun nasıl kırıldığını anlattı. Kendisi ve Ulusal Suç Birimi'nin dâhil olduğu bir vakaydı. Dalarna'da, bir başka kadın cinayeti, Petra cinayeti vakasıydı ve beş yüze yakın örnek toplanmıştı. Üzerinden birkaç yıl geçmiş olmasına rağmen cinayet hâlâ çözülmemiş, takibi de bırakılmıştı. Sonra Lewin, konuya fazla uzun bir kişisel gözlemini eklemeye karar vermişti.

“Genç bir kadınla ilgili ilk cinayet soruşturmamı hatırlıyorum da...” dedi Lewin, kendi kendine sesli düşünüyor gibiydi. “Bundan neredeyse otuz yıl önceydi, yani şu anda burada oturmakta

olan sizlerin pek çoğunuz daha doğmamıştınız bile. Gazetelerin yazdığı isimle Kataryna cinayeti. O günlerde DNA'nın adını bile duymamıştık ve neredeyse her zaman adli tıp ve bilimsel yöntemlerin yardımı olmadan, eski usulle çalışmak zorundaydık. Adli tıp incelemesi, biz sıradan memurların işi yapan adamı yakalamamızdan sonra yapılan bir şeydi..."

"Affedersin Lewin," diye araya girdi Bäckström saatini göstererek. "Öğle yemeğinden önce sadede gelmeye ne dersin? Çünkü hepimizin yapacak işleri var."

"Geliyorum," dedi Lewin aldırış etmeksizin. "O günlerde cinayet davalarında başarı oranımız yüzde yetmişin üzerindeydi. Bugün cinayetleri çözme oranımız, bu oranın yarısından daha az. Hem de tüm yeni teknoloji ve yeni yöntemlere rağmen. Ayrıca bugün karşılaştığımız vakaların eskiden karşılaştıklarımızdan daha zor olduğuna da inanmıyorum."

"Peki sence bunun nedeni nedir?" diye sordu Sandberg aniden. "Buna biraz kafa yormuş olmalısın."

"Ah, evet, kesinlikle bu konuda biraz düşündüm," dedi Lewin. "Mesela şu DNA meselesini ele alalım. İşe yaradığı zaman kesinlikle önemli bir kaynak. Örneğin, bu davada olduğu gibi iyi bir DNA kanıtı ve bu kanıtı bırakan kişiyi bulabilirsen."

"O halde sorun nedir?" dedi Sandberg üsteleyerek.

"Şayet sağlam bir DNA örneğiye fazla havaya girerek başka her şeyi ihmal edebilir ve soruşturmanın kontrolünü elden kaçırabilirsin," dedi Lewin iç çekerek. "Ah, o eski ve sistematik polis işleri..."

"Yani suçu işleyen kişiyi yakalamak için ne yapacağını bilmeksizin oradan oraya koşturamazsın diyorsun, öyle mi?" dedi Sandberg gülümseyerek.

"Evet, öyle de denebilir," dedi Lewin.

Sandberg, pazar sabahı erken saatlerde gerçekleşen saldırı hakkında bildiklerine dair sunumuyla o sabahki programın finalini yaptı.

“O kadar çok belirsiz ayrıntı var ki kızın tüm bu olanları uydurmuş olabileceğini düşünmeden edemiyorum,” dedi Sandberg.

“Bunu neden yapsın ki?” dedi Olsson. “Bu, hiç kimsenin uydurabileceği bir şey değil.”

“Anlatacağım,” dedi Sandberg aniden yirmi yaş büyük meslektaşı Dedektif Başkomiser Jan Lewin gibi konuşmaya başlayarak.

Ne binanın girişindeki saldırıyı ne de saldırganı gören tek bir görgü tanığı vardı. Enoksson ve meslektaşları olay yeri olduğu iddia edilen bina ve civarındaki her şeyi didik didik ettiği halde tek bir adli delil bulunmamıştı. Ellerinde sadece kurbanın direnerek kendisini kurtardığını anlattığı saldırıya dair kendi hikâyesi vardı. Saldırganını ısırıldığını ve tırmaladığını söylüyordu. Saldırgana ilişkin bir tarif de vermişti.

“Tarifte yanlış bir durum yok,” dedi Olsson ısrarla. “Bence gayet iyi. Ne diyor kız? Yaklaşık yirmi yaşlarında, iri yapılı ve sportif, yaklaşık 1.80 boylarında, üzerinde siyah beyzbol şapkası, siyah tişört; bol, siyah eşofman altı, ayaklarında şu klasik beyaz koşu ayakkabıları, her iki kolunda da dövme var. Kollarının üst kısmından başlayan kıvrılmış siyah yılan ve ejderhalar, dirseklerini geçip neredeyse bileklere kadar uzanıyor. Kızı İngilizce olarak tehdit etmiş ancak o kadar belirgin bir aksanı varmış ki kız, adamın İngiliz veya Amerikan olmadığından emin. Muhtemelen Doğu Avrupa falan. En azından burada yaşayan bizlerin çok iyi bildiği gibi saldırgan tipleri genellikle aynı. Aslında bu artık bir problem olmaya başladı,” diye sözlerini tamamladı Olsson.

“Evet, harika bir tarif,” dedi Sandberg ona katılarak. “O esnada yaşadıkları düşünülürse kesinlikle herife çok iyi bakabilmiş.”

“Sana katılıyorum Olsson,” dedi Bäckström sırtarak. “Belli ki oldukça gözü açık bir genç kadınmış. Verdiği tarif de elimizdeki profile tam uyuyor. Anlaşılan yaşadıklarının ne kadar korkunç olduğunu anlatabilmek için hem akşam gazetelerinde

hem de televizyonda yer alacak zaman da bulabilmiş. Muhtemelen yakında Kanal 3'te hava tahminleri sunacak ya da şu programı yaptıkları çiftlikte göğüslerini sergileyecektir."

"Teşekkürler Bäckström," dedi Sandberg nedense. "Beni rahatsız eden hususlardan biri de bu. Normalde böyle bir şeye maruz kalmış kızlar aynada kendilerine bakmaya bile katlanamazlar. En yakınlarıyla bile neredeyse hiç konuşmazlar. Rahat bırakılmak isterler."

Bäckström, polis memuru adayı Löfgren'in arkasında bıraktığı küllerden yeniden doğmuş, bir sonraki avını çoktan belirlemiş ve tekrar alevlerin arasına dalmıştı. Toplantıdan hemen sonra genç Thorén'i kenara çekti ve komite üyesi Karlsson'la ilgili gelişmeleri sordu.

"Kesinlikle haklıydın Bäckström. Bay Karlsson pek de iyi birine benzemiyor," dedi Thorén ve ardından öğrendiklerini kısaca özetledi.

"O şerefsizden DNA örneği almalıyız," dedi Bäckström kararlılıkla.

"Halloldu bile," dedi Thorén ve meslektaşlarının daha önce Malmö'de gerçekleştirdikleri çalışmalarından bahsetti.

"Bunların hiçbirini neden bana anlatmadın?" diye sordu Bäckström aksi bir ifadeyle. "Bu bir sır falan mıydı?" *Ne yapacaklarını bilmeden oradan oraya koşturup duruyorlar.*

"Otur Lewin, otur," dedi Bäckström samimi bir şekilde, masasının önündeki misafir koltuğunu işaret ederek. "Küçük planlarımız nasıl gidiyor? Bir şeyler çıkarmaya başladın mı?"

"Eminim işe yarayacaklar," dedi Lewin ifadesiz bir tonla.

Ayrıca onları doğru yöne yönlendirebilecek iki somut önerisi vardı. Birincisi Linda'nın annesiyle bir kez daha görüşülmesi yönündeydi. Lewin'in düşüncesine göre, daha önce gerçekleştirilen iki görüşme yeterince etraflı olmamıştı. Eleştirmek gerekirse

anneden öğrendikleri bilgileri ona danışmadan da elde edebilirlerdi. Ayrıca polis memuru adayı Löfgren'le de bir görüşme daha yapmalarını istiyordu.

“Bilirsin, seni her zaman dinlerim,” dedi Bäckström cömert bir edayla. *Her ne kadar şu zenci şerefsiz yüzünden polis teşkilatının yarısını rezil etme noktasına gelmiş olsan da,* diye geçirdi içinden.

“Benim önerim, Linda'nın annesiyle görüşmeye Rogersson'u göndermemiz yönünde,” dedi Lewin. “Rogersson, bu tür konularda fazlasıyla detaycıdır.”

“Evet, garip, değil mi?” dedi Bäckström. “Rus gibi içiyor ve sürekli tuvalete koşturuyor olsa da.”

“Bunu hiç fark etmedim,” dedi Lewin sertçe. “Ancak o konuda muhtemelen benden daha fazla bilgi sahibisindir, Bäckström.”

“Biraz konuşmuşluğumuz var diyelim,” dedi Bäckström sırtarak. “Peki ya zenci herif? Onunla kim ilgilenecek?”

“Genç Löfgren'i kastediyorsan, aslında ben kendim yaparım diye düşünmüştüm,” dedi Lewin. “Artık şüpheli durumunda olmadığına göre konuşmaya daha gönüllü olacaktır bence.”

“Öyle olmalı. Bu seferki onun için çocuk oyuncağı olacaktır,” dedi Bäckström. *Ve sen Lewin, diye geçirdi içinden, muhtemelen eninde sonunda Nobel Ödülü alacaksın.*

41.

Linda'nın annesi, Vxj'nin yaklaşık yirmi kilometre güneyinde, snen Gölü'nün ortasındaki Sirnon'da bulunan yazlığında ydı. Yanında bir arkadaşı kalıyordu ve arkadaşının söylediğine göre, Linda'nın annesi günleri hayatta kalmaya çalışarak geçiriyordu. Polisin onunla konuşmak istediğini anlıyor ve elinden geldiğince yardımcı olmaktan mutlu olacağını söylüyordu.

“Benim adıma teşekkür edin,” dedi Rogersson. “Bir saat içinde bir meslektaşımla birlikte orada olurum.”

“Yol tarifine ihtiyacınız var mı?” diye sordu kadının arkadaşı.

“Sanırım halledebiliriz,” dedi Rogersson. “Kaybolursak sizi tekrar arayabilirim. Bizimle konuşmaya hazır olduğu için ne kadar minnettar olduğumu kendisine söyleyin.”

Bckstrm, arkadaşı Rogersson'a eşlik etmeye karar vermişti. Bir süreliğine şhirden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Tercihen rahat, klimalı bir arabada, hayatını zehir eden salaklar olmaksızın, Rogersson'la sakin bir şekilde konuşmak iyi gelecekti. Ayrıca Linda'nın annesini de biraz merak ediyordu.

“Gl şu tarafta, solda,” dedi Rogersson yarım saat sonra huş ağaçlarının arasında güneşte parıldayan mavi suyu başıyla işaret ederek. “Sirkön'e sadece on kilometre kaldı. Sen ve benim gibiler için klasik bir bölgedir burası Bckstrm.”

“Tüm güçlü alkollerin Skne'de üretildiğini sanırdım,” dedi Bckstrm. Son zamanlarda hak etmeden karşılaştığı tüm o

eleştiri oklarına rağmen kendini çok daha rahatlamış hissetmeye başlamıştı bile.

“İsveç suç tarihi,” diye açıklamaya başladı Rogersson. “Geçtiğimiz yüzyılın en bilinen kayıp vakalarından birisi. 1948 yılındaki Viola Widegren olayı gibi, o da burada gerçekleşmişti. Bu sefer küçük Alvar Larsson, 1967’de soğuk ve rüzgârlı bir nisan sabahında ebeveynlerinin evinden kaybolmuştu,” dedi Rogersson neredeyse törensel bir ses tonuyla. “Birkaç yıl önce *Nordic Crime Chronicle* dergisinde bu vakayla ilgili enteresan bir makale okumuştum. Cinayet gibi görünmüyordu. Çocuk muhtemelen dışarıda oynarken ayağı takılıp göle düşmüş ve boğulmuştu.”

“Buna asla inanmam,” dedi Bäckström. “Tabii ki öldürüldü. Şu pedofillerden biri tarafından hem de. Burada onlardan bolca olmalı. Küçük kırmızı kulübelerinde oturup internetten çocuk pornosu indiriyorlardır.”

“Ama 1967’de bu pek mümkün değildi,” dedi Rogersson. “Yani internet demek istiyorum.”

“E o zamanlar da başka kaynakları vardı,” dedi Bäckström. “Dışarıdaki tuvaletlerinde otururken çıplak yüzen izci çocukların fotoğraflarının olduğu eski gazetelere bakıp otuz bir çekiyorlardı belki. Ne bileyim ben?”

“Neredeyse her şeyi biliyor gibisin Bäckström,” dedi Rogersson. “Ancak senin en takdir ettiğim yönün, insanlığa dair bakış açın. Gerçekten samimi bir insansın diyebilirim.”

Rogersson’un neyi var böyle, diye düşündü Bäckström. Ciddi ciddi akşamdan kalma gibi davranıyor. Umarım Linda’nın annesi de bira konusunda babası kadar cömerttir.

Beyaz ahşap doğramaları olan küçük, kırmızı kulübenin önündeki yaşlı ağaç, evin önünde arabayı park ettikleri çakıl yolu gölgeliyordu. Evin bahçesinde ayrıca bir bayrak direği, leylaklarla çevrili çardak, bir uçta dış tuvalet, gölün kenarında da iskele, kayıkthane, sauna ve kendine ait bir plaj vardı. Özenle

yerleştirilmiş iki büyük kaya parçasının çimlik alanın sınırlarını belirlediği geniş bahçenin yolları güzelce düzenlenmişti.

Kısacası şehir dışındaki İsveç yaz yaşamının tipik bir örneği idi ve tabii ki dışarıda, leylaklı çardağın içindeki yuvarlak masanın etrafında oturdular. Bira yoktu elbette ancak onunla aynı derecede keyif verici olduğu kesin olan ev yapımı frenk üzümü likörü, muhtemelen yerel bir cam üreticisinden ve kasalarca bira satın alınabilecek bir fiyata alındığı belli olan uzun saplı kadehlerde ikram edildi. *Aklın ve gözlerin başka yerde olmasa pek hoş bir kadın olabilirdin*, diye düşündü Bäckström, Linda'nın annesi Lotta Ericson'a saygılı bir şekilde başıyla selam verirken. *Kırk beş yaşındasın ancak normal koşullar altında eminim çok daha genç gösteriyorsundur*, diye geçirdi içinden.

“Şayet bunu yapmak size zor gelirse söyleyin lütfen,” dedi Bäckström en kibar sesiyle.

“Sorun olacağını sanmıyorum,” dedi Linda'nın annesi. Gözlerindeki keder olmasa kadının neredeyse şakır gibi konuştuğunu söyleyebilirdi Bäckström.

Uyandığından beri kim bilir kaç tane Valium içirdiler sana, zavalılık, diye geçirdi içinden.

Sonraki üç saat boyunca Dedektif Komiser Jan Rogersson, meslektaşları Lewin'in bahsettiği detaycılığını kanıtlamıştı. İlk önce kadına, Linda'yla ilgili sorular sordu. Linda'nın çocukluğunu ve yetiştirilme tarzını anlattırarak sorular yöneltti. ABD'de geçen yıllarından, boşanmadan ve ikisinin birlikte memleketlerine, İsveç'e dönmelerinin nasıl hissettirdiğinden bahsetmesini sağladı.

“Herkesi seven ve herkes tarafından sevilen mutlu, tasasız bir kızdı ve sanırım bu hep böyle sürdü, büyüdüğünde bile... Hayatlarımızın zor bir dönemi idi... yeni bir çevreye alışmak... Linda yeni arkadaşlar edindi, yeni bir okula başladı... Henüz öğrenciyken öğretmen olarak yeni bir işe başladım... Kocamla tanıştığım da sekreter olarak çalışıyordum... biz öyle tanıştık... Evlendikten ve ben Linda'yı doğurduktan sonra ABD'ye taşındık,

ben çoğunlukla zengin, yaşlı adamın genç karısı gibi hissettim... Her ne kadar Henning çok kolay alıştıysa da ben çok sıkılıyordum. Linda ve benim en az gördüğümüz kişi muhtemelen babasıydı... aslında onu neredeyse hiç görmüyorduk... Ancak maddi açıdan elbette çok ayrıcalıklıydım. Evlilik sözleşmemiz olmasına rağmen Linda ve ben İsveç'e gelmeden önce eski kocamın yaptığı ilk şey, bana o... olayların olduğu... binayı vermek oldu... ve Linda aniden... lisedeyken.... aniden babası ülkeye döndüğüne göre onunla birlikte yaşamaya karar verinceye kadar... orada birlikte yaşadık... ancak şehre dönmek istediğinde benimle kalacaktı..."

Erkek arkadaşlar?

"İlk erkek arkadaşı muhtemelen Amerika'da yaşadığımız dönemde Linda'nın sınıf arkadaşı olan şu zenci çocuktur... Linda daha yedi yaşındaydı, çocuk da öyle... adı Leroy'du ve o kadar sevimliydi ki... muhtemelen Linda ilk o zaman âşık olmuştu..."

Ondan sonra? Cinsel ilişkiye girdiği erkek arkadaşlar?

Annesine göre çok fazla değildi, gerçi Linda böyle konuları her zaman gizli tutardı. Linda'nın en uzun süreli ilişkisi yaklaşık bir yıl sürmüş ve yaklaşık altı ay önce sona ermişti.

"Bir aile dostumuzun oğluydu. Eski kocamdan ayrıldıktan sonra görüşmeye devam ettiğim birkaç aileden biri. O da çok iyi bir çocuktur. Noppe olarak bilinse de gerçek adı Carl-Fredrik'ti. Sanırım Linda ondan bıktı. Linda polis okuluna başladıktan sonra ilişkiyi yürütemedi."

Linda zor bir insan mıydı, kavga eder miydi? Hiç düşmanı var mıydı, ona zarar vermek isteyen birileri olabilir miydi?

Annesinin gözünden bakıldığında yoktu. Konu sevgili kızı olduğunda bu mümkün değildi. Çünkü Linda, en kötü halinde bile muhtemelen diğer ergen kızların her zamanki hallerini sergiliyordu –bunu benzer yaşta kızları olan arkadaşlarından biliyordu– ancak hep böyle tavır sergilemezdi. Kötü huyları mı? Linda bazen çok inatçı olabiliyordu. Biraz da saftı. Çok kolay güveniyor, insanların iyi olduğuna gereğinden fazla inanıyordu.

Rogersson, cinayet dedektifi olarak geçirdiği yirmi yıl boyunca cinayet kurbanlarının yakın akrabalarıyla yüzlerce görüşme yapmıştı. Bu yüzden de Linda'nın annesinin onun soru listesindeki son nokta olması ve kadının kendisinden öncekilerle aynı tepkileri vermesi bir tesadüf değildi. Onunla konuşmayı neden istemişti? Kadının Linda'nın öldürülmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. O da bir kurbandı. Birisi tek kızını ondan koparıp almıştı ve sıkı sıkıya tutunduğu kederiyle yaşaması normaldi.

Rogersson kadına her zamanki klasik cevapları vermişti. Bunun Linda'nın katilinin bulunmasıyla ilgili olduğunu söylemişti. Linda'nın annesinin davayla herhangi bir alakası olabileceğine dair en ufak bir düşüncesinin olmadığını da anlatmıştı. Kendisi gibi bir adamın sorduğu soruların amacı onun, cinayete kurban giden bir kızın annesinin kederinden dolayı göremediği bazı şeyleri açığa çıkarabiliyor olmasıydı. Kadın, bu durumu diğerlerinin çoğundan daha anlayışla karşılamıştı.

Kocasından ayrıldıktan sonra başka bir erkekle görüşmüş müydü? Şayet görüştüyse bu adamlardan herhangi biri kızına herhangi bir ilgi göstermiş miydi? Kızına saldırarak ona zarar vermek isteyebilecek birisiyle tanışmış mıydı?

Doğal olarak boşandıktan sonra başka erkeklerle görüşmüştü. Hatta pek çok erkekle görüşmüştü ancak bunlar çoğunlukla kısa, geçici ilişkilerdi ve en son ilişkisi birkaç yıl önceydi. Birlikte çalıştığı biriyle, arkadaşlarından birinin birlikte çalıştığı biriyle, iş vasıtasıyla tanıştığı biriyle, hatta eski öğrencilerinden birinin boşanmış babasıyla çıkmıştı. Özellikle yurt dışına tatile gittiğinde bazı erkeklerle çeşitli birliktelikleri olmuştu. Bunlardan birine âşık olmuş, bir süre boyunca da iletişimleri sürmüştü. Ancak ilişkileri ilerlememiş, zamanla arası giderek açılan telefon görüşmeleri ve e-postalarla sınırlı hale gelip en sonunda da bitmişti.

Eşcinsel olabilir, diye düşündü Bäckström. Kör ve eşcinseldir.

Bu adamlardan birinin kızını öldürmüş olabileceği düşüncesi, kadına kesinlikle mümkün gelmiyordu. Nedeni basitti; bu adamlar olayın içeriğine uygun değildi, pek çoğu Linda'yla hiç tanışmamıştı ve birkaç tanesi onun bir kızı olduğunu bile bilmiyordu.

“Ona saldıran tam bir manyak olmalı,” dedi annesi. “Söylemiştim değil mi? Linda herkesin iyi taraflarını görürdü. Zaman zaman gerçekten çok saf olabiliyordu.”

“Ne işimiz vardı orada?” diye sordu Bäckström, arabada polis merkezine dönerlerken. “Bana sorarsan bu görüşme bize hiçbir şey kazandırmadı.” *Bu da sana kapak olsun seni ukala herif*, diye geçirdi içinden.

“Likör hiç de fena değildi, sadece bir likör olduğu düşünülürse,” dedi Rogersson. “Bir an için hâlâ kadının şüphelendiği ya da anlamaya çalıştığı bir şey olduğu izlenimine kapıldım. Aklında bir şey vardı sanki.”

“Peki ne olabilir bu?” dedi Bäckström. *Rogge sadece bir alkolik değil, aynı zamanda kâhin de*, diye düşündü.

“En ufak bir fikrim yok,” diye karşılık verdi Rogersson. “Aslında bu sadece bir his. Daha önce yanıldığım olmuştu,” dedi omuz silkerek. “Şu anda kadının zihni tam bir kaos ortamı olmalı. Kim bilir ona kaç sakinleştirici içirdiler.”

“Bana sorarsan kafası tamamen gitmiş,” dedi Bäckström. *Diğer pek çok kadın gibi, sadece nispeten daha güzel*, diye geçirdi içinden.

“Ve bu, gidip onunla tekrar konuşmak için iyi bir neden olabilir,” dedi Rogersson.

“Evet, en azından çok hoş kadın,” dedi Bäckström. “Normal bir kadın gibi olduğunda yani,” diye açıkladı. “Tekrar gideceğin zaman haber ver, ben de geleyim.”

42.

Her ne kadar polis memuru adayı L fɡren değişmiş, neredeyse yumuşak başlı birine dönüşmüş olsa da ve her ne kadar görüşme bir saat içinde toparlanabilecek gibi olup tüm önemli konularda doğruyu söylüyor gibi görünse de Lewin, hâlâ ilk g r şt kle-
rinde onları oyalayarak gerçek yüzünü gösterdiğini düşünüyordu.

şimdi artık Erik “Ronaldo” L fɡren, şüpheli listesinden çıkarıldığı için Linda’yla cinsel ilişkileri hakkındaki o centil-
mence çekinceleri ortadan kalkmış görünüyordu. İlk kez mayıs ayının ortasında, Linda’nın babasının yazlık evinde birlikte ol-
muşlardı. Aslında planları, birlikte televizyondaki futbol maçını izlemektir. Ancak bundan daha fazlası olmuştu ve bundan sonra bir aydan daha fazla, polis okulunda dönemin sonuna kadar devam etmişlerdi ve dönem sonunda ilişkileri bitmişti. Dört veya beş kez buluşmuşlar, bunlardan sadece ilkinde L fɡren’in V xj ’daki  ğrenci evine gitmişlerdi. Bir defasında sinemaya, bir diğerinde bir kafeye gitmişlerdi ancak çoğunlukla oturup televizyon ve DVD izlemiş, dinlenmiş ya da birlikte olmuşlardı.

“Peki ilişkiyi hanginiz bitirdiniz?” diye sordu Lewin.

Genç L fɡren’e göre bu tam olarak belli değildi. Muhtemelen zaten kendiliğinden sona erecekti ancak birisi inisiyatif almışsa bu muhtemelen kendisiydi.

“İlişkinin bir geleceği yoktu,” dedi L fɡren omuz silkerek. “Linda harika bir kızdı, sevimliydi, gerçekten çok güzeldi ve

onunla seks de hiç fena değildi ancak çok iyi de sayılmazdı. Yokluğunda evde onu özlediğim falan yoktu. Bu yüzden ben de biraz eski halimize dönüp yine normal arkadaş olmamızı önerdim. Hatta yatak arkadaşlığı bile değildi istediğim.”

Nasıl seks yapıyorlardı? Linda ne tür seksten hoşlanıyordu? İlişkilerinde böyle bir durum yokken kim inisiyatifi ele alıp bu kararı vermişti?

Löfgren'e göre sıradan, normal seksti; ne çok fazlaydı ne de çok az ve ilişkilerinin gidişatına karar veren kişi kendisiydi.

“Formdaydı ve ne zaman ona yanaşsam hazırды. Şöyle söyleyeyim, ben arabayı ben kullanıyordum ve o da ben nereye götürürsem götüreyim yan koltuktaydı. Kötü değildi ancak harika da değildi. Artık ölmüş olduğuna göre onun hakkında böyle konuşmamam gerektiğini biliyorum ancak gördüğüm kadarıyla sizin için çok önemli... on üzerinden altı ya da altı buçuk belki, ama bunun bir kısmı, onun çok güzel olmasından dolayıldı. Fazla deneyimli değildi ve... bunun kulağa biraz acımasızca geldiğinin farkındayım ama gözünde o kıvılcım yoktu.”

“Anladığım kadarıyla kadınlar konusunda deneyimli bir adamsın ve bu soruyu da bu yüzden soracağım.” Lewin, Löfgren'e bakarak düşünceli bir şekilde başını salladı. Aslında sandalyesini kapıp onun kafasında kırmak geliyordu içinden.

“Linda'nın biraz daha sert bir seks istediği izlenimine kapıldın mı? Yani eğer sen isteseydin?”

“Hayır,” dedi Löfgren şaşkınlıkla. “Öyle olsaydı fark ederdim. Yani istediği o olsaydı alırdı. Onun basit seks istediğinden eminim, bu yüzden de o kadarını yaşadık.”

Linda'nın önceki erkek arkadaşları, anne ve babası, her iki cinsiyetten arkadaşları?

Bu konularda çok fazla konuşmuyorlardı. Gerçi eski erkek arkadaşından bahsetmişti. Linda'nın Erik Roland Löfgren'e söylediğine göre çocuk yatakta tam bir felaketti. Arkadaşlar konusuna gelince daha çok kız arkadaşlarından konuşuyorlardı.

Löfgren çoğunu tanıdığı, hatta birkaçıyla yattığı için bu çok da garip sayılmazdı.

“Linda bunu biliyor muydu?” diye sordu Lewin.

“Hayır. Delirdin mi Lewin? Kimse bilmiyordu. İlk kuraldır bu. Kızlara asla böyle şeyler anlatmazsın. Sadece kızlar diğer kızlara böyle şeylerden bahseder. Yani arkadaşlarımdan birinin kız arkadaşıyla yattıysam bunu o arkadaşşıma anlatacak kadar salak olmam. Bunu yaparsan kendi ayağına sıkılmış olursun.”

“Yani Linda, onun iki arkadaşıyla yattığını biliyor olabilirdi, öyle mi?” diye özetledi Lewin.

“Biliyorduyrsa bile bundan hiç bahsetmedi,” dedi Löfgren yüzünü ekşiterek. “Ama elbette.” Omuz silkti. “Ne de olsa kızlar bu işler hakkında çok konuşurlar.”

Löfgren’e göre Linda için herkesten önemli tek bir kişi vardı: babası.

“Tam babasının kızıydı,” dedi Löfgren. “Dünya onun kahrolası babasının etrafında dönüyordu sanki. İstemesine gerek bile kalmadan her şeye sahipti. Tam bir Beverly Hills. Adamla tanıştınız mı bilmiyorum ama onlar sanki... yani oldukça... benzerdiler. Aynı yaşta olsalar ikiz olduklarını sanırdınız. Kızını her zaman arardı. Bir akşam Linda benimleyken onu cep telefonundan üç kez aramıştı. Aslında konuşacak çok fazla şeyleri olmasa bile sürekli konuşurlardı. *Merhaba canım; merhaba babacığım; canım demeyi unuttum*. Böyle şeyler işte, anlıyor musunuz ne demek istediğimi?” Löfgren kulağına telefon tutuyormuş gibi yaparak onları taklit etti.

“Linda’nın babasından pek hoşlanmıyordun galiba?” dedi Lewin.

“Onunla bir sorunum olduğunu düşünmüyorum,” dedi Löfgren homurdanarak. “Daha çok onun benimle var gibiydi.”

“Onunla sadece bir kez karşılaştığınızı sanıyordum,” dedi Lewin.

“Bir kez yetti de arttı bile,” diye karşılık verdi Löfgren. “Benim hakkımda ne düşündüğünü hemen anlamıştım. Yani benim gibi insanlar hakkında.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Lewin.

“Siyahiler,” dedi Löfgren. “Onun dünyasında, başka hiçbir şeyin önemi yoktur. Benim gibi biri daha en baştan kaybetmiştir. Yıllarca ABD’de yaşamış olması bir tesadüf değil. Linda’nın babası gerçek bir ırkçıydı.”

“Ama Linda öyle değildi, değil mi?” dedi Lewin.

“Hayır, onun olayı, benim gibileri sevmek gerektiği idi. Eminim gerçekten de severdi. Benim gibi insanları özellikle kendimiz olduğumuz için severdi gerçekten de. Bu insana kendini ne kadar da iyi hissettirir, değil mi?”

“Linda ve sen hiç bu konuda konuşur muydunuz?” diye sordu Lewin. *Doğruysa hiç hoş bir şey olmamalı,* diye geçirdi içinden.

Löfgren’e göre bir kez konuşmuşlardı. Aslında kendisi, Linda’ya babası hakkında ne düşündüğünü yani onun bir ırkçı olduğunu söylemişti.

“Çok öfkелendi,” dedi Löfgren. “Gerçi benimle aynı fikirdeydi ama tek söylediği, bunun ihtiyarın hatası olmadığıydı. Bir tür jenerasyon olayı olduğu ve babasının aslında dünyanın en iyi adamı olduğu, bu olayın onun için tamamen bireylerle ilgili olduğu falan gibi saçmalıklardan bahsetti.”

“Peki ya annesi?” diye sordu Lewin. “Annesi hakkında ne düşünürdün?”

“Bana sorarsan çok iyi şeyler düşünmezdi,” dedi Löfgren çarpık bir gülümsemeyle. “Her zaman deli gibi tartışırlardı, bir defasında telefonda tartışmalarına şahit olmuştum. Tam kadın kavgasıydı.”

“Linda’nın sıklıkla annesinde kaldığını sanıyordum.”

“Şehre geldiğinde ve annesinin evde olmadığını bildiği zamanlarda. Diğer zamanlar babasının evine dönerdi. Bazen

babasına gitmek için taksi bile tutardı ki bu? Beş yüz kron kadar falan belki.” Löfgren başını iki yana salladı.

“Annesine neden kızgındı peki?” diye sordu Lewin.

“Sanırım babasıyla ilgiliydi çünkü babası onun için Tanrı gibi bir şeydi,” dedi Löfgren. “Babasını terk ettiği için annesine söylenir, onun aslında babasının parasının peşinde olduğunu söylerdi. Annesinin babasına ihanet ettiğini, adamın kalp krizi geçirmesinin annesinin suçu olduğunu falan anlatırdı.”

“Linda’nın annesiyle hiç tanıştın mı?” diye sordu Lewin.

“Bir kez,” dedi Löfgren gülümseyerek. “Bir akşam Linda ve ben, bir grup arkadaşımızla birlikte şehirdeyken. İlkbahardı. Biz birlikte olmaya başlamadan önce. Sadece merhaba dedim. Annesine yani.”

“Onun hakkında ne düşündün?” diye sordu Lewin.

“Aslında gerçekten iyi biri gibi görünüyordu. Öğretmenmiş anlaşılan.”

“Dikkatini çeken başka bir şey?” diye sordu Lewin. *Sakladığın bir şey var*, diye geçirdi içinden.

“Pekâlâ,” dedi genç Löfgren sırtarak. “Onun bir hayli güzel olduğunu düşündüm. Yani en azından kırk yaşındaydı fakat gayet iyi...”

“Yaşlı bir adamın anlayacağı şekilde anlat,” dedi Lewin.

“Gözündeki ışıltıdan bahsediyorum!” dedi Löfgren. “Bana sorarsanız Linda’nın annesi tam on puanlıktı. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bana sorsa hayır demezdim.”

“Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum,” dedi Lewin.

“Garip olan da bu,” dedi Löfgren. “Linda ve annesi yani. Hiç benzemiyorlardı. Linda güzel, tatlı bir kız, iyi bir arkadaştı. Ama annesi... Gerçekten çok havalı bir kadın! İnsanı daha önce hiç gitmediği diyarlara götürebilecek türden bir kadın.”

“Gerçekten mi?” dedi Lewin düşünceli bir şekilde başını sallayarak. *Gerçekten mi*, diye geçirdi içinden.

43.

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Văxjö Erkekleri, yerel medyada oldukça olumlu bir karşılık bulmuş, yaz ayları ve tatil sezonunun ortasında olmalarına rağmen elli erkek bu organizasyonda yer almak istediğini bildirmişti. Aslında bu, ihtiyaç duyduklarından çok daha yüksek bir sayıydı. Văxjö gece hayatı, özellikle yaz aylarında çok da yoğun sayılmazdı ve kaynaklarını taleple dengelemek amacıyla gönüllüleri, haftanın günlerine göre dağıtmışlardı. Hatta birliğin erkeklerinin kentin sokaklarını iki ekip halinde devriye gezmelerine karar vermişlerdi. Bu, planlama kolaylığının dışında da bazı avantajlar sağlamıştı. Kısmen erkek üyelerinin kendi güvenliklerini artırmış ve kısmen de birliğin gözünden kaçan birilerinin olması ihtimaline karşı ekstra bir kontrol sağlayacağı düşünülmüştü.

Ayrıca hava durumuna da uyum sağlamış ve birlik üyelerinin giymesi için çok sayıda tişörtün üzerine göğüs ve sırt kısımlarına kırmızı harflerle “eşlikçi erkekler” yazdırmışlardı. Söz konusu yazı, bu tişörtü giyen kişinin korumak ve yardım etmek üzere orada oldukları kişiler tarafından hemen tanınmasını sağlayabileceği gibi herhangi bir sorun yaşanırsa ellerinde bir belge olmaksızın sahip olacakları bir yetki sunacaktı.

İletişim koşulları olabilecek en basit şekilde düzenlenmişti. Aynı devriyedeki eşlikçiler, şehre dağılmadan önce birbirlerinin cep telefonu numaralarını aldıklarından emin olacaktı. Ayrıca tabii bir de kendilerini tehlikeli bir durumun içinde bulmaları

ihhtimaline karşı özel bir polis acil destek hattı numarası vardı. Oldukça öngörölü davranılmış ve hava durumunun çok daha farklı olmasının beklendiğı sonbahardan çok önce yerel bir giysi üreticisinden çıkarılabilir astarlı, üzerinde kendi logolarının olduğu yağmurluklar sipariş etmişlerdi. Son olarak da Småland gibi cimri bir şehir söz konusu olduğunda hiç de hafife alınmayacak bir şey vardı: Farklı sponsorlardan o kadar fazla ilgi görmüşlerdi ki tüm o giysileri koyacak yer bulamamışlardı.

Bu koşullar altında, daha ilk haftadan bir trajediyle sonuçlanabilecek o üzücü olayın gerçekleşmesi doğal olarak büyük talihsizlikti. Salı gecesı Tegnér Mezarlığı, sağlık merkezi, it-faiye istasyonu ve katedral arasındaki merkez bölgesini diğer çiftlerle birlikte devriye gezen birliğin iki üyesi, Storgatan ve Liedbergsgatan'ın kesiştiğı yerdeki McDonald's'ın önünde kavga eden gençleri ayırmaya çalışmıştı.

Kavgaya karışanların tümü göçmen ailelerden geliyorlardı ve tartışmanın çıkma sebebi olan iki kişi hariç diğerleri henüz birer oğlan çocuğı ya da en fazla delikanlıydılar. Komite üyesi Bengt Karlsson, ilk önce onlarla konuşarak tansiyonu düşürmeye yeltendi ki zaten izlemeyi tercih ettikleri üç adımlı –konuşma, müdahale etme, hareketsiz hale getirme (KMH)– çatışma çözme modelinin ilk adımıydı bu.

Buna rağmen iki göçmen kavgaya tutuşmuş, grubun geri kalanı da ponpon kızlar gibi ateşli bir şekilde tezahürata başlamıştı. Bu noktada Karlsson ve partnerinin, kavga eden tarafları ayırmak amacıyla doğrudan KMH modelinin üçüncü adımını uygulamaktan başka çaresi kalmamıştı. Müdahaleleri derhal etkisini göstermişti. Kavgaya tutuşan iki genç adam hemen kavgalarını unutmuş ve sonra da destekçileriyle birlik olarak iki birlik üyesine saldırmıştı. Karlsson'un ortağı hemen cep telefonundan acil durum hattını aramamış olsaydı işler bir hayli kötüye gidebilirdi.

Birkaç dakika içinde diğer eşlikçilerden biri, tren istasyonundan koşup gelmiş ve önerilen yönteme uygun olarak elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışmıştı. Hemen hemen aynı anda von Essen ve Adolfsson'un içinde bulunduğu bir devriye arabası da olay yerine ulaşmıştı. Växjö polisi içindeki kısıtlı kaynaklar nedeniyle üniformalarını giyip merkezin acil müdahale ekibinde fazla mesai yapmak zorunda kalmışlardı. Arabadan ilk inen, polis memuru Adolfsson olmuştu; her ne kadar onun ve ortağının tam olarak ne yaptığı bilinmese de bir buçuk dakika içinde kavgaya karışanların hepsini ayırmışlardı ve Adolfsson, içlerindeki en aktif ikisini yere yatırmıştı.

“Kesin şunu,” dedi Adolfsson, “ve siz diğerleri de ortağım hepinizi kaydedinceye kadar olduğunuz yerde kalın.”

On beş dakikalık konuşmadan, altı göçmen genç ve dört eşlikçinin isimleri alındıktan sonra Adolfsson elini havaya kaldırıp kalabalığı dağıtmıştı.

“Siz bu tarafa gidiyorsunuz,” dedi Adolfsson gençlere, kuzeydeki Dalbo’yu işaret etti. Burası, Växjö’nün küçük gettosu olduğundan en doğru tercihti.

“Ve siz de bu tarafa,” dedi von Essen erkek eşlikçilere hastaneyi işaret ederek.

“Ama şehir merkezinde devriye gezmemiz gerekiyordu,” diye itiraz etti eşlikçilerden biri. “Neden güneye gidecekmisiz?”

“Uzun yoldan gitmenizi öneririm,” dedi von Essen diplomatik bir tonla. “Burnun nasıl bu arada?”

Neyse ki kavgaya karışanlar arasında gözle görülür fiziksel yaralanma, sadece yardım etmeye çalıştığı adamlardan birinden yediği yumrukla burnu kanayan birlik üyesiyle sınırlı kalmıştı. Maalesef kavganın karmaşası yüzünden Adolfsson'un onu kavrayıp yere yapıştırmasıyla, boynunu ve belini incitmişti.

“İstersen seni hastaneye götürebiliriz ya da eve gitmeyi tercih edersen eve bırakalım,” dedi Adolfsson. “Veya arabada ilk yardım çantası var. Kafanı arkaya yasla ve derin nefes al.”

“Takdir edersin ki hiç kolay değil,” dedi von Essen, yaralı eşlikçiye tampon uzatırken gönül alıcı bir tonla, “hepsi birbirine girmişken iyi adamlarla kötülerini ayırt etmek yani.”

Yaralı adam ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. Şikâyetçi de olmadı. Burnunu yumruklayan bir ergen hakkında şikâyetçi olmayı aklının ucundan bile geçirmezdi. Ve sadece kendisine yardım etmek isteyen polis memuru Adolfsson’dan şikâyetçi olmaya da niyeti yoktu.

“Burun kanaması dünyanın sonu değil ya,” dedi birlik üyesi cesur bir gülümsemeyle. “Sadece talihsiz bir yanlış anlaşılıyordu.”

Soruşturmaya dair çalışmalar hâlâ plana göre ilerliyordu. Potansiyel faillerin DNA örnekleri konusunda her şey o kadar iyi gidiyordu ki Bäckström bile arada sırada karşılaşabilecekleri hayal kırıklıklarına tahammül edebilirdi. Hem çiğnenmiş tütün parçası hem de kâğıt mendil soruşturmadan elenmişti ve bu adli tıp şenliğini bozan tek şey, Bengt Karlsson'un kısmen gizli tutulan test sonuçlarıydı. Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı'ndan faksla geri gönderilmişler, yorgun ve aksi teknisyen, Linda soruşturmasında çalışan ekibin son günlerde okuma güçlüğü çekip çekmediğine dair bir soru eklemişti: "Ulusal Güvenlik Laboratuvarı'ndan daha önce verilen bilgilerde açıkça belirtildiği üzere bu örnekte test edilen DNA, davanın failinin DNA'sı ile uyuşmamaktadır."

Maalesef bu mesaj geldiğinde faks makinesinin başında Olsson duruyordu ve o da mesajı diğer sonuçlarla birlikte bilgisayar veri tabanına işlenmesi talebiyle Adolfsson'a vermişti.

"İsmin kapatıldığını görüyorum. Adolfsson, bunun kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Olsson şüpheli bir ifadeyle. Claesson olayıyla ilgili kendi gizli çabası hâlâ aklındaydı.

"Ayaklı felaket, Bengt Karlsson. Şu birliğin üyesi olan," diye karşılık verdi Adolfsson.

"Tanrı aşkına, onu bu işe karıştırmak kimin fikriydi?" diye sordu Olsson hararetle.

“Bäckström’le konuş. O biliyor olmalı,” dedi Adolfsson omuz silkerek.

Olsson derhal Bäckström’ü görmeye gitti ve ona, Adolfsson’a sorduğu soruyu sordu. Nasıl olmuş da Bengt Karlsson’un DNA’sını inceleme fikri ortaya atılmıştı? Bäckström’e göre bu sorunun cevabı oldukça basitti. Kayıtlara şöyle bir göz attığında sıradan bir vatandaş bile Karlsson gibi birinin kontrol edilmemesinin görevi ihmal sayılacağını fark ederdi. Bäckström, en diplomatik tavrını takınmıştı. Bu sebeple “taşra polisi” terimini kullanmaktan kaçınmak yönünde bilinçli bir karar almıştı. Çünkü taşra polisleri bu terim konusunda biraz hassastı. Oysa Olsson gibi bir taşra polisinin de farkına varması gerektiği üzere sıradan sivillerin, sıradan taşra polislerinin aksine işini yapmaya çalışan düzgün polis memurlarının işlerine engel olması mümkün değildi.

Olsson’a göre, içinde bulunulan koşullar altında Karlsson’un olayı konuyla tamamen alakasızdı. Bengt Karlsson, son mahkûmiyetinden sonra gönüllü olarak ve tamamen kendi iradesiyle Sankt Sigrid’deki ayakta tedavi bölümünün organize ettiği oldukça başarılı bir projede yer almıştı. Kadınları sürekli taciz eden kişilerdeki suçlu davranışı kalıbını kırmak amacıyla, davranış değişikliği alanında son bilimsel gelişmeleri kullanmışlardı ve Karlsson, onların en başarılı vakasıydı. Artık baştan aşağıya tamamen farklı bir insandı. Bengt Karlsson kenetlenmiş bir yumruktan açık bir kucağa dönüşmüştü ve tacizci erkeklerin normal, fonksiyonel bir hayata kavuşabilmelerine yardımcı olmaya yönelik çabaların uzun yıllardır en aktif savunucusu haline gelmişti.

Olsson sözlerini, “Bunu kabullenmekte sorun yaşamayı anlıyorum Bäckström. Ancak Bengt Karlsson artık buralardaki en kibar erkeklerden biri. Tüm dünyayı kucaklamak istiyor,” diye tamamladı.

Linda’yı özlemiş gibi görünüyor, diye geçirdi içinden.

“Ne düşündüğünü bilmek istiyorum Bäckström,” dedi Olsson ciddiyetle. “Gerçekten ne düşünüyorsun?”

“Huylu huyundan vazgeçmez,” dedi Bäckström sırtarak.

Ne yazık ki meslektaşı Lewin bile Ulusal Suç Birimi’nde çalışmış olmasına ve işin doğrusunu bilmesi gerekmesine rağmen gide- rek daha garip davranmaya başlamıştı. *Lewin, meslektaşlarına garip sorular sormaya başladı ve bu da bariz bir şekilde işin yapısal kaygılar karmaşasında son bulmasının tehlikelerini gösteriyor,* diye düşündü Bäckström.

Lewin, ilk olarak Rogersson’la uzun bir konuşma yapmıştı ve konuşma ağırlıklı olarak kurbanın kendisinden ziyade an- nesiyle ilgiliydi. ABD’den döndükten, yaklaşık on yıl önceki boşanmadan sonra anne-kızın fiilen nerede yaşadığı gibi garip detaylar da vardı bu konuşmada.

“Görüşmede söylediğine göre tüm bu zaman boyunca aynı adreste yaşamış,” dedi Rogersson.

Bunun neresi garipti?

“Svanström’e soracağım,” dedi Lewin. Özel hayatı konusunda oldukça ketumdu ve yokluğunda diğer erkeklerin yanında ondan Eva diye bahsetmeyi asla aklından geçirmezdi.

“Evet, lütfen, Lewin,” dedi Rogersson nedense sırtarak. “Git ve küçük Svanström’le konuş. Başka bir şey var mıydı?” diye ekledi kol saatine bakarak.

Lewin, “Bir şey daha...” dedi. Rogersson, Linda’nın anne- sini arayıp bir soru daha sorabilir miydi? “Bence en iyisi bunu senin yapman Rogersson. Onunla tanıştın nasılsa,” dedi Lewin.

“Soru?” diyerek araya girdi Rogersson. “Bilmek istediğin nedir?”

“Arayıp hiç köpeği olmuş mu sor,” dedi Lewin.

“Köpek?” dedi Rogersson. “Bir köpeği olup olmadığını mı bilmek istiyorsun? Belli bir cins mi yoksa herhangi bir köpek olur mu?”

“Öylesine aklıma gelen bir şey,” dedi Lewin kaçamak bir şekilde. “Sadece ara ve köpeği olup olmadığını sor.”

“Bunu neden bilmek istiyor acaba?” dedi Bäckström, o ve arkadaşları birlikte otel odasında oturmuş ve hafta sonu için rutin hazırlıklarını yapmaya başlamışlardı. “Onun duvara tosladığını düşünmüyorsun değil mi? Lewin her zaman biraz garip bir herif olmuştur. Bunca yıldır onu hiç elinde doğru düzgün bir birayla görmedim.” *Bu puşt herifte her zaman vardı bir şeyler,* diye geçirdi içinden. *Aman... her neyse.*

“Muhtemelen küçük Svanström’ü becerirken kafasını duvara çarpmıştır,” dedi Rogersson başını iki yana sallayıp sırtırtırken.

“Kadının köpeği varsa ne olacakmış yani?” diye sordu Bäckström. Hâlâ bu küçük ayrıntıdaydı aklı. “Linda’nın annesini kastediyorum,” diye açıklama getirdi sözlerine.

“Hayır,” dedi Rogersson net bir şekilde. “Kadının hiç köpeği olmamış. Köpekleri sevmiyor. Hatta kedileri de. Eskiden Linda’nın bir atı varmış ama tabii ki dairede değil, babasının evindeymiş. Elimizde bundan daha fazla bilgi yok.”

Taşra polisi Bengt Olsson’un sürekli her işe karışıp müdahale etmesine, meslektaşı Jan Lewin’in garipliklerine ve adı kadın dayakçısına çıkan Bengt Karlsson’un, dokuz yıl önce Olsson gibi insanların gözlerini boyamanın bir yolunu bulmuş olmasına rağmen, tüm hafta sonu boyunca Bäckström’ün keyfi yerindeydi. Ve şimdi pazartesi sabahı duşun altında bir şarkı bile tutturmıştu.

Soğuk su tombul bedeninden akarken, “Tüm dünyanın DNA’sını test edeceğim... tüm gün boyunca DNA testi yapacağım...” diye tempo tutturmış, bir yandan da gün içerisinde herhangi bir istenmeyen koku oluşmaması için koltuk altlarını ve vücudunun diğer bölgelerini özenle ovalıyordu.

Yılın yakışıklı polisi, diye geçirdi içinden aynada kendisini incelerken. *Dikkatli olun hanımlar.*

45.

Stockholm, 4 Ağustos Pazartesi

Pazartesi sabahı Ulusal Acil Müdahale Ekibi Stockholm'de, Kungsholmen'daki polis merkezini de içine alan Kronoberg bloku civarında büyük bir operasyon tatbikatı yapmıştı. Civardaki binalar kordon altına alınmış ancak "pratik nedenler ve burada yaşayan insanların rahatlarının bozulmaması amacıyla" bölge sakinleri ve o esnada bölgede bulunan insanlar tahliye edilmemişti. Bu nedenle de olan biteni izlemeye gelen çok sayıda seyirci vardı ve birkaç dakika içinde her zamanki televizyon kanallarının ilk kamera ekipleri yerlerini almışlardı.

Acil müdahale ekibinin toplam dört üyesi, siyah tulumlar ve siyah yüz maskeleri içinde, ellerinde silahlarıyla yola en yakın blokun çatısından aşağıya doğru iplerle sarkarak inmeye başlamışlardı. Dokuzuncu kata ulaştıklarında –boğuk patlama seslerinden anlaşıldığı kadarıyla– pencerelerin etraflarına küçük patlayıcı cihazlar kurmuş, bunları patlatıp binaya dalmışlardı. Ulusal Polis Merkezi'nin telefonları yoğun bir şekilde çalışıyordu ve özel basın personeli yerini almıştı. Medya temsilcilerine, bunun "11 Eylül Projesi" adı verilen proje çerçevesinde gerçekleştirilen, tamamen standart bir uygulama olduğu söylenmişti.

Ulusal Acil Müdahale Ekibi, İsveç polisinin en üst yönetimine darbe yapılması ihtimaline karşı tatbikat yapıyordu ancak bilinen sebeplerden ötürü daha fazla ayrıntı verilemezdi. Aksi halde tatbikatın amacına ters hareket edilmiş olunurdu.

Medya belli ki bu açıklamadan memnun kalmıştı. Tüm televizyon kanalları, haber kıtlığı yaşanan böyle bir dönemde iyi görüntüler olması sebebiyle görüntüleri yayınlamışlardı. Acil müdahale ekibinin bir temsilcisiyle röportaj yapılmış ve temsilci, yapılanları genel hatlarıyla açıklamıştı.

“Bu tatbikatları her zaman yapıyoruz,” diye açıkladı. “Bazı tatbikatlarımızın kamuoyundan her zaman gizli tutulamayacak insanları ve hedefleri içermesi işin doğasında vardır. Maalesef bu kaçınılmaz bir durum ve şayet birilerini sebepsiz yere huzursuz ettiysek özür dilemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Bölge sakinlerini tahliye etmeyi düşündük ancak bunun farklı türde bir tatbikat olması ve prensip olarak normal polisin çalışma alanına girmesi nedeniyle bu düşüncemizden vazgeçtik.”

Böylece bu konu da kapanmış oldu. Karayolları idaresi çalışanları, üniformalı polis memurları gözetiminde polis merkezinin bahçesi ve önündeki cam kırıklarını temizlemiş; üniformalı polisler, karayolları idaresi çalışanlarının da yardımıyla güvenlik kordonunu kaldırmıştı ve her şey normale dönmüştü. Hava, bu unutulmaz yaz dönemi boyunca olduğu gibiydi. Sabahın erken saatlerinden akşam geç saatlere kadar gölgede yirmi-otuz derece aralığındaydı.

46.

Växjö, 4 Ağustos Pazartesi

Soruşturma ekibi açısından hafta, huzurlu hatta neredeyse akademik bir atmosferde başlamıştı. Sabah toplantısı esnasında Enoksson, Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı ve başvurdukları diğer uzmanlardan gelen son adli tıp sonuçlarını gözden geçirmişti.

Olay yerinden alınan parmak izlerinin incelenmesi tamamlanmıştı. Beşi henüz kimliği belirlenemeyen kişilere aitti. Bu parmak izlerinden birinin saldırgana ait olması bekleniyordu ve ayrıca en ilginç buldukları parmak izinin hangisi olduğu konusunda da bir fikirleri vardı. Ancak tam olarak emin olmadıklarından izlerin tümünü polis parmak izi kayıtlarından kontrol etmiş, hiçbir eşleşme bulamamışlardı. Elbette bu, izlerin hiçbirinin saldırgana ait olmadığı ve saldırganın hâlâ kayıtlarda olduğu anlamına gelebilirdi. Bir ihtimal buydu.

Diğeriye bulunan saç teli ve diğer dokuların sonuçlarıydı. Saldırgana ait on kasık kılı, iki vücut kılı ve çok sayıda saç teli vardı. DNA sonuçları, bu konuda şüpheye yer bırakmıyordu. Saç, kan ve sperm örnekleri üzerinde yapılan diğer testler, bulmaya çalıştıkları saldırgan hakkında ek bilgi sağlamıştı.

“Çeşitli uyuşturucular almış olduğu fikri doğru gibi geliyor,” dedi Enoksson. Nedense Lewin’e değil, Bäckström’e dönerek başını sallamıştı.

Saç kıllarında esrar izleri vardı. Birkaç aydır saçını kesmemiş olduğu anlaşıldığından, –orta uzunlukta, henüz ağarmamış

koyu sarı saçlar, muhtemelen fazla yaşlı olmayan Văxjö erkekleri arasında en sık görülen tarzda kesilmişti— esrar kullanma sıklığına dair bir tahmin yürütebilmişlerdi.

“Çok düzenli bir kullanıcı gibi görünmüyor. Ulusal laboratuvar dan konuştuğum uzmana göre düzensiz bir kullanıcı. Belki de ayda bir veya iki gibi. Kesinlikle ağır bağımlı değil.” Enoksson, hâlâ keyifli görünerek omuz silkti. “Ayrıca görünüşe bakılırsa, başka şeyler de kullanmış. Kan miktarı çok fazla olmamasına rağmen, camdaki kanda yapılan testlerde uyarıcı izleri bulundu. Yani bu bağlamda durum çok kötü değil.”

“Yani ara sıra esrar içen ve aynı zamanda amfetamin kullanan birinden bahsediyoruz doğru anladıysam,” dedi Lewin.

“Evet,” dedi Enoksson. “Ancak ikisini birden kullandığını söylemeyi tercih ederim. Çünkü doktorların söylediğine göre esrar ve amfetaminleri almanın doz ayarlaması açısından çeşitli yolları var. Şöyle izah edeyim: ayda bir, hatta belki de haftada bir haşhaş alan biriyle karşı karşıyayız. Bunu da muhtemelen haşhaş ve/veya esrar olarak içiyor. Özellikle çok sık kullanmayanlar arasında en yaygın tüketim şeklidir ancak elbette eminim çoğunuzun da bildiği gibi başka yöntemler de var.”

“Peki ya amfetaminler?” diye atıldı Lewin.

“Orada da aynı durum söz konusu,” dedi Enoksson. “Amfetamin veya başka bir genel uyarıcı. Piyasada birbirine yakın özellikte çok sayıda ürün var. Enjekte etmiş, yemiş, hatta içmiş olabilir. Laboratuvara göre bunun da düzenli kullanıcısı gibi görünmüyor. Linköping’deki dostlarımız, bir tahmin yürütmek gerekirse bu tür bir şeyi de esrar kadar sık kullanmadığını düşünüyorlar. Arada sırada yani ki bu durumda da en genel yöntem, ya tabletleri çiğnemek ya da bunları ezip bir sıvıyla karıştırıp içmek şeklinde.”

“Sizin her zamanki keşşelerinizden birine benzemiyor,” dedi Bäckström rahat bir havayla. “Sevecen bölge polisine hiç parmak

izi vermek zorunda kalmamış, sadece ara sıra uyuşturucu alıyor ve saçlarını klasik erkek modelinde kestiriyor.”

“Şüphesiz Bäckström, şüphesiz,” dedi Enoksson. “Ancak öte yandan hem esrar hem de genel uyarıcıları kullanıyor gibi görünüyor. Parmak izleri konusuna gelince de onunkileri bulamamış olduğumuz ihtimalini göz ardı edemeyiz, gerçi ben şahsen bundan şüpheliyim. Ayrıca şöyle bir büyük sorun var: Linda’ya yaptığı. Dolayısıyla onun normal olduğunu söyleyebileceğimizi düşünmüyorum.”

“Ne olduğu belli değil yani. Sorun da burada,” dedi Olsson düşünceli bir şekilde başını sallayarak.

“Bana sorarsanız öyle değil,” dedi Enoksson heyecansız bir ses tonuyla. “En ilginç noktayı sona saklamıştım. Evet,” dedi izleyenlerin yüzlerindeki ifadeyi görünce aniden canlanarak. “Tam dişinize göre bir şey.”

Pencerenin çerçeve ve pervazında iplik kalıntıları bulmuşlardı. Ulusal laboratuvardaki uzmanlara göre muhtemelen ince bir kazağa ait uçuk mavi bir dokumaydı. İpliğin yapısı, kalınlığı ve diğer özellikleri bunun en azından Växjö ve İsveç’in büyük bir bölümünde bu dönemde hâkim olan iklimde, akşamları kalp krizi geçirmeden giyilebilecek kadar ince olduğunu gösteriyordu. Ve kesinlikle sıradan bir dokuma değildi.

“Bu sıradan bir kazak değil,” dedi Enoksson. “Bahsettiğimiz dokuma, bir karışım, yüzde elli kaşmir ve yüzde elli de bir başka özel tür yün. Laboratuvara göre dükkânlarda binlerce kron fiyata satılan bir giysiden bahsediyoruz. Pahalı markalardan biriye daha fazlası belki de.”

“Bu neredeyse Linda’ya babası tarafından verilmiş bir şey gibi,” dedi Sandberg tereddütle. “Oraya bu şekilde gelmiş olamaz öyle değil mi? Yani sizin şu iplik parçaları.”

“Havalanması veya kuruması için asmış olabilir,” dedi Enoksson.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Sandberg. “Tipik kadın mantığı. Bunu hiç düşündünüz mü beyler?” diye sordu masanın etrafındaki meslektaşlarına bakarak.

“Kazak, evin içinde bulunmadı,” dedi Enoksson. “Ayrıca pencere pervazında bulduğumuz birkaç kumaş parçasında da kan izleri vardı. Saldırganın kazağı Linda’dan ya da onun annesinden alıp almadığını bilmiyoruz ve bu durumda tüm o yaptıklarını üzerinde kazakla yapmışsa, her şeyden önce adam üstsüz değildi. *Elementary*, sevgili Watson⁷,” dedi Enoksson, Olsson’a doğru başıyla işaret ederek.

“Bunu öğrenmeliyiz,” dedi Bäckström, Rogersson’a dönerek. “Şayet kendi kazağıysa izini bulmak kolay olabilir,” diye tamamladı sözlerini.

“Tabii kendisi satın aldıysa,” dedi Olsson şüpheyle. “SP Grubu’nun profillerinde tarif ettikleri türden bir adamsa o halde bir yerlerde bir mağazadan çalmıştır.”

“Kesinlikle Olsson,” dedi Bäckström. “Sana kesinlikle katılıyorum. Şayet çalmadıysa veya bir yerlerde bir çamaşırlıktan almadıysa da Tayland’da tatildeyken plajda buldu muhtemelen. Gerçek bir cinayet davasıyla ilgileniyorsan her şeyi en iyi şekilde değerlendirirsin.”

“Ne demek istediğini anlıyorum Bäckström. Sözümü geri aldım,” dedi Olsson zayıf bir tebessümle.

Aynı zamanda alçak gönüllüsün de, seni adi herif, diye düşündü Bäckström.

Özel kazağa ilişkin araştırmanın ilk bölümü telefonda yapılmıştı. İlk önce Rogersson, Linda’nın annesini arayıp ona sordu. Kadın kesinlikle emindi. Öyle bir kazağı hiç olmamıştı. Uçuk mavi onun rengi değildi.

7 Ünlü İngiliz dedektif dizisi *Sherlock*’tan esinlenen *Elementary* adlı ABD polisiye dizisi ve bu dizide Sherlock’un yardımcısı Watson’a gönderme yapılmaktadır. (ç. n.)

Peki ya kızı? Linda'nın hiç uçuk mavi kaşmir kazağı olmuş muydu? Annesi, Linda'nın pek çok kıyafeti olmasına rağmen üzerinde böyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Yine de emin olmak için Rogersson'a, Linda'nın babasıyla konuşmasını önerdi. Ona hediye verildiyse kesinlikle babası vermiş olmalıydı.

“Uçuk mavi bir kazak mı?” dedi Henning Wallin. “Ona öyle bir şey vermedim. En azından hatırladığım kadarıyla. Mavi kesinlikle onun rengiydi ama açık mavi asla değil.”

Konuşmanın sonunda Henning Wallin, bu konuyu hizmetçisiyle konuşacağını söyledi. O biliyor olmalıydı ve cevabı ister olumlu ister olumsuz olsun, kadınla konuştuktan sonra onlarla iletişime geçeceğine söz verdi.

“Önemli mi?” diye sordu Henning Wallin.

“Önemli olabilir,” dedi Rogersson. “Bu aşamada pek çok şey önemli.”

“Şu kazak,” dedi Rogersson, Bäckström'e bir saat sonra.

“Dinliyorum,” dedi Bäckström. *Şu anda soğuk bir bira harika olurdu. Böylesine sıcak bir havada kazaklardan bahsetmeye kim cesaret edebilir ki,* diye geçirdi içinden.

“Linda'ya ait gibi görünmüyor. Babasıyla konuştum, o da hizmetçisiyle konuştu. Hizmetçi beni aradı ve son on yılda Linda ve babası için her şeyi diktiğini, onardığını, yıkadığını, ütilediğini, katladığını, astığını, fırçaladığını, ovaladığını anlattı uzun uzun.”

“Ve?” diye sordu Bäckström.

“Herhangi bir uçuk mavi kazağın, varlığıyla hayatını mahvettiğini hatırlamıyor,” dedi Rogersson. “Ancak belli ki evlerinin çilekeş kahramanı çok fazla kıymetli eşyaya bakıp ilgileniyor.”

“Peki ya annesi?” diye sordu Bäckström.

“Yanlış renk. Onun için tamamen yanlış renk. Mümkün değil,” dedi Rogersson. “Yani onu unutabiliriz.”

Yanlış renk mi, diye düşündü Bäckström. *Kadınlar tam birer manyak,* diye geçirdi içinden. Şahsen onun mavi, kırmızı ve yeşil yatay çizgileri olan favori bir kazağı vardı ve onu birkaç yıl önce bir cinayet davası için gittiği Östersund'da bulmuştu. Tembel piçin biri kazağı, otelin restoranında unutmuştu ve Bäckström kazağa yazık olacağını düşünmüştü. Ayrıca orada olduğu sırada hava, daha ağustos başı olmasına rağmen bir Eskimo'nun kığını donduracak derecede soğuktu.

Dedektif Komiser Lewin, adı geçen uçuk mavi kazak üzerine hiç düşünmemişti. Bir şeyleri bu yolla çözemeyecek kadar yaşlıydı. Asıl meselenin ne olduğunun farkında olan herkes gayet iyi biliyordu ki büyüğü ve küçüğü ayırt edebilmek, hangisinin hangisi olduğunu söyleyebilmek gerekiyordu. Linda'nın annesinin yaşadığı yer konusu buna bir örnekti. Ayrıca, bu türden bir pratik araştırma için elinin altında, alabileceği en iyi yardım vardı.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum Janne," dedi Eva Svanström. "Bäckström ve diğerlerinin neden olayın sadece Linda'yla ilgili olduğunu düşündüklerini çözemiyorum. Bunu etraflıca düşündüm. Belki de adam anneyi görmek istemişti. Sırf merakımdan kadının pasaport fotoğrafını çıkarttım ve kadın fotoğrafta görüldüğü gibiyse erkek bulmakta güçlük çekeceğine inanmamam."

"O kadar abartma Eva," dedi Lewin yalnız oldukları için. Onun da kendisine yalnız olsalar da olmasalar da Janne değil Jan diye seslenmesini tercih ederdi.

Lewin'e göre kanıtların pek çoğu, konunun Linda'yla ilgili olduğunu gösteriyordu. Linda kurbandı ve ona yapılan taciz ne kadar ürkütücü olursa olsun doğrudan doğruya o hedeflenerek yapılmıştı. Tamamen kişisel ve özeldi. Sonunda kızın üzerini çarşafla örtmüş olması, yüzünü ve bedenini özenle örtmesi ağır suçluluk, öfke belirtisiydi ve ona bakmaya bile cesaret edemediğini gösteriyordu.

Lewin'in dünyasında bu aynı zamanda açık bir işaretti. Soruşturduğu sıradan seks manyaklarının asla umursamadığı türden bir şeydi. Onlarda olay tamamen kurbanı fiziksel olarak mümkün olduğu ölçüde cinsel açıdan provoke edici şekilde teşhir etmek, bedeni ölümden sonra bile kullanmak, kurbanı bulan ve kendisini arayacak olan insanları şoke etmektir. Ancak en çok da olaylar çözüldükçe kendi fantezilerini doyurmak ve gelecekte kullanmak üzere anıları saklamaktır. Burada görülen davranış kalıbı ayrıca kıskançlık, sarhoşluk ya da basit bir öfke nedeniyle kız arkadaşlarına ve karılarına saldıran evli erkeklere, eski kocalara ve tüm kategorilerdeki erkek arkadaşlara uymuyordu çünkü orada olay yeri genellikle mezbahaya dönmüş oluyordu.

Bir de ayrıntılar vardı tabii. Küçük ancak ilginç sayılabilecek ayrıntılardı ve tümü annesinden ziyade Linda'yı işaret ediyordu. Annesi, bir aydan fazla bir süredir dairede yaşamıyordu. Yaz tatili başlar başlamaz da yazlığına taşınmıştı. Şehirde kaldığı birkaç günde dışarıda işleri olmuştu. Onun yerine, dairede Linda yalnız yaşamıştı. Üst üste neredeyse üç hafta buluşmalara, bağlantılara ve tesadüfi karşılaşmalara açık bir süreydi.

"Olayın anneyle hiçbir alakası olmadığından emin olmak istiyorsun sadece," dedi Eva Svanström. Küçük bir oğlan çocuğuyken ve rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunda annesinin ona gülümsediği şekilde gülümsemişti nedense.

"Evet," dedi Lewin. "Aslında bu iyi olur."

"Tamam," dedi Eva. "O halde durum şöyle."

Yaklaşık on yıl önce, anne babasının ayrılma döneminde Linda ve annesi ABD'den ayrılmış, Växjö'ya dönmüştü. Linda'nın annesi, Växjö'da doğup büyümüştü ve ABD'deki dört yıl haricinde tüm hayatı boyunca burada yaşamıştı. Aynı şey kızı için de geçerliydi. Växjö Hastanesi'nin doğum kliniğinde dünyaya gelmişti. Altı yaşındayken ailesiyle birlikte ABD'ye taşınmıştı. Dört yıl sonra, sonbahar okul döneminin hemen başında annesiyle

birlikte Văxjö'ya dönmüş ve Păr Lagerkvists văg'de, annesinin boşanma sayesinde elde ettiği eve yerleşmişti.

Linda'nın annesi o zamandan beri bu adreste kayıtlıydı. İsveç'e döndükten bir yıl sonra satın aldığı ve yaz tatillerini, hafta sonlarını ve diğer tatilleri geçirdiği Sirkön'deki yazlık evinde geçirdiği zamanlar hariç olmak üzere, başka bir yerde yaşadığını gösteren herhangi bir şey de yoktu.

Linda da on yedi yaşına gelinceye kadar aynı adreste kayıtlıydı ve Văxjö Lisesi'ne devam etmişti. Daha sonra babası da memlekete dönmüş, Văxjö'nün güneyinde büyük bir malikâne satın almıştı ve birkaç ay sonra da tek kızı onun yanına taşınmıştı. İlk yıl Linda büyük ölçüde göçebe hayatı yaşamıştı. Hem şehirde annesinin dairesinde odası vardı hem de aynı zamanda adresinin kayıtlı olduğu babasının kırsal kesimdeki evinde. Okulu bitirip araba kullanmayı öğrendikten ve babasının satın aldığı arabasına sahip olduktan sonra kırsalı şehre tercih etmiş ve annesinin evinde giderek daha az vakit geçirmeye başlamıştı.

Svanström de daireyle bağlantılı herhangi bir "erkeğin" varlığını tespit edememişti, en azından resmî anlamda. Söz konusu adreste sadece Linda ve annesi kayıtlıydı.

"Anlıyorum," dedi Lewin ve iç çekti.

"Pek mutlu görünmüyorsun," dedi Svanström. "Nedenini açıklasan iyi olur. İşleri benim için kolaylaştırır. Yani ne aradığını bilirim."

"Aslında bilmiyorum," dedi Lewin. "Binada kayıtlı diğer kişiler? Onların durumu nedir?"

Svanström'e göre bir daire hariç binanın kalanı, Linda'nın annesiyle aynı süredir veya ondan daha uzun süredir burada yaşamaktaydılar. Son on yıl içinde gelmiş olan tek bina sakini, hemen hemen binanın statüsünün kiralıktan özel mülkiyete geçmesiyle aynı dönemde daireyi satın alıp birkaç yıl önce yerleşen kütüphaneci Marian Gross'tu.

“Ama şimdiye kadar onu didik didik ettin,” dedi Svanström. “Zaten DNA sonuçlarına göre soruşturmadan çıkarılmadı mı o?”

“Gross daireyi satın aldıysa bu, birisinin ona sattığı anlamına gelir,” dedi Lewin, “ve o kişinin buradan taşındığı.”

“Bu durumda değil,” dedi Eva Svanström. “İster inan ister inanma, biraz zaman aldı ama onu da kontrol ettim. Aslında daireyi Linda ve annesi taşındığında burada olan ve hâlâ burada oturmakta olan bir sakinden satın almış. Yani basit açıklamayla evin sahibesi kadının iki kontratı ya da iki kullanım hakkı vardı. Kadının bir tür muhasebe işi yürüttüğünü fark ettim. Yani tahminim Gross’un satın aldığı daireyi ofis olarak kullanıyordu. Yasal anlamda hane kullanımı olan bir apartman dairesini ofis olarak kullanmak biraz hileli bir iş. Özellikle de küçük bir konut birliği tarafından yönetiliyorsa. Bu işten oldukça yüklü bir para kazanmış olmalı.”

“Margareta Eriksson,” dedi Lewin aniden.

“Evet, kadının adı bu,” dedi Svanström. “Biliyor musun Janne? Bazen bana neden ihtiyacın olduğunu merak ediyorum. Gazetelerde çıkan Margareta Eriksson değil mi bu? Linda’nın öldürüldüğü gece saldırganın kendisinin evine girmeye çalışmasıyla ilgili şu hikâye.”

“Evet, o,” dedi Lewin. Nihayet, düşüncelerinin bir anlam ifade etmeye başladığını hissediyordu. Bir şeyler şekillenmeye başlıyordu.

“Gerçi ne aradığını hâlâ anlayabilmiş değilim,” dedi Svanström.

“Ben de, inan bana,” dedi Lewin. “Baksana Eva, Margareta Eriksson’u arayıp bu konuyu sorabilir misin?”

“Ama hâlâ bunu benden neden istediğini bilmiyorsun, öyle mi?” diye sordu Svanström.

“Tamamen kaba bir tahmin,” dedi Lewin belli belirsiz bir tebessümle. “Bilinmeyen bir hedefe dair kaba bir tahmin,” diye ekledi.

“Pekâlâ, seni mutlu edecekse,” dedi Eva omuz silkerek.

47.

Huzur ve sessizlik ögle yemeğinden hemen sonra aniden sona erdi; anlamlı planlamalar ve uçuk mavi bir kazağa dair sakin araştırmalar, tamamen başka bir şeye dönüştü. Sesler yükselmeye, insanlar koridorlarda koşturmaya, kapılar çarpılmaya başladı. Von Essen ve Adolfsson aniden kılıflı tabancaları, silahları, gergin yüzleriyle soruşturma ofisinde belirdi ve Sandberg ve Salomonson'u da yanlarına alıp garajdan aldıkları işaretsiz bir polis arabasıyla merkezden çıktılar. Garajdan çıkar çıkmaz da mavi tepe lambasını çalıştırarak olabildiğince hızlı bir şekilde Kalmar'a doğru yola çıktılar.

İki saat önce Kalmar'ın on kilometre kuzeyindeki Björne adlı adada bir tecavüz olayı gerçekleşmişti ve bir hafta önceki tecavüz vakasının aksine, bunun gerçek ve en kötü türden bir vaka olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktu. Kurban, on dört yaşında bir kızdı. Kendisinden iki yaş büyük ablası ve ablasının aynı yaştaki arkadaşıyla birlikte kahvaltı yaptıktan sonra yüzmek, güneşlenmek ve birlikte vakit geçirmek üzere plaja gitmişlerdi.

Bir saat kadar plajda kaldıktan sonra on dört yaşındaki kurban, yakındaki bir büfeden dondurma ve meşrubat almak üzere ayrılmıştı. Grubun en küçüğü olduğundan bu gayet normaldi. Kıyı boyunca devam eden ağaçlık alana doğru giderken saldırgan aniden ona arkadan saldırmış, kızı yere yatırıp kendinden geçene kadar dövmüş ve tecavüz etmişti. Kız yarım saat sonra dönmeyince ablası ve arkadaşı endişelenmeye başlamış,

onu aramaya çıkmışlardı. Linda cinayeti ve medyadaki haberler nedeniyle endişelenmeleri de gayet doğaldı. Yüz metre sonra kız kardeşi bulmuşlardı. Saldırgan, bacaklarını ayırmış vaziyette kızın üzerinde oturuyordu. Kızlar bağırmaya başlamış ve saldırgan da kaçmıştı.

Yarım saat sonra kurban, Kalmar'daki hastaneye doğru yola çıkarılmıştı; polis olay yerine ulaşmış ve olay yeri güvenlik kordonuna alınmıştı. Polis, ilk görgü tanıklarının ifadelerini almaya başlamıştı. Köpekli bir devriye yoldaydı ve on beş dakika içinde orada olması bekleniyordu. Kısacası ortalık oldukça hareketliydi ve bölgeye gitmekte olan polis devriyelerinin elinde gayet iyi bir tarif vardı. Abla ve onun arkadaşına göre aradıkları adam, bir hafta önce Văxjö'daki tecavüz kurbanının tarifine çok benziyordu. Özellikle dövmeleri dikkatlerini çekmişti. Her iki kolda da omuzlarından başlayıp ellerine kadar uzanan yılan veya muhtemelen ejderha olması muhtemel kalın, mavi kıvrımlar vardı.

“Bu bana hiç anlamlı gelmiyor,” dedi Anna Sandberg, meslektaşlarıyla birlikte Kalmar Polis Merkezi'ne girdiklerinde. Daha çok Văxjö'daki, daha bu sabah uydurma bir ihbar olarak kaydetmeye karar verdiği kendi vakasını düşünüyordu.

“Dövmeleri mi kastediyorsun?” dedi Salomonson.

“Evet,” dedi Anna. “Bana göre yanlış olan bir şeyler var.”

“Buna çok takılma,” dedi Adolfsson avutucu bir ses tonuyla. “Son günlerde kendine güvenen her serseride bunlardan var. Bedenleri genellikle eski şark halıları gibi.”

“Olay çözüldü, rahatlayabilirsin artık Janne,” dedi Svanström. Elindeki bir tomar kâğıdı, masanın ardında koltuğuna çökmüş, başka kâğıtlara bakarak homurdanan Lewin'e doğru salladı.

“Dinliyorum,” dedi Lewin koltuğunda geriye yaslanarak.

“Düşündüğüm kadar basit değilmiş,” dedi Eva Svanström. “Şöyle oldu: Margareta Eriksson'un bana kısa süre önce anlat-

tıklarına göre ki kadın neden bahsettiğini biliyor gibi, ayrıca apartman sakinleri birliğinin de başkanı.”

Yaklaşık üç yıl önce, kiralık apartmanlardan bir konut birliğine dönüşümün hemen hemen tamamlandığı sırada Margareta Eriksson, ikinci kattaki dairesini binaya taşınan Marian Gross'a satmıştı. Aynı zamanda şimdi oturmakta olduğu en üst kattaki daireyi komşusu ve Linda'nın annesi Lotta Ericson'dan satın almıştı. Bunun sonucu olarak Linda'nın annesi, o zamandan beri yaşamakta olduğu, bir ay önce kızının öldürüldüğü birinci kattaki daireye taşındı. Bu daire aslında ofis alanıydı, daha sonra devren kiraya verilmişti ve konut birliğine dönüş sürecinin devam ettiği dönemde boş kalmıştı. Şimdiyse birliğe değil, Linda'nın annesine aitti.

“Margareta Eriksson, yalnız yaşıyor olmasına rağmen belli ki daha geniş bir ev istedi,” dedi Svanström. “Muhasebe işi için ofis olarak kullanmak üzere birkaç odası olsun istedi ve ayrıca kırsaldaki evini de satmıştı ve buradan kalan ve saklamak istediği çok fazla antika eşyası için de daha fazla alana ihtiyacı vardı.”

“Bu arada Lotta Ericson, kızı yanından taşındığı için daha küçük bir daireye geçmiş olmaktan memnundu,” dedi Lewin.

“Kesinlikle,” dedi Svanström. “Eee... o halde bana niye ihtiyacın var ki?” dedi gülümseyerek.

“Aslında birkaç şey daha var,” dedi Lewin.

“Tahmin edebilirim,” dedi Svanström. “Baştan alacak olursak: k ve çift s ile yazılan Margareta Eriksson'un, c ve tek s ile yazılan Lotta Ericson'la akraba olup olmadığını soruyorsan cevabı hayır.”

“Yani bunu öğrendin öyle mi?” dedi Lewin.

“Pek zor olmadı,” dedi Eva Svanström. “Evleri değiştirmeleriyle ilgili ayrıntılara bakarken fark ettim. Margareta Eriksson k ve iki s ile yazıyor; normal yazımı ya da en azından en yaygın olanı bu ve evlendiğinden beri bu soyadını kullanıyor. Öte yandan Lotta Ericson, aslında Liselotte Eriksson'du. Bir k ve iki s

ile yazılıyor. Tam adı Liselott Jeanette Eriksson. Evlendiğinde Liselotte Wallin Eriksson adını aldı ve ABD'ye taşındığında da soyadının yazımını değiştirerek c ve tek s ile yazılan Ericson adını aldı. Çocukluğundan beri Lotta olarak biliniyordu. Boşanıp memlekete döndüğünde Wallin ismini bıraktı ve bir yıl kadar sonra da ismini değiştirmek için başvurdu. Resmî kayıtlara göre son sekiz yıldır tam adı Lotta Liselotte Jeanette Ericson."

"Anlıyorum," dedi Lewin.

"Saldırganın başlangıçta yanlış zili çaldığını mı düşünüyorsun?" dedi Svanström.

"Evet, merak etmeye başlamıştım. Margareta Eriksson'un gazetede söylediği şeyler ve Linda'nın annesinin de aynı soyadı taşıyor olması nedeniyle. Ama aslında senin sayende. Olayın eski bir sevgilinin yeniden ortaya çıkmasıyla ilgili olabileceğini söyleyen sendin."

"Linda'yla buluşmak için," dedi Svanström. "Ve yanlışlık yapıp eskiden yaşadıkları dairenin zilini çaldı. Bundan emin misin? Kız o dönemlerde on sekizinde sayılmazdı ne de olsa. Yani annesinin en üst katta yaşadığı dönemde demek istiyorum."

"Linda'yla ya da annesiyle ya da her ikisiyle buluşmak için. Artık gerçekten bilemiyorum," dedi Lewin koltuğunda kıpırdanarak. "Ama muhtemelen bunun bir önemi yok."

"Eski bir âşığımanın kapısına gidecek olsaydım... gecenin bir yarısında, üç yıl sonra... sanırım muhtemelen önce arardım," dedi Eva Svanström.

"Telefonlar. Senden yapmanı isteyeceğim diğer şey de buydu aslında," dedi Lewin zayıf bir tebessümle. "Lotta Ericson'un numarasını değiştirip değiştirmediyi öğrenmeliyiz bence."

"Hazır başlamışken," diye ekledi Svanström.

"Kesinlikle," dedi Lewin. "Kesinlikle." *Bir kaba tahmin daha yapalım gitsin*, diye geçirdi içinden.

“Kalmar’daki tecavüz olayıyla ilgili ne düşünüyorsun Rogersson?” diye sordu Bäckström, Rogersson’un ofisinden içeri başını uzatırken.

“Kahrolası, korkunç bir şey,” dedi Rogersson.

“Bizimle bir ilgisi var mı? Yani Linda’yla demek istiyorum.”

“En ufak bir alakası yok,” dedi Rogersson.

“O halde sen de tıpkı benim gibi düşünüyorsun.”

“Bununla yaşamaya çalışacağım,” dedi Rogersson sırtarak.

“Hans ve Fritz’e de sordum. Emin olmak için ayrı ayrı olarak,” dedi Bäckström.

“Ve?”

“Hans arada bir bağlantı olduğunu düşünmüyor ancak yine de kulağa ilginç geldiğini söylüyor. ŞSBS birimindeki meslektaşlarımızla konuşmamızı öneriyor.”

“Peki ya Fritz?” diye sordu Rogersson.

“Arada bir bağlantı olduğunu düşünmüyor ancak muhtemelen bir baksak iyi olur ve belki ŞSBS’deki meslektaşlarımızla da bir konuşmalıyız.”

“Ne kadar da heyecan verici. Nereden çıkarıyorlar bu fikirleri?” diye sordu Rogersson.

“Sonra Lewin’e de sordum,” dedi Bäckström.

“O ne düşünmüş?”

“Onun sözlerini aynen aktarayım mı?” diye sordu Bäckström.

“Elbette,” dedi Rogersson.

“Lewin’in, Kalmar davasını sadece telefonda memur Sandberg’den dinlediğini aklımızda tutalım; o hâlâ saldırganın Linda davasındakiyle aynı kişi olabileceğine ihtimal vermiyor.”

“Tipik Lewin işte,” dedi Rogersson. “Konuyu tamamen değiştiriyorum. Burada bırakıp otele dönmeye ve akşam yemeğinden önce birkaç soğuk bira içmeye ne dersin?”

“Bence harika bir teklif,” dedi Bäckström.

İki saat ve iki soğuk biradan sonra Bäckström'ün otel odasında otururlarken, "Kanal 4'teki haberleri açsana," dedi Rogersson.

"Neden?" dedi Bäckström şaşırılmış bir halde kumandaya uzanırken.

"Ofisimin hâlâ yerinde durup durmadığına bir bakayım dedim."

"Ne berbat bir hikâye," dedi Bäckström beş dakika sonra televizyonu kapatırken. "Şu çılgın heriflerin havaya uçurduğu pencereler, Çene'nin operasyon merkezinin pencereleri. Çene böyle bir operasyonu kabul ettiyse kafayı yemiş olmalı."

"Bu öğleden sonra işyerindeki heriflerle konuştum," dedi Rogersson. "Onlar da seninle aynı fikirdeler. Ancak sorun da bu zaten."

"Ah, işte bu," dedi Bäckström.

"Ne berbat bir hikâye," diye tekrarladı beş dakika sonra.

"Lund'da, Grand Otel'de olduğu gibi," dedi Rogersson. "Banyo aynalarına merakı var galiba."

"Ya da hata yaptı. Belki intihar etmeye çalışıyordu. Ne de olsa o lanet çeneyle, onun için bu hiç de zor olmazdı. Belki de bir türlü kafasını toparlayamıyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Rogersson.

"Ne zaman aynaya baksa alnına ateş ediyor ancak bunu aynayı hedef alarak yapıyor," dedi Bäckström.

48.

Rüyalar artık daha sık geliyordu. Neredeyse elli yıl önce, ilk bisikletini aldığı ve babasının ona bisiklet kullanmayı öğrettiği o yaza dair rüyalar. Ancak o geceki rüya, kırmızı Crescent Valiant'ıyla değil anne ve babasıyla ilgiliydi.

Babasının tatilinin bir türlü bitmek bilmediği garip bir yazdı. Sonunda babasına sormuştu. "Tatilin ne kadar sürecek babacığım?"

Babası, ilk önce bir garip bakmış, daha sonra kahkaha atmıştı, Jan'ın saçlarını karıştırmıştı ve her şey normale dönmüştü. "Sana bisiklet sürmeyi öğretmem gerektiği sürece," diye karşılık vermişti babası. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar sürecek. İşim kaçmıyor ya." Sonra aniden tekrar Jan'ın saçlarını karıştırmıştı. Bu sefer her zamankinden fazla.

Gerçek bir Hint yazıydı ve babası her geçen gün daha çok Hintlilere benziyordu. İnce, güneşten yanmış teni, yüzünü gergin bir şekilde kaplamış görünüyordu. "Gerçek bir Hintliye benziyorsun," demişti babasına.

"Bu çok da garip değil," diye karşılık vermişti babası. "Hava böylesine güzel olunca."

Bir gece uykusundan uyanmıştı. Bir ses duymuş olmalıydı. Yavaş yavaş ayaklarını sürüyerek merdivenlerden inmiş ve salona geldiğinde annesiyle babasını mutfakta bir sandalyede otururken görmüştü. Annesi, babasının kucağında, başı diğer yana dönük oturuyordu ve kollarını onun boynuna dolamış, başını göğsüne

yaslamıştı. Babası, bir kolunu annesinin beline dolamış, diğer eliyle nazikçe başını okşuyordu.

“Gececek,” diye mırıldandı babası. “Her şey yoluna girecek.”

İkisi de onu fark etmemişler ve o da sessizce tavan arasındaki odasına gitmiş, sonra da tekrar uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah kahvaltıda her şey normale dönmüştü. “Hazır mısın Jan?” diye sormuştu babası kahve fincanını bırakırken. “Valiant’la bir volta atalım mı?”

“Her zaman hazırım babacığım,” diye karşılık vermişti Jan. Ve sonra uykudan uyandı.

49.

Växjö, 5 Ağustos Salı

Kalmar'daki on dört yaşındaki tecavüz kurbanı hayatta kalmıştı. Durumu “kritik fakat stabil” olarak bildirilmişti ve rapora göre, ablası ve arkadaşı son dakikada ortaya çıkıp saldırganı korkutup kaçırmasa kız ölebilirdi. Ayrıca kız, medyanın en baştan beri şüphelendiği durumu kanıtlıyordu. Småland'da genç kadınlara tecavüz eden bir seri katil serbest dolaşmaktaydı. Hem de İsveç'in cennetvari yazının tam ortasında.

İlk önce Linda'yı öldürmüştü. Birkaç hafta sonra başka bir kadına saldırmış ve bunda başarısız olmuştu. Gazetelere göre hemen bir hafta sonra üçüncü bir kurbanı saldırmasının nedeni de buydu. İçinde biriken baskı öyle bir noktaya gelmişti ki yakalanma riskini gözü görmemişti.

Stockholm Üniversitesi'nden, ülkenin seri katiller konusunda önde gelen uzmanı olarak gösterilen bir kriminal psikoloji profesörü, polisin art arda gelen şiddet suçlarını daha erken bir aşamada tespit edememesine dair çok sayıda örnek vermişti. Polis, bakış açısından yoksundu, ayrıntılarla gözlerini kör ediyorlardı ve kendi aralarındaki iletişimle ilgili de sorunları vardı. Bir taraf, diğerlerinin neler yaptığını “göremiyordu”. Büyük resmi, olay örgüsünü, açık işaretleri göremiyorlardı.

“Kralın üzerinde hiçbir şey olmadığını görmüyorlar,” dedi profesör TV4'ün sabah şovunda.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu sunucu.

“Yani kralın çıplak olduğunu,” diye açıkladı profesör.

O yaz medya da ilk kez polise ve özellikle de Văxjö polisine karşı açık bir şekilde eleştiri yöneltiyordu. Kanıt bolluğuna rağmen hâlâ Linda Wallin cinayetini çözememişlerdi. Daha da kötüsü: Çeşitli isimsiz polis kaynaklarına göre soruşturmada da en ufak bir ilerleme kaydedememişlerdi. Cinayetin üzerinden neredeyse bir ay geçmiş olmasına rağmen soruşturma hâlâ başladığı yerdeydi.

Bir hafta önce saldırganın tecavüze yeltendiği on dokuz yaşındaki kadın da tekrar ortaya çıkmıştı. Polis onun hikâyesini ciddiye almayı reddediyordu. Saldırganı aramaya çalışmak yerine kurbanını susturmuşlardı ve bu beceriksizliğin bedelini bir sonraki kurban ödemek zorunda kalmıştı. Gazetelerin editör köşeleri artık sürekli olarak bir skandaldan bahsediyorlardı ve Linda cinayetini soruşturan ekip, çoğunluğunun tamamen hayal ürünü olduğunu düşündüğü sorunlarla uğraşmaya aniden zamanlarının büyük bir kısmını harcamaya başlamıştı.

Önceki gün Kalmar’daki bölge polis müdürü, Văxjö’daki meslektaşıyla irtibata geçmiş ve ortak bir birim kurma fikrini öne sürmüştü. Bir aylık bir süre içinde bir cinayet ve iki tecavüz vakası vardı ve maalesef son olay, saldırganın yakın zamanda tekrar saldırabileceğini gösteriyordu. Văxjö’daki bölge polis müdürü fikre şüpheyle yaklaşmıştı ancak konuyu Linda cinayeti ön soruşturma ekibinin lideriyle konuştuktan sonra ona haber vereceğine söz vermişti.

Başkomiser Olsson, salı günkü sabah toplantısında konuyu ajandanın birinci maddesi olarak açmış ve kendisinin çeşitli alternatifleri değerlendirmeye hazır olduğunu belirtmişti.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Olsson odadakilere bakarak. “Şahsen ben her iki tecavüzcünün de aynı kişinin işi olduğu fikrine giderek sıcak bakmaya başladım. Görgü tanıkları tarafından verilen tarifler neredeyse aynı çünkü.”

“Peki ya Linda vakası?” diye sordu Bäckström huysuz bir tonla. “Onu da mı aynı adam yaptı?”

“Oradaki sorun elimizde bir eşkâlin olmaması,” dedi Olsson dikkatli bir şekilde.

“Evet ama elimizde olmayan tek şey de bu aslında,” dedi Bäckström. “Ama yakında bunu yapan adamı bulacağız. Şayet burada Linda’nın gece saat üçte dövme bir serseriye evine almış olabileceğine ciddi ciddi inananlar varsa ellerini kaldırabilirler mi lütfen?”

“Böldüğüm için özür dilerim,” dedi Lewin dikkatlice boğazını temizleyerek. “Peki ya son kurban? Herhangi bir sperm izine rastlamışlar mı?”

“Evet,” dedi Sandberg.

“Bu durumda, Linda’yla bağlantısı olup olmadığı çok yakında ortaya çıkacaktır,” dedi Lewin.

“Evet, çıkacaktır,” dedi Sandberg ona katılarak, biraz daha keyifli bir ifadeyle.

“İki tecavüz vakasıyla ilgili olarak, Kalmar’daki meslektaşlarımıza nasıl yardımcı olabileceğimizi anlamıyorum. En fazla yapabileceğimiz, görgü tanıklarına kendi kurbanımıza gösterdiğimiz fotoğrafları göstermek olacaktır. Tabii onlar bunu şimdiye kadar yapmadılarsa,” dedi Lewin tekrar boğazını temizleyerek.

“O iş halloldu bile,” dedi Sandberg çok daha mutlu görünerek.

“Tamam o zaman. Her şey harika görünüyor,” dedi Lewin. “İki farklı polis gücü arasındaki iş birliğinin kitabını yazıyoruz âdeta.”

“Peki kişisel olarak ne düşünüyorsun Lewin?” diye üsteledi Olsson. “Yani arada bir bağlantı olup olmadığı konusunda?”

“Genellikle böyle konularda fikir vermem,” dedi Lewin. “Ama madem soruyorsun, Linda’yı öldüren adamın Kalmar’daki zavallı kıza tecavüz eden adamla aynı kişi olduğuna inanmıyorum ve Kalmar’daki meslektaşlarımız tecavüzcüleriyle ilgili

raporu aldıklarında bu ortaya çıkacaktır. Bence herhangi bir muhtemel bağlantıya kafa yormamıza gerek yok.”

“Öyle umalım,” dedi Olsson düşünceli bir şekilde başını iki yana sallarken. “Gerçekten haklı olmanı umut ediyorum.”

Toplantının sonunda Olsson, Kalmar’daki meslektaşlarıyla iş birliği yaparak Sandberg, Salomonson, von Essen ve diğer birkaç kişiye Linda cinayeti, Växjö’daki tecavüz girişimi ve Kalmar’daki tecavüz arasında bir bağlantı olup olmadığını bulmak üzere çalışmaya başlamaları talimatını verdi. Bu arada kendisi de herhangi bir analitik bakış açısını ihmal etmediklerinden emin olmak için ŞSBS birimi ve SP Grubu’yla bağlantı kuracaktı.

Piyango vuranlar muhtemel bağlantıyı araştırmak üzere işe koyulduktan ve ortam tekrar sakinleştikten sonra Bäckström, geride kalan ekibini toplamıştı.

“Pekâlâ,” dedi Bäckström. “DNA örnekleri listesi işi nasıl gidiyor? Yeterince pamuklu çubuğumuz oldu mu?”

Lewin, ofisine dönmüş ve hemen ardından da Eva Svanström ona katılmıştı.

“Anneye ait telefon numaralarıyla ilgili bilgiyi almamız birkaç gün sürecek. Telekomünikasyon firmasıyla görüştüm. Hızlı erişimlerinin olduğu dosyalar, sadece birkaç yıl geriye kadar gidiyormuş,” dedi Svanström.

“Ama bilgi oralarda bir yerlerde, öyle mi?” diye sordu Lewin. Aniden yine o eski endişe duygusunu hissetmişti.

“Tabii ki,” dedi Svanström. “Ancak konuştuğum kişi, bulup çıkarmanın birkaç gün süreceğini söyledi.”

“Ah, güzel,” dedi Lewin. *Birkaç gün dünyanın sonu demek değil ve muhtemelen bir şey de çıkmayacaktır,* diye geçirdi içinden. *Tüm kaba tahminlerde olduğu gibi.*

50.

Alnön, Sundsvall'ın Dışı, 5 Ağustos Salı

Lars Martin Johansson, hayatının en uzun tatilinin son haftasının içindeydi. Neredeyse son iki yıldır İsveç tarihindeki en gizli soruşturmalardan birini yürütmek üzere, Güvenlik Polis Birimi operasyon amiri pozisyonundaki işinden izinliydi. Artık gizli görevi sonuca ulaşmak üzereydi. Kalan işler, elemanları tarafından en iyi şekilde yerine getirilebilirdi ve yaz ortasından önceki hafta Johansson, ana vatandan ayrılmış ve karısıyla birlikte Avrupa'ya gitmişti. Karısı seyahat etmeyi –yeni insanlar, yeni yerler, izlenimler– severdi. Öte yandan Johansson güzel bir kitabı, hiç çalmayan bir telefonu ve doğru düzgün zamanda yiyebildiği yemekleri tercih ederdi.

Amaçları farklı olsa da genellikle İsveç'e keyifli bir şekilde dönerlerdi. Birkaç yıl önce verilmiş ve o zamandan bu zamana da geleneğe dönüşmüş bir söz çerçevesinde şimdi tatillerinin son hafta sonunu Johansson'un ağabeyinin Sundsvall'ın dışında bir ada olan Alnön'deki çiftliğinde geçiriyorlardı. Her yerden daha huzurlu ve sessiz bir ortam, güzel yiyecek ve içecekler, kendinizi evinizde hissedin derken bunu içtenlikle söyleyen sakin ve cömert ev sahipleri. *Hepsinden önemlisi*, diye düşündü Johansson, *şu gezegen üzerinde gerçek ve olumlu anlamda İsveç'le rekabet edebilecek bir yer var mı? Asla, hiçbir yer, diye geçirdi içinden*, derin bir iç çekerek koltuğunda uyuyakalmadan hemen önce.

Son günlerde Johansson'un üç cep telefonu vardı. Bir tanesi özel, diğeri normal işi içindi ve sonuncusu da o kadar gizliydi ki neredeyse hiç kullanmamıştı. Telefon güvenlik amaçlı kırmızıydı ve zil tonunu da Johansson kendisi ayarlamıştı. Ses düzeyi haricinde, polis acil durum araçlarının kullandığı siren sesinin aynısıydı ve Johansson bu durumdan pek memnundu. Zil tonunu telefonuna yükledikten sonra karısının, onun teknolojik meziyetlerini görmesini sağlamak için telefonu arayarak ona göstermişti. Ancak kadın zil tonunun ilk normal çalışını duyduğunda, kocası koltuğunda hafifçe horlayarak uyuyordu.

Johansson'un karısı Pia, *Almanlar, Småland'ın tümü için para teklif etmiş olmalılar*, diye geçirdi içinden. Bir bankada fon yöneticisi olarak çalışıyordu. Okumaya çalıştığı kitabı bıraktı ve telefona cevap verdi.

"Alo?" dedi Pia. *İsmimi söylememe izin olduğunu sanmıyorum çünkü söylersem hapsi boylayabilirim*, diye düşündü.

"*Enchanté*,"⁸ dedi hattın diğeri ucundan yumuşak bir ses. "Sanırım düşündüğüm kişisiniz," diye devam etti. "Bu konuşmayı ikimiz arasında sürdürmeyi her ne kadar çok istesem de korkarım sevgili kocanızla konuşmak istediğimi söylemek zorundayım."

"Kim arıyor diyeyim?" diye sordu Pia.

"Korkarım isim veremem," dedi yumuşak ses. "Sadece sevgili kocanıza Yolcu'nun eski yardımcısının, kendisiyle biraz konuşmak istediğini söyleyin."

"Ve konunun ne olduğunu soracak olursam muhtemelen hapsi boylarım?" dedi Pia.

"Şayet buna cevap verecek olursam ben hapsi boylarım," diye karşılık verdi Yolcu'nun eski yardımcısı, neredeyse hakarete maruz kalmış bir tavırla.

"Gidip onu uyandıracağım," dedi Pia. *Çocuk gibiler*, diye geçirdi içinden.

8 (Fr.) Memnun oldum. (yay. n.)

On dakika sonra kocası, nedense geniş terasın uzak ucunda gerçekleştirdiği gizli telefon görüşmesini sonlandırınca, “Kimdi?” diye sordu Pia merakla. Kocası, kırmızı cep telefonunu yerine bırakarak iç çekip tekrar koltuğuna döndü.

“Eski bir tanıdık,” diye karşılık verdi Johansson belli belirsiz.

“Şu isimsiz, gizli heriflerden biri,” dedi Pia.

“Öyle sayılır,” dedi Johansson omuz silkerek. “Kabine ofisinde özel danışman olarak çalışıyor, başbakana ufak tefek meselelerde yardımcı oluyor ve adı da Nilsson.”

“Ah,” dedi Pia. “Milli gizli güç. Kardinal Richelieu’nun İsveç karşılığı.”

“Büyük ölçüde,” dedi Johansson. “Onun gibi bir şey.”

“Ne istiyormuş peki?” diye sordu Pia.

“Fazla bir şey değil, sadece muhabbet etmek istemiş.”

“Şimdi de Stockholm’e gitmen gerekiyor, öyle mi?” dedi Pia. Bunları daha önce de yaşamıştı.

“Ama yarın döneceğim. Senin için sakıncası yoksa.”

“Harika bir fikir,” dedi Pia. “Eve uğrayıp bu hafta sonu şu partiye gideceksek ihtiyacım olabilecek birkaç parça eşyayı da alırsın.”

“Tabii ki,” dedi Johansson. “Tabii ki,” diye ekledi. Aklı başka yerde olduğundan uzun uzun tartışmak istememişti.

“Başlangıçta neredeyse sarhoş olduğunu düşünecektim,” dedi Pia. “Sesi öyle gibi geliyordu.”

“Sadece keyfi yerindeydi diyebilirim,” dedi Johansson hissiz bir tonla. “Saat daha on iki, muhtemelen daha öğle yemeğini yemeye vakit bulamamıştır.”

“Evet, belki de sadece mutluydu. Şirin, mutlu, tatlı bir arkadaş,” dedi Pia.

“Gözümde pek öyle canlandıramadım,” dedi Johansson başını iki yana sallayarak. “Ne dersin?” diye sordu saatine bakarak. “Yani öğle yemeği, yiyelim mi?”

51.

Stockholm, 5 Ağustos Salı

Johansson, Alnön'den ayrılmadan önce kıyafetini değiştirmiş ve keten bir takım elbise ve mavi keten gömlek giymiş, kravatını geçici olarak ceketinin üst cebine koyup taksiyle havaalanına gitmişti. Sundsvall'dan Stockholm'e giden öğleden sonra uçağını yakalamıştı. Güvenlik Polis Birimi'nden şoförü onu alıp doğruca özel danışmanın Djursholm'deki saray yavrusu evine, akşam yemeğine götürdü.

"Mütevazı evime hoş geldin!" dedi özel danışman Johansson kapıdan girer girmez kollarını iki yana açarak. "Yemek salonunda oturmamızın sakıncası yoktur umarım."

"Ne kadar serin olursa o kadar iyi," dedi Johansson, sauna tutkunu olmasına rağmen. *Demek burada yaşıyorsun*, diye geçirdi içinden parke zeminin karışık desenine, koyu renk ahşap panele, yüksek tavandaki süslü alçı kaplamalara dikkatlice göz gezdirirken. Salona giderken yolda tek bir İran halısını, Hollanda işi yağlı boya tabloyu, Venedik tarzı abajuru veya şamdanı gözden kaçırmamak için tüm dikkatini vermişti.

Öncelikle günlük konuları konuşmak üzere kütüphanede oturdular. Böylece yemeği sakin ve huzurlu bir ortamda yiyeceklerdi. On dakika içinde her şey konuşulmuştu.

"Ne zaman başlayabilirsin?" diye sordu özel danışman.

"Pazartesi," dedi Johansson.

“Bu harika,” dedi özel danışman, yüzü güneş gibi ışılda-mıştı. “Güzel, en azından daha önemli konulara gelebiliriz. Öğle yemeğinden beri bir lokma yemedim.”

“Çok güzel bir evin var,” dedi Johansson yemek salonuna doğru yürürlerken. “Ailenin miydi?”

“Çıldır-dın mı Johansson? Ben son derece mütevazı koşul-lardan geliyorum,” dedi özel danışman. “Ben, Södermalm’ın tepelerinde doğup büyümüş eski bir Söder delikanlısıyım. Burayı, işleri bozulan zavallı bir adamdan satın aldım,” diye açıkladı.

“Ama görünüşe bakılırsa senin için işler gayet iyi gidiyor,” dedi Johansson.

“Son derece iyi,” diye onu onayladı özel danışman mutlu bir şekilde. “Ve bana sorarsan sonuna kadar da hak ettim.”

Özel danışman, hafta ortası olmasından dolayı bu kadar basit bir yemekle geçiştirmiş olduğu için konuğundan özür diledi. Ancak tabii ki her ikisi de ekmeklerini solcu bir hükümet için çalışarak kazanıyorlardı, dolayısıyla durumun gerektirdiği üzere basit alışkanlıklarla yetinilmeliydi; Johansson’un yaklaşan atama-sını kutlamak için her türlü sebebin olmasına ve aynı zamanda işverenlerinin Lars Martin Johansson’u seçmekle gösterdikleri bilgeliğin de kutlamaya değer olmasına rağmen.

“Korkarım işleri benim yöntemimle yapmaya razı olmak zorunda kalacaksın,” dedi özel danışman iç çekerek. “Yani kısaca her şeyden en iyi şekilde faydalanmak. Siz polisler hep öyle demez misiniz?”

Özel danışmanın yetişkinlik dönemi boyunca yaşadığı dün-yadaki en önemli şey, diğer insanlarla orta noktada buluşmak ve her iki tarafın da hayat yolunda ilerlerken aynı derecede kendi-lerini tatmin olmuş hissetmesiydi. Bu varoluş mottosunu temel alan ev sahibi, konuğunun hoşuna gidecek ve kabullenebileceği bir çözüm bulmuş olduğunu ümit ediyordu.

Özel danışman, “Senin Norrlandlı eski bir ormancı aileden geldiğini duydum. Buna eski İsveç damıtma içkisi çeşidinden

daha uygun ne olabilir ki?” dedi ve yemek salonunun siyah bir elbise ve beyaz önlük içindeki yaşlı bir hizmetçinin elinde damıtılmış bira dolu bir karafla ayakta beklediği köşesini işaret etti.

“Şey,” dedi Johansson. “Annemin ailesi çiftçiydi ancak babamın ailesi...”

“Tamam o halde sevgili Lars Martin,” diye sözünü kesti özel danışman. “Sahte tevazunun görüşümüzü bulandırıp aslında çok net olan manzaramızı engellemesine izin vermeyelim. Onun yerine hasarlı ruhlarımızı, fazlasıyla hak ettiğimiz ipek ve kadife kozalara sarmalamak için açık büfe masasının önüne geçip güçlü içkilerimizden birkaç kadeh alalım.”

“İyi fikir,” dedi Johansson.

Ayakta beklerken içtikleri aperitiflerinin ardından nihayet yiyeceklerle ve dolu kadehlerle donatılmış masaya oturduklarında özel danışman, çeşitli türlerde hazırlanmış mersin balığı yemeklerini açıkladı: buğulama, ağır ateşte pişirilmiş, kızartma, füme, terbiyeli, tuzlu mersin balığı ve patatesli mersin balığı havyarı. Johansson’un ev sahibi, yemeklerin her birini çatalıyla göstererek açıklamıştı.

“Sadece ikinci el araba satıcıları Rus havyarı yer,” dedi kocaman açtığı ağızına devasa büyüklükte bir mersin balığı havyarını sokuştururken. “Normal insanlar, mersin balığı havyarı yer.”

“Votka mükemmeldi,” dedi Johansson bir uzman edasıyla uzun kristal kadehi sağ elinde çevirirken. *Ancak ağabeyim konusunda yanıtlıyorsun çünkü her ne kadar bir araba satıcısı olsa da, alabalık havyarını tercih eder,* diye geçirdi içinden.

“Harika, değil mi?” dedi ev sahibi, kendinden memnun bir şekilde iç çekerek. “Geçen hafta Putin’i ziyaretim sırasında fırsattan istifade birkaç şişe aldım.”

Yemek sakın geçmişti. Sadık devlet memurları olarak özel danışman ve konuğu biraz da zorunluluktan, ellerinden geldigince birbirlerine karşı kibarlıklarını korumuşlardı. İlk önce her ikisi de doldurulmuş bıldırcın ve ılık kök sebze böreği yemiş,

ardından birer dilim Camargue keçi peyniri yedikten sonra damak tadını temizlemek için limon ve misket limonundan yapılmış sorbelerini almış, finalde de çikolatalı trüf eşliğinde kahve ve konyak içmişlerdi. Her bir servisin yanında özel danışmanın geniş mahzeninden kendi elleriyle seçtiği şaraplar ikram edilmişti. İlk önce bir 1985 kırmızı Bourgogne, daha sonra da Loire Vadisi'nden hangi yılın mahsulü olduğu bilinmeyen sert bir kırmızı şarap içilmişti.

“Şarap, kesinlikle bir Fransız içkisi,” dedi özel danışman tatminkâr bir ifadeyle, uzun burnunu kadehin içine sokarken.

“Karım ve ben çok fazla İtalyan şarabı içeriz,” dedi Johansson.

Özel danışman, sandalyesinde kıpırdandı. “Bir arkadaş tavsiyesi istersen Lars, bence bu tür bir risk almaktan kaçınmalısın. Her şeyden önce sağlığın için,” dedi özel danışman.

“Eee... Nylander nasıl?” diye sordu Johansson. Yemeği double espresso ve özel danışmanın 1990 Frapin konyağıyla tamamlamak üzere kütüphaneye dönmüşlerdi.

“Uzun zamandır olmadığı kadar iyi” dedi özel danışman. “Kendine ait odası, günde üç öğün yemeği, küçük kırmızı, yeşil ve mavi hapları ve konuşabileceği birileri var.”

“Özel bir merkezde mi?” diye sordu Johansson dikkatle.

“Özel merkez mi?” dedi özel danışman alaylı bir ifadeyle.

“Her şeyin bir sınırı olmalı! Önce nispeten saygıdeğer muz monarşimizin polis teşkilatını, bildiğin muz cumhuriyetinde bile az rastlanır bir şeye dönüştürmeye kalkıştı. Sonra kendini ofisine kilitledi ve dışarı çıkmayı reddetti. Bu yüzden de zaten sıkıntıda olan devletimizdeki şu zavallı futbolcu, kendi küçük ordusundan binanın ön tarafını havaya uçurmalarını istemek zorunda kaldı. Sonra da beyefendi buradan çıkarılıp güvenli bir psikiyatri koğuşunun merhametine emanet edildi. Böyle şeyler ucuza patlamaz.”

“Ulleråker?” diye tahminde bulundu Johansson.

“Aynen öyle,” dedi özel danışman üstüne basa basa. “Hem de hiç vakit kaybetmeden.”

“Peki tam olarak ne oldu?” diye sordu Johansson merakla.

“Orası tam olarak belli değil,” dedi özel danışman şişeye benzer omuzlarını silkerek. “Söylentiye göre her şey kendi özel banyosundaki aynaya ateş etmesiyle başlamış.”

“İnsanlar ne garip şeyler yapıyor,” dedi Johansson tipik bir Norrlandlı gibi soğukkanlılıkla başını iki yana sallayarak.

“Belki de silahını temizlerken çenesini tetiğin etrafındaki şu kıvrımlı parçaya kaptırmıştır,” diye tahminde bulundu özel danışman.

“Tetik mahfazasına mı?” dedi Johansson.

“Her neyse,” dedi özel danışman umursamaz bir el hareketiyle. “Ya da iyi niyetli bir tahmindir benimki,” diye mırıldandı.

Bir saat daha oradan buradan konuştuktan ve özel danışmanın gerçekten güzel konyağından birkaç kadeh daha içtikten sonra, ev sahibi bilardo oynamalarını teklif etmişti. Ayrıca bu spor aktivitesinden sonra hafif bir yemek yemeği tasarladığını söyledi. Johansson özellikle bununla ilgili çok sayıda ürkütücü hikâye duymuş olduğundan teklifi reddetti.

“Bilardo oynamıyorum ben,” dedi başını özür dilercesine iki yana sallayarak.

“İstersen sana öğretebilirim,” dedi özel danışman ona umutla bakarak.

“Kesinlikle çok isterim fakat korkarım bunu başka bir zaman yapmamız gerekecek,” dedi Johansson. “Gerçekten artık gitsem iyi olacak,” diye açıklama yaptı.

Daha sonra Johansson, harika yemek için ev sahibine teşekkür etti, bir taksi çağırdı ve karısıyla birlikte oturdukları ve yaz dönemi nedeniyle boş olan Wollmar Yxkullsgatan’daki evine gitti. Yatağa yatar yatmaz da uykuya daldı.

Bu herif de çok akli başında görünmüyor, diye düşündü, Rüya Tanrısı Morpheus onu kollarına almadan önce.

52.

Växjö, 6 Ağustos Çarşamba

Linda cinayeti soruşturma ekibi her zamanki sabah toplantısını yaparken Dedektif Başkomiser Olsson içeri daldı ve Kalmar'daki meslektaşlarının tecavüzcüyü yakalamış olduğunu açıkladı. Nybro'nun dışındaki bir göçmenlik ofisinin yöneticisi, yerel radyoda verilen tarif üzerinden kayıtlarındaki sığınmacılardan birini tanımıştı ve derhal Kalmar polisini aramıştı ancak onlar yola çıkmışlardı bile. Bir saat önce Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı'ndan test sonuçlarını almışlardı ve bu kez şanslılardı çünkü örnek, ülkenin erkek nüfusunun DNA kayıtlarında yer alanlardan on binde beşinden biriyle eşleşmişti.

On yedi yaşındaki Moldovalı sığınmacı, İsveç'e bir ay önce gelmişti. Sonunda ülkesine geri gönderilmesine yönelik karar verilmeden önceki aylarda, herhangi bir suça karışması ihtimaline karşılık DNA örneği alınmıştı. Şimdi Kalmar Polis Merkezi'ndeki hücrelerden birinde oturuyordu. Tercüman, her şeyi inkâr ettiğini söylüyordu ancak en azından kendisiyle aynı konumdakilerin neredeyse hepsinden daha uzun süre İsveç'te kalabilecekti. Linda cinayeti konusunda masumdu. DNA'sı uymamıştı.

"Elbette hepimiz bundan şüphelenmiştik," dedi Olsson. "Ancak ben onun, bizdeki tecavüz girişiminin sorumlusu olduğuna bahse girerim," diye tamamladı sözlerini, Anna Sandberg'e doğru başını teşvik edici bir şekilde sallayarak.

Kalmar polisiyle birlikte çalışıp tecavüz vakasını takip etmek üzere görevlendirilen altı memurun hepsi, soruşturma ekibine tekrar dönmüştü. Kalan işleri Sandberg telefon, iç yazışma ve faks gibi her zamanki yöntemleri kullanarak kolaylıkla halledebilirdi. Diğerlerinin yapması gereken çok daha önemli işler vardı.

“Dört koldan, aralıksız ilerleyeceğiz,” dedi Olsson. “Bu arada, DNA örneklerimiz konusunda ne durumdayız?”

Meslektaşlarına göre, beklentilerin çok ötesindeydi. Hâlihazırda altı yüzden fazla gönüllüden örnek alarak bir önceki rekoru geçmişlerdi. Bunların dört yüzü soruşturmadan elenmişti.

“İki koldan çalışıyoruz,” dedi Knutsson Lewin’e kısaca göz atarak. “Bir taraftan olay yerinin yakınında yaşayan insanları bulmaya çalışıyoruz, diğer taraftan da SP Grubu’nun profiline uyanları bulup bunlardan sistematik olarak örnek almaya çalışıyoruz.”

“Yani kesinlikle rastgele çalışmıyoruz,” diye açıklık getirdi Thorén.

“Pekâlâ, er ya da geç ağımıza düşecektir,” dedi Olsson kendinden emin bir şekilde.

Otelde her zamanki gibi biralarını içerlerken Rogersson, Bäckström’e eski patronlarının kendisine yeni bir yer bulduğunu söyledi.

“Huddinge. Huddinge’deki adli psikoloji hastanesi mi?” diye tahmin yürüttü Bäckström. Görevi esnasında yıllar içinde birkaç kez hastaneye gitmişti.

“Ulleråker,” diye karşılık verdi Rogersson. “Anlaşılan oraya yakın bir yerde oturuyormuş, bu yüzden de karısı ve çocuklara yakın olması açısından mantıklı. Sanırım üniversiteyi Uppsala’da okumuş.”

“Durumu nasıl?” diye sordu Bäckström merakla.

Rogersson’un bilgi kaynağına göre işler gayet iyi gidiyordu. Oradaki ikinci gününde Nylander’a belli başlı bazı sorumluluk

görevleri verilmişti ve şimdi de çeşitli koğuşlar arasında hasta kayıt defteri dolaştırıyordu.

“Anlaşılan bokun içindeki bir domuz kadar mutlu,” dedi Rogersson.

Bäckström, ona katıldığını göstermek üzere başıyla onay vermekle yetindi. *Acaba Brandklipparen’le kim ilgileniyor, diye geçirdi içinden. Bunu neden merak ediyorum ki? Her neyse, diye düşündü.*

“Şerefe,” dedi bira bardağını kaldırarak. “Ve Çene’nin de şerefine,” diye ekledi. Nylander gerçekten çok eğlenceli bir herifti, bu yüzden de Bäckström, bir şeyler söylemek zorunda hissetmişti.

Perşembe günü *Dagens Nyheter* gazetesinde, üniversite kütüphanecisi Marian Gross’un uzun bir makalesi yayımlanmıştı. Gazete, birkaç gün önce Växjö’daki *Småland Post* tarafından çeşitli nedenlerle reddedilen makaleye, ayrıca haber sayfalarında ve editör köşesinde de yer vermişti. Gross öfkeliydi. Öfkesinin sebebi, kısmen polisin Linda cinayetini yönetmek konusundaki yetersizliği ve kısmen de tamamen kişisel düzeyde, kendisine yönelik kötü muamelesiydi.

Kendisini ve karşılaşılabileceği riskleri hiç düşünmeden polise yardımcı olmak amacıyla görgü tanıklığı için gönüllü olmuştu. Demokratik bir hukuk devletinde yaşayan her normal, düzgün vatandaş için olduğu gibi, onun açısından da başka bir niyet söz konusu değildi. Sovyet rejimi döneminde Polonya’dan gelmiş bir göçmen olarak bir diktatör egemenliği altında yaşamamanın ne demek olduğunu herkesten iyi bilirdi. Ayrıca kişisel olarak da davaya dâhildi. Hem kurbanı hem de annesini tanıyordu. Gross’a göre her ikisi de harika insanlar ve bir insanın dileyebileceği en iyi komşulardı. Linda’nın katilini gören ve onu tarif edebilecek tek kişi olduğunun tahmin edilmesine yol açacak çok güçlü nedenler olması nedeniyle polisin ona yönelik tavrı hem anlaşılır gibi değildi hem de çok aşağılayıcıydı.

İki kez evine zor kullanarak girmiş, onu polis merkezine götürüp aşağılayıcı ırkçı ifadeler kullanmış ve uzun sorgulamalara maruz bırakmışlardı. Ayrıca ellerinde kendisine karşı en ufak bir delil olmamasına rağmen DNA örneği vermeye zorlamışlardı. Sonra da hiç utanmadan DNA örneğini kendi rızasıyla verdiğini iddia etmişlerdi.

Test sonuçları belli olduktan sonra da polisin lütfedip ona soruşturmadan elendiğini, diğer bir deyişle masum olduğunu ve Linda'nın öldürülmesiyle hiçbir alakası olmadığını söylemesi için kendisinin ve avukatının defalarca telefonla arayıp mektup yazması gerekmişti. Ki zaten bu, kendisi, Văxjö polisi ve onların Stockholm'deki Adli Tıp Laboratuvarı'ndaki suç ortakları hariç aklı başında her insan için bariz bir durumdu.

Kötü muameleye maruz kalan tek kişi Gross da değildi. Aynı gazetenin haberler bölümünde yer alan uzun bir makale, polis içindeki yetkili bir bilgi kaynağının, Linda soruşturmasıyla ilgili olarak Văxjö bölgesinde neredeyse bin kişiden DNA örneği alındığını söylediğini yazıyordu. Bu kişilerin büyük bir çoğunluğu sıradan, dürüst, çalışkan vatandaşlardı. Bugüne kadar alınan tüm test sonuçları, beklendiği üzere bu kişilerin masum olduğunu kanıtlamıştı.

Gazete, bu kişilerden üçüyle röportaj yapmıştı ve gönüllü olarak DNA örneği veren bu üç kişiden biri de enteresan bir şekilde, bir kadındı. Üçü de bu olaydan dolayı mutsuzdu ve polisin sürekli dile getirdiği gönüllülük konusu, onların deneyimlerine pek uymuyordu. Yani kısaca söylemek gerekirse, üçü de başka bir seçenekleri olmadığını düşünmüştü ve daha fazla tacize maruz kalmamak için polisin kendilerinden istediği şeyi yapmayı tercih etmişlerdi.

Bu durumdan en fazla rahatsızlık duyan da kadındı ve tüm bu olan bitenin nedeni hakkında en ufak bir fikri yoktu. Linda'yı öldürenin bir erkek olduğu herkes tarafından biliniyordu, bu yüzden de polisin kendisinin DNA'sını neden istediği

belli değildi. En azından onun açısından. Doğal olarak aynı soru Văxjö polisinin basın sorumlusuna da sorulmuştu ancak o, soruyu cevaplamayı reddetmişti. Linda Wallin cinayeti soruşturmasında görevli olanlar, atılan adımlara dair herhangi bir yorumda bulunmayacaklardı. En genel anlamıyla bu, işlerinin yapılışını etkilerdi ve en kötü senaryoda potansiyel olarak başarılı olabilecek bir soruşturmayı riske atabilir ve hatta başarısızlığa uğratabilirdi.

Gazetenin başvurduğu uzman, polis kısıtlamalarına dâhil değildi. Ona göre tek bir mantıklı açıklama vardı. DNA testi için gönüllü olan kadının muhtemelen polisin takip etmekte olduğu ancak belli ki izini bulamadığı bir oğlu vardı. Kadın da bunu doğrulamıştı. Evet, bir oğlu vardı ancak oğlunun Linda cinayetinin çözümü için onlara nasıl yardımcı olabileceğini bir türlü anlayamamıştı. Annesine göre oğlu, hayatı boyunca bir karıncayı bile incitmemişti ve ayrıca son iki yıldır Tayland'da yaşıyordu.

“Bence polis ne yaptığını bilmiyor,” demişti delikanlının annesi uzun röportajın sonunda.

İşin üzücü yanı, kadın bu fikrinde yalnız değildi. *Dagens Nyheter* gazetesinin editörleri, adaletsizliğin kokusunu almış ve yirmi küsur yıl önce Başbakan Olof Palme cinayetinde polisin yürüttüğü çalışmadaki kafa karışıklığının ve çaresizliğin işaretlerini görmüşlerdi.

Kalmar gazetesi *Barometer* de editör köşesinde Linda cinayetiyle ilgilenmiş ancak olaya başkentteki meslektaşlarından biraz daha farklı bakış açısıyla yaklaşmıştı. *Barometer*'e göre, bu olay tamamen iki polis kültürünün çatışmasından ibaretti. Bir tarafta yerel bilgi ve bağlantılarıyla Văxjö polisi vardı; kapasitelerini biliyor ve her şeyi etraflıca incelemiş olmak için ayrıntılar üzerinde çalışmayı tercih ediyorlardı. Diğer tarafta ise onların Ulusal Suç Birimi'ndeki meslektaşları bilgisayarlarla donatılmış bir dünyada,

sınırsız kaynaklara sahiptiler ve problemlere olabildiğince geniş alandan saldırmaya kesinlikle karşı değildiler.

Anlaşılan *Barometer*'in de polis teşkilatının içinde kaynakları vardı. Kaynaklardan birinin verdiği bilgiye göre, soruşturma ekibi içindeki tansiyon çok erken aşamalarda yükselmişti ve kimin haklı kimin haksız olduğundan bağımsız olarak, soruşturmanın aleyhine bir durumdu bu. Sonuç olarak, henüz umutsuzluğa kapılmak için çok erken olsa da endişeliydiler ve Linda'nın öldürülmesinin üzerinden bir ay geçmiş olmasına rağmen şansları varsa katili hâlâ bulabilirlerdi.

Soruşturmayı yönetenlerin sabah toplantısı öğlene kadar devam etmişti. Daha çok o gün gazetelerde okudukları üzerinde tartışmışlardı. Başkomiser Olsson, Palme soruşturması hakkında soru bile sormuştu. Açıkçası, sadece kişisel merakından sormuştu ve kesinlikle eleştiri amacı taşımıyordu. Ancak yine de...

"Evet, Bäckström, sen soruşturma ekibine dâhildin tabii," dedi Olsson bir nedenle.

"Evet," dedi Bäckström. Yetişkin olarak geçirdiği polislik hayatının neredeyse tümünde cinayet davalarında çalışmış birine has, uzman edasıyla konuşuyordu. "Sorun, soruşturmada yetkili olanların hiçbirinin söylediklerimi dinlememesiydi."

"Birkaç sorgu yaptım ben de," dedi Rogersson omuz silerek. "Ve siz beyefendiler müsaade ederseniz beni bekleyen birkaç sorgu daha var." Sert bir şekilde başıyla selam verdikten sonra odadan çıktı.

"Ben de oradaydım," dedi Lewin. "Ki o günlerde Stockholm'de suçlarla mücadele eden hemen hemen herkes bir şekilde Palme soruşturmasına dâhil olduğu için bu çok da şaşırtıcı bir durum değil. Merak eden varsa söyleyeyim, beni de kimse dinlemedi," dedi.

Sonra o da izin isteyip odadan çıktı.

Ancak Bäckström'ün başka şansı yoktu. Orada oturup kıymetli zamanından bir günün daha ziyan oluşunu izlemek zorunda kalmıştı. Ta ki nihayet bu saçmalığa bir son verip en azından bir şeyler yiyebileceğini garantiye alıncaya kadar.

Belli ki Rogersson sadece sorgulama yapmıyordu. Suratsız Bäckström elinde günün menüsü ve düşük alkollü birayla yanına geldiğinde kantinde oturuyordu.

“Rahat mısınız?” diye sordu Rogersson, Bäckström karşısına oturur oturmaz.

“Evet,” dedi Bäckström.

“Stockholm’de kıyametler koptu,” dedi Rogersson masanın karşısından ona doğru eğilerek. Alçak sesle konuşuyor ve heyecanla başını sallıyordu.

“Hiç sorma, Çene’nin USBB ofisinin on birinci katında yaptıklarından mı bahsediyorsun?” dedi Bäckström bayat ekmek dilimine bolca tereyağı sürerken.

“Çene’nin yerine kimin geleceğini biliyor musun?”

“Hayır. Nereden bileyim?” dedi Bäckström.

“Johansson,” dedi Rogersson. “Lars Martin Johansson. Bilirsin, hani şu üniformalıların Ådalen Kasabı dedikleri...”

“Lapon piçinden mi bahsediyorsun? Lanet olsun, bu doğru olamaz,” dedi Bäckström.

“Güvenilir kaynak,” dedi Rogersson.

Ve aynı zamanda dikkat çekici bir kaynaktı da. Nitekim güvenlik polisi yöneticisi olarak görev yapmakta olan Lars Martin Johansson’un bir saat önce Ulusal Suç Birimi’nin yeni amiri olarak atandığı hükümet toplantısı daha devam etmekteydi ve en güçlü haber kaynaklarına sahip gazetecinin bile birkaç saat sonra Adalet Bakanlığı’nın basın bildirisiyle kamuoyuna açıklanacak olan bu terfiden haberi yoktu.

Cuma akşamı Bäckström, çekirdek ekibini oteldeki akşam yemeğinde toplamıştı. Davayı sessiz ve sakin bir ortamda tartışmak amacıyla Bäckström'ün odasında toplanmışlar ve Lewin, Knutsson ve Thorén, Bäckström'ün cömert bira teklifine bu sefer evet demişlerdi. Küçük Svanström bira içmiyordu ancak pekâlâ odasına gidip mini barda bulundurduğu beyaz şaraptan bir kadeh alıp gelebilirdi.

“O zaman en azından size eşlik etmiş olurum,” dedi Svanström.

Bäckström öfkeliydi. Saçmalıklara tahammül edecek ve yüzüne konuşamayacak kadar korkak bir avuç köylü polisin sırtından bıçaklamasını hazmedecek türde bir adam değildi. O gün içerisinde defalarca polis müdürünün ofisine gidip yumruğunu masaya indirmeyi aklından geçirmişti.

“Kusura bakma ama Bäckström, bunun çok yapıcı olacağını düşünmüyorum,” dedi Lewin.

“Öyle mi?” dedi Bäckström. *Lanet olası hain*, diye düşündü.

“Lewin’e katılıyorum,” dedi Rogersson, Bäckström'ün birasını mideye indiriyor olmasına rağmen. “Her neyse, o şerefsiz herifi içeri tıktığımız anda millet susacaktır.”

Bir tane daha, diye düşündü Bäckström.

“Tanıdığı biriydi,” dedi Lewin. “Kendi iradesiyle içeri aldığı biri çünkü ondan hoşlanıyordu ve ayrıca kızın en azından başlangıçta kendi rızasıyla onunla yattığından da kesinlikle eminim. Ta ki işler çığırından çıkıncaya kadar.”

“Peki onu nerede bulacağız?” diye sordu Bäckström. *Kahrolası yorumlarınıza göre*, diye geçirdi içinden.

“Onu bulacağız,” dedi Lewin. “Bunlardan çok fazla olamaz, öyle değil mi? Er ya da geç onu bulacağız.”

Sonra akşam yemeği yemek için restorana inmişler ve Bäckström rahatlamaya başladığı için diğerlerini yemekten önce birer içki daha içmeye bile ikna edebilmişti.

“Likörler benden,” dedi, nasıl olsa zor kazandığı parasına dokunmadan bu küçük problemi halletmenin yolunu bulmuştu.

Daha sonra likörlerin devamı geldi. Elbette daha çok kendisi ve Rogersson içmiş, hatta Lewin bile onlara katılıp birkaç tane içmişti. Hans ve Fritz, şehre dönmeden önce geceyi olaysız atlatmışlardı ve belli ki bu defa Växjö'da sinemaya gitmeyi düşünmüyorlardı.

Bäckström, Rogersson'la birlikte barda kalmıştı ve nihayet çoktan hak ettikleri istirahat için odalarına çıktıklarında her ikisi de fazlasıyla içmiş durumdaydı. Bäckström, odasının plastik anahtarıyla ilgili sorun yaşamış ancak Rogersson ona yardım ederek odasına girmesini sağlamıştı.

“Bir tane alır mısın?” dedi Bäckström minibarı işaret ederek.

“Sanırım yeterince içtim,” dedi Rogersson. “Sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Dinliyorum,” dedi Bäckström ayakkabılarını çıkarıp yatağın her zaman uyuduğu tarafına uzanırken.

“Şu şerefsiz gazetecilerden biri aradı ve bizim tüm gece oturup porno filmler izlediğimizden bahsetti,” dedi Rogersson. “Bu konuda bir şey biliyor musun Bäckström?”

“En ufak bir fikrim yok,” dedi Bäckström mırıldanarak. *Ne saçmalıyor bu*, diye geçirdi içinden. *Porno filmler mi? Şimdi mi?*

“Benim de,” dedi Rogersson.

“Peki ne dedin herife?” dedi Bäckström alçak sesle.

“Cehenneme kadar yolu olduğunu tabii ki. Sen olsan ne yapardın?”

“Ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyledim tabii ki,” dedi Bäckström. “Ne dersin, biraz uyuyalım mı?”

10 Ağustos Pazar günü Linda Wallin, anne babası, babasının eski evliliğinden olan iki üvey ağabeyi, yirmi kadar aile ve yakın arkadaşın katıldığı bir törenle gömüldü. Fakat törende hiç gazeteci veya polis yoktu. Başkomiser Olsson, arayıp yardım teklif ettiğinde Linda'nın babası tarafından sert bir şekilde azarlanmıştı.

Kendisi çoktan her şeyi ayarlamıştı. Cenaze töreni, Linda'nın yedi yıl önce katıldığı kilisede yapıldı ve Linda, kilisenin bitişiğindeki mezarlıkta, babasının İsveç'e döndüğünde kendisi ve ondan sonrakiler için satın almış olduğu yere gömüldü. Acısı zaten o kadar büyük ve bitmek tükenmez noktadaydı ki tek kızının kendisinden önce bu mezara girmiş olduğu gerçeği, bu acıyı daha da kötüleştiremezdi.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**



53.

Stockholm, 11 Ağustos Pazartesi

Pazartesi sabahı saat yediye geldiğinde, Lars Martin Johansson yeni işyerine varmıştı bile. Masası düzgün bir şekilde yerleştirilmiş evrak yığınlarıyla doluydu. Sekreteri, belgelerden birinin üzerine yapışkan kâğıtla “Acil müdahale?” notunu bırakmıştı.

Yığının en üstünde, adalet bakanından ve adli kamu denetçisinden birer not vardı. İçerikleri hemen hemen aynıydı ve Kronoberg emniyet güçlerine hitaben yazılmış, birer kopyası da bilgi ve yorum için Ulusal Suç Birimi’nin başına gönderilmişti. Notlarda 7 Ağustos Perşembe günü *Dagens Nyheter* gazetesinin, Linda Wallin cinayeti ön soruşturmasında kullanıldığı bildirilen yöntemlere ve özellikle de gönüllü olduğu ileri sürülen DNA örneklendirmelerine dair içeriği hatırlatılmaktaydı. Son ve çok önemli bir ayrıntı da adalet bakanından ve adli kamu denetçisinden gelen notların her ikisinin de birer başlangıç olmasıydı. Geldikleri yerler dikkate alındığında bu, olabilecek en kötü ikinci ihtimaldi ve en kötü ihtimalin de habercisiydi.

Johansson, *neden benim masamda bu? Neden doğrudan Ulleråker’e göndermemişler*, diye düşündü öfkeyle ve yapışkanlı kâğıttaki notuna, avukatla bu konuyla ilgili derhal görüşmek istediğini yazdı. Ancak bunun dışında her şey, yıllardır olduğu gibi görünüyordu. *Belgeler, belgeler, belgeler*, diye geçirdi içinden.

54.

Växjö, 11 Ağustos Pazartesi

Soruşturma ekibi haftanın ilk sabah toplantısı için büyük masanın etrafında toplandığında, soruşturmalarının üzerinde dolaşmakta olan kara bulutlar hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Aksine merhametli güneşin nihayet üzerlerinde parıldamaya başladığını düşünüyordu hepsi. Başlamalarından bir dakika sonra Enoksson, aniden toplantı odasında belirdi ve Bäckström'den girişi kendisinin yapması için izin istedi. Onlara anlatacağı çok ilginç hususlar olduğunu söyledi ve bu talep –orada olmaması nedeniyle Bäckström'ü mutlu eden– Olsson'dan değil de Enoksson'dan geldiği için Bäckström aniden, yakınlarında bir yerlerde yine aynı karıncalanmayı hissetti.

“Kalmar'daki meslektaşlarımız Linda cinayeti DNA'sına bir eşleşme bulmuşlar. Maalesef bize bir kimlik bilgisi veremiyorlar ancak ben bu durumu yine de çok umut verici buluyorum,” diye devam etti Enoksson. *Büyülenmiş bir dinleyici kitlenin olması böyle bir his mi acaba*, diye geçirdi içinden.

Enoksson hem titiz hem de öğretici karakterde bir adam olduğundan anlatacaklarının dinleyicileri için daha kolay anlaşılmasını sağlamak üzere maddeler halinde özetlemiş ve emin olmak için de anlatırken bakmaları için fotokopiyle çoğaltılmış notlar dağıtmıştı. İlk madde, Linda cinayeti idi. Sonuncusuysa daha bir saat önce Linköping'deki Adli Tıp Laboratuvarı'ndan gelen raporla ilgiliydi.

Linda, 4 Temmuz Cuma sabahı dört ile beş arasında, annesinin Văxjö'daki Păr Lagerkvists văg'de bulunan dairesinde öldürülmüştü. 7 Temmuz Pazartesi öğleden sonra Văxjö polisine, çalıntı ihbarında bulunulan on yaşındaki Saab marka bir otomobilin, olay yerinden birkaç kilometre öteden çalındığına dair bir rapor ulaşmıştı. Aynı araç 11 Temmuz Cuma günü, Linda cinayetine dair soruşturmanın bir parçası olarak bölgedeki diğer ilginç olay yerlerini araştırdıkları sırada tekrar karşlarına çıkmıştı. Bu konu dinleyenlerin çok fazla ilgisini uyandırmadığından üzerinde fazla durulmamıştı.

“Doğru hatırlıyorsam araba cinayetten üç gün önce çalındığı için Linda cinayetiyle ilgisi olması olasılığının çok zayıf olduğunu düşünmüştük o esnada,” dedi Enoksson.

Her neyse. Araba pazar günü bulunmuştu, dolayısıyla pazartesi günü çalıntı durumda olamazdı. Araba, Kalmar'ın yaklaşık on kilometre dışında, Văxjö ile Kalmar arasındaki 25 numaralı yol kenarındaki ormanlık alanda saklanmıştı. Arazi sahibi o sabah arazisini dolaşırken bulmuştu. Arabanın plakası sökülmüş ve görünüşe göre birileri arabayı ateşe vermeye çalışmıştı. İçinde bulunduğu duruma bakılırsa sahibi açısından hurdalığa doğru son yolculuğa çıkmaktan kurtulmak için her zaman kullanılan kolay bir yöntemdi bu. Ayrıca arazi sahibi daha önce de böyle bir durumla karşılaşmıştı. Kısacası durumdan hiç de memnun değildi.

O öğleden sonra Kalmar polisini aramış fakat ellerinde yeterli personel olmadığından, Nybro polisinden bir devriye gelip sorunla ilgilendiği 9 Temmuz Çarşamba gününe kadar beklemek zorunda kalmıştı. Arabayı kontrol edip etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra arabanın 25 numaralı yola doğru yaklaşık yirmi beş metre gerisinde bir hendeğin içinde bir çift plaka bulmuşlardı. Polis radyosu üzerinden plakaları kontrol etmişlerdi ve plaka, arabanınkiyle uyuşmuştu; işte bundan sonra işler ilginçleşmişti.

Kalmar'daki Bölge Polis Müdürlüğü Suçları Azaltma Birimi, bakanın günlük suçlarla daha sıkı bir şekilde mücadele edilmesi yönündeki tavsiyelerine uymuştu ve otomobil soygunlarının aydınlığa kavuşturulması için modern adli tıp tekniklerinin kullanılmasına yönelik ulusal girişimde yerini almıştı.

Ayrıca bu aracın çalınmış olduğunu gösteren pek çok işaret vardı. Araç, kontağa bir tornavida sokularak çalıştırılmıştı ve direksiyon kilidi klasik yöntemle yani aracın tekerleklerini kitleyip daha sonra da direksiyonu olabildiğince sert bir şekilde çevirerek kırılmıştı.

Västervik'teki meslektaşları, ön koltukların arasındaki küllükte elle sarılmış, *Cannabis sativa* kokan bir izmariti bulup kanıt poşetine koyarak DNA analizi için Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı'na göndermişlerdi. Araba da ulusal girişim kapsamında daha fazla adli tıp testi gerekmesi ihtimaline karşı Kalmar'daki polis yerleşkesine çekilmişti.

Sonrasında araç da izmarit de polis bilgisayar sisteminde kaybolmuştu. Kalmar polisinin, aynı aracın ülkenin en yüksek öncelikli cinayet soruşturmasında bir dakika boyunca tartışıldığından haberi yoktu. Aracın sahibine, arabasını bulduklarına dair bir mektup yollamakla yetinmişlerdi fakat adam onlarla iletişime geçmemişti ve kimse de konunun üzerine düşmemişti.

Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı'nda, gönderilen esrar izmariti sürekli genişlemekte olan, bekleyen DNA örnekleri listesinin sonunda yerini aldı. adalet bakanının siyasi manevralarına ve Kalmar Bölge Polis Müdürlüğü Suçları Azaltma Birimi'nin önceliklerine rağmen ulusal girişime yönelik kasıtlı bir görmezden gelme olmaksızın, sırasının gelmesi için bir kenara bırakılmıştı. Aradan daha bir ay geçmişti ve henüz onunla ilgilenmeye hiç kimsenin vakti olmamıştı.

8 Ağustos Cuma akşamüzeri analiz tamamlandı ve sonuçlar, veri tabanındaki diğer vakalarla karşılaştığında uyarı ışıkları yanmaya başladı. Maalesef hem Våxjö hem de Kalmar

teşkilatından, davalarla yakından ilişkisi olanların hepsi çoktan evlerine gitmişti bile ve hem gizlilik hem de çeşitli diğer kişisel nedenlerle Enoksson ve meslektaşları, mutlu haberi ancak pazartesi sabahı ulusal laboratuvardaki bir uzmandan telefonla alabilmişlerdi.

“Hepsi bu kadar,” diye tamamladı sözlerini Enoksson. “Elemanlarımız Kalmar’a, arabayı geri getirmeye gidiyorlar. En kolay seçeneğin bu olacağını düşündük. Başka ne vardı? Ah evet, Kalmar’daki meslektaşlarımızdan bir mesaj.”

“Ne istiyorlar peki?” diye sordu Bäckström cevabı bildiği halde.

“Her zamanki gibi,” dedi Enoksson. “Linda cinayetinin çözümünde daha fazla yardıma ihtiyacımız olursa sormamız yetermiş.”

“Buna gerek olacağını sanmıyorum,” dedi Bäckström. “Pekâlâ yoldaşlar,” diye devam etti. “Artık elimizde dişe dokunur bir şey var ve İsveç Krallığı’nın herhangi bir yerinde bundan daha ayrıntılı incelenmiş bir araba hırsızlığı vakası varsa söz veriyorum pes edeceğim.” *Ancak rüyanızda görürsünüz ezikler,* diye geçirdi içinden.

55.

Bölge polis müdürünün bir üst katta yer alan ofisinde, alt kattaki cinayet soruşturmasını saran heyecan konusunda hiç kimsenin en ufak bir fikri yoktu. Aksine polis müdürü ciddi bir şekilde endişeliydi ve sıklıkla olduğu üzere sadık ve bilge meslektaşı Başkomiser Olsson da bu endişeleri paylaşıyordu.

Aynı sabahın erken saatlerinde, tatilde olduğu halde sekreteri sadece adalet bakanı ve adli kamu denetçisinden mesajları olduğu bilgisini vermek üzere onu yazlığından aramıştı. Neredeyse yirmi beş yıldır polis teşkilatında çalışıyor olmasına ve bu süre zarfında çok sayıda meslektaşını hizaya sokmuş olmasına rağmen, bu daha önce başına gelmemiş bir şeydi. Başka seçeneği olmadığı için dönmeyi kabul etmiş ve derhal arabasına binip Växjö Polis Merkezi'ne kadar yaklaşık yüz kilometre yol yapmıştı. Ancak önce, sevgili karısını bir kontrol etmişti. Karısı, her zamanki gibi iskelede uzanmış güneşleniyordu ve her zaman olduğu gibi güneş koruyucu sürmesini söylediğinde ona ilgisizce el sallamıştı.

Arabasına bindiğinde sadık dostu Olsson'u aradı, konunun hassasiyetini göz önünde bulundurarak ilk önce konuyu özel olarak görüşmelerinin önemini belirtti ve şimdilik bu konuyu Ulusal Suç Birimi'ndeki arkadaşlarından saklamalarının iyi olacağını söyledi.

"Sana kesinlikle katılıyorum patron," diye karşılık verdi Olsson ve derhal Bäckström'le konuşup nedenini söylemeksi-

zin kendisinin yokluğunda sabah toplantısını idare etmesini isteyeceğine dair söz verdi.

Ortaya çıkan durumu bir fincan kahve eşliğinde sükûnet içinde konuştuktan sonra sadece bu konuda değil, başka konularda da hemfikir oldukları anlaşıldı. Gazete makalesindeki bilgiler, kuşkusuz her zaman olduğu gibi fazlasıyla çarpıtılmış ve abartılmıştı ancak yine de Olsson, birçok defa Ulusal Suç Birimi'ndeki meslektaşlarını zapt etmek durumunda kalmıştı.

“Sanırım kısmen onların bizim burada sahip olduğumuzdan tamamen farklı bir polislik kültürüne sahip olduğunu düşündüğümünden,” diye açıkladı Olsson. “Gerçekten de sanki bir şeylerin maliyetini hiç hesaba katmıyor gibi görünüyorlar. Büyük ölçüde ‘yaptım oldu’ yaklaşımı diyebilirim,” diye ekledi.

Adli kamu denetçisi ve adalet bakanına verilecek yanıt konusunda ince ayrıntılara ve diğer çeşitli faktörlere göz atacağına söz verdi. Yani patronunun bu konuda kendisini üzmesine gerek yoktu.

“Gerekirse onları oyalayacak bir şeyler veririm,” dedi Olsson sırtını dikleştirerek.

Olsson çok sağlam adam, diye düşündü polis müdürü. Mükün olabilseydi ona Ulusal Suç Birimi'ne yeni atanan yöneticiyi de sorardı. Muhtemelen bir an önce toparlayıp bitirmesi gereken ve sabahın erken saatlerinden beri zihnini meşgul eden bir konuşmaydı. *Diğerleri ne diyorlardı herife,* diye düşündü. *Ådalen Kasabı mı?*

Kendisi onunla birkaç kez karşılaşmıştı ama az sayıdaki karşılaşmalar bile adamın bu lakabı nasıl kazandığını anlamasına yetmişti. Nadir konuşan ancak bakışlarıyla karşısındaki kişinin huzurunu kaçıran, iri, kaba bir Norrlandlıydı. *Özgeçmiş, adli eğitimi, hatta adli eğitime ilişkin en ufak bir fikri bile olmayan bir tür ilkel, uzak köylü kuzen gibi,* diye geçirdi içinden polis müdürü. Bu düşünceyle birlikte sırtında bir ürperti hissetti.

Belki de en iyisi onu kendim aramam olur, diye düşündü ve üzerinde fazla düşünmeden eski sınıf arkadaşının daha bir hafta önce aradığı cep telefonu numarasını tuşladı.

“Johansson,” dedi hattın diğer ucundaki ses azarlar bir tonda.

USBB Lars Martin Johansson, kendisine telefon gelen tek kişi değildi. Hemen hemen bölge polis müdürünün onu aradığı sırada, SP Grubu yöneticisi Komiser Per Jönsson, Våxjö'daki meslektaşı Bäckström'ü arayarak yeni duyduğu çalıntı arabada bulunan DNA kanıtıyla ilgili olarak yardım önerisinde bulunmuştu. *Daha önceki karşılaşmalarında Bäckström'ün yaptığı pek çok utanmaz yorumun intikamını ince ince almak için mükemmel bir yol,* diye düşündü Jönsson.

“Problemin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum,” diyerek sözünü kesti Johansson, il polis müdürünün sözlerini fazla uzun bir süre dinledikten sonra. “Soruşturmayı seninkiler yönetiyor, öyle değil mi? Bäckström ve bizim diğer adamlarımızın sadece yardım için orada olduklarını sanıyordum.” *Ki işlerinden birinin Bäckström olduğunu düşününce muhtemelen bu, durumu yeterince kötüleştiriyordur fakat o kâbus herifle daha sonra ilgileneceğim,* diye geçirdi içinden Johansson.

“Şey, evet,” diyerek onu onayladı bölge polis müdürü. “Ön soruşturmayı en güvenilir meslektaşlarımdan biri, buradaki Bölgesel Suç Birimi'nden çok deneyimli bir memur yönetiyor.”

“Bunu duymak güzel,” dedi Johansson. “Benim adamlara söyle doğru düzgün davransınlar, yoksa başları ciddi belaya girer. Eğer onları geri çağırmamı istiyorsan bunu yazılı olarak bildirmen gerekecek.”

“Ah, hayır, kesinlikle, kesinlikle hayır. Mükemmel iş çıkarıyorlar,” diye karşı çıktı il polis müdürü. Sıcağa rağmen ellerinin üşüdüğünü ve nemlendiğini hissetti.

“Tamam o zaman,” dedi Johansson.

Ne kadar ilkel bir adam, diye düşündü bölge polis müdürü.

“Yanılıyorsam düzelt Pelle,” dedi Bäckström neşeli bir şekilde. “Sen ve *Gizli Dosyalar*’daki oyun arkadaşlarının, bana ve ekibime henüz kendi kendimize çözmeye zaman bulamadığımız bir konuda yardım edebileceğinizi söylemek için arıyorsun, öyle mi?”

“Sen öyle diyorsan...” diye karşılık verdi Jönsson boğuk bir ses tonuyla. “Bulduğunuz arabadaki DNA izleriyle ilgili analitik uzmanlığımızı sağlayabileceğimizi söylemek için arıyorum.”

“Bu durumda doğru anladım,” dedi Bäckström. “Henüz kendimiz çözmeye vakit bulamadığımız bir konuda bize yardımcı olup olamayacağınızı sormak için aradın.”

“Pekâlâ, şayet böyle söylemek istiyorsan,” dedi Jönsson.

“Olumsuz. Tekrar ediyorum: Olumsuz,” dedi Bäckström yüksek, net bir ses tonuyla ve aynı anda da telefonunu kapattı. Özellikle Jönsson gibi birisiyle konuşurken bir konuşmayı sonlandırmanın kuşkusuz en etkili yolunun bu olduğunu öğrenmişti. *Bu da o küçük solucana kapak olsun, diye geçirdi içinden.*

56.

Ertesi gün, iki ana akşam gazetesinden daha büyük olanı, Linda'nın cenaze töreni ile ilgili uzun haberler içeriyordu –LINDA İÇİN YAS– ve hem metinden hem de fotoğraflardan anlaşıldığı kadarıyla içerik konusunda dış kaynaklardan faydalanmak zorunda kalmışlardı. Metin oldukça basit, fazlasıyla duygusaldı ancak neredeyse her cenaze töreni için yazılabilecek türdendi. Mezarlık, uzaktan çekilmiş puslu fotoğraflarla sergilenmişti ki bu fotoğraflar, herhangi bir cenaze kalabalığı olabilirdi. Ne haberi yazan kişi ne de fotoğrafçı, gazetenin okurlarının tanıdığı isimlerdi. Her ikisi de adı duyulmamış kişilerdi ve haberin yanında fotoğrafları da yer almıyordu ki yazı, ana haber bölümünün tüm sayfasını kapladığından bu durum daha da garipti.

Büyük haber, diğer sayfadaydı ve ön sayfayı baştan başa kapsayacak şekilde –CİNAYET POLİSLERİ TÜM GECE PORNO İZLEDİLER– manşeti atılmıştı. Her ne kadar aslında makalede öyle yazmamış olsa da haberin tümünü okumaya üşenen her okuyucu, bu manşetten neler olduğu hakkında bir fikir edinebilirdi. Linda'nın ailesi ve en yakın dostları keder içinde onu toprağa verirken onun katilini yakalaması gereken Ulusal Suç Birimi'nin polis memurları, otel odalarında oturmuş porno izliyorlardı.

Otel ile polis merkezi arasındaki yarım kilometrelik yolu gitmek üzere arabalarına binerken, “Bu işten bir bok anlama-

dım,” diye söylendi Rogersson. “Lanet olsun, ben porno falan izlemedim.”

“Neyse, takma kafana bunu,” dedi Bäckström yatıştırıcı bir tonla. “Bu skandal gazetecilerinin uydurduklarını kimse umursamaz.”

Rogersson’un bu konudan en son bahsettiğinden beri Bäckström’ün hafızası büyük ölçüde boşalmıştı ve şimdi sadece hikâyesini sürdürmesi gerekiyordu. Bu, en iyi olduğu konulardan biri olduğu için pek de endişeli değildi. Soran kişi “hayır”ı cevap olarak kabul etmediğinde başka bir şey düşünüyormuş gibi davran, soran olursa başını iki yana sallama, gerekirse insanların üzerinde durduğu tüm saçmalıklara öfkelen.

Konuyu umursadığı bariz olan tek kişi Lars Martin Johansson’dı. Büyük akşam gazetesini alıp odasına götürmüş, sabah kahvesi eşliğinde okumuştı ve satır aralarını okuduğunda işin aslını çabucak çözmüştü. Bäckström ve meslektaşlarından sorumlu başkomiseri yanına çağırdığında aklında her nedense Bäckström vardı.

Adam ofisine gelir gelmez, “Otur,” dedi Johansson önce başkomiseri ve sonra da sandalyeyi işaret ederek.

“Bir sorum var,” dedi. “Bäckström’ü Växjö’ya kim gönderdi?”

Karşısındaki adamın söylediğine göre bu net değildi. Ancak bir şeyden emindi, kendisi göndermemişti. Çünkü o sırada tatildeydi ve şayet kendisi tatilde olmasaydı Ulusal Suç Birimi’nin Växjö’ya destek olarak göndereceği son kişi Bäckström olurdu. Kendisi aslında izne ayrılmadan önce böyle bir ihtimale karşı çıkmaya çalışmıştı.

“Birkaç eski çözülmemiş dava üzerine çalışması gerekiyordu,” diye açıkladı başkomiser.

Johansson hiçbir şey söylemedi. Sadece ziyaretçisinin yüzüne bakışlarını dikti ve bu bakışı, garip bir şekilde bir gün önce Växjö bölge polis müdürünün aklına takılan bakışa çok benziyordu.

“Bana sorarsan patron, bu kararı veren Nylander’ın kendisiydi,” diye ekledi başkomiser gergin bir şekilde boğazını temizlerken.

“Kalem ve kâğıt al,” dedi Johansson kurbanına başıyla işaret ederek. “Şu hususları bilmek istiyorum...”

57.

Pazartesi sabah itibariyle, alıntı araba polis merkezinin garajına konulmuştı. Enoksson ve meslektaşları hemen işe koyulmuş ve aradan yirmi dört saat geçtikten sonra soruşturma ekibini ilk bulguları konusunda bilgilendirmişlerdi. Arabanın içinden çok sayıda parmak izi almışlardı. Bunlardan ikisi, cinayet mahallinde bulunan ve kaynağı bilinmeyen beş parmak iziyle büyük ölçüde eşleşmişti. Ayrıca sürücü koltuğunda mavi iplikler bulmuşlardı. Bunlar da Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı'na gönderilmişse de kendi ön değerlendirmelerine göre –Växjö polisinin adli tıp biriminde mikroskop altında karşılaştırma yapmışlardı– olay yerinde bulunan özel kaşmirin aynısı olduğuna inanmalarını gerektirecek sağlam sebepler vardı.

Başka şeyler de bulunmuştu. Şüpheli bir araç yeterince yakından incelendiğinde her zaman bulunabilecek maddelerdi bunlar. Zeminde kum, çakıl, toz topak; paspaslar ve koltuklar üzerinde saç ve kumaş parçaları; torpido gözüne ve diğer yerlere tıkılmış eski faturalar ve diğer kâğıt parçaları. Bagajda, kriko ve diğer klasik aletler, bir adet kırmızı kışlık ocuk tulumu ve eski bir ocuk araba koltuğu vardı. Nybro polisindeki meslektaşları, arabanın dışında, çalılık alana atılmış on litrelik bir benzin bidonu bulmuşlardı. Ancak kan, sperm veya başka ilginç bir beden sıvısına rastlanmamıştı.

Hırsızın alışma şekli de oldukça barizdi. Kontağın içine bir tornavida sıkıştırılmış, direksiyon kilidi klasik yöntemle kırılmış,

küllükte elde sarılmış bir cigara bulunmuştu ve tüm kanıtları ortadan kaldırmak amacıyla araba ateşe verilmeye çalışılmıştı. Tüm bunlar, klasik bir araba hırsızlığı örneği teşkil ediyordu.

Uzun bir suç kaydı olan, polis ve ceza yargılaması sisteminde çok sayıda eşleşmesi bulunan bir uyuşturucu kullanıcısıyla karşı karşıyaydılar. Yeterince benzini olmadığı için arabayı ateşe verememiş olması bile hikâyeye uyuyordu. Çünkü bu tipler her zaman dağınık, düzensiz ve kafayı bulmuş halde dolaşırlardı.

Enoksson'un dünyasında bu profili bozan iki unsur vardı ancak ona göre bunlardan ilki hayati önemde değildi. Pahalı kazağa ait mavi iplik parçaları, saldırganın onu çalmış olmasıyla açıklanabilirdi. Geriye kabullenilmesi güç olan unsur kalıyordu: Saldırganın parmak izlerinin polis veri tabanında olmaması. Adam tüm bu diğer kanıtların işaret ettiği kişiye, parmak izlerinin sistemde olması gerekirdi ve herif bu kuralın istisnası olsa bile Enoksson, otuz yılı bulan polislik kariyerinde daha önce bu istisnaya hiç karşılaşmamıştı.

"Sence bu, dikkat dağıtmak için yapılmış bir hile olabilir mi?" diye tahmin yürüttü Olsson. "Yani bulunamayan parmak izlerini saymazsan neredeyse bize verilen profile tam olarak eşleşiyor."

Ne saçmalıyor bu, diye düşündü Enoksson hayret içinde kalarak. "Bu izlerin saldırgana ait olduğundan eminim," dedi Enoksson. "Bize hiçbir işe yaramayan yanıltıcı kanıtlar vermesinin ne anlamı var ki? Dahası, pratik olarak bunu nasıl yapabileceğini sadece ben değil, başka kimse hayal bile edemez. Diğer ayrıntıların tümü konusunda Stockholm'deki meslektaşlarımızın belirlediği profile oldukça uygun görünüyor."

"Peki ya başka bir yerde parmak izleri varsa? Yani herif buraya yeni taşınmış ve henüz bizim kayıtlarımıza girmemişse?" dedi Olsson. "Hemen hemen bizim şu tecavüzcü gibi," diye açıklama getirdi.

“Olabilir,” dedi Enoksson. “Ama Linda neden gece yarısı öyle birini evine alsın ki?”

“Diyelim ki aldı,” dedi Olsson, aniden kendinden memnun bir havaya bürünmüştü. “Aslında eve nasıl girdiğini bilmiyor olduğumuzu unutmayalım.”

“Bunu ben de düşündüm,” dedi Lewin düşünceli bir yüz ifadesiyle ve ağır ağır konuşarak.

“Öyle mi?” dedi Olsson öne doğru eğilerek.

“Aslında hayır,” dedi Lewin. “Unut gitsin,” dedi başını iki yana sallayarak. “Sana dönelim. Benimkisi sadece bir fikirdi.”

Arabanın sahibi ve katkı sağlayacak herhangi bir bilgisi olabilecek diğer herkesle yapılan görüşmeler de maalesef daha fazla soru işaretleri ve her zamanki belirsiz ayrıntılarla sonuçlanmıştı. Arabanın sahibi olarak kayıtlı emekli pilot –altmış yedi yaşındaki Bengt Borg, Linda soruşturması karakterleri veri tabanında bir Bengt daha– yaklaşık iki yıl önce kırsaldan geri dönmesinden sonra bir daha arabayı kullanmamıştı. Günlük olarak kullandığı başka, çok daha yeni bir arabası daha vardı. Emekli olduktan sonra karısıyla birlikte Växjö’nün dışındaki yazlık evlerine taşınmışlardı ve hava durumu nasıl olursa olsun şehirdeki apartman dairelerini nadiren kullanmaktaydılar. Eski Saab, evin dışındaki boş alanda öylece duruyordu ve son iki yıldır hep oradaydı.

Eskiden adamın kızlarından biri arabayı kullanıyordu ancak birkaç yıl önce o da kendi arabasını almıştı. Bu kızı, otuz beş yaşındaydı, Växjö havaalanı müşteri hizmetleri bölümünde çalışıyordu ve o sonbahar döneminde okula başlayacak olan yedi yaşında bir kızı vardı. Arabanın bagajında bulunan tulum ve araba koltuğu da ona aitti. Dedesinin tahminine göre bu eşyalar, çocuğun annesinin arabayı en son ne zaman kullandığına dair bir fikir verebilirdi. Araba koltuğu, çok küçük çocuğa göreymi ve kırmızı tulumun üzerindeki etikette de üç yaşına kadar ço-

cuklar için olduğu yazılıydı. Adamın hatırladığına göre dört yıl önceydi.

En bariz konuyu ise kızına sormaları gerekiyordu. Sorun şuydu ki kızı ve kocası, yedi yaşındaki kızlarını da yanlarına alarak iki ay önce Avustralya'ya, bu heyecan verici kıtayı keşfetmeye gitmişlerdi. Pilot babaya göre, Güney Yarıküre'deki Avustralya'nın nispeten serin kışı, son birkaç aydır kendisine ve diğer Smålandlılara işkence eden bu neredeyse tropikal sıcaklara tercih edilebileceğinden bu hiç de fena bir fikir değildi.

"Ama şayet önemliyse ona ulaşmaya çalışabilirim," diye önerdi pilot baba iyi niyetle. "Yoksa haftaya dönüyorlar. Torunum bu sonbaharda okula başlıyor tabii."

Dedektif Komiser Salomonson ona teklifi için teşekkür etmişti ancak idare edebilirlerdi.

"Arabayı ödünç almış olabileceğini düşündüğünüz başka kimse yok mu?" diye sordu Salomonson.

Pilota göre yoktu. Bir kızı daha vardı ancak o araba kullanmıyordu ve ehliyeti de yoktu. Son birkaç yıldır, avukat olarak çalıştığı Kristianstad'da yaşıyordu. Ailesini çok sık ziyaret etmezdi ve Salomonson'un, babanın tarifinden anladığı kadarıyla havaalanı çalışanı kızı favorisiydi.

"Başka çocuğum veya torunum da yok," diye açıkladı pilot. "En azından bildiğim kadarıyla," diye ekledi kendinden gayet memnun bir yüz ifadesiyle.

Salomonson, adamın neden 7 Temmuz sabahı arabanın çalınmış olduğunu düşündüğünü merak etti.

Açıkçası arabanın sahibi bu konudan çok da emin değildi. Her şeyden önce, kendi arabasını hemen yandaki alana park etmiş olmasına rağmen, diğer arabanın Högstorp'taki her zamanki yerinde olmadığını fark etmemişti bile. Bunu fark ettiğinde de arabanın her iki anahtar setinin dairenin koridorundaki dolabında asılı olduğunu görünce merak etmeye başlamıştı. Bu yüzden de arabayı park yerinde başka bir alana park edip unutmuş

olabileceğini düşünerek kontrol etmek için tekrar park yerine inmişti. Bu sırada kapı komşusuyla karşılaşmış ve ona durumdan bahsetmişti. Komşusu, hafta sonunda arabayı park yerinde gördüğünden emindi. Ancak tüm bunları zaten arabanın kayıp bildiriminde bulunduğunda anlatmıştı adam. Emekli pilota göre en basit çözüm, doğrudan komşuyla konuşmaları olurdu ancak sorun şuydu ki o da Småland'ın sıcaklarından kaçmaya çalışıyordu ve Lappland tepelerine doğa yürüyüşüne gitmişti, on beş gün daha gelmeyecekti.

“Anlayamadığım bir şey var,” dedi pilot Salomonson’a şüpheli bir şekilde bakarak. “O eski hurdayı kimin çalmış olduğuyla neden bu kadar ilgileniyorsunuz ki?”

“Växjö’da başlattığımız yeni bir uygulama,” dedi Salomonson olabildiğince inandırıcı olmaya çalışarak. “Günlük suçlar dediğimiz suçlara biraz daha fazla odaklanmaya çalışıyoruz.”

“Yapacak daha önemli işleriniz olduğunu sanıyordum,” dedi pilot başını iki yana sallayarak. “En azından gazetelerden edindiğimiz izlenim bu. Bazen insan bu ülke nereye gidiyor diye merak ediyor,” diye ekledi.

Daha iyi bir seçeneğin olmaması nedeniyle iki gün boyunca bölgedeki insanların kapıları çalınmıştı. Önce evi park alanını gören insanları ziyaret ettiler, daha sonra da blokun tamamını dolaştılar. Çaldıkları kapıların yarısı açılmadı. Hepsinin posta kutularına mektup bırakıldı ve en azından birkaçı polisle irtibata geçti. Anlaşılan bir veya birkaçı polisten başkasıyla irtibata geçmişti çünkü bazı gazeteciler polis merkezini aramaya başlamış, hatta kendi araştırmalarını yürütmek için bölgeye gitmişlerdi. Polisin, Linda cinayetiyle bağlantılı olarak bir çalıntı arabanın peşinde olduğuna dair haberler, birkaç saat içinde medya kuruluşlarının çoğuna ulaşmıştı.

Görüşülen pek çok komşudan birinin elinde bazı bilgiler vardı ancak kadının onlara anlattıklarına bakılırsa pek işlerine yarayacak bir tanık değildi. Rogersson, masasındaki raporların

üzerinde ataşla iliştirilmiş, “Kafası karışık yaşlı bir kadın. İşe yaramaz. JR.” notunu görünce kadını listeden elemişti.

Kadınla görüşen kişi Anna Sandberg’di. Bayan Brita Rudberg, doksan iki yaşında, park alanına en yakın binada yaşayan dul, emekli bir kadındı. Dairesi ikinci kattaydı ve söz konusu park alanını çok iyi gören bir balkonu vardı. O yaz boyunca her sabah, artık hava çok ısınıp oturulmayacak hale gelinceye kadar çıkıp balkonunda oturmayı alışkanlık edinmişti ve o sabahı da çok iyi hatırlıyordu. 4 Temmuz Cuma günü, yaz boyunca her zaman olduğu gibi yaklaşık saat altıda uyanmıştı. Dışarısı karanlık olduğunda genellikle biraz daha uzun uyurdu ancak kışın ortasında bile sabah altı buçuktan daha geç uyanmazdı.

Sandberg, başlangıçta görgü tanığının doksan iki yaşında olmasına ve bir ay önce gerçekleşen cinayet hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen hem çok sempatik hem de aklının başında olduğunu düşünmüştü. 4 Temmuz Cuma günü olduğundan nasıl bu kadar emindi?

“Çok iyi hatırlıyorum,” dedi Sandberg’in görgü tanığı, ona gülümseyerek. “Benim doğum günüm. Doksan iki yaşıma girdim,” diye ekledi. “Bir gün önce kutlamak için şehirdeki pastaneden bir dilim pasta almıştım ve her sabah içtiğim bir fincan kahve eşliğinde pastayı yediğimi hatırlıyorum. Hatta adama selam bile verdim. Arabaya bir şeyler yapıyordu ve bu kadar erken saatte kalktığına göre muhtemelen kırsala gidiyor olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.”

“Arabaya bir şeyler yaptığını söylediğiniz o adamı tarif edebilir misiniz?” dedi Sandberg, Bäckström’ün genellikle yanılıyor olmakla birlikte arada bir hissettiği o ürpertiye hissetmeye başladığının farkına bile varmadan.

“Oğlu olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum,” dedi görgü tanığı. “En azından ona çok benziyordu. Bilirsiniz, çok yakışıklıdır. Tıpkı benim gençliğimdeki erkekler gibi,” diye açıkladı.

“Oğlu mu?” diye sordu Sandberg.

“Evet, şu arabanın sahibi pilotun oğlu,” diye açıklık getirdi görgü tanığı. “Selam verdiğim adama çok benzeyen bir oğlu var. Esmer, yakışıklı ve ince yapılı.”

“O da size selam verdi mi?” diye sordu Sandberg. “Yani siz merhaba dediğinizde.”

Şimdi tanık daha az kendinden emin görünüyordu. Başıyla selam vermiş olabilirdi ancak emin değildi. Ama kadın, adamın kendisine baktığından kesinlikle emindi. Hatta birden fazla defa.

Ne giydiğini hatırlıyor muydu? Kadın bundan da çok emin değildi. Muhtemelen bugünlerde onun yaşındaki genç adamların çoğunluğunun kırsala giderken giyindiği gibiydi.

“Şu günlük spor pantolonlardan ve günlük gömleklerden vardı üzerinde,” dedi aniden kararsız bir ifadeye bürünerek.

“Pantolon mu, yoksa şort mu?” diye üsteledi Sandberg, sakin ve arkadaşça bir ifade takınmaya ve kadını cevap vermeye zorlamamaya çalışarak.

Uzun mu, kısa mı? Görgü tanığı çok emin değildi ancak illa ki bir şey söylemesi gerekecekse her şeyden önce dışarıdaki sıcaklığı düşününce şort derdi. Renginden de emin değildi. Ne şortun ne de muhtemelen pantolonun renginden emindi. Tek aklına gelen pantolonun ve üstüne giydiğinin koyu renk olduğuydu. Kesinlikle beyaz değildi çünkü öyle olsa hatırlardı.

Ayakkabıları? Onları fark etmiş miydi? Kadın şimdi daha da tereddütlüydü. Ayakkabı öyle dikkat çeken bir şey değildi, öyle değil mi? Ayakkabılarıyla ilgili bir gariplik olsa farkına varırdı. Muhtemelen bu günlerde delikanlıların giydiği şu lastik ayakkabılardandı.

Ayakları çıplak mıydı? Olabilir miydi? Kesinlikle hayır. Çünkü öyle olursa farkına varırdı ve her ne kadar araba kullanmayı hiç öğrenmemiş olsa da en azından çıplak ayakla araba kullanmamak gerektiğini biliyordu.

“Lastik ayakkabılar,” dedi Bayan Rudberg tekrar tekrar, başını sallayarak. “Bugünlerde gençler hep onlardan giyiyorlar.”

Ancak iki şeyden kesinlikle emindi. Birincisi o gün, 4 Temmuz Cuma, onun doğum günüydü ve saat yaklaşık olarak altıydı. İkincisiyse adam, binip uzaklaşmadan önce on dakika kadar arabayla oyalanmıştı. Günün o saatindeki kıyafetlerine bakılırsa kesinlikle karısını ve çocuklarını görmeye şehir dışına gidiyordu. Hemen hemen emin olduğu üçüncü bir şey daha vardı. Pilotun oğlu değilse de ona çok benzeyen biriydi. Esmer, uzun boylu, fit, eski erkekler gibi iyi görünümliydi.

Sandberg, kadına o sabahla ilgili hatırladığı başka bir şey olup olmadığını sordu. O gün Văxjö'yu etkisi altına alan ve saat yediden hemen sonra başlayıp neredeyse sekize kadar devam eden ani sağanak yağışından bahsetmesini ummuştu.

“Hayır. Ne gibi?” Bayan Rudberg, Anna Sandberg'e tereddütle baktı.

“Gün içinde olan başka herhangi bir şey?” dedi Anna üstüne basa basa.

Görgü tanığına göre başka hiçbir şey yoktu. Gazeteleri okumazdı, nadiren televizyon izler ya da radyo dinlerdi ve haber programlarını kesinlikle takip etmezdi. Yıllardır yakın arkadaşı yoktu ve maalesef günlerinin hepsi neredeyse birbirinin aynıydı.

Üç kez daha sorduktan sonra Anna Sandberg, kadına bir saatten daha kısa bir süre yağın ve Văxjö'ya bir önceki ay yağın toplam yağmur miktarını bulan, otuz milimetreküp yağmurdan bahsetmişti.

Bayan Rudberg sağanakla ilgili, hatta yağmurla herhangi bir şey hatırlamıyordu. Bunun nedeni muhtemelen yağmur başladığında çoktan balkondan ayrılıp biraz uzanmak için yatağına gitmiş olmasıydı. “Evet, çünkü aksi takdirde eminim hatırlardım. Ne de olsa çok kuru bir yaz yaşıyoruz,” diye ekledi kadın.

Ertesi gün soruşturma ekibi, kadının ve bölgedeki diğer insanların ifadelerini tartışırken, “Bana sorarsanız kadın kesinlikle bunamış,” dedi Rogersson.

“Neden böyle söylüyorsun?” dedi Olsson. Son birkaç gündür masanın başındaki yerine dönmüştü.

“Her şeyden önce pilotun oğlu yok; hiç olmamış, hiç istememiş, bir oğlunun olması fikri bile aklından geçmemiş. Sadece bir damadı var. SAS’da uçuş memuru. Pilotun yıllardır küçük kızıyla evli ve onunla birlikte Avustralya’ya gitti. Linda’nın öldürülmesinden iki buçuk hafta önce, 18 Haziran Çarşamba günü İsveç’ten ayrıldılar. Çocukları okula başlayacağı için önümüzdeki hafta dönecekler. Her neyse, arayıp kayıp oğlundan bahsettiğimde adam sinirlendi. Neyin peşinde olduğumuzu sordu. Meslektaşlarımdan birine iki kızı, bir torunu ve bir de damadı olduğunu, oğlu olmadığını zaten anlattığını söyledi.”

“Diğer kızı,” dedi Lewin. “Peki ya...”

“Teşekkürler Lewin,” diyerek araya girdi Rogersson. “Otuz yedi yaşında. Kristianstad’da avukat olarak çalışıyor ve son on beş yıldır kendisi de avukat olan, Lund’da hukuk okurken tanıştığı partneriyle birlikte yaşıyor.”

“Adam hakkında ne biliyoruz peki?” diye sordu Lewin.

“Adam değil, kadın olduğunu biliyoruz mesela. Kadın, başka bir kadın avukatla birlikte yaşıyor ve babasının, kızın partneri ya

da her neyiye işte onunla ilgili soru sorduğumda söylediklerini duymak istemeyeceğinizden eminim,” dedi Rogersson.

“Gerçi şu doğum günü meselesi çok ilginç,” dedi Lewin üsteleyerek.

“Ben de öyle düşündüm. Kadınla konuşan tek kişi olan Anna da...” dedi Rogersson. “Ta ki yaşlı kadının doğum gününün temmuzun değil haziranın dördü olduğunu öğreninceye kadar. En azından kimliği öyle söylüyor.”

“Belki de başka bir yıldönümünü kutluyordu? Kim bilir, belki bir parça pasta yemek için bahaneye ihtiyacı vardı. Moruk belki de şu şeker bağımlılarından,” dedi Bäckström, midesini hoplatacak kadar şiddetli bir kahkaha atarak.

“Mesele anlaşıldı,” dedi Lewin iç çekerek. “Peki ya kadının verdiği tarif?”

“Adamın olmayan oğluna benzeyen şüpheliden mi bahsediyorsun?” dedi Rogersson.

“Evet,” dedi Lewin gülümseyerek.

“Yapacak daha iyi bir işim olmadığından kadının gözlükçüsüyle konuştum. Şöyle söyleyeyim, adam pek de şaşırmadı. Ben göz doktoru değilim ama kadının çok az gördüğü izlenimine kapıldım. Adam benden ayrıca yaşlı kadına kontrol zamanını geçirdiğini hatırlatmamı istedi. Son altı yıldır adama hiç gitmemiş.”

“Daha fazla ilerleyebileceğimizi sanmıyorum, öyle değil mi? Sen ne düşünüyorsun Lewin?” dedi Bäckström sırtarak.

Toplantıdan sonra Eva Svanström, Lewin’i teselli etmek için ofisine gitmişti.

“Sen o ikisini kafana takma. Bäckström’ün aklı hiçbir zaman başında değildir ve Rogersson da sünger gibi içer, yani diyebilirim ki her zamanki gibi akşamdan kalmaydı. Sana bunu kim bilir kaç kez söylemişimdir.”

“Beni teselli etmeye mi geldin?” dedi Lewin zayıf bir gülümsemeyle.

“Bunu nesi yanlış?” dedi Svanström her zaman takındığı tavırla. “Ama tek sebep bu değil. Sana bir şey söyleyeceğim.”

Biraz tesellinin ne zararı olur ki, diye düşündü Lewin.

Yaklaşık üç yıl önce taşındığı ve kızının da babasının yanına döndüğü sıralarda, Linda’nın annesi telefon numarasını da değiştirmiş. Normalde insanlar taşındıkları zaman numaralarını taşırlar ancak nedense Lotta yeni bir numara almış. Rehberde de kaydettirmemiş. Ancak o zamana kadar diğer pek çok kişi gibi o da rehberde kayıtlıymış.

Eski numara telekomünikasyon şirketine geri geçmiş, genel bekleme süresinin ardından yeni müşterilerinden birine verilmişti. Numaranın yeni sahibi anestezi uzmanı kadın, Linköping’deki üniversite kliniğindeki görevinden Växjö’daki hastaneye daha iyi bir pozisyonla gelmişti. Adı Helena Wahlberg’di. Kırk üç yaşında, bekârdı ve olay yerinin yaklaşık yarım kilometre kuzeyindeki Gamla Norrvägen’de yaşıyordu. Şehrin bu bölümüne kısaca Norr deniliyordu.

Rehberde eskiden kayıtlı olan numara, artık rehber dışıydı. Yeni müşterinin yaptığı işi düşününce bu çok da garip değildi. Svanström, kadına işyerinden ulaşmaya çalışmıştı ancak anlaşılan kadın, geçen ay boyunca tatildeydi. İşe pazartesi dönmesi bekleniyordu ve tüm bunlarla ilgili garip olan tek şey –ki belki de bu bile sadece alakasız bir tesadüftü– kadının tatilinin, Linda’nın öldürüldüğü gün olan 4 Temmuz Cuma günü başlamasıydı.

“Bu numaranın gelen ve giden aramalarının bir listesini talep etmemi ister misin?” diye sordu Svanström.

“Bence bekleyelim,” dedi Lewin. “Benim için en kolayı önce onu arayıp ondan bilgi istemek olur. Ancak senden yapmanı istediğim başka bir şey var,” diye ekledi.

Doksan iki yaşındaki görgü tanıklarının kendi doğum günü konusunda tam bir ay yanlış olmasına rağmen Lewin yine de

kadının tanıklığını bir kenara bırakmaya gönüllü değildi. Bu yaklaşımının açıklaması geçmişinden gelen, genel polis hastalığı olarak görülebilecek yapısında yatıyordu. Muhtemelen bir de kendi doğasından kaynaklanıyordu, gerçi kendisi bu ihtimali aklına hiç getirmiyordu. Oysa masanın karşısında oturan kadın, onu her düşündüğünde bu ihtimal aklına geliyordu.

“Yaşlı büyükannem, artık öldü ancak hâlâ yaşıyor olsaydı şimdi yaklaşık yüz yaşında olurdu,” diye açıkladı Lewin. “Nüfus kayıtlarına göre 20 Şubat 1907’de doğmuştu ancak biz onun doğum gününü hep 23 Şubat’ta kutlardık.”

“Neden böyle yapardınız?” diye sordu Svanström.

“Ailemizde anlatılan hikâyeye göre papaz, adını kilise defterine kaydederken sarhoşmuş ve yanlış tarih yazmış. Tamam, bir ay değil sadece birkaç gün ama haziran ve temmuzla ilgili de beni rahatsız eden bir şey var.”

“Karıştırması çok kolay,” dedi Svanström ona katılarak.

“Bu yüzden pek çok hukukçu, konuşurken aradaki farkı vurgular. Karışıklığa meydan vermemek için. Bir hukukçunun bunu yaptığına ilk kez şahit olduğumda ne kadar şaşırdığımı hatırlıyorum. Polis Akademisi’nde bunak bir ceza hukuku hocamız vardı. Temmuz kelimesini garip bir şekilde telaffuz etmesi bize öğrettiği neredeyse tek şeydi. Bu hukukçular temmuz kelimesini çok garip telaffuz ediyorlar. Onun dışında anlattıkları, çoğunlukla kılıcını bir suçluya doğru sallarken sıkı sıkıya kavramanla ilgili saçmalıklardan ibaretti. Polisin yıllar önce copa geçtiğini unutmuş olmalıydı. Bir keresinde tüm ders boyunca birine bıçağın gövdesiyle değil ucuyla saldırmamanın yasal sonuçlarından bahsetmişti. Ta ki içimizden biri cesaretini toplayıp coplardan bahsedene kadar.”

“Nasıl karşıladı?” diye sordu Svanström.

“Sinirlendi,” dedi Lewin.

“Muhtemelen en kolay yol, senin kendisine sorman olacaktır. Tanığa yani,” dedi Svanström.

“Belki de,” dedi Lewin. Sonra nedense iç çekti. *Belki de kadının gözlükçüsüyle de bir konuşmalıyım*, diye geçirdi içinden. Rogersson gibi memurların problemi, gerçekliği siyah ve beyaz olarak görmeleri idi.

Eva ayrılmak üzere ayağa kalktığı anda, Lewin’in aklına aniden birkaç saat önce aklından geçen anlaşılması güç düşünce geldi.

“Bir şey daha,” dedi Lewin. “Toplantı esnasında kafamı kurcalayan bir şey. Bir arabayı bu şekilde çalan birinin ne yaptığını biliyor olmasıyla ilgili,” diye açıkladı.

Lewin konuşmasının devamında, bunun olağan şüpheli-lerinden birisi tarafından yapılmış olmasının şart olmadığını söyledi. Tek ihtiyaç duyulan şey biraz teknik uzmanlıktı. Bir araba tamircisi, hatta arabalarla ilgilenen, genel olarak becerikli birisi bile olabilirdi. Belki de başka birinden öğrenmişti. *Belki de bir cezaevinde, ıslahevinde falan çalışıyordur*, diye tahminde bulundu Lewin.

“Ya da polis,” dedi Svanström.

“Evet, belki de,” dedi Lewin. “Gerçi ben neredeyse otuz yıldır polis teşkilatındayım ve bu konuda ne yapılacağına dair en ufak bir fikrim bile yok ama....”

“Ne yaptığını bilen ancak bunu öğrendiği esnada bizim veri tabanımızda yer almamış olan biri olabilir,” diyerek özetledi Svanström.

“Kesinlikle,” dedi Lewin.

“Yani şu iğrenç kütüphaneci Gross’un tam tersini arıyoruz,” dedi Svanström. “Çok kültürlü olmayan birini.”

“Kesinlikle,” diye tekrarladı Lewin. *Gross gibi biri kesinlikle değil*, diye geçirdi içinden.

Svanström ayrılınca doğal olarak kendisine engel olamadı Lewin. Eva Svanström’ün muhtemelen kendisiyle ilgili olarak en çok aklına gelen düşünceyi doğruluyor olduğunu bilmeksizin kadın anestezi uzmanının numarasını çevirdi. Daha işe dönmemiştir ancak insanlar genellikle son güne kadar beklemektense

tatilleri sona ermeden önce evlerinde olmayı tercih etmezler miydi? En azından kendisi genellikle böyle yapardı.

“Şu anda telefona cevap veremiyorum ancak isminizi ve numaranızı bırakırsanız olabildiğince erken size dönebilirim,” dedi telesekreterdeki ses.

Lewin telefonu kapattı. *Telesekreterdeki ses kadına aitti muhtemelen*, diye geçirdi içinden. Sesi tam da kırklarında bir kadın anestezi uzmanı sesiydi. Düzgün, iyi niyetli, dikkatli. Nüfus kayıtlarına göre bekârdı ve işi konusunda oldukça özenli olan Eva Svanström’ün bilgisayarlarından bulup çıkardığı vergi kayıtlarına bakılırsa Växjö Hastanesi’nde çalışan bir uzmandı.



59.

Yaklaşık bir hafta önce Bäckström, iki polis memurunu mavi kaşmir ipliklerinin kaynağını bulmak üzere soruşturmada görevlendirmişti ve işi olabilecek en basit şekilde tanımlamak adına da bu görevlendirmeyi “dokuma araştırması” olarak adlandırmışlardı. Görevlendirilen memurların her ikisinin de kadın olması tesadüf değildi. Büyük ölçüde bu görevin doğasına uygundu ve Bäckström, bu ufaklıkların kendisi ve gerçek polis memurlarının başına bela açmamaları için uğraşabilecekleri bir şeyler olmasının harika olacağını düşünmüştü.

Buna rağmen, kendilerine verilen görevi bir hayli ciddiye almış gibi görünüyorlardı. Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’nın verdiği bilgiye göre muhtemelen ince, uçuk mavi bir süveterden bahsediyorlardı ve bunu araştıran polis memurları, profesyonel deneyimleri ışığında kazağın kaynağını bulmalarına yardım edebilecek herkesle konuşmuşlardı. Moda tasarımcılarıyla, moda gazetecileriyle, moda fotoğrafçılarıyla, moda uzmanlarıyla, üreticiler, toptancılar ve pahalı kıyafetler satan çok sayıda butiğin temsilcileriyle konuşmuşlardı. Hatta memurlardan biri giydiği her şeyi neredeyse takıntı haline getiren teyzesiyle konuşmakla işe başlamıştı.

Aradıklarının bir erkek kazağı olduğu düşünülürse on muhtemel model arasından seçim yapılacaktı. En yüksek ihtimal Britanya, İrlanda, Amerika, İtalya, Almanya veya Fransa yapımı; fiyatı iki-on iki bin kron arasında değişen, uzun kollu,

V yaka bir kazaktı. Şayet kazak indirimden, bir fabrika satış mağazasından ya da butik haricinde başka bir yerden alınmışsa o zaman muhtemelen fiyatı biraz daha düşük olacaktı. Ancak konuştukları kişilere göre bin kronun altında olması zor bir ihtimaldi ve çok ciddi bir pazarlık yapılmış olması anlamına gelirdi.

Ancak kazak, Văxjö veya civarında satılan bir ürün gibi görünmüyordu. Buradaki dükkânların hiçbiri, son yıllarda stoklarında o türden bir erkek kazağı bulundurmamıştı. Şimdi ve geçmişte ellerinde bu tarzda sadece birkaç kadın kazağı olmuştu fakat sevk irsaliyelerine ve stok rakamlarına bakılırsa hiçbirinin rengi tutmuyordu. Geriye İsveç genelinde yirmi kadar mağaza ve alışveriş merkezi kalıyordu ve bunların da neredeyse tümü Stockholm, Gothenburg veya Malmö'deydi. Yurt dışından satın alınmadıysa tabii. Konuşulan kişilere kalırsa bu da bir ihtimaldi ve fiyatı düşünülürse daha kârlı bir alışveriş olurdu. Yurt dışında hem talep hem de arz, İsveç'e göre çok daha fazlaydı. Araştırmada ancak bu kadar ileri gidebilmişlerdi.

Geriye kalan ihtimal, kazağın çalıntı olmasıydı. Polis bilgisayarlarının yardımıyla son yıllarda İsveç'in güneyinde ithalatçılar, toptancılar, depolar, alışveriş merkezleri ve butikler tarafından bildirilen pahalı kıyafet hırsızlıklarının bir listesini çıkarmışlardı. Daha sonra polis dosyalarında yer alan tüm basit hırsızlıklara, soygunlara ve kayıp eşya raporlarına baktılar.

Kumaş dedektiflerinden biri, meslektaşıyla birlikte Bäckström'ün yanına gittiklerinde, "Korkarım bundan daha fazla ileri gidemeyeceğiz," dedi.

"Dünyanın sonu değil," dedi Bäckström neşeyle gülümseyerek. "Önemli olan sizin fırsatını bulmuşken biraz eğlenebilmeniz, kızlar."

Kadınlarda hiç espri anlayışı yok, bir çift erkek düşmanı işte, diye geçirdi içinden bir dakika kadar sonra kadınlar ofisinden çıktıklarında. Saate bakıp üçe yaklaştığını görünce hafta so-

nunun ilk birasının zamanı gelmiş olduğunu düşündü. Aslında günlerden cumaydı ve başka bir şeyin zamanı gelmişti. *Ama kesinlikle şu lanet olası Olsson'un zamanı değil*, diye geçirdi içinden aniden kapısında beliren Olsson'u görünce.

"Birkaç dakikan var mı Bäckström?" diye sordu Olsson.

"Elbette," dedi Bäckström sıcak bir gülümsemeyle. "Daha günün sona ermesine çok var."

Belli ki Bäckström bir an önce konuşmayı sonlandırmadığı müddetçe Olsson, akşamın yarısını DNA örneklerini konuşmakla geçirmek istiyordu. Olsson endişeliydi ve il polis müdürü de endişelerini paylaşıyordu. Endişelerini gidermek için de tamamen demokratik bir ruhla, ekibinin kilit elemanlarının bu konuda ne düşündüğünü öğrenmeye çalışıyordu.

"Yedi yüz gönüllü örneğe yaklaştık artık," dedi son rakamları az önce Thorén'den alan Olsson.

"Evet, gayet iyi gidiyor," diyerek onu onayladı Bäckström heyecanla. "Yakında o şerefsizi yakalayacağız." *Bu da sana kapak olsun seni küçük korkak*, diye geçirdi içinden.

"Haklı olduğundan eminim elbette," dedi Olsson, her ne kadar Bäckström'ün konuştuklarını dinlemiyor gibi göründüyse de. "Sorun şu ki hem adli kamu denetçisinin hem de adalet bakanının gözü üzerimizde. Gazetelerin yazdıkları beni özel olarak endişelendirmiyor tabii ki ancak eleştirileri dikkate almaya çalışırım her zaman."

"Evet, ne de olsa ön soruşturma ekibinin başındaki kişisin," diye vurguladı Bäckström neşeyle.

"Ne demek istiyorsun?" Olsson, ona şüpheli bir ifadeyle bakıyordu.

"Yani birinin başını belaya sokmaya karar verirlerse boka batacak olan kişi sen olacaksın ve bu pek de eğlenceli bir şey olmasa gerek," dedi Bäckström en sempatik gülümsemesiyle gülerek.

“Evet, bu konuda en azından şimdilik yaklaşımımızı yeniden ayarlamamız gerektiğini düşünmemin asıl sebebi bu değil tabii ki,” dedi Olsson gergin bir şekilde.

“Hiç ara vermeden dört koldan ilerleme kararımıza ne oldu?” diye sordu Bäckström masumane bir ifadeyle.

“Doğal olarak onu dikkate aldım Bäckström. Ancak artık soruşturmanın daha da odaklı bir yöne yönelmeye başladığını hissediyorum diyebilirim,” diye açıkladı Olsson.

“Yani bütün şehirden DNA örneği toplama fikrinden vazgeçiyorsun, öyle mi?” dedi Bäckström keyifli bir şekilde. “Bu durumda ben...”

“Aklımda daha çok araba meselesi vardı,” diyerek araya girdi Olsson. “DNA örneği toplama programını, soruşturmanın arabayla ilgili bölümüne odaklanmak üzere askıya alınması gerektiğini düşünüyorum.”

“Şu ne zaman doğduğunu unutmuş, yüz yaşındaki kadının anlattıklarını mı kastediyorsun?” dedi Bäckström.

“Doksan iki,” dedi Olsson. “Ya da tam olarak o değil, Högstorp’ta kapı kapı dolaşarak yaptığımız araştırmayı henüz tamamlamadık ve Enoksson ve meslektaşları genellikle incelemelerini bitirdiklerinde ellerinde bize verecek bir şeyleri olur. Sen ne düşünüyorsun Bäckström?”

“Bence yaşlı kadınla ilgilenmesi için ağır topları göndermeliyiz. Mesela Sala Çetesi,¹⁰” dedi Bäckström sırtarak.

“Sala Ligi mi?” dedi Olsson. “Korkarım bir şey anlamadım...”

“Çok sevimli karakterler. Otuzlarda İsveç’te çok meşguldüler,” dedi tüm edebiyat bilgisini *Suç-Polis Yıllığı*’ndan alan Bäckström. Bu onun okuduğu tek kitaptı ve okuma nedeni de yarı bunak meslektaşlarının kamuoyuyla paylaşma konusunda ısrar ettiği vaka açıklamalarında kendisinden yeteri kadar gurur okşayıcı ifadelerle bahsedilmiş olduğunu kontrol etmektir.

10 Sala Çetesi, İsveç’te, Sala bölgesi ve civarında 1930-1936 yılları arasında beş cinayet, çok sayıda soygun ve hırsızlık olayına karışan, beş kişilik çeteye verilen ad (ç. n.)

Genellikle işyerinden bir örneğini çaldığı için de herhangi bir maliyeti olmamıştı kitabın.

“Evet, biliyorum. Ama Sala Ligi’nin bizim görgü tanığıyla ne ilgisi var ki?” dedi Olsson Bäckström’e şüpheyile bakarak.

“Maalesef yok,” dedi Bäckström. “Ayrıca artık hepsi ölü. Fakat otuzlarda yaşlı bir kadını soymadan önce gazla öldürmüşlerdi. Kadının yatağının altına sakladığı toplam altı kron otuz öreyi almışlardı. O zaman için çok paraydı Olsson.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Olsson.

“Asla bilemezsin,” dedi Bäckström. “Asla bilemezsin.” *Belki de yaşlı cadının üzerine bizim Rogersson’u salmalıyız, diye geçirdi içinden.*

60.

Bäckström'ün en yüksek rütbeli amiri Lars Martin Johansson, cuma öğleden sonra üçü geçmiş olmasına rağmen saate bakmayı aklından geçirmemişti ve o esnada endişeli bir başkomiser, sekreteriyle birlikte son yarım saattir dışarıda oturmuş terliyordu. *Svenska Dagbladet*'teki editör sayfasını bile okumamıştı çünkü son bir saattir Bäckström ve meslektaşlarının bir aydır Våxjö'da ne işleri olduğunu düşünmekle meşguldü.

“Şimdi onu içeri gönderebilirsin,” dedi Johansson dahili telefondan. Hafta sonunun neredeyse gelmiş olmasından mıdır yoksa başka bir nedenden midir bilinmez, bunu söylemesinden neredeyse yaklaşık on saniye sonra başkomiser, Johansson'un geniş masasının diğer tarafındaki ziyaretçi koltuğunda oturuyordu.

“Bana verdiğin dosyaları okudum,” dedi Johansson.

“Dinliyorum patron,” dedi başkomiser.

“Bunlara bir bakması için finans biriminden birini istiyorum. Önemli soru işaretlerini kırmızıyla belirttim,” dedi Johansson aralarındaki masada duran dosyayı başıyla işaret ederek.

“Ne zamana istiyorsun patron?” diye sordu başkomiser.

“Pazartesi sabahı ilk iş olarak elime geçerse iyi olur. Ne de olsa önümüz hafta sonu,” dedi Johansson cömert bir havayla.

“Önce onlarla bir konuşsam iyi olur. Yani adamlar çıkmadan önce demek istiyorum,” diye açıkladı başkomiser kalkmak için davranırken.

“Bir şey daha,” dedi Johansson. “Soruşturmaya da bir bakmak istiyorum. Doğru anladıysam SP Grubu’ndaki meslektaşlarımızda çoğu dosyanın birer kopyası varmış.”

“Onları ne zaman istersin patron?” dedi başkomiser resmî bir ifadeyle.

“On beş dakika içinde olursa iyi olur,” dedi Johansson.

“Korkarım şimdiye çıkmışlardır,” dedi başkomiser gergin bir şekilde saatine bakarak.

“Buna inanamıyorum,” dedi Johansson. “Saat daha üç buçuk bile değil, öyle değil mi?”

“On beş dakika içinde dosyaların sana ulaşmasını sağlayacağım patron.”

“Harika,” dedi Johansson. “Onları sekreterime verirsin.”

61.

15 Ağustos'taki Kraliçe Silvia Günü'nden tam bir hafta sonra Ulusal Suç Birimi cinayet ekibinden Dedektif Başkomiser Evert Bäckström'ün kafasına bir yıldırım düştü; en azından en yakın arkadaşı Dedektif Komiser Jan Rogersson'a bir başka çılgın kadının, kendisini içine çektiği kâbusu anlatırken böyle tarif etti.

“Başıma düşen bir yıldırımdı resmen,” dedi Bäckström.

“Hep abartırsın zaten Bäckström,” diye karşı çıktı Rogersson. “Gerçekten ne olduğunu anlat. Sarhoştun, değil mi?”

Her şey her zamanki gibi başlamıştı ve fazla mesai sınırı nedeniyle pazartesten önce işyerine adım bile atmayacak olması nedeniyle oldukça keyifliydi. Şu ibne Olsson'dan kurtulur kurtulmaz Växjö Polis Merkezi'nden ayrılıp yavaş yavaş yürüyerek otele dönmüştü. Odasına girdiğinde üzerindikileri çıkarıp yeni yıkanmış bornozu üzerine geçirmiş, hafta sonu öncesindeki ilk soğuk birasını açmıştı ve kesilmek üzere bir olan hindiye benzeyen kırmızı suratıyla nihayet Rogersson geldiğinde, üçüncü birasına geçmişti.

“Nihayet cuma geldi,” dedi Rogersson bira kutusunu açarken. “Hafta sonu için özel bir planın var mı Bäckström?”

“Bu gece kendi kendine idare etmek zorundasın genç adam,” dedi Bäckström. İkinci ve üçüncü bira arasındaki zaman zarfında sevgili Carin'i arayıp yemeğe çıkmayı teklif etmişti.

“Bayan arkadaş,” dedi Rogersson. *Her şey bir tarafa, hiç de kötü bir dedektif değildi.*

“Önce şehirde bir şeyler yiyeceğiz,” dedi Bäckström, “daha sonra benim süper salama biraz egzersiz yaptırabilirim diye düşünüyorum,” diye tamamladı birasından büyükçe bir yudum alarak.

Başlangıçta her şey plana göre ilerlemişti. Bäckström, o akşamki hanım arkadaşıyla Storgatan’daki bir mekânda düzgün bir yemek yemiş, hatta gecenin finalini düşünerek ve süper salamına saygısından dolayı kendini tutmaya çalıştıysa da birkaç kadeh içki bile içmişti.

Sonunda Bäckström’ün otele gitmişler ve Carin’in her nedense sürekli olarak bara gitmelerini önermesine rağmen, kadın sonunda Bäckström’ün önce odada bir şeyler içme teklifini kabul etmişti. Bu ana kadar zamanlama ve diğer ayrıntılar çok net değildi. Özellikle Bäckström açısından gelecek aylar boyunca iç denetim ekibinden bir grup espri anlayışından yoksun meslektaş bozuntusuyla oturup üzerinden geçemeyeceği kadar belirsizdi.

“Sana göstermek istediğim bir şey var,” dedi Bäckström banyoya gitmeden önce en çekici gülümsemesini takınarak.

Birdenbire soğuk bir havayla, “Uzun sürmesin,” dedi Carin içkisini yudumlarken.

Bäckström, banyosunda telefon kulübesindeki Süpermen’den daha hızlı bir şekilde manevrasını yaptı. Beline bir havlu sardı ve daha sonra tüm heybetiyle banyodan çıkarken havlunun üzerinden düşmesine izin verdi.

“Bu konuda ne düşünüyorsun canım?” dedi Bäckström midasını içine çekip göğsünü dışarı çıkararak. *Aslında hiç gerekli değil tabii ama ara sıra biraz fazladan çaba sarfetmek gerekebiliyor,* diye geçirdi içinden.

“Aklını mı kaçırdın sen? Çek şu küçük iğrenç şeyi gözümün önünden, hemen!” dedi Carin kanepede oturduğu yerden. Daha

sonra çantasını ve ceketini alıp hızla odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Kadınların kafaları sağlam değil, diye düşündü Bäckström. Küçük şey derken ne demek istiyor? Ne diyor bu kadın? Önce tekrar kıyafetlerini giydi. Daha sonra bara indi ancak orada sadece Rogersson vardı ve bir köşede oturmuş etrafı izliyordu. Yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından, barda kalıp birkaç içki daha içti. Nihayet odasına döndüğünde kin tutan bir tip olmadığını kanıtlamak için Carin'i arayıp iyi geceler dilemek istedi ancak daha ağzını bile açmaya fırsat bulamadan kadın telefonu yüzüne kapattı. Sonra tekrar denediğindeyse Carin telefonu kapatmış olmalıydı ki kendisine de telesekretere de ulaşamadı. Tıpkı beni küçük Egon'la baş başa bırakıp giden şu manyak karı gibi, diye düşündü Bäckström.



62.

Cumartesi sabahı Lewin, Eva Svanström'ü de yanına alarak trene binip Kopenhag'a gitmişti. Gizlice planladığı bu küçük sürpriz, Eva Svanström'ü küçük bir çocuk gibi heyecanlandırmıştı.

"Neden bir şey söylemedin?" dedi Eva.

"Çünkü o zaman sürpriz olmazdı," diye karşılık verdi Lewin.

"Çok heyecan verici olacak. Daha önce hiç Kopenhag'a gitmemiştim."

Önce Tivoli Bahçeleri'ni gezip hız trenine ve atlıkarıncalara bindiler. Daha sonra Strøget'te yürüyüş yaptılar. Nyhavn'da güzel bir bar bulup ringa balığı, hamur işleri ve tüm geleneksel garnitürleriyle tam bir Danimarka kahvaltısı yaptılar. Güneş, tıpkı Småland'daki gibi parlıyordu ancak burada biraz daha katlanılabilir hissediliyordu ve Lewin, kendini uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Hatta o kadar iyi hissediyordu ki son zamanlarda zihnini meşgul eden konudan nihayet bahsedebildi.

"Artık hayatlarımızla ilgili daha ciddi bir şeyler yapmalıyız Eva," dedi, Svanström'ün elini sıkarken.

"Ben böyle iyiyim," dedi Eva. "Şu anda daha önce hiç olmadığı kadar mutluyum."

"Bence bunu bir düşünelim," dedi Lewin. Sonra da konu kapandı ve belki iyi de oldu. Kendisi de bir daha bu konuyu açacak cesareti asla toplayamamış olsa da.

"Yeni patronumuz hakkında ne düşünüyorsun?" dedi Svans-tröm, Lewin'in söylediklerine bahaneler uydurmak yerine sadece konuyu değiştirmiş olmak için. "Şu Lars Martin Johansson hakkında."

“Aslında onunla daha önce tanışmıştım,” dedi Lewin. “Sıradan bir polis memuru olduğu dönemde onunla birlikte bir vakada çalışmıştık. Neredeyse otuz yıl önce olmalı. Senin işe başlamandan önce. Maria cinayeti. Enskede’de bir kadın, dairesinde boğulmuş ve tecavüz edilmiş halde bulunmuştu.”

“Bana ondan bahsetsene,” dedi Svanström uzanıp adamın elini tutarak. “Nasıl bir insan şu Johansson?”

“Polis memuru olarak kötü değildi,” dedi Lewin. “Eskiden meslektaşları, olacakları önceden kestirebilmesiyle ilgili şakalar yaparlardı. Neler olup bittiğini anlamak konusunda sinir bozucu bir yeteneği vardı.”

“Olacakları önceden sezebilen bir polis memuru,” diye tekrarladı Eva Svanström keyifle. “Şu TV şovundaki polislerden biri gibi. Peki insan olarak nasıldı?” diye devam etti.

“İnsan olarak nasıldı? Ayağını bastığı yeri zerre kadar umursamaksızın bir cesedin üstünden atlayabilecek türde biri.”

“İğg... Kulağa hiç hoş gelmiyor,” dedi Eva.

“Yanılıyor olabilirim. Onunla çok fazla ortak noktamız yok. Belki de onu anlayamamışımdır.”

“Her durumda garip bir karaktere benziyor,” dedi Svanström.

“Belki de bir şeyleri sezebilme yeteneğiyle birlikte bunların sonuçlarından rahatsız olmaması özelliklerinin birleşimi beni ürkütmüştür,” dedi Lewin. “Şu süper polislerin zaten böyle olmaları beklenmiyor mu? Her şeyi görebilmeleri, her şeyi çözebilmeleri ve yine de insanlara ne olduğu konusunda hiç kafa yormamalarıdır belki bütün olay.”

“Eğer her şey daha da kötüye giderse biz de gidebiliriz,” dedi Eva. “Başka bir yere tayin isteriz. Stockholm teşkilatının elemana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Eski patronum beni arayıp sordu bile.”

“Aklımızda bulunsun,” dedi Lewin ve nedendir bilinmez, eğilip Eva’nın saçlarını kokladı, burnunu nazikçe sağ kulak memesi ve çenesine sürttü. *Olabileceğin en kötüsü bu olabilir ve işler hiçbir zaman şu andan daha iyi olamayabilir*, diye geçirdi içinden.

63.

Kopenhag'dan döndükten sonraki gece Lewin, yaklaşık elli yıl önce ilk gerçek bisikletine kavuştuğu yazı rüyasında gördü. Kırmızı bir Crescent Valiant. Ve babası, neredeyse tüm yazını ona bisiklet sürmeyi öğretmekle geçirmişti.

Her zaman işin en zor kısmı, eve yaklaştıkları aşama oluyordu. En kötüsü de eve giden çakıl taşlı yoldu. Beyaz bahçe kapısı ile kırmızı ahşap veranda arasındaki son yirmi metre.

Babası, "Bırakıyorum," diye bağıırıyordu ve Lewin, bisikletin gidonunu sımsıkı kavırıyor, hızla pedal çeviriyor, gevşek çakılların üzerinde kayıyordu. Bu kez çok kötü kaymış, diz ve dirseklerini yaralamıştı ve o an bisiklet sürmeyi öğrenme fikri ona anlamsız ve imkânsız gelmişti.

"Hadi kalk Jan," demişti babası onu yerden kaldırıp saçlarını karıştırırken. "Sıcak çikolata içip peynirli sandviç yiyelim ve yara bandı bulalım."

Sonra her şey normale döndü.



64.

Pazar günü Johansson, Stockholm'de, Södermalm'daki Wollmar Yxkullsgatan'da bulunan dairesinin salonundaki kanepede uzanmıştı. Kendisine bol buzlu, büyük bir cin tonik hazırlamış ve Linda cinayeti dosyalarını okumaya koyulmuştu. Bu iş tüm öğleden sonrasını almıştı ancak karısı bir arkadaşında kalıyordu, bu yüzden kendisinin de bolca vakti vardı ve yapacak daha iyi bir işi yoktu. *Ayrıca yeni pozisyonumu düşününce, son günlerde doğru düzgün bir cinayet davasına en fazla bu kadar yaklaşabilirim*, diye geçirdi içinden. *Belki de SP'ye iş için başvurmalıyım. Görünüşe bakılırsa hemen hemen her konuda yardıma ihtiyaçları var*, diye düşündü saldırganın profilini incelerken.

Dört saat sonra okumayı bitirip biraz düşündükten sonra dosyaları kenara kaldırırken, *orada ne işler çeviriyorlar*, diye düşündü Lars Martin Johansson. Doğru düzgün herhangi bir polis memurunun bunu geçen hafta çözmüş olması gerekirdi.

65.

Växjö, 18 Ağustos Pazartesi

Pazartesi günü itibariyle Linda'nın katilini arama çalışmalarında yedinci haftaya girilmişti ve Bäckström artık bu işten sıkılmaya başladığını hissediyordu. Daha fazla DNA örneği alamıyorlardı artık ve Olsson gibi bir aptal bile katili başka bir yöntemle yakalayamayacaklarsa eninde sonunda bu yönleme dönmek zorunda kalacaklarının farkına varmış olmalıydı. Zaten ellerinde dişe dokunur bir şey de yoktu. Umut verici büyük bir gelişme veya izleyebilecekleri bir bağlantı yoktu. Ellerindeki tek şey ne zaman doğduğunu bile hatırlamayan, katili olmayan birine benzeten, yüz yaşında bir bunaktı. Ayrıca bir de hiçbir şey görmemiş, duymamış veya düşünmemiş olup buna rağmen yanılmayı becerebilen tüm diğer sözde görgü tanıkları vardı. Son olarak da diğer taraftan mesajları ve önsezileriyle her zamanki manyaklar ve deliler vardı. Ne işi vardı onun burada? Doğru düzgün bir polis memuru için burası tamamen yanlış bir yerdi ve Bäckström artık eşyalarını toplayıp Stockholm'e, işine dönmesinin vaktinin geldiğini düşünüyordu.

Hem ayrıca bu geldiği şehir lanet bir yerdi. Burada yaşayan tüm o çatlak kadınlar da cabası. Ve hepsinden önemlisi tüm gazeteler, televizyon kanalları ve radyo istasyonları artık tüm zamanlarını ona ve meslektaşlarına işlerini yapmaları gerektiğini söylemeye harcıyor gibiydi. Bir de neferlerinin arkasında durmaları gereken zamanda ortalıktan kaybolan patronlar vardı.

Akşam gazetelerinin en büyüğünün dahi bilgi almak için bir türlü ulaşamadığı şu Lapon şerefsiz vardı mesela. Gerçi gazetelerin iddia ettiği şeylere inanırsan tabii, Bäckström bu dava söz konusu olunca inandırıcı olabileceklerini düşündü.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi meslektaşı memur Sandberg aniden ofisine gelmişti. Kapıyı arkasından kapatmış ve neden orada olduğunu fısıldayarak söylemişti.

“Bu sabah senin hakkında bir şikâyet geldi,” dedi Anna Sandberg.

“Bu sefer ne yapmışım?” diye sordu Bäckström. “İşimi yapmaya çalışmanın dışında?” *Sanırım Ulusal Suç Birimi’nin pamuklu çubuk satın alma bütçesini aşmışımdır,* diye geçirdi içinden.

Şikâyet edenin ifadesine göre, tecavüze teşebbüstü. Şikâyet dilekçesini alan ve güvenlik gerekçesiyle küçük bir evrak yığınının içine koyan meslektaşına göre de cinsel tacizdi.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” dedi Bäckström neler olup bittiğini çoktan anlamış olduğu halde. *Şu gezegendeki tüm çatlak karılar,* diye düşündü.

Sandberg, “Maalesef doğru söylüyorum,” dedi. Raporda, 15 Ağustos gecesı Bäckström’ün Town Otel’deki odasında kısmen gerçekten yaptığı şeyleri kısmen de aslında yapmamış olduğu şeyleri yaptığı iddia ediliyordu. Kurban, Växjö’daki yerel radyoda çalışan Carin Ågren adında, kırk iki yaşında bir kadın muhabirdi. Şikâyet dilekçesini dolduran, kurbanın yakın bir arkadaşı, şehirdeki kadınlara destek hattının koordinatörü Moa Hjærtén’di. Olayın tek pozitif yanı, kurban olduğu iddia edilen Ågren’e ulaşılammış olması ve sıklıkla olduğu üzere, görgü tanığı olmamasıydı.

“Söylediklerin hakkında en ufak bir fikrim yok,” dedi Bäckström. “Kadına dokunmadım bile.” *Ki bu tamamen doğru,* diye geçirdi içinden.

“Beni ilgilendirmez,” dedi Sandberg başını iki yana sallayarak. “Ben sadece bilmen iyi olur diye düşündüm.”

“Şu Hjärtén denen kadını hayal meyal hatırlıyor gibiyim,” dedi Bäckström. “Şu pembe elbiseyle dolanan küçük, şişko kadın değil miydi o? Burada, merkezde tanışmıştım onunla. Belli ki meslektaşın Olsson’un yakın arkadaşlarından birisi.”

“Neyse, sana söyledim işte,” diye tekrarladı Sandberg nedense.

“Çok iyisin Anna,” dedi Bäckström en rahat gülümsemiyle. “Bu işi yaparken bir sürü saçmalıkla uğraşmak zorunda kalıyor insan,” diye ekledi hafifçe iç çekerek. *Şahitleri de yok,* diye geçirdi içinden.

Kadın anestezi uzmanına ulaşmak kolay olmamıştı. İşe döner dönmez ameliyata çağrılmıştı ve o gün öğleden sonraya kadar Lewin’le görüşmeye vakti olmamıştı. Önemli bir konu olduğunu tahmin ediyordu. Gizlilik yeminiyle çelişecek bir şey olmamasını umut ediyor ve Lewin konunun ne olduğunu söylemeyince de kendisinin oraya gitmesindense Lewin’in onun yanına gideceğini umuyordu.

Ancak Lewin hastaneye, kadının ofisine gidip oturduktan sonra her şey oldukça rahat ve beklediğinden çok daha iyi geçmişti. Beyaz önlük, cebinde stetoskop. Kısa sarı saçlar, ince ve formunda bir vücut; mavi gözlerde uyanık, anlayışlı ve esprili bakışlar. *Çekici bir kadın,* diye düşündü Lewin.

Lewin, fazla ayrıntıya girmeden çabucak özetledi durumu. Yakın zamanda hiç garip bir telefon araması gelmiş miydi? Özellikle tatile gitmeden önceki gece veya tatilinin başladığı günün sabahı erken saatlerde gelmiş olabilecek telefonlardan bahsediyordu.

“Şu polis memuru adayının öldürülmesiyle ilgili, öyle değil mi?” dedi kadın, Lewin’e merakla bakarken mavi gözlerinin ardındaki hareketlilik oldukça belirgindi.

“Bunu söylemedim,” dedi Lewin zayıf bir tebessümle. *Neredeyse fazla çekici,* diye geçirdi içinden.

Ve gerçekten de söylememiştii. Bunu söyleyen kadının kendisiydi ve cevap da beklemiyordu. Fakat her şeyi kendi kendine anlayabilecek kapasitedeydi. Yirmi dört saat önce, yurt dışındaki tatilinden yeni döndüğü esnada Linda cinayeti konusunda hiçbir fikri yoktu. Eski gazetelerine göz attıktan ve işyerinde personel odasına birkaç kez girip çıktıktan sonra konuyu herkes kadar biliyordu.

“Daha önce hiç gerçek bir cinayet dedektifiyle karşılaşmamıştım. Hele ki Ulusal Suç Birimi’nden biriyle,” dedi kadın.

“Bu iyi bir şey olmalı,” dedi Lewin.

“Ve şimdi karşımdasınız, neredeyse memnun oldum buna,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi Lewin. *Bu muhabbet nereye gidiyor, diye geçirdi içinden.*

“Gereken donanıma sahip gibisiniz. Genellikle böyle ifade etmiyor musunuz? Donanım?” diye tekrarladı. “Her neyse, sanırım size yardımcı olabilirim. Nedenini anlayamadım ama şöyle bir durum var.”

Bilmediği insanlar tarafından nadiren aranırdı. Kendisine yapılan neredeyse tüm aramalar işle ilgili olurdu. Birkaç kez yanlış numara olarak arandığı olmuştu ancak bu tür aramaları genellikle hemen unuturdu. Neredeyse iki yıl önce Văxjö’ya taşındığından beri hiç rahatsız edici bir arama gelmemiştii.

“Konuşmayıp sadece nefes dinleten de olmadı,” diye açıkladı. “Umarım bunun nedeni fazla yaşlı olmam değil, rehberde yer almıyor olmamdır,” diye devam etti gülümseyerek.

Aramayı hatırlamasının bir sebebi buydu. Diğer sebep de meslektaşlarından birinin babası aniden kalp krizi geçirdiğinden, cuma sabahı nöbetini kabul etmek zorunda kalmış olmasıydı.

“Gece yarısı telefon çaldığında yatağında uyuyordum ve tatil hayallerimin suya düşmek üzere olduğunu düşündüm.”

Gece yarısı mı? Saatin tam olarak kaç olduğunu hatırlayamıyor muydu?

“Yatağın yanındaki çalar saat ikiyi çeyrek geçeyi gösteriyordu,” dedi Lewin’in şaşkın bakışına karşı gülümseyerek. “Bunu nereden bildiğimi merak etmişsinizdir,” diye ekledi.

“Evet,” dedi Lewin gülümsemesine karşılık vererek. *Sanırım doğum tarihinle ilgili birkaç kontrol sorusu sorabilirim,* diye geçirdi içinden.

Bir anestezi uzmanının hayatında zamanlama daima önemliydi. Özellikle de gece gelen ve her zaman işle alakalı olduğunu düşündüğü telefonlar söz konusuysa. Ayrıca hafızası rakamlar konusunda mükemmeldi ve neyse ki telefonunun yanında bir defter ve kalem bulundururdu. İlk işi gelen aramanın saatini not etmek, daha sonra telefona cevap vermek olmuştu.

“Aramanın işle ilgili olduğundan o kadar emindim ki bu bir refleksti,” diye açıkladı. “Güzellik uykumu olduğu kadar tatilimi de sabote etmek üzere olduklarını fark etmelerini sağlamak amacıyla sesimin uykulu çıkması için elimden geleni yaptım,” diye devam etti.

“Telefona cevap verdiğinde adını söylemedin mi?” dedi Lewin.

“Hayır. Sadece oldukça uykulu ve yorgun bir sesle ‘alo’ dedim. Aslında tamamen uyanıktım. Bunu hak ettiklerini düşündüm sanırım.”

“Hattın diğer ucundaki kişi ne dedi?” diye sordu Lewin. “Hatırlıyor musun?”

Arayan kişi bir erkekti. Sesi mutlu, neşeli ve ayık geliyordu; tonundan anladığı kadarıyla da hemen hemen kendisiyle aynı yaşlardaydı.

“İlk önce İngilizce bir şeyler söyledi. Uzun zamandır görüşmedik falan gibi bir şeyler. Sonra beni uyandırmış olmadığını söyledi. Amerika’ya gidiyor olduğum için işyerinden birinin komiklik yapmaya çalıştığını düşünüyordum. Sonra birden merak etmeye başladım.”

“Neden peki?” diye sordu Lewin.

“Tatilimin suya düştüğünü düşündüğümünden biraz şaşkındım sanırım. Kaç kişi olduğunu ve bu sefer neler olduğunu sordum,” dedi. “Gecenin o saatinde aradıklarında her zaman bir trafik kazası söz konusudur.”

“Peki karşındaki ne dedi?”

“Birden onun sesi de şaşırmış gibi çıktı. Yanlış numarayı aradığını fark etmiş gibiydi. Kiminle görüşüyor olduğunu sordu ve ben de ona kimi aradığını sordum. İşte o zaman arayan kişinin işten olmadığını ve gece yarısı bir yanlış numara tarafından arandığımı fark ettim.”

“Başka bir şey söyledi mi?” diye sordu Lewin.

“Evet. Önce Ericson’un numarası olup olmadığını sordu. Böyle söylemesini garip bulmuştum, bu yüzden çok net olarak hatırlıyorum. Aslında tüm bu karışıklığın telefon şirketinden kaynaklı olduğunu ama yine de birilerinin benimle dalga geçiyor olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ama artık rahatsız olmaya başlamıştım ve adama yanlış numarayı aradığını söyledim. Adam özür diledi ve sesine bakılırsa özür dilerken oldukça samimiydi. Sanırım tekrar keyfim yerine gelmişti çünkü tatilim ziyan olmamıştı. Adama bir daha bunu tekrarlamaması şartıyla sorun olmadığını söyledim.”

“Hepsi bu kadar mıydı?” dedi Lewin.

“Hayır,” dedi anestezi uzmanı başını iki yana sallayarak. “Başka bir şey daha söyledi ve çok sevimli bir şekilde söylediği için ne söylediğini hatırlıyorum.”

“Olabildiğince net hatırlamaya çalış,” dedi Lewin küçük ses kayıt cihazının doğru bir şekilde çalışıp çalışmadığını kontrol ederek.

“Tamam,” dedi kadın. “Aşağı yukarı şöyle bir şeydi: Tanışma buluşması teklif etmesi için doğru bir an olmadığını tahmin ettiğini söyledi. Evet, ‘Sanırım tanışma buluşması teklif etmek için uygun bir zaman değil,’ dedi. Ya da buna benzer bir şey. Ancak ben bir şey söylemeye zaman bulamadan telefonu kapattı.

Yazık oldu aslında. Çünkü sesi oldukça çekici ve hoştu,” dedi Lewin’e gülümseyerek.

“Mutlu, ayık, hoş ve çekici,” diye özetledi Lewin.

“Evet. Gecenin yarısında aramış olmasaydı kim bilir bu iş nereye giderdi,” dedi kadın geniş bir gülümsemeyle. “Tekrar uykuya dalmakta güçlük çektiğimi hatırlıyorum. Sanırım öylece uzanıp onu, sesi kadar hoş ve çekici bir adam olarak hayal ettim.”

“Tekrar aramasını umdun mu?” dedi Lewin gülümseyerek.

“Şey,” dedi tanık. “O kadar da çaresiz değilim. En azından henüz.”

“Ama aramadı, öyle değil mi?” diye sordu Lewin.

“Tatilden döndüğümde telesekreterimdeki mesajlar arasında yoktu,” dedi omuz silkerek. “Her zamanki sıkıcı mesajlar vardı sadece. Gerçi tekrar araması için de bir neden göremiyorum,” diye ekledi.

Belki de aklında başka şeyler vardı, diye düşündü Lewin. *Yoksa muhtemelen arardı, şayet düşündüğüm türden bir herifse.* “Başka bir şey hatırlarsan haber verirsin umarım,” dedi Lewin kartını uzatarak.

“Elbette,” dedi kadın, beyaz önlüğünün üst cebine koymadan önce karta bakarak. “Eğer sen de bana Vāxjö’nün güzelliklerini göstermek istersen aramaya çekinme. Ne de olsa numaram sende var.”

Lewin, polis merkezine döner dönmez eskî bir arkadaşı ve şimdi Güvenlik Polis Birimi’nde komiser olarak çalışmakta olan ve kendisine birkaç iyilik borcu olan bir meslektaşını aradı. Önce oradan buradan sohbet ettiler ve hâl hatır sorma faslı aradan çıktıktan sonra Lewin konuya girdi.

Bir ulusal güvenlik meselesi değildi ancak yine de önemli bir suç söz konusuydu. Belli bir telefon görüşmesinin izinin sürülmesi gerekiyordu ve bu kez görüşmenin yapıldığı zamanı ve aranan numarayı biliyordu. Öğrenmek istediği, aramayı ya-

pan numara ve bu numaranın kimin üzerine kayıtlı olduğu –ve çok fazla şey istemiş olmayacaksa– aramayı kimin yaptığıydı.

“Bu konuda seni rahatsız etmemin nedeni, senin ve meslektaşlarının bu işlerde bir numara olduğunuzu biliyor olmam,” dedi Lewin övgüyle.

“Lafı bile olmaz,” dedi eski arkadaşı. “Bunun polis adayının öldürölmesiyle ilgili olduğunu tahmin edersem yanlış olmam sanırım? Soran sen olduğuna göre. Ve Växjö’deki bir numaraya yapılan bir aramadan bahsediyorsun sanırım.”

“Doğru,” dedi Lewin. “Ne kadar zaman alır sence?”

Lewin’in verdiği bilgilerin doğru olduğu ve aramanın 4 Temmuz sabahı saat ikiyi çeyrek geçe verilen numaraya yapıldığı düşünölürse arayan numarayı neredeyse hemen bulmak mümkündü.

“En geç yarın sabah sana ulaşırım,” dedi arkadaşı. “Emimin sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bugünlerde bu tür aramaların neredeyse tümü kullan at telefonlardan yapılıyor ve o zaman da aramayı yapan kişiyi bulmak neredeyse imkânsız oluyor. Dua et de bu kez öyle olmasın.”

“İçimden bir his öyle olmadığını söylüyor,” dedi Lewin. *Bu sefer değil*, diye geçirdi içinden.

66.

Stockholm'de, Växjö'ya dört yüz kilometre uzaklıktaki Kungsholmen Polis Merkezi'nde Ulusal Suç Birimi Başkanı, oturduğu yerden tansiyonunun yükselmekte olduğunu hissediyordu. Bunun asıl sebebi de masasındaki en önemsiz davalardan biriydi üstelik. *Bäckström sirki Växjö'ya giderse böyle olur tabii*, diye düşündü Lars Martin Johansson.

Önce finans biriminden hoş bir genç hanımla buluştu. Kadın tüm hafta sonunu kendisine verilen ve Johansson'un kırmızı soru işaretleriyle doldurduğu belgeleri çözmeye çalışmakla geçirmişti fakat maalesef bir sonuç alamamıştı. Ekipman ve konferans materyallerinin bakımından, isimsiz muhbirlerle gidilen bar ve restoran ziyaretlerine varına kadar çok sayıda garip fatura mevcuttu. Tümü, Dedektif Başkomiser Bäckström tarafından onaylanmıştı ve toplamda neredeyse yirmi bin kron tutuyordu. Ayrıca çok sayıda yine Bäckström tarafından yapılan ve toplam tutarı on iki bin krona yakın, açıklanmamış nakit çekimleri de vardı. Bunların yanı sıra her zamanki sıradan harcama ve yol masrafları vardı; maaşlar ve ulusal sigorta katkılarının dâhil olmadığı bu masrafların miktarı artık üç yüz bin krona yaklaşmıştı.

“Söylesene nedir tüm bunlar? Aramızda kalacak,” dedi Johansson kadına teşvik edici bir şekilde başıyla işaret ederek.

“Bence birini suçüstü yakaladık ve aramızda kalacak diye bunu söylüyorum, bence bu ilk değil. Ayrıca bu masrafları onaylayan ismi tanıdım.”

“Daha kötüsünü gördün mü?” dedi Johansson, birdenbire uzun süredir hiç olmadığı kadar keyifli hissetmeye başlamıştı.

“Çok daha kötüsünü,” dedi kadın vurgulayarak. “Yıllar içinde çok sayıda enteresan fatura gördüm.”

“En garibi hangisiydi?” diye sordu Johansson merakla.

“Son mali yıl içerisinde, iki ton saman alımı vardı. Bu geçtiğimiz kış dönemindeydi ancak çok pahalı bir şey değildi aslında. Doğru hatırlıyorsam birkaç bin krondu.”

“Sanırım bu faturayı da kimin onayladığını tahmin edebilirim,” dedi Johansson homurdanarak.

“Anlaşılan acil müdahale ekibine bir tatbikat için gerekliymiş,” dedi kadın. “Ne de olsa sürekli bir yerlerden atlıyorlar ve sanırım üzerine inmek için yumuşak bir şeye ihtiyaçları oluyor. Bu arada, Dedektif Başkomiser Bäckström’ün Växjö’deki çamaşırhane faturası da hiç fena sayılmaz. Masraf dökümünü bile istedim. Üstelik aramızda kalsın, birer domuz kadar pis olan bir kocam ve üç çocuğum var ancak Bäckström’e kıyasla onlar bile amatör sayılırlar.”

“Devam et,” dedi Johansson hevesle.

Dedektif Başkomiser Bäckström’ün Växjö’ya gittiği gün meslektaşlarından biri, onun adına otel çamaşırhanesinde yıkanması için çamaşır vermişti. Kıyafetler birkaç gün sonra geri gelmişti. Faturası Bäckström tarafından onaylanmış ve üzerindeki el yazısı nota göre “görev esnasında kullanılan malzemelerin bakımı” olarak bildirilmişti. Finans birimi personeli tarafından talep edilen –ve her nedense orijinal faturaya eklenmeyen– masraf dökümünde bu kalem, “yirmi yedi erkek iç çamaşırı, iki erkek termal içliği, otuz bir erkek yeleği, on dört gömlek, üç pantolon, iki şort, bir ceket ve ceket, kumaş yelek ve pantolondan oluşan üç parçalı takım elbisenin” kuru temizlemesi olarak yer almıştı.

“Bir kumaş yelek mi?” dedi Johansson küçük bir çocuk gibi sırtarak. “Gerçekten öyle mi yazıyor? Kumaş yelek?”

“Bir kumaş yelek,” dedi kadın neredeyse patronu kadar keyifli bir sesle. “Sanırım o parçayı gördüm de. İnce çizgili, kahverengi bir şey. Ve şöyle söyleyeyim; Bäckström, öyle pek her gün kıyafet değiştiren bir tip olarak bilinmez, ne demek istediğimi anladınız sanırım.”

“Şahane!” dedi Johansson gerçekten inanarak söylüyormuş gibi. “Tamam, şöyle yapacağız...”

Johansson, Bäckström’ün bir üst amiri olan başkomiserle görüştüğünde morali çok iyiydi. Başkomiser neden burada olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığından, üç gecedir üst üste Johansson’la ilgili kâbuslar gördüğünden ve uyanık olduğu her dakikayı da bu toplantıdan korkarak geçirdiğinden, bu görüşmenin neredeyse ölüme yakın bir deneyim olduğunu ve kendisinin de sırada olduğunu hissetmişti.

“Gel bakalım,” dedi Johansson yüzünde neşeli bir ifadeyle kâğıt demetini karıştırırken. “Herhalde kahve içmek istemezsin,” dedi konuğuna başıyla işaret ederek.

“İstemem, teşekkürler, böyle iyiyim,” dedi başkomiser. *Adam tam bir sadist olmalı,* diye geçirdi içinden. *Bana bir tür düşük bütçeli son yemek mi dayatmaya çalışıyor? Bir fincan kahve ve bir bisküvi?*

Johansson, üç şeyi merak ediyordu: Başkomiser neden özellikle bu altı memuru göndermişti? Neden sorumlu olarak Bäckström’ü atamıştı? Ve kim ya da kimler en az bir geceyi otelde porno kanalları izleyerek geçirmişti? Görevdeyken ve masrafları Ulusal Suç Birimi karşılarken kesinlikle yapmaman gereken her şeyi kapsayan uzun listenin muhtemelen en temel maddesiydi bu.

Başkomiserin söylediğine göre durum bu kadar basit değildi. Her şeyden önce kendisi hiç kimseyi Văxjö’ya göndermemişti. Patronuna saygısızlık etmek istemezdi ancak daha önce açıkladığı üzere kendisi tatildeydi ve karar, Johansson’dan önceki patron Nylander’a aitti. Nylander’ın neden operasyonun başına

Bäckström'ü atadığı konusu kendi bilgisinin dışında gelişmişti ve porno filmlere gelince, bu konu hâlâ incelenmekteydi.

“Anlıyorum,” diyerek sözünü kesti Johansson. “Ama eminim bu konu üzerinde biraz düşünmüşsündür. Gördüğüm kadarıyla Jan Lewin de orada. Neden sorumluluk ona verilmedi? Eskiden tanıdığım kadarıyla oldukça çalışkan bir polis memurudur.”

“Sorumluluğun kendisinde olmasını sevmiyor,” dedi başkomiser. “Anladığım kadarıyla sebep buydu,” diye devam etti. “Nylander, sekreterinden Bäckström'ü aramasını istedi. Neden özellikle onu istediği konusu hâlâ belirsiz. Görev Bäckström'e verildi ve ondan o sırada müsait olan memurlardan bir grup oluşturması istendi. Kesinlikle nevi şahsına münhasır bir adam olan Bäckström haricinde diğerleriyle ilgili gerçekten hiçbir sıkıntı yok. Örneğin, Lewin hem çok deneyimli hem de yetenekli. Ülkedeki en iyi cinayet dedektiflerinden biri olmalı.”

“Evet, belki de,” dedi Johansson. *Daha iyilerini de gördüm,* diye geçirdi içinden. “Aynısı Rogersson için de geçerli,” diye devam etti. “Anladığım kadarıyla porno film faturası onun odasıyla ilgiliymiş.”

“Ancak kendisi o esnada Stockholm'deydi. Kullandığı aracı cuma akşamı burada garaja bırakmış, pazar öğle yemeği saatinde tekrar almıştı, yani o olamazdı,” dedi başkomiser.

“Hangisi olduğunu bul,” dedi Johansson.

“Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum,” dedi başkomiser.

“Kim olduğunu bulman yeterli,” dedi Johansson. “Böylece bu birimden kimi kovup yerine yenisini getireceğimi bilebilirim.”

67.

O sabah Jan Lewin kahvaltı için aşağıya inmeden önce odasında huzur ve sükûnet içinde *Småland Post*'u okurken ön sayfanın büyükçe bir kısmını satın alma yöneticisi, kırk sekiz yaşındaki Roy Edvardsson'un bir fotoğrafının kapladığını gördü. Fotoğrafa bakılırsa hayatının baharında, şişmanca bir adamdı ve üzerinde İsveç yazı için klasik erkek giysileri vardı: sandalet ve çorap, dize uzanan bir şort, çizgili bir kısa kollu gömlek ve yılın her dönemine uygun hafif kumaştan bir şapka. Edvardsson hem kendine güven hem de maddi başarı saçan bir tarzda Mercedes'ine yaslanmıştı. Småland'da doğup büyümüştü ve hâlâ da burada yaşıyordu.

Småland Post'ta yer almasının nedeni, Ulusal Gıda İdaresi'nin yaptığı geniş çaplı araştırmanın, Smålandlıların market alışverişinde organik ve çevre dostu ürünleri diğer İsveçlilerden daha az tercih ettiğini ortaya koyan uzun rapordu. Ve bu durum, dünyanın en ünlü Smålandlısı yazar Astrid Lindgren'in, Noel zamanına kadar tavukları kümeslerinden çıkarıp domuzları mutlu etme konusundaki dikkat çeken çabalarına rağmen böyleydi.

Gazetenin muhabiri ayrıca şehrin sokaklarında dolaşarak çok daha küçük çaplı bir araştırma yapmış, insanlara organik ve çevre dostu ürünlerin yanı sıra diğer ürünler hakkındaki fikirlerini sormuştu. Aldığı cevapların çoğunluğu Ulusal Gıda İdaresi'nin vardığı sonuçları destekliyordu ve insanların olumsuz fikirlerinin nedeni çok açık ve netti: Organik ve çevre dostu

gıdalar, son zamanlarda tüm gıdalarla aynı tadı vermesine rağmen sıradan gıdalardan çok daha pahalıydı.

Ancak tüm bunlar kırk sekiz yaşında olup yaptığı işe rağmen bu soruna tamamen yabancı olan Roy Edvardsson'u ilgilendirmiyordu.

“Bana sorma bunu,” demişti Edvardsson. “Hiç alışveriş yapmam. Yıllardır evliyim çünkü.”

Böyle adamların hâlâ var olduğunu bilmiyordum, diye düşündü Lewin şaşkınlıkla. Roy Edvardsson'un hayatıyla ilgili bu küçük bilgiyi Văxjö anıları defterine eklemek için makasa uzandı.

68.

Lewin kahvaltısını bitirdikten sonra meslektaşlarının adımlarını izlemişti ve onlara bundan bahsetmemiş olduğu için bunu yaparken vicdan azabı duymuştu. Önce doksan iki yaşındaki kadının görme yetisini net olarak belirlemek için kadının gözlükçüsünü ziyaret etmişti.

Altmışlarındaki adam, aynı zamanda babasından kalmış olan dükkânın sahibiydi ve son otuz yıldır kadının gözlüklerini o veriyordu. Toplamda iki yeni gözlük almış ve birkaç ufak tamirat yaptırmıştı, dolayısıyla pek büyük bir müşteri sayılmazdı. Gözlükçüsünü son olarak yedi yıl kadar önce ziyaret etmişti. O zamanki göz muayenesinde beş yıl önce satın almış olduğu gözlüklerinin hâlâ uygun olduğu anlaşılmıştı. Bu gözlüklerini sekseninci doğum gününden kısa bir süre sonra satın almıştı ve asıl alma sebebi, yeni bir çerçeveye ihtiyaç duymasıydı.

Görgü tanığı miyoptu ancak bu problem doğuştandı ve yıllar içinde de dikkat çekecek derecede kötüye gitmemişti. Gözlüğünü düzenli olarak kullanıyor olduğu ve son ziyaretinden sonra görüşünün fazla kötüleşmediği düşünülürse görme yetisinin normal olması ve Lewin'in sorduğu mesafeden birini gördüğünde tanıyabilmesi gerekirdi. Fakat gözlüklerini takmamışsa bunu yapabilmesi mümkün değildi. O uzaklıkta ve gözünde gözlüğü olmaksızın hareketleri seçebilir ve bir insanla bir köpeği ayırt edebilirdi ancak muhtemelen küçük bir köpeği bir kediden ayıramazdı.

Yaşlı insanlar ve onların görme yetileriyle ilgili başka bir problem vardı ve bu problem, optik tıp alanının dışında kalıyordu. Ama yine de onların günlük hayatlarının bir parçasıydı ve özenli çalışan her uzmanın bu durumu dikkate alması gerekirdi.

“Yaşlı insanların görme yeteneği, genel fiziksel ve zihinsel durumlarından tamamen farklı bir şekilde etkilenir. Ani baş dönmeleri ve çift görme durumlarıyla sıklıkla karşılaşır, ışık değişikliklerine karşı daha duyarlıdırlar. Genellikle zihinleri bulanıp bir şeyleri birbirine karıştırabilirler, sonra bunlar geçer ve normale dönerler. Bana gelirler, onlarda yeni gözlükleri denerim ve bazen tablonun en altındakileri bile okuyabilirler. Sonra geri gelirler, yeni gözlükleri tekrar deneriz ve birdenbire en üst sırayı bile okuyamazlar çünkü gece iyi uyuyamamışlardır, çocuklarıyla tartışmışlardır ya da başka bir şey olmuştur.”

“Fakat kadının normal durumunda olduğunu ve gözlüğünü taktığını varsayarsak bir insanı görüp tanıyabilmesi gerekir, öyle mi? Özellikle daha önce görmüş olduğu biriye?” diye özetledi Lewin.

“Evet,” diyerek onayladı gözlükçü. “Ancak bir de olayın ruhsal boyutu var. İnsanları birbiriyle karıştırabilir ve gördükleri kişiyi muhtemelen gelişigüzel bir benzerlik nedeniyle tanıdıkları biri sanabilirler. Bu durumda tarif ettikleri kişi, aslında gördükleri değil, tanıdıkları kişi olabilir. Ben doktor değilim ancak yıllar boyunca bu tür örneklerle çok karşılaştım.”

Her iki şekilde de yorumlanabilecek bir kanıt, diye düşündü Lewin, kısa bir süre sonra görgü tanığının yaşadığı dairenin kapısını çalarken iç çekerek. Eva Svanström'den kadını önceden aramasını istemişti ve kadın ona kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden bakmaya gerek görmemiş olmasının, önceden aranmasından kaynaklanmış olmasını diledi.

“Adım Jan Lewin ve Ulusal Suç Birimi'nde dedektif başkomiser olarak çalışıyorum,” dedi Lewin kimliğini gösterip kadına

güven verici bir şekilde gülümserken. *Yaşlı kadın oldukça canlı görünüyor*, diye geçirdi içinden.

“Gelin, gelin,” dedi kadın ucunda lastik olan bastonuyla yol göstererek.

“Teşekkürler,” dedi Lewin. *Ve akli dengesi de yerinde*, diye düşündü umutlanarak.

“Ben size teşekkür etmeliyim başkomiser,” dedi Bayan Rudberg. “Siz sıradan biri değilsiniz, öyle değil mi? Daha önce buraya gelen kızcağız sıradan bir polis memuruydu, değil mi?” dedi görgü tanığı, konuğuna sorgulayan gözlerle bakarak.

Önce kadının doğum günü hakkında konuştular ve onun da tıpkı Lewin’in yaşlı büyükannesinde olduğu gibi rahibin hatasına maruz kaldığı anlaşıldı. Ayrıca anne babasının bu hatayı fark edip ona söylemeleri de yıllar almıştı.

“Babam, rahibin kayıtlara yanlış tarihi girdiğini benim okula başlayacağım sırada fark etmiş olmalıydı,” diye açıkladı. “Ancak o dönemde yeni bir rahibimiz vardı ve o da artık kayıtlara girmiş olan tarihi değiştirmek istememişti. Bu yüzden de öylece kaldı.”

Bir süre doğduğu ayın kayıtlarda yanlış yer almasından rahatsız olmuştu. Ancak yaşı büyüdükçe bir ay büyük görünmesi daha da az önemli hale gelmişti ve ilk emekli maaşı yattığında rahibin hatasına memnun bile olmuştu.

“Şanslıysam fazladan bir aylık emekli maaşımın bende kalabileceğini düşündüm,” diye açıkladı Lewin’e gülümseyerek. “Bu yüzden de sessiz kaldım ve minnettarlıkla kabullendim.”

Doğum günüyle ilgili durum hiçbir pratik soruna yol açmamıştı. Doğum gününü her zamanki gibi 4 Temmuz’da kutlamıştı ve kadının polise, rahibin hatasından bahsetmemesinin nedeni bunun aklına gelmemiş olmasıydı sadece. Tamamen basit bir yanlış anlaşılmaydı ve balkonda oturduğu tarih 4 Temmuz saat sabah altıydı. Bu yazın diğer günlerinin çoğunda olduğu gibi

ancak o özel günün şerefine her zamanki kahvesinin yanında yemek üzere bir parça kek almıştı.

“Hatta sürekli içeri girip çıkmamak için yanıma tepsi bile almıştım. Bastonumu da hesaba katmalıyım gördüğünüz gibi,” diye açıkladı.

Geriye tek bir problem kalıyor ve ben bununla nasıl baş edeceğim, diye düşündü Lewin.

“Tabii ki gözlüklerimi takmış olup olmadığımı da merak ediyorsunuzdur başkomiser,” dedi görgü tanığı gözlüklerinin çerçevesi üzerinden gözlerini kırıştıtararak.

“Evet,” dedi Lewin samimi bir gülümsemeyle. “Gözlükleriniz nasıl Bayan Rudberg?”

Tanığa göre hiçbir sorun yoktu. Akşamları yatağa gittiğinde son yaptığı şey, gözlüklerini çıkarıp ertesi sabah kolayca bulabilmek için yatağın yanındaki komodine koymaktı. Her sabah yataktan kalkmadan önce ilk yaptığı şey de tekrar gözlüklerini takmaktı.

“Başkomiser, gözlüksüz balkonda ne işim olabilir?” dedi kadın. “Tanrım! Oraya kadar yolumu bulabileceğimden bile şüpheliyim!” diye açıkladı.

Geriye otoparkta arabaya bir şeyler yaptığını gördüğü adam kalıyordu. *Rüya gibi ilerliyor,* diye düşündü Lewin.

Kısa boylu, esmer ve çevik. Bugünlerdeki deyimle formda. Onun gençlik zamanındaki erkeklerin olduğu gibi iyi görünümlü.

“Bu arada o yıllarda erkeklerin vücutlarını formda tutmak için egzersiz yapmalarına falan da gerek yoktu,” dedi görgü tanığı kadın.

Lewin, adamın kaç yaşlarında olduğunu sordu.

Erkeklerin oldukları gibi göründükleri ve kadının da biraz daha gençken onlara o gözle baktığı yıllardaki yaşlardaydı. Ama tabii ki onun o yıllardaki halinden birkaç yaş daha büyüktü çünkü erkekler her zaman birkaç yaş büyüktü ve doğru anlıyorsa aynı durum bugünlerde de geçerliydi.

“Yirmi beş-otuz yaşlarındaydı muhtemelen,” dedi. “Gerçi bugünlerde sanırım herkes genç gösteriyor. Dolayısıyla birkaç yaş daha büyük de olabilir.”

“Onun, tanıdığınız biri olduğunu düşünüyorsunuz Bayan Rudberg, öyle mi?” dedi Lewin.

“Evet, ama tamamen yanlış anlamışım,” diye karşılık verdi kadın keyifli bir gülümsemeyle.

“Nasıl yani?” dedi Lewin.

“Şey... onu başka biriyle karıştırmış olmalıyım,” diye açıkladı.

“Anlıyorum, peki nasıl...”

“Geçen gün kapıcımızla konuşuyordum. Buzdolabım konusunda bana yardıma gelmişti. Öyle çok gürültü yapıyor ki geceleri uyuyamıyorum. Kapıcımızla çalınan şu araba hakkında konuşuyorduk. Çünkü radyoda onunla ilgili bir şeyler söylemişlerdi ve kadın polise söylediğim şeyden bahsettim ona. Arabayı alıp götüren şu pilotun oğlundan.”

“Anlıyorum,” dedi Lewin teşvik eder şekilde başıyla onaylayarak.

“Fakat tamamen yanlış anlamış olmalıyım,” diye tekrarladı kadın.

“Nasıl yani?” diye sordu Lewin sabırlı bir şekilde.

“Şey, adamın oğlu yok,” diye karşılık verdi tanık. “Bu yüzden tamamen yanlış anladım sanırım. Babamın deyiimiyle baltayı taşa vurduğum yani.”

“Yani aslında size başka birini hatırlattı öyle mi?” dedi Lewin.

“Evet, öyle olmuş olmalı,” dedi tanık kadın ve aniden çok yaşlı ve yorgun göründü Lewin’in gözüne. “Yani şayet oğlu yoksa yoktur.”

“O halde kapıcınız, arabanın sahibi olan emekli pilot komşunuzun bir oğlu olmadığını biliyordu, öyle mi Bayan Rudberg?” dedi Lewin.

“Böyle bir şeyi bilse bilse o bilir,” dedi kadın kesin bir ifadeyle. “Burada yaşayan herkes hakkındaki her şeyi bilir. Elbette

bilecek. O pilotun iki kızı var. Onu kesin olarak biliyorum ve bu konuda kapıcıyla aynı fikirdeydik. Gördüğüm kişi onların ikisi de değildi. O kadar da bunamadım. Henüz yani.”

“Bu konuyu biraz daha düşünürseniz çok minnettar olurum Bayan Rudberg,” dedi Lewin ısrarla. “Düşündüğünüz kişi, burada yaşayan ya da tanıdığınız başka biri değildi, değil mi? Ya da gördüğünüz kişiye benzeyen ve daha önce görmüş olduğunuz birisi?”

“Hayır,” dedi kadın başını iki yana sallayarak. “Bunu kesinlikle çok düşündüm ancak aklıma gelen tek kişi şu aktör. *Rüzgâr Gibi Geçti*’de oynayan. Clark Gable ama tabii onun bıyıksızı.”

“Clark Gable ama onun bıyıksızı,” dedi Lewin başıyla onaylayarak. *Bu iş giderek daha da iyi bir hal alıyor*, diye geçirdi içinden.

“Ama tabii o olması pek mümkün değil sanırım,” dedi kadın iç çekerek.

“Hayır,” dedi Lewin. “Bu pek mümkün değil.”

“Hayır, hiç mümkün değil,” diyerek onayladı tanık kadın. “Çünkü o artık hemen hemen benim yaşlarımdadır ve zaten ölmedi mi o?”

“Sanırım,” dedi Lewin. “Uzun bir zaman önce öldü diye biliyorum.”

“Yani onu görmüş olamam o halde,” dedi görgü tanığı başını sallayarak.

Lewin polis merkezine döndüğünde, o eski kasvetli duygu yine kendini hissettirmişti. Eşya kalabalığıyla dolu küçük apartman dairesi; aile fotoğrafları, birbirlerine bağlı ve artık ölmüş olan arkadaşlar ve akrabalar. Ne kadar titizlikle temiz tutulsalar veya içinde oturanlar bir yirmi yıl daha yaşayacak olsa da her zaman yaşlı insanların evinde hissedilen o özel koku. Doksan iki yaşında, yaşına göre sağlıklı, dikkatli ve hâlâ kendi dairesinde tek başına yaşayabilecek, kendi kahvesini yapabilecek, hatta tepsisini tek elle taşıyabilecek durumda bir kadın. Bir tekerlekli sandalye,

hatta yürüteç bile olmaksızın sadece ucunda lastik olan bir baston yardımıyla balkona kadar yürüyebilecek kadar güçlüydü.

Kurumsal bakım merkezlerinin kendisinden çok daha talihsiz ve çoğu ondan çok daha genç olan yaşlılara sunduğu ölümün bekleme odasının yakınında bile değildi kadın. Muşamba yer döşemeli, sürekli aynı kanalda takılıp kalmış bir televizyon, haşlanmış balık ve meyve çorbaları, kaşıkla beslenme, eğilmiş belleri desteklemek ve yorgun ciğerleri rahatlatmak üzere arkası eğimli hale getirilmiş bir yatakta geçirilen geceler. Burada sunulan tek özgürlük, tüm bunların sona erecek olmasıdır. Hâlâ yaşayacak bir hayatın varken kim olduğuna bakmaksızın orada sabırla seni beklemekte olduğunun ve bu özgürlüğün varlığının farkında olacak kadar bilincin yerindeyse tabii.

“Clark Gable’a mı benziyormuş?” diye sordu Sandberg bir saat sonra.

“Ama onun bıyıksızı,” dedi Lewin zayıf bir gülümsemeyle.

“Aslında pilotun damadının yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafını buldum. Adı Henrik Johansson, otuz sekiz yaşında. Adamın küçük kızının evli olduğu uçuş memuru,” dedi Sandberg.

“Nasıl bir tip peki?” diye sordu Lewin.

“Clark Gable’a hiç benzemiyor ve şunu bilmelisin ki karşında *Rüzgâr Gibi Geçti*’yi videoda defalarca izlemiş bir kadın var,” dedi Sandberg. “Başka hiçbir şey bulamazsak bir robot resme ne dersin?” diye devam etti.

“Tanrı yardımcımız olsun,” dedi Lewin başını iki yana sallayarak. *Clark Gable’in robot resmi mi? Sadece bıyığını silerek o resmi elde edebiliriz,* diye düşündü Lewin kendini daha canlanmış hissederek.

Olsson, Bäckström’le özel olarak konuşmak istediğini söylemişti ve Bäckström bunun nedenini zaten önceki gün meslektaşı Sandberg’den öğrenmişti.

“Evet, duydum o konuyu,” dedi Bäckström ilgisiz bir şekilde. “Beni davet ettiğin şu toplantıda tanıştığım pembe kıyafetli deli kadın. Onunla karşılaştığım tek ortam oydu ve yakın zamanda bir daha karşılaşmayacağımızı söyleyebilirim. Yakın arkadaş mısınız bu arada?”

“Beni yanlış anlama Bäckström,” dedi Olsson ellerini artık kendisinin alâmetifarikası haline gelen bir şekilde havaya kaldırarak. “Sadece seni uyarmak istiyorum, hepsi bu. Şayet pek hoş olmayan bazı dedikodular duyacak olursan diye.”

“Maalesef yıllar içinde bu tür şeylere alıştım. Hâlihazırda kaç meslektaşımızın kontrol altına almaya çalıştığımız haydutlar ve şaşkın ruhların şikâyetlerine maruz kaldığından haberin var mı Olsson?” dedi Bäckström. Başıyla kendisi kadar sakın görünmeyen Olsson’a işaret ederek.

“Maalesef çok fazla olduğunu söyleyebilirim,” dedi Olsson.

“Yaklaşık iki bin,” dedi Bäckström üstüne basa basa. “Tüm polis teşkilatının yüzde on beşi ve neredeyse hepsi sadece işini yapmaya çalıştığı için şikâyet ediliyor.”

“Evet, bu korkunç,” dedi Olsson neyin korkunç olduğuyla ilgili ayrıntıya girmeksizin.

“Kaç meslektaşımızın suçlu bulunduğunu biliyor musun?” diye devam etti Bäckström. Konuyu kapatmaya hiç niyeti yoktu.

“Çok fazla değil,” dedi Olsson.

“İyi denemeydi Olsson,” dedi Bäckström. “Her yıl bir veya ikisi. Bu insanların, onların adını lekelemek için elinden geleni yaptığı tüm memurların binde birinden daha azı.”

“Evet, bu gerçekten kötü bir durum,” diye onayladı Olsson kalkmak üzere hareketlenerek.

“Aslında sendikayla konuşup iftira davası organize etmeliyim,” dedi Bäckström.

“Kurban olduğunu iddia eden kişiye karşı mı?” diye sordu Olsson.

“Hayır, şu pembe kıyafetli çatlak kadına. Her neyse, bir kurbanınız olduğunu bile sanmıyorum,” dedi Bäckström. “Ama sanırım sen bunun üzerine düşünebilirsin,” dedi cömert bir edayla.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Olsson gergin bir şekilde.

“Kadını şikâyet edip etmememiz gerektiği hakkında,” diye açıkladı Bäckström. “Yani şu pembe kıyafetli kadını.” *Bu da sana kapak olsun ibne herif*, diye geçirdi içinden.

“Bunun gerekeceğini sanmıyorum,” dedi Olsson ayağa kalkarken.

“Ee, Bäckström ne dedi? Kendisini savunmak için bir şey söyledi mi?” diye sordu bölge polis müdürü beş dakika sonra.

“Anlamamış gibiydi,” dedi Olsson iç çekerek. “Moa Hjärtén’i iftira suçuyla rapor etmemiz gerektiğini düşünüyor. Sendikayla konuşmayı düşündüğünü söyledi.”

“Bu gerçekten gerekli mi?” dedi il polis müdürü homurdanarak. “Bu arada kurbanla konuştun mu?”

“Sadece telefonda,” dedi Olsson.

“Peki o ne dedi?”

“Bu konuda konuşmak istemedi ve resmî bir şikâyetle bulunmayı da düşünmüyor,” dedi Olsson. “Fakat bunun altında bir şeyler olduğundan kesinlikle eminim.”

“Evet, elbette,” dedi il polis müdürü. “Genellikle vardır ancak yine de burada bir meslektaşımızdan bahsediyoruz ve şayet kurban şikâyet dilekçesi vermeyi reddediyorsa bu konuda bizim yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum. Yanılıyorsam beni düzelt ancak Bäckström’ün aslında tepki gösterdiği, şu Hjärtén denilen kadın değil miydi?”

“Belki de Bäckström’ün yeni patronuyla konuşmalıyız,” dedi Olsson. “Şu Johansson’la.”

“Yeni USBB’miz Lars Martin Johansson’u mu diyorsun?” diye sordu bölge polis müdürü.

“Evet, o,” dedi Olsson. “Nasıl olsa er ya da geç öğrenecek.”

“Bunu biraz düşüneceğim, söz,” dedi bölge polis müdürü. *Olsson'a ne olmuş böyle*, diye düşündü. *Adamı tamamen yanlış tanımış olmalıyım.*

O öğleden sonra, oteline dönmek üzereyken Lewin'i, sahibini bulmaya çalıştığı telefonla ilgili bilgileri vermek üzere güvenlik polisindeki arkadaşı aradı.

“Kesinlikle haklıymışsın Jan,” dedi arkadaşı. “Normal bir cep telefonu. Văxjö Belediye Meclisi adına kayıtlı ve bana bir gün daha verirsen sana telefonu kimin kullandığını söyleyebilirim. Yüzlerce personel arasından bulmak gerekiyor,” diye açıkladı.

“Gerçekten memnun olurum. Senin için bir sorun yaratmayacaksa tabii,” dedi Lewin.

Eski arkadaşına göre hiçbir sorun olmazdı. Güvenlik polisinin, Văxjö Belediye Meclisi'nde stratejik pozisyonda bir bağlantısı vardı. Bu yüzden sadece yirmi dört saatlik ek bir zaman dilimine ihtiyacı vardı arkadaşının.

“Bu harika,” dedi Lewin. “Gerçekten çok teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedi arkadaşı. “Gecenin bir yarısı rahatsız edici aramalar yapan bu serserinin adını vermek için yarın seni arayacağım. Üzerinde konuşmamız gereken birkaç konu daha olduğunu biliyorum ancak bunları daha sonra da halledebiliriz, olayı çözdükten sonra yani.”

“Minnettarım, gerçekten,” dedi Lewin. *Minnettarım ya da değilim, aslında belki de minnettarım*, diye geçirdi içinden ve aniden o tanıdık kasveti hissetti yine. Ne zaman insanlar için oldukça gerçek sonuçları olacak bir şey üzerinde çalışsa genellikle bu his onu buluyordu.

69.

Rüyalarında her şey genellikle daha da kötü oluyordu. Endişe dalgasıyla bedeninin sarsıldığını, kayıp düştüğünü hissediyor ve bacakları, yatağın ortasında ter içinde çarşaflara dolanıyordu. Uyanıkken olduğu gibi zihnini başka şeylerle meşgul edemeyip tamamen duygulara teslim olduğu için bu gayet normaldi.

Ancak bu gece öyle olmamıştı.

Yine yaklaşık elli yıl önceki bir Hint yazıydı. Jan Lewin ilk doğru düzgün bisikletine kavuşmuştu. Kırmızı bir Crescent Valiant; adını daha bisikletlerin olmadığı, sadece atların olduğu bir dönemde yaşamış olan asil şövalye Prens Valiant'tan almıştı.

Babası sayısız defalar olduğu gibi arkasından koşuyordu, seleyi tutuyor ve ona cesaret verici sözler söylüyordu.

Jan, gidonu kavıyor ve bacaklarının yettiği kadar güçlü bir şekilde pedal çeviriyordu. Artık en azından düşüp dizlerini yaralayacağını hissettiği zaman gözlerini kapatmıyordu.

Ve şimdi geriye yolun en zor kısmı kalmıştı. Beyaz kapıdan evin kırmızı ahşap verandasına kadar giden çakıl yol... Günlerden perşembe olduğuna göre annesi evde pancake yapıyor olmalıydı.

"Merak etme Jan," diye bağıırıyordu babası arkasından. "Seni tutuyorum. Merak etme. Tutuyorum seni."

Babası onu tutuyor olduğu için Jan, her zamankinden daha iyi pedal çevirip gidonu yönlendiriyordu ve eve ulaştıklarında dikkatle frene basıyor, sol ayağını yere koyup bisikletten iniyordu.

Sonra arkasını döndüğünde babasının hâlâ beyaz kapıda dikiliyor olduğunu ve güneşten yanmış yüzüyle gülümsediğini görüyordu. Jan'ın saçlarını karıştıramayacak kadar uzaktaydı ancak tabii ki artık Jan'ın buna ihtiyacı yoktu.



70.

Stockholm, 20 Ağustos Çarşamba

Bölge polis müdürü, Ulusal Suç Birimi Başkanı'nı aramak zorunda kalmamıştı. Çünkü çarşamba günü Lars Martin Johansson, onu kendiliğinden aramıştı.

"Kısa konuşacağım," dedi Johansson. "Konu Bäckström. Orada çok acilen ihtiyacınız yoksa onu geri çağırmayı düşünüyorum. Size yeni birilerini de yollayabilirim."

"Ah, anlıyorum," dedi bölge polis müdürü. "Doğal olarak elimizdeki tüm kaynaklar için minnettarım ancak elbette Bäckström'e daha önemli görevleri için ihtiyacınız varsa bunu kabul etmek zorundayım."

"Daha önemli görevler!" dedi Johansson alayla. "Onu parçalara ayırmak için geri çağırmayı düşünüyorum ve onunla işim bittiğinde başka herhangi bir görevi olabilecek mi bilmiyorum."

"Şayet şu şikâyet konusunda endişeleniyorsanız, sevgili Bäckström'ü yargılamak konusunda çok acele etmemeliyiz diye düşünüyorum," dedi polis müdürü sakın ve düz bir tonda konuşmaya çalışarak.

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi Johansson. "Ne şikâyeti?"

Bu noktada polis müdürünün, iki gün önce Dedektif Başkomiser Evert Bäckström'e yönelik olarak Văxjö'daki polis merkezine yapılan şikâyetten bahsetmekten başka çaresi yoktu.

"Bana sorarsan bu oldukça önemli bir şikâyete benziyor," dedi Johansson beş dakika sonra lafı dolandıran meslektaşını niha-

yet konuşmasını bitirdiğinde. “Yanılıyorsam düzelt, Våxjö’deki kadınlara destek hattının koordinatöründen bir şikâyet aldınız. Buna göre Bäckström, koordinatörün tanıdığı bir kadın gazeteciye, benim ceza hukuku bilgime göre cinsel tacizde bulunmuş. Söz konusu kadın gazeteci ise şikâyetinde bulunmak bir yana, bilinmeyen bir nedenle bu konuda konuşmayı reddediyor.”

“Evet, oldukça ayrıntılı bir özet oldu bu,” dedi polis müdürü. “Ve bir de dün, şikâyet dilekçesini veren kişinin getirdiği bir yeminli ifade var.”

“O konuya da geleceğim,” dedi Johansson. “Kurban olduğu iddia edilen kişiyle bir kez daha iletişim kurmanızdan ve onun yine şikâyet dilekçesi vermeyi reddetmesinden sonra, şikâyetinde bulunan kadın kendisi veya bir başkası tarafından imzalanmış bir tür belgeyle geldi ve söylendiğine göre bu belge, kadının mağdurla yaptığı konuşmaların dökümünü içeriyor. Tek bir soru. İkinci görgü tanığı kim?”

“Adam, burada, şehirdeki erkeklere destek hattının koordinatörü. Adı Bengt Karlsson. Bu arada, kadınlara destek hattının koordinatörü, şikâyet dilekçesini veren kadının adı da Moa Hjærtén ve...”

“Tamam, artık gerçekten anlayamıyorum,” diye sözünü kesti Johansson. “Mağdurun sadece Hjærtén’le konuştuğunu söyledin sanıyordum. Bu Karlsson denen herif ne alaka?”

“Evet, burası biraz belirsiz.”

“Benim için değil,” dedi Johansson. “Bence bu tamamen uydurulmuş bir yeminli ifade gibi görünüyor. Sana tavsiye vermek benim haddime değil ama yerinde olsam ya bu şikâyet raporunu anlamlı bir hale getirirdim ya da sevgili Bäckström, sendikadaki dostlarıyla birlikte bir işler çevirmeden rafa kaldırırdım.”

“Gerçekten mi?” dedi polis müdürü.

“Bu adamda şaşırtıcı derecede sorun çıkarabilme potansiyeli var. Bir Bäckström’le baş edebilmek için yüz tane dogmatik hukuk uzmanına ihtiyacın olacaktır. Yani burada nasıl bir adamdan bahsettiğimizi anlıyorsun, değil mi?” dedi Johansson.

“Kesinlikle, yardımınız için minnettarım,” dedi polis müdürü.

“Bäckström’ün patronundan, ayrıntıları halletmeleri için ön soruşturmanızın yöneticisiyle iletişime geçmesini isteyeceğim,” dedi Johansson.

Bäckström’ün bir üstündeki amiri, nedense hiçbir itirazda bulunmamıştı. Finans bürosunun kendisine bir kopyasını verdiği rapor, maalesef hem sorunlu hem de oldukça sertti. Ama tabii tüm bunlar olurken o tatildaydı.

“Ayrıca duyduğum bazı söylentilere göre kendisiyle ilgili bir gazeteciye teşhirde bulunduğu dair bir şikâyetle bulunulmuş,” dedi ön soruşturmanın yöneticisi başkomiser mahcup bir ifadeyle.

“Evet, insan yıllar içinde neler neler duyuyor,” dedi Johansson keyifli bir şekilde iç çekerek.

“Onu ne zaman geri yollamamızı istersiniz patron?” dedi başkomiser.

“Mümkün olduğunca erken,” dedi Johansson. “En geç pazartesi sabahına kadar. Çünkü ajandamda bir boşluk var ve onu araya sıkıştırabileceğimi sanıyorum.” *Onu sağlam bir şekilde fırçalamak için*, diye geçirdi içinden.

“Yerine göndereceğimiz kişi konusunda bir tercihiniz var mı patron?” diye sordu başkomiser.

“Anna Holt ve şu küçük sarışın, Lisa Mattei mi ne,” dedi Johansson. “Açıkçası oradan çok daha iyisini hak ediyorlar ancak artık olaya el koyup A Takımı’nı konuşlandırmanın zamanı geldi,” diye ekledi mavi pantolon askılarını kavrayarak.

“Korkarım bu sorun olabilir,” dedi sorumlu başkomiser gergin bir şekilde.

“Sorun diye bir şey yok,” dedi Johansson. “Benim dünyamda sadece zorluklar vardır.”

“Şu anda her ikisi de benim için çalışmıyor,” diye açıkladı başkomiser. “Anna Holt, Ulusal Koordinasyon Ofisi’nde başkomiser vekili olarak görev yapıyor ve Mattei de analiz grubunda tatil döneminde çalışmak üzere geçici görevli.”

“Bu çok daha iyi,” dedi Johansson. “Biraz hava değişikliği onlara da iyi gelir muhtemelen. Olabildiğince hızlı bir şekilde ayarla. Ah, bir şey daha... Benimle çalışmaya devam etmek istiyorsan bunu düşünsen iyi olur.”

“Ne demek istiyorsun patron?” dedi sorumlu başkomiser.

“Görevdeyken asla temennide bulunmam,” dedi Johansson. “Sana bir emir verdim, hepsi bu kadar.”

Bir saat sonra sorumlu başkomiser tüm emirlerinin yerine getirildiğini bildirmek için patronuna dönüş yapmıştı ve konuşması esnasında Johansson’un masasının önünde ayakta beklemişti.

“Emrettiğiniz üzere,” diye sözlerini tamamladı başkomiser. Bunu söylerken topuklarını birbirine vuracak cesareti gösteremediği için sessizce kendisine küfretti.

“Teşekkürler,” dedi Johansson ona dostça gülümseyerek. “Harika.”

“Onlarla konuşmak ister misin patron? İstersen hemen buraya gelmelerini söyleyebilirim,” dedi sorumlu başkomiser masum bir ifadeyle.

“Güzel,” dedi Johansson. “Hemen yolla onları.”

Johansson, sekreterinden kahve, Danimarka hamur işleri ve bisküvi hazırlamasını da istediği halde bilinmeyen nedenlerle Holt ve Mattei, bu konuda patronları kadar mutlu değildi. Holt başını iki yana sallamıştı. Yeni işi nedeniyle oldukça yoğun ve Bäckström’ün arkasını temizleyecek olmak onu hiç de heyecandırmıyordu. Mattei her zamanki gibi neşeli ve uyumluydu, bu iş ona oldukça ilginç ve heyecan verici gelmişti ancak üniversitedeki çalışmalarını tamamlayabilmek için 1 Eylül’e kadar izinli olması sorun olabilirdi. Zaten geçici görevde olması da ayrı bir sorundu.

“O zamana kadar neredeyse iki hafta var. Tamamen sıradan bir cinayet soruşturması. Siz kızlar bu işi bir haftada çözersiniz,” diyerek ikna etmeye çalıştı Johansson. Konuklarına tıka basa

dolu tabağı işaret ettiğinde her ikisi de başını iki yana sallayarak reddedince kendisi uzanıp bir Danimarka kurabiyesi aldı. “Ayrıca, biraz hava değişimi sizin için iyi olabilir,” diye ekledi. “Dikkatinizi toplayın, parçaları birleştirin ve hemen o akşam şüpheliyi almaya gidin; yağmur yağmaya başlayıp arabadan inerken paltolarınızın yakalarını kaldırdığınızda, onu hiçbir şeyden şüphelenmez bir şekilde televizyon izlerken göreceksiniz. Bu işten paçayı sıyırmış olduğu fikrine tamamen alışmış olacak ve sonra kapısının zilini çalacaksınız, onun kapıya doğru yaklaşmakta olduğunu duyacaksınız... ‘Polisiz. Sizinle konuşmak istediğimiz bir konu var’,” dedi Johansson eski zamanların özlemiyle iç çekerek.

“Tüm bunlar çok güzel Lars ama bu işin gerçekten bizimle ilgisi yok, öyle değil mi?” dedi Holt ona sevecen bir şekilde gülümseyerek.

“Peki neyle ilgisi var,” dedi Johansson merakla.

“Aslında sen kendin gidebilmek isterdin Lars,” dedi Holt. Ses tonu huysuz bir çocukla konuşur gibiydi. “Ama kendin gidemeyeceğin için yerine bizi yollamak zorunda kaldın.”

“Tam bir psikologsun değil mi Anna?” dedi Johansson çarpık bir gülümsemeyle. “Ayakta alkışlanmayı beklemiyorum ancak saygılı bir onaylama hareketi de hiç fena olmazdı.”

“Elbette,” dedi Holt. “Her şeyin en iyisini yap, işleri gereksiz yere karmaşıklaştırma ve asla tesadüflere güvenme. Lars Martin Johansson’un her cinayet dedektifinin bilmesi gereken üç altın kuralı. Lisa ve ben Växjö’ya gittik sayabilirsin.”

“Kesinlikle,” dedi Johansson. “Gerçi bu olayda arkasını temizlediğiniz kişi Bäckström olduğuna göre aklınızda tutmanız gereken dördüncü bir kural var.”

“Dinliyorum patron,” dedi Lisa Mattei, artık elini bile kaldırma gereği duymadan lafa atlayan dalkavuk tipler gibi görünerek.

“İçki muhabbetine dikkat edin kızlar. Bu işleri az çok bilen yaşlı bir adamdan size küçük bir tavsiye,” dedi Johansson tepeleme dolu tabaktan bir bisküvi daha alırken.

71.

Holt ve Mattei, sonraki iki günü meslektaşları Bäckström'ün yerini almak üzere Văxjö'ya gitmek için hazırlanmakla geçirmişlerdi. Holt, Bäckström'ün patronunun yardımıyla ayarlamaları otuz dakika içinde tamamlamıştı. Soruşturmasını devralacakları davayla ilgili son güncellemeleri almaları yirmi saat kadar sürmüştü ve o noktaya kadar her şey her zamanki gibiydi. Garip olan tek şey, tüm bu süreç boyunca patronlarının ortalıkta olmamasıydı. Ta ki aniden ofislerinin kapısında belirdiği cuma öğleden sonraya kadar.

“Umarım bölmüyorumdur,” dedi Johansson otururken. “Anlatın bakalım. Ne diyorsunuz?” diye devam etti aralarındaki masanın üzerinde duran belgeleri başıyla işaret ederek.

“Sen ne diyorsun?” dedi Johansson'u yıllardır tanıyan ve bunları daha önce de yaşayan Holt.

“Madem sordun Anna,” dedi Johansson. O da Holt'u uzun süredir tanıyordu ve kendisi bunlardan çok daha fazlasını yaşamıştı. “Bence her şey çok basit ve açık. Kızın tanıdığı birisiydi. Muhtemelen annesinin de tanıdığı, en azından daha önce karşılaşmış olduğu birisiydi. Onu gönüllü olarak içeri aldı, her şey onun da rızasıyla başladı, sonra işler çığırından çıktı adam kızı öldürdü.”

“Lisa ve ben de böyle düşünüyoruz,” dedi Holt.

“Bunu duymak güzel,” dedi Johansson. “Olay Văxjö'da geçtiğine ve hem kurban hem de annesi sıradan, düzgün, normal

insanlar olduğuna göre çok fazla seçenek yok. Gidip o şerefsizi tutuklayın. Onu bulmak çok büyük bir sıkıntı olmamalı.”

“Peki neden şimdiye kadar onu bulmayı başaramadılar?” diye sordu Mattei patronuna şüpheyile bakarak. “Şimdiye kadar pek çok kişiyi incelemişler.”

“Muhtemelen Bäckström,” dedi Johansson derin bir iç çekerek.

“Peki ya Lewin?” dedi Holt. “O da orada. Ve diğer meslektaşlarımız. Bildiğim kadarıyla onların hiçbirisiyle ilgili olumsuz bir şey yok.”

“Muhtemelen henüz düşünemediler,” dedi Johansson tekrar iç çekerek. “Çünkü katil, böyle bir bağlamda akla gelemeyecek kadar sıradan, düzgün, normal bir adam. Ya da henüz düşünecek vakitleri olmadı çünkü tüm bu zaman boyunca ellerinde pamuklu çubuklarla ortalıkta koşturuyorlardı,” diye ekledi omuz silkerek.

“Kurbana yaptıkları düşünülürse, karakterinin başka yönleri de var gibi görünüyor,” dedi Holt. “Pek de iyi olmayan yanları,” diye açıklık getirdi.

“Ben de bunu kastediyorum,” dedi Johansson. “Bu olayda tüm güvenlik bariyerleri ortadan kalktı, adam kontrolünü kaybetti ve olaylar bu halini aldı. Bir defasında böyle bir vakam olmuştu. Yıllar önce. Maria cinayeti. Kurbanın adı Maria’ydı ve Linda’nın annesi gibi o da öğretmendi. Size ondan bahsetmiş miydim?” diye sordu Johansson.

“Hayır, sanmıyorum,” dedi Holt. *Tıpkı bir çocuk gibi*, diye geçirdi içinden.

Tam da ne kadar ilgilendiğini belli eden bir bakışla, “Anlatsana patron,” dedi Mattei.

“Tamam, şayet gerçekten istiyorsanız,” dedi Johansson.

Sonra Lars Martin Johansson onlara Stockholm’ün dışındaki Enskede’de yaşayan ve Södermalm’daki bir lisede öğretmen olarak çalışan otuz yedi yaşındaki Maria’nın hikâyesini anlattı. Bekâr, sıradan, düzgün, normal, arkadaş canlısı; dostları, tanı-

dıkları, iş arkadaşları, öğrencileri ve polisin konuştuğu diğer herkes tarafından sevilen bir insandı. Hiçbir sırrı, hatta komodin çekmecesinde gizli bir vibratörü bile olmayan bir tipti. Ancak yine de dairesinde tecavüze uğramış ve boğulmuş olarak bulunmuştu. Kış ortasında, haftanın ortası olduğu halde üstelik. Bir bara gitmemiş olmasına, olay olduğu esnada evinde oturmuş sınav kâğıtlarını değerlendirmekte olmasına rağmen.

“İlk önce her zaman yaptığımızı yaptık,” dedi Johansson. “Görüştüğü adam, sıradan arkadaşlar, tanıdıkları, iş arkadaşları, komşuları, olay olmadan kısa bir süre önce karşılaşmış olabileceği herkes. Ayrıca bu tür vakalarda mutlaka ortaya çıkan eski klasikler. Tecavüzcülerden teşhircilere kadar tüm olağan şüpheliler ve o bölgede olup geçmişte polis kayıtlarında bir iz bırakmış olan herkes.”

“Peki ne çıktı tüm bunlardan?” diye sordu Holt cevabını bildiği halde.

“Hiçbir şey,” dedi Johansson. “Sonra içimizden biri, olay olmadan birkaç gün önce görülen bir gizemli araba üzerinde düşünmeye başladı ve yirmi dört saat sonra jeton düştü,” dedi Johansson kendinden memnun bir ifadeyle.

Acaba bunu düşünen kimdi, diye geçirdi içinden Anna Holt, cevabı bir çocuğun bile tahmin edebilecek olmasına rağmen.

Araba, bir garaj yolunun önüne kötü bir şekilde park edilmişti ve bu ikinci kez olduğunda garaj yolunun sahibi polisi aramış, bu durumdan rahatsız olmuş bir şekilde arabanın sahibine karşı şikâyetle bulunmuştu. Şikâyet incelenecek konular arasına alınmıştı ancak arabanın sahibi kırklı yaşlarda, suç kaydı olmayan, sıradan, düzgün, normal bir adam olduğundan kimsenin dikkatini çekmemişti. Ta ki soruşturma ekibindeki “içimizden biri” adamın aslında orada ne aradığını düşünmeye başlayınca kadar.

“Ne de olsa kurban sıradan bir yerleşim bölgesinde yaşıyordu ve adam da gecenin geç bir vaktinde oradaydı. Arabanın

sahibi evli ve iki çocukluydu, Räcksta'da bir enerji şirketinde mühendis olarak çalışıyordu. Ailesiyle birlikte şehrin diğer yakasında, Vällingby'de oturuyordu. Tabii ki adamın gecenin o saatinde orada ne işi olduğunu merak etmiştim,” dedi Johansson nihayet maskesini çıkarmaya veya anılarını serbest bırakmaya karar vererek.

“Ne oldu peki?” diye sordu Holt. Aslında ne olduğunu çoktan anladığı halde daha çok hikâyeyi nefesi kesilmiş bir vaziyette dinlemekte olan genç meslektaşından önce davranmış olmak için sormuştu soruyu.

Johansson'a göre her zamanki trajik hikâyeye ve onun en yaygın haliydi. “Bir karısı olduğunu söylemiştim, değil mi?” dedi Johansson. “Kadını araştırdığımızda anlaşıldı ki aslında kurbanla birlikte çalışıyormuş ki bu, en hafif haliyle dikkat çekici bir tesadüftü. Saldırgan, okuldaki bir personel partisinden karısını almaya gittiğinde kurbanla tanışmıştı. Kurban sonunda ondan ve onun bitmek bilmeyen boş vaatlerinden sıkılıp ilişkiyi sonlandırmıştı. Adam da onun yeni sevgilisinin nasıl birisi olduğunu görmek için gece gündüz kadını izlemeye başlamıştı. Bir akşam gidip kapısını çalmıştı ve maalesef kadın onu içeri aldığı anda olaylar gelişmişti. Sanırım adam kontrolünü kaybetti.”

“Peki kadının yeni bir sevgilisi var mıydı?” diye sordu Holt.

“Hayır, yoktu. Ancak adamın kafasında böyle bir sevgili olduğunu kurmasıyla başlamıştı her şey. Basit, temel polisiye işler,” dedi Johansson alçak gönüllü bir havayla omuz silerken. “Sizlerin en belirgin şeyleri bile keşfetmeniz için laboratuvar çalışmalarına ihtiyaç duyduğunuz şu modern hokus pokus işler gibi değil yani.”

“Pekâlâ, Växjö seyahatimizle ilgili ne gibi tavsiyeler alabiliriz?” diye sordu Holt masumca.

“Sen ve Lisa'nın benim gibi bir moruktan tavsiye almaya ihtiyacı olmadığına eminim,” dedi Johansson sahte bir tevazuyla.

“Sadece kibarlık etmeye çalışıyordum,” dedi Holt.

“Kesinlikle,” dedi Johansson, belli ki bu yoruma zerre kadar bozulmamıştı. “Ama madem sordunuz, muhtemelen işe Linda’nın annesiyle başlamanızı tavsiye edebilirim.”

“Meslektaşlarımız onunla üç kez konuşmuşlar zaten,” dedi Holt masanın üzerindeki dosyaları başıyla işaret ederek. “Bana sorarsan bunlardan bir tanesi de oldukça ayrıntılı.”

“Kadın muhtemelen hâlâ şoktadır,” dedi Johansson omuz silkerek. “Bana kalırsa bilinçaltından gelen bir dürtüyle kendini korumaya çalışıyor. Er ya da geç neler olduğunu anlayacaktır sanırım, tabii hâlâ anlamadıysa.”

“Onunla tekrar görüşmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?” dedi Mattei.

“Kesinlikle,” dedi Johansson. “Bunun aksi görevi ihmal olur. Kendi kendine aptalca bir şey yapmaya karar vermeden önce bunu yapsanız iyi olur,” diye ekledi.

Johansson ve karısı, hafta sonunu yakın arkadaşlarıyla birlikte Södermanland’daki yazlıklarında geçirdiler. Çok keyifli vakit geçirmiş ve pazar öğleden sonraya kadar da evlerine dönmemişlerdi. Johansson bu sayede Linda davasının nasıl gittiği konusunda Holt’u sıkıştırmaya fırsat bulamamıştı. Ancak Wollmar Yxkullsgatan’daki evinin kapısından içeri girer girmez ilk işi, onu cep telefonundan aramak olmuştu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Johansson.

“Växjö’ya giden trende oturuyoruz,” dedi Holt. “Telefon çok iyi çekmiyor.”

“Ulaşır ulaşmaz beni cep telefonumdan ara,” dedi Johansson.

“Tabii ki,” dedi Holt. Telefonu kapatırken iç çekti.

“Kimdi?” diye sordu Mattei merakla.

“Sence?” dedi Holt.

“Adam inanılmaz,” dedi Mattei iç geçirerek. “Lars Martin Johansson. Görülmeveni gören adam.”

“Boş versene, bence kendi ayağını görebilse kendini çok daha iyi hissedecek,” dedi Holt. *Acaba senin kendi babanla nasıl bir ilişkin var,* diye geçirdi içinden.

“Sözlerine dikkat et Anna,” dedi Mattei parmağını dudaklarına götürerek.

“Söylediklerimi duyabilmesinden mi endişeleniyorsun?” dedi Holt gülümseyerek.

“Adam senin benim düşündüklerimizi bile duyabilir,” diye açıkladı Mattei.

“Yanılıyorsam düzelt ama sen bu adamdan bir hayli etkilenmiş gibisin,” dedi Holt.

“Etkilenmek mi?” dedi Mattei kıkırdayarak. “Lars Martin Johansson’a abayı yakmış durumdayım!”

“Pekâlâ, bence yine de kilosuna dikkat etmeli,” dedi Holt. *Elli kilo falan vermesi gerek,* diye geçirdi içinden.

“Bence olduğu haliyle çok tatlı. Gerçi yirmi ya da otuz kilo verse fena olmaz,” dedi Mattei omuz silkerek.

Holt ve Mattei pazar öğleden sonra Văxjö’ya ulaştıklarında kendilerini bir yoğunluğun ortasında buldular. Holt’un, patronunu arayıp muhabbet etmeye fırsatı olmamıştı ve nihayet kendisine ayıracak bir dakika bulduğunda da patronu ondan önce davranmıştı.

“Aramadın,” dedi Johansson neredeyse kırılgan bir sesle. *Saat neredeyse akşamın dokuzu olduğu halde,* diye geçirdi içinden.

“Çok meşguldüm,” dedi Holt. *Bunu ona kalp krizi veya felç, ya da ikisini birden geçirtmeden nasıl söyleyebilirim,* diye düşündü.

“Sorun değil,” dedi Johansson. Ne de olsa o pek de öyle kin tutacak türden bir adam değildi, sadece istediği zamanlarda kindardı. “Ee, nasıl gidiyor?”

“İyi,” dedi Holt. “Bitti bile.”

“Ne demek istiyorsun ‘bitti’ derken?” dedi Johansson.

“Bäckström ve meslektaşları bu sabah saldırganı yakaladılar. Savcı adamı tutukladı bile ve yarın onu makul olasılık gerekçesiyle resmî şüpheli olarak açıklayacak.”

“Bäckström mu? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” dedi Johansson somurtarak. *Ne diyor bu*, diye geçirdi içinden.

“Bäckström ve meslektaşları,” diye açıklık getirdi Holt.

“Bäckström hayatında hiçbir vakayı sonuçlandırmamıştır,” diye homurdandı Johansson.

“Oturacağına ve sözümü kesmeyeceğine söz verirsen anlatacağım,” dedi Holt.

“Zaten oturuyorum,” dedi Johansson. Aradığı sırada kanepede uzanıyordu ancak şimdi sırtını dikleştirerek oturmuştu. *Bäckström*, diye geçirdi içinden.

“Güzel,” dedi Holt. “Evet, her şey büyük ölçüde gün içerisinde olup bitti ve kısaca söylemek gerekirse...”

“Dinliyorum,” dedi Johansson. *Neler oluyor*, diye düşündü.

“Evet, dinlesen iyi olur,” dedi Holt. “Ama sürekli sözümü kesmesen çok iyi olacak.”

Johansson’la olan telefon konuşmasını bitirdikten sonra Lewin’i bir kenara çekti.

“Seni zaten kutlamıştım,” dedi Holt. “Şimdi, Lisa ve benim için biraz başa sarıp neler olduğunu anlatır mısın? Son konuştuğumuzdan beri işler çok değişmiş olmalı.”

“Teşekkürler,” dedi Lewin. “Kabaca olaylar şöyle gelişti: Söylememe gerek yoktur sanırım, işler bir kez başladı mı hep hızlı ilerler. Bu yüzden biz hiçbir şeyi ihmal etmiş değiliz.”

“Anlat bize,” dedi Anna Holt.

72.

Zaman geçtikçe Linda Wallin cinayeti *Småland Post*'un sayfalarında giderek daha az yer kaplamaya başlamıştı ve son hafta boyunca sadece fiilî soruşturmayla ilgili haber değeri taşıyan bir gelişme olmadığı bilgisini vermekle yetinmişlerdi. Belli bir ilerleme ve kesinlikle önemli bir gelişme yoktu. Ama soruşturma durmuş ya da önemli ölçüde yavaşlamış da değildi. Daha çok polisin önyargısız bir şekilde dört koldan çalıştığı, “daha sakin ve daha sistematik bir aşamaya” geçtiği söylenebilirdi. Tüm bu bilgiler gazetenin konuştuğu, ismi açıklanmayan, içeriden bir kaynaktan alınmıştı.

Ancak çarşamba günü bu yerel suç haberi, gazetenin ön sayfasında merak uyandıran bir başlıkla yer almıştı: “MİSK SIÇANI DERİSİNDEN TERLİKLER YÜZÜNDEN KAN DÖKÜLDÜ.”

Söz konusu olay, aslında Linda Wallin cinayetinden altı ay önce, ocak ayında yaşanmıştı ancak soruşturma karmaşıktı ve uzun sürmüştü, dava Växjö'daki bölge mahkemesine yeni ulaşmıştı. Burada da önceki gün kırk beş yaşındaki adam, kırk iki yaşındaki eski sevgilisine karşı şiddet kullanmaktan suçlu bulunarak cezaya çarptırılmıştı.

Jan Lewin, haberi ilgiyle okudu. Hem eğlenceli hem de düşünmeye teşvik ediciydi. Konuyla profesyonel olarak ilgili olup satır aralarını okuyabilen birisi için olaylar şöyle gelişmişti:

Yeni yıldan sonraki bir gün, zanlı ve sevgilisi ayrılmaya karar vermişlerdi. Oturdıkları daire kadının üzerine kayıtlı olduğundan, taşınması gereken kişi kendisi olmuştu. *Småland Post*, ayrılma sebeplerini atlamıştı ancak yine de Lewin, kadının adamdan bıktığı ve onu kapı dışarı ettiği sonucuna varmıştı.

Herhalde kadın, kendi dairesini rahatça kullanabilmek için adamın eşyalarını toplamıştı ve eski erkek arkadaşı, belli ki kendisine acımış olan otuz üç yaşındaki kadın iş arkadaşıyla paylaştığı yeni ve geçici evinde eşyalarını yerleştirirken en kıymetli eşyasının kayıp olduğunu fark etmişti. Bir çift altmış yıllık misk sıçanı derisinden yapılmış terlik ona babasından, babasına da kendi babasından –yani zanlının dedesinden– miras kalmıştı.

Zanlı, hemen eski kız arkadaşının evine gidip sormuştu. Misk sıçanı derisi terlikler neredeydi? Kadın terlikleri attığını söylediğinde adam saldırganlaşmış, onu kolundan yakalayıp yere yatırmış, yüzüne defalarca vurmuştu ve kadın yerde yatarken onu tekmelemeye kalkışmıştı. Komşular polisi aramış ve polisler kapıyı kırıp içeri girmişler, adamı polis merkezine, kadını da dikiş atılması ve yaralarının rapor edilmesi için hastaneye götürmüşlerdi. Daha sonra işler olağan seyrine girmişti ve bu kadar sürüncemede kalmasının nedeni, olaya dâhil olan kişilerin hikâyelerinin birbirinden çok farklı olması, saldırıya dair bir görgü tanığı bulunmaması ve soruşturma esnasında çok sayıda karşılıklı suçlamalarda bulunulmuş olmasıydı.

Zanlı, Växjö'daki büyük bir otomobil şirketinde satıcı olarak çalışıyordu ve satıcılık işi ailede nesillerdir sürüyor gibiydi. Adamın babası da aynı firmada ellilerin ortalarından itibaren, kırk yıl sonraki emekliliğine kadar çalışmıştı. Büyükbabasıysa savaştan hemen sonra ölümüne kadar Hultsfred'deki bir şirkette tarım makineleri satmıştı.

Araba ve traktör merakının yanı sıra zanlı, babası ve dedesinin bir diğer ortak tutkusu vardı: avcılık. Bölge mahkemesinde görülen davanın önemli bir kısmı bu konudaki araştırmalara

ayrılmıştı; zanlı ve savunma avukatı, diğer savunma unsurlarının yanı sıra arkadaşları ve av arkadaşları açısından misk sıçanı derisi terliklerin önemini anlatmak üzere iki karakter tanığı çağırmıştı. Olay kesinlikle sıradan bir çift terlikle ilgili değildi.

Zanlının ailesinde anlatılan hikâyeye göre uzun savaş yılları sırasında dedesi, Hultsfred civarındaki hendek ve sulak bölgelerde çok sayıda misk sıçanı avlamıştı. Avının derilerini kendisi yüzmüş, derileri hazırlayıp yerel bir ayakkabıcıya götürmüştü ve ayakkabıcı da bunlardan bir çift sıcak, rahat terlik yapmıştı. Sahibinin çok beğendiğı bu terlikler, İkinci Dünya Savaşı'nın sonuna yakın yaşanan o soğuk kış günlerinde, tarifsiz derecede işe yaramıştı.

Misk sıçanı, yani *Ondatra zibethicus*, Hultsfred bölgesinde nadir bulunan bir hayvandı. Ayrıca çok çevikti ve avlaması oldukça zor olup küçük bir tavşandan daha büyük değildi. Yani dedenin bir çift terlik yapmaya yetecek kadar sayıda avlaması yıllarını almıştı. Büyükbabanın ölümünden sonra terlikler en büyük oğluna, sonra da oğlunun oğluna geçmişti. Terliklerin yapılış hikâyesi, yarım yüzyıldan uzun bir süre boyunca karlarla kaplı, erkeklere özel av kulübesinde, parlak alevlerin önünde sayısız defa anlatılmıştı. Terliklerin hikâyesi yıllar içinde kesinlikle etkisini kaybetmemişti ve bugün artık Småland'daki avlanma hikâyeleri geleneğinin bir parçası haline gelmişti. Davacıya yönelik çapraz sorgusunu terliklerin, müvekkilinin ruh sağlığı açısından önemine vurguda bulunarak sonlandıran savunma avukatına göre terlikler artık bölgenin yerel kültür mirasının bir parçasıydı hatta.

“Ama siz hiç utanmadan burada oturmuş onların sıradan bir çift terlik olduğunu iddia ediyorsunuz!” demişti avukat öfkeli bir şekilde gözlerini davacıya dikerek.

Småland Post'un kadın polisiye muhabirinin okurlarıyla paylaşmaya karar verdiği davaya ilişkin alışılmadık derecede ayrıntılı

rapora göre, aslında durumun bundan çok daha kötü olduğu anlaşılmıştı. Davacı, sadece zanlının eski kız arkadaşı değildi. Ayrıca yıllarca veteriner asistanı olarak çalışmıştı ve her ne kadar profesyonel olarak *Ondatra zibethicus*'la –neyse ki– hiç karşılaşmadıysa da yine de özellikle misk sıçanları hakkında fazlasıyla bilgi sahibiydi.

Kadın, mahkeme üyelerine tüm hikâyenin tipik bir erkek uydurması olduğunu açıklamıştı. Şayet dede, kadının torunuyla geçirdiği yıllar boyunca defalarca kez dinlemek zorunda kaldığı hikâyeleri gerçekten anlatmışsa o da torunu kadar yalancıydı.

Misk sıçanı İsveç'e, özellikle de Norrland'a Finlandiya'dan göç etmişti ancak bu 1944 yılında, diğer bir deyişle eski erkek arkadaşının dedesinin 1300 km uzağında, güneyde güya bir çift terlik yaptırmaya yetecek kadar vurduğunun iddia edildiği tarihten birkaç yıl sonrasında gerçekleşmişti. Yani lanet olası bu hikâye yalanlardan ibaretti. Ev huzurunun hatırına yıllarca sessiz kalmayı seçmişti. Ancak onun fikrini soran olursa en muhtemel açıklama terliklerin tamamen sıradan sıçanlardan yapılmış olmasıydı. Kesinlikle Misk sıçanlarından yapılmış olamazdı çünkü Misk sıçanları Småland'da yakın zamanlarda görülmeye başlanmıştı.

Kısacası davacıya göre bunlar bir çift fazlasıyla yıpranmış, altmış yıllık sıçan tüyünden yapılma terliklerdi. Üç kuşak erkek ayak terini emmişti ve duygusal sembolizmden bahsetmek isteyen varsa ona göre eski erkek arkadaşının güya misk sıçanı derisi terlikleri hakkındaki fikri bundan ibaretti.

Lewin, *kadının polis teşkilatına katılmamış olması ne büyük kayıp*, diye düşündü haberi kesip Växjö anı defterine eklemek üzere makasına uzanırken.

73.

Lewin, arşamba sabah saat yedi buçuktan önce işe gitmişti. Eva Svanström'ün halletmesi gereken bazı işleri vardı ve Lewin de sabah kahvesinin yanında Bäckström'ün bilge sözlerini dinlemekten kaçmak için hızlıca aşağıya inip kahvaltısını kendi başına huzurla yapmıştı. Ancak buna rağmen meslektaşı Sandberg, ondan önce işe gitmişti.

“Erkencisin Anna,” dedi Lewin samimi bir tebessümle. *Gerçi çok da uyanmış gibi görünmüyorsun ya*, diye geçirdi içinden.

“Sonra konuşuruz,” dedi Anna onu uzaklaştırmak için başını iki yana sallayarak. “Yaşlı kadın aradı bir süre önce. İfadesini düzeltmek istiyormuş.”

“Gerçekten mi? Sanırım kadın erken kalkıyor,” dedi Lewin.

“Clark Gable’la ilgili kısmı değiştirmek istedi. Aklındaki isim Errol Flynn’miş. *Rüzgâr Gibi Geçti*’deki Clark Gable değilmiş. Anlaşılan onun yüzü fazla topluymuş. Gördüğü adamın yüzü çok daha ince, daha çok Errol Flynn’inki gibiymiş. Ama hâlâ bıyıksız.”

“O halde henüz robot resim basmamış olmamız iyi oldu,” dedi Lewin gülümseyerek.

“Evet,” dedi Anna ona tereddütle bakarak. “Sonra da başka bir şey söyledi. Bilmiyorum... Senin, kadının doğum gününün bizim başlangıçta düşündüğümüz gibi 4 Haziran değil, 4 Temmuz olduğu konusunda ısrar ettiğini açıkladığından beri ki bana

sorarsan burada çoğu kişi hâlâ böyle olduğunu düşünüyor,” dedi ona şüpheyle bakarak.

“Başka bir şey mi söyledi?” dedi Lewin.

“Pilotun bir oğlu olmadığından emin olup olmadığını sordu.”

“En azından bildiğimiz kadarıyla yok,” dedi Lewin başını iki yana sallayarak.

“Başka bir şey hatırlarsa arayacağına söz verdi. Ve ayrıca sana da selam söyledi. Anlaşılan onu bir hayli etkilemişsin.”

“Sana yardımcı olabileceğim başka bir şey yok mu?” diye sordu Lewin. *Mesela seni endişelendirenin ne olduğu gibi,* diye geçirdi içinden.

“Çok nazıksın,” dedi Anna Sandberg. “Ama sanmıyorum. İnsanın kendi kendine halletmesi gereken şeyler olabiliyor. Ama yine de teşekkürler.”

Önceki ay gece kulübüne gittiğinde olanları kocasına anlattı ve şimdi bütün hayatı bir kaosa dönüştü, diye düşündü Lewin. *Benden çok daha cesur,* diye geçirdi içinden.

Sabah toplantısında Bäckström, Olsson orada olmadığı halde alışılmadık derecede sakindi. Dışarıdan bir grup cahilin, müdahale ederek polisin elinden pamuklu çubukları almış olmalarından dolayı yeni bir fikri olan olup olmadığını gruba sordu. Lewin, fırsatı değerlendirerek eski fikirlerini hatırlattı.

“Bozuk plak gibi görülme riskini göze alarak söylüyorum: Hâlâ kurbanımız hakkında çok az şey bildiğimiz düşüncesindeyim,” dedi Lewin.

“Bak sen şu işe!” dedi Bäckström çarpık gülümsemesiyle. “Yani sormamı saygısızlık olarak görmezsen, aklında ne var gerçekten?”

Lewin’in dünyasında soru sormaktan hiçbir zarar gelmezdi. Aklındaki şey Linda’nın ailesi ve en yakın arkadaşlarıyla yeni görüşmeler yapılmasıydı. Tüm kişisel notları, fotoğraf albüm-

leri, hâlâ kayıp olduğunu düşündüğü ve kesin kanaatine göre varlığından emin olduğu günlükleri. Emindi çünkü her zaman ortaya bir günlük çıkardı.

Bäckström derin bir nefes verdi ve konuyu Olsson'a iletceğine dair söz verdi. Şayet ekleyecek başka bir şeyi olan yoksa en azından kendisinin yapacak daha önemli işleri vardı.

“Gidin ve değişiklik olsun diye işe yarar bir şeyler yapın, ben de ofise pasta getirteyim,” dedi Bäckström.

Artık pasta istemiyorlar galiba, diye düşündü Lewin kâğıtlarını toparlayıp ofisine dönerken. Görünüşe bakılırsa işin geri kalanını tek başına çözmesi gerekecekti.

Öğle yemeğinden hemen sonra patronu, Bäckström'ü cep telefonundan aradı ve bu aramayı beklemediğinden Bäckström telefonunu açtı. *Ne? Stockholm'e dönüp şerefsiz Lapon'un tekiyle mi konuşacağım,* diye düşündü Bäckström hattın diğer ucundaki kesintisiz konuşmayı yarım yamalak dinlerken.

“Seni çok iyi duyamıyorum,” dedi cep telefonunu yüzünden uzaktan tutarak. “Sen beni duyabiliyor musun? Alo? Alo?” dedi nihayet telefonu kapatırken.

Tedbiri elden bırakmamalı, diye düşündü Bäckström kurbanı olduğu adli hatayı açıklamak üzere sendika temsilcisini ararken. Birbirlerine çok benzediklerinden ve aralarında akrabalık bağı da olduğundan, adamı gaza getirmesi hiç de zor olmamıştı. Neyse ki polis memurları genellikle birbirlerine benzerlerdi.

“Bu korkunç bir şey Bäckström,” dedi sendika temsilcisi. “Siktir et. Artık sesimizi çıkarmanın vakti geldi.”

Günün kalanını Moa Hjærtén ve Bengt Karlsson hakkındaki şikâyetlerini uzun uzadıya anlatmakla geçirmişti ve konuşması biter bitmez de Olsson'a gidip şikâyetlerinin düzgün bir şekilde kayıt altına alınmasını, eldeki tüm kaynaklar kullanılarak en kısa zamanda ilgilenilmesini istemişti. Bir ön soruşturmanın yöneticisinden en azından bu kadarını yapması beklenirdi zaten.

“İftira atmak, sahte belgeleme, yasadışı belge kullanımı, bir kamu görevlisine saygısızlık, ağır karalama,” diye okudu Olsson dilekçeyi.

“Kesinlikle,” dedi Bäckström. “Sendikanın avukatı gözden kaçırdığım bir şey varsa bana dönecek ancak öyle bir durum olursa her zaman ufak düzeltmeler yapılabilir.”

“Ama bir dakika,” dedi Olsson her zamanki hareketiyle elini kaldırarak. “Bunun biraz...”

“Yanılıyorsam düzelt,” diyerek sözünü kesti Bäckström, Olsson’a ters ters bakarak, “ama çok sayıda ciddi suçlamayı sümenaltı etmeyi düşünmüyorsunuzdur umarım?”

“Tabii ki hayır, tabii ki,” dedi Olsson. “Bunun derhal işleme konulmasını sağlayacağım.” *Şimdi ne yapacağım*, diye düşündü Olsson, Bäckström kapıyı arkasından kapatıp gözden kaybolunca. *Ve aslında ne gibi bir seçeneğim var*, diye geçirdi içinden Moa Hjärtén’in numarasını tuşlarken.

Bu da o ibneye kapak olsun, diye geçirdi içinden Bäckström kapıyı arkasından kapatırken. Onun için artık soğuk bir biranın zamanı gelmişti.

Jan Lewin, bir kez daha tüm günü masasındaki dosya yığınlarını inceleyerek geçirmişti. Güvenlik polisindeki bağlantısı, söz vermiş olmasına rağmen aramamış ve Lewin aradığında da telesekreterine ulaşmıştı. *Muhtemelen acil bir durum çıkmıştır*, diye düşündü Lewin bu kadar sabırsız davranmasından dolayı suçluluk hissederek.

Tam mesaiden çıkmadan önce, Eva Svanström onun ofisine gelip doksan iki yaşındaki görgü tanığına ilişkin araştırmalarında muhtemelen kulağa pek de ilginç gelmeyecek önemsiz bir şey keşfettiğini söyledi. Son beş yıldır pilotun küçük kızıyla evli olan uçuş görevlisi, karısının kızının biyolojik babası değildi. Otuz beş yaşında, çocuğun annesiyle aynı yaşta bir başka adam

vardı ancak bu adam, değil bir polis memurunun, kendisi gibi bir sivil memurun bile ilgisini çekecek bir tip değildi.

Çocuğun şimdiye kadar bilinmeyen babasıyla ilgili belgeleri uzatırken, “On yıldır burada yaşıyor. Bir tür kültür sanat delisi. Hiç suç kaydı yok, bizdeki dosyaların hiçbirinde adı da geçmiyor,” diye özetledi Svanström.

Alarma geçmeyi gerektirecek bir isim değil, diye düşündü Lewin. Peki o halde neden aklımı kurcalıyor? Neden bu davada herkesin adı Bengt, diye geçirdi içinden. Bengt Olsson, Bengt Karlsson ve şu pilot, Bengt Borg. Artı DNA örneği veren en az yirmi, otuz erkek.

“Bugünlerde ne işle uğraşıyormuş?” diye sordu Lewin bir şey sormuş olmak için.

“Bilgisayarda sorun var, bu yüzden yarına kadar beklemen gerekecek,” dedi Svanström. “Kızları doğduğunda Malmö Şehir Tiyatrosu’nda çalışıyormuş galiba. Dediğim gibi, bir tür kültür sanat delisi.”

“Yakında anlaşılır,” dedi Lewin iç çekerek. Kimsenin yapmaya niyeti yoksa Linda’nın anne babasıyla konuşmak için kendisi bir adım atmalıydı belki de. *Kültür sanat delisi, diye geçirdi içinden Svanström kapıyı kapatır kapatmaz. Tam olarak ne bulmayı umuyorum?*

Perşembe sabahı gazeteci Carin Ågren, Dedektif Başkomiser Bäckström aleyhine cinsel taciz şikâyetinde bulunmak üzere aniden Växjö Polisi Merkezi’ne gelmişti. Växjö polisinde şikâyet dilekçesini teslim alan memur, önceki akşam Dedektif Başkomiser Olsson tarafından gizlice uyarıldığından, konunun gerektirdiği tüm titizlikle derhal işe koyulmuş ve kurbanla uzun bir görüşme yapmıştı.

Küçük, şişko, şehirli piçi şimdi görsün bakalım, diye düşündü polis memuru zevkle, Ågren’le olan görüşmenin kaydını okuyup imzalarken.

Dedektif Başkomiser Olsson da bir saat sonra görüşmenin sonuçlarını okuduğunda aynı kaniya varmıştı. Özünde sakin bir insandı ve ayrıca bu soruna en geç hafta sonuna kadar kesin bir çözüm bulacağına söz vermiş olan Bäckström'ün patronuyla konuşmuştu, bu nedenle biraz dinlenmeye ve yazlık evinde fazladan birkaç gün geçirmeye karar verdi. Neredeyse iki aydır hiç ara vermeden çalışıyordu; gelecek haftanın yeni sıkıntılarıyla karşılaşmadan önce ve Bäckström'ün can sıkıcı varlığından uzakta biraz deşarj olmasının zamanı gelmişti. Şehirden çıkıp sevgili karısına ve Småland kırsalının nispeten huzurlu ortamına doğru giderken, *şayet bu küçük kâbus bu harika şehirden gönderilecekse bunu bir başkası yapabilir*, diye düşündü Olsson.

Perşembe öğleden sonra, Lewin'in güvenlik polisindeki bağlantısı nihayet aramıştı. Özürlerin ardından –beklenmedik bir durum ortaya çıkmıştı– Lewin'in kendisini affedeceğini düşündüğünü çünkü ona anlatacak çok şeyi olduğunu söylemişti.

Cep telefonunun sahibi tespit edilmişti. Adam Våxjö Belediyesi Meclisi Kültür Bölümü'nde çalışıyordu ve hesap sahibi olarak belediye meclisi görünüyordu. 7 Temmuz Pazartesi günü telefon sahibi, 3 Temmuz Perşembe ve 7 Temmuz Pazartesi günleri arasında telefonunun kaybolduğunu bildirmişti. 3 Temmuz Perşembe günü birkaç gün izin almıştı ve telefonunu ofisindeki masasının çekmecesinde bıraktığını hatırlıyordu. Kısa süreli tatilinden döndüğünde telefonu bulamamıştı. Belediye meclisinin telefonlarından sorumlu meslektaşıyla konuşmuştu. Telefonla ilgili derhal kayıp bildiriminde bulunulmuş ve hesap bloklanmıştı.

Ancak telefonla bu süre içinde iki kez arama yapılmıştı. Birincisi, Lewin'in ilgilendiği kadın anestezi uzmanına 4 Temmuz Cuma sabahı 02.15'te yapılan yanlış aramaydı. İkincisi de aynı gün, yedi saat sonra yapılmıştı. Her iki aramanın da nereden yapıldığı, kuleler aracılığıyla tespit edilmişti. İlk arama Våxjö'nün

merkezinden yapılmışken ikinci aramanın Kalmar'ın yaklaşık on kilometre güneybatısındaki Ljungbyholm dışından yapıldığı anlaşılmıştı. İkinci arama, bu tür durumlarda sıklıkla karşılaşıldığı üzere bilinmeyen bir kullanıcıya ait kulan at telefonlardan birine yapılmış ve bundan sonra da hiç kullanılmamıştı.

“Hepsi bu kadar işte,” dedi Lewin’in arkadaşı. “Ayrıntıları sana e-postayla yollarım. Bundan sonrası sende.”

“Teşekkürler, gerçekten çok teşekkür ederim,” dedi Lewin. Bunları daha önce de yaşamıştı ve bundan sonra olacakları biliyordu. “Bu arada,” dedi. “Telefon kullanıcısının adını verebilir misin?”

“Ah, söylemeyi unuttum mu?” dedi arkadaşı keyfini gizlemekte güçlük çekerek. “Çok garip. Tamamen sıradan bir insan gibi görünüyor, dolayısıyla korkarım muhtemelen yanılıyorsun. Adamı biraz araştırdım, bizim kayıtlarımızda da sizinkilerde de görünmüyor. Son derece sıradan, düzgün, dürüst bir vatan-daş. Tüm şüphelerden ve senin gibilerin içinde debelenmekten hoşlandığın tüm o korku hikâyelerinden çok uzak.”

“Ama eminim yine de bir adı vardır,” dedi Lewin.

“İsmi Bengt Månsson, Bengt Axel Månsson,” dedi Lewin’in bağlantısı. “Tüm ayrıntıları e-postayla alacaksın. Pasaport fotoğrafı çok yakın zamanda çekilmiş. Doğru hatırlıyorsam bir yıldan kısa bir süre önce.”

Bir defayı anladım ama ikinci kez biraz fazla oluyor, diye düşündü Lewin. Tesadüften nefret ederdi ve daha bir gün önce, işten çıkmadan hemen önce Eva Svanström aynı ismi vermişti ona. Dedesi eski bir pilot olan küçük bir kızın babası.

“Teşekkürler,” dedi Lewin. “İçimden bir his bu davanın şu anda çözüldüğünü söylüyor,” diye ekledi bir nedenle.

“Öyle diyorsan, sana inanıyorum,” diye karşılık verdi meslektaş. O da uzun zamandır bu işi yapıyor ve Jan Lewin’i, polis akademisi yıllarından beri tanıyordu.

74.

Jan Lewin telefonu kapatır kapatmaz benzer durumlarda her zaman yaptığını yaptı. Önce kapısını kapattı ve kırmızı ışığın yanıyor olduğundan emin oldu. Sonra bir kâğıt ve kalem alıp zihninde dolanan düşünceleri mantıklı bir şekilde toparlamaya çalıştı. Kâğıt üzerinde görmek işini her zaman kolaylaştırıyordu. Ve ilk kez bu sefer ne Olsson ne de Bäckström onun için sorun teşkil ediyordu. Olsson birkaç gün izin almış ve şehir dışına gitmişti ve Lewin'in anlatacak çok fazla şeyi yokken onu rahatsız etmesine gerek yoktu. Bäckström'ün genel olarak ortalıkta görünmeyişi dikkat çekiciydi ve biraz şansı varsa Stockholm'e dönmek için eşyalarını topluyor olmalıydı.

Geriye gerçekler kalıyor, diye düşündü Lewin. 35 yaşında, Växjö Belediye Meclisi Kültür Bölümü'nün özel projeler adı verilen uygulamasından sorumlu, pilotun küçük kızından olan torununun babası; Lewin'in hiç tanışmadığı, konuşmadığı, hatta görmediği, soruşturmasının hiçbir aşamasında ve anlaşıldığı kadarıyla diğer hiçbir polisiye vakada karşılaşılmamış Bengt Månsson, Bengt Axel Månsson lehine ve aleyhine çalışabilecek gerçekler. Onun Linda Wallin'i öldürdüğünü veya öldürmediğini gösterecek ne gibi kanıtlar vardı? Ve bu isme daha önce nerede rastlamıştı? Eva Svanström bahsetmeden önce hiçbir yerde. Sonra da güvenlik polisindeki eski arkadaşı ona bu ismi vermişti. Sonra ilk doğru düzgün bisikleti geldi Lewin'in aklına. Kırmızı bir Crescent Valiant. *Bu mümkün olabilir mi*, diye düşündü Småland

Post'taki o eski makaleyi hatırladığında. Makale, cinayetten bir hafta kadar sonra Vāxjö'da patlak veren ve enine boyuna düşünüldüğünde bu soruşturmayla hiçbir alakası olmaması gereken bir yerel kültürel tartışmayla ilgiliydi.

İşe profile başlayalım ve bu sefer biraz profesyonel davranmaya çalışalım, diye geçirdi içinden zihnini konuyla ilgisi olmayan tüm düşüncelerden temizleyerek. Månsson'un profile uymadığını ileri sürmek, Lewin'in onun hakkındaki çok az bilgisine bakarak bile fazlasıyla eksik bir ifade olurdu. Tamamen yanlış görünmeyen tek gerçek, adamın olay yerinin yaklaşık iki kilometre güneyindeki Öster olarak bilinen bölgesindeki Frövägen'de yaşıyor olmasıydı. Ancak şehrin yarısı bu bölgelerde yaşıyordu ve bu yüzden de tamamen tahminî olarak bile bir saldırgan arayan herkes için bu pek de yardımcı olacak bir bilgi sayılmazdı. En hafif deyimle, eşleşen hiçbir şey yoktu ve SP Grubu'nun profiline bakılırsa Månsson kesinlikle saldırgan olarak düşünülemezdi.

Yine de adamın cep telefonundan gizemli bir şekilde kadın anestezi uzmanının aranmış olması, onun cinayetle az da olsa bir ilgisi olabileceğini gösteriyordu. Elbette sadece basit bir yanlış numara olayı olması mümkündü ve şu ana kadar onun ne Linda'yı ne de annesini tanıdığını gösteren herhangi bir delil çıkmıştı. Ancak Lewin'in onun ve telefon konuşmasının izini sürmüş olması, inkâr edilemeyecek derecede garipti.

Cep telefonunun kaybolmuş, hatta çalınmış olabileceği fikri de zamanlama ve içerik açısından garipti. Şayet biri telefonu çaldıysa neden sadece iki arama yapmıştı? Üstelik bu aramalardan biri sözde yanlışlıkla yıllar öncesinde kurbanın annesine ait olan numaraya yapılmıştı. Cep telefonu çalan insanlar genellikle kendilerini kısıtlamazlardı. Failler dikkat çekici derecede sıklıkla hiç tanımadıkları kimselerin, ellerinde kalsa kendilerine problem yaratabilecek olan eşyalardan bir nedenle kurtuldukları suçlara karışıyorlardı.

Bir de şu çalınan araba meselesi vardı. Bu araba, adli açıdan aradıkları saldırganla ilişkilendirilebilirdi. Kuşkusuz ki Bengt Månsson, arabayla doğrudan ilişkilendirilemezdi ancak belli ki araba sahibinin torununun biyolojik babasıydı ve şayet doksan iki yaşındaki görgü tanığı gördüğünü söylediği şeyleri gerçekten gördüyse doğal olarak soruşturmada bir sonraki adım, kadına aralarında Bengt Månsson'unkilerin de olduğu bazı fotoğraflar göstermek olacaktı.

Ne kadar erken olursa o kadar iyi ve şanslıysak, kalktığı gibi erken bir saatte yatağa girmiyordur, diye düşündü Lewin.

Önce, pratik ayrıntıları hemen ayarlayacağına dair söz vermiş olan Eva Svanström'le, sonra da Anna Sandberg'le konuşmuştu. Kısmen görgü tanığını o bulmuş olduğu için, kısmen üzerinde düşünmesi gerekecek bir şeye ihtiyacı olduğu için ve kısmen de Olsson ve Bäckström'ün yokluğunda yetki kendisinde olduğu için.

"İçimden bir his senin kesinlikle haklı olduğunu söylüyor," dedi Anna Sandberg. Bir an için aile hayatındaki sıkıntılı durumu düşünmüyor gibiydi.

"Bakalım, yakında anlayacağız," dedi Lewin.

Parmağını Bengt Månsson'un fotoğrafına koyarak, "Bu, o evet. O işte. Oğlu. Ben de bunu söylüyordum işte," dedi doksan iki yaşındaki görgü tanığı, bir saat sonra kadının mutfak masasında otururlarken.

"Tüm o korsan filmlerindeki Errol Flynn gibi, ama onun bıyıksızı," diye devam etti tanık. "Benziyor ona, öyle değil mi? Ama bir baba, neden oğlu olduğunu inkâr eder ki?" diye ekledi aniden. "Belki de gayrimeşrudur?"

Bu adamın, emekli pilotun oğlu değil, damadı olduğunu açıkladı Lewin olabildiğince özenli bir şekilde. Bugünkü İsveç toplumunda geçerli olan modern yaklaşımı, doksan iki yaşındaki bekâr bir kadına açıklarken özenli olmak gerekiyordu. *Smålandlı bir kadın üstelik,* diye geçirdi içinden.

“Evet ama bu her şeyi açıklamıyor,” dedi tanık, Lewin sözünü bitirir bitirmez. “Bu adamı kim bilir kaç kez çocuğun pusetini iterken gördüm.”

Bu da birkaç yıl öncesine tekabül ediyor, diye düşündü Lewin. Ama yüz yaşına yakınsan birkaç yılın ne önemi vardır ki?

“Mavi kaşmir kazak,” dedi Anna Sandberg aniden, polis merkezine dönüşte arabada otururken. “Birden aklıma geldi, bu tam da bir pilotun sayısız yurt dışı seyahatlerinden birinde satın alacağı türden bir kazak.”

“Fena fikir değil,” dedi Lewin. Aynı şeyi, daha görgü tanığı parmağını Bengt Månsson’un fotoğrafının üzerine koymadan önce düşünmüştü ancak doğal olarak bunu Sandberg’e söylemeyi aklından bile geçiremezdi. *Bu hem küstahlık olurdu hem de oldukça gereksiz, diye düşündü Lewin.*

“Ne dersin, onu ziyarete gidip birkaç kazak resmi gösterelim ve satın aldığı veya birilerine verdiği bunlara benzeyen herhangi bir kazağı olup olmadığını soralım mı?” diye sordu Sandberg. Belli ki bu konunun üzerine gitmek istiyordu.

“Kesinlikle yapalım,” dedi Lewin öneriyi kabul ederek. “Ama önce başka bir şey yapmamız gerekiyor.”

“Uyuyan yılanı asla uyandırmamalıyız,” dedi Sandberg. “En azından çok erken yapmamalıyız bunu.”

“Kesinlikle,” dedi Lewin. “Önce kendisine haber verebilecek kimseye bir şey sormadan Månsson hakkında bulabildiğimiz kadar çok bilgi toplayacağız.”

75.

Bäckström belli ki son dakikaya kadar direnmeye karar vermişti ve bu şartlar altında Lewin başka seçeneği olmadığını düşündü. Ne olursa olsun onu bilgilendirmek zorundaydı. Görgü tanıkları Månsson'u teşhis etmiş olduğuna göre artık kaba tahminler ya da beklenmedik tesadüfler söz konusu değildi. Ayrıca Lewin de nedense son günlerde gecelerini meslektaş Bäckström gibi geçirmeye başladığından, ona sadece ikisinin arasında kalacak şekilde cuma sabahı kahvaltıdan önce, Bäckström'ün odasında söylemeyi tercih etmişti.

Bäckström duştan yeni çıkmıştı. Küçük bir domuzcuk gibi pembeleşmişti ve gözleri hafif kanlanmıştı fakat mükemmel bir ruh halinde karşıladı onu.

“Ben pantolonumu giyerken otur sen,” dedi Bäckström. “Sabah birası seversen mini barda bir tane var,” diye ekledi cömertçe.

Lewin teklifi reddetmiş ve onun yerine yeni gelişen durum hakkında Bäckström'e kısa bir özet geçmişti. Bäckström, daha pantolonunu bile giymeden tam gaz harekete geçti.

“Aman Tanrım, Lewin,” dedi. “Sanırım on ikiden vurduk.”

“*Vurduk*” derken, diye düşündü Lewin kendi kendine derin bir iç çekerek. Ve sonra her şey normale döndü.

Lewin, Månsson ve onun yürütülen cinayet soruşturmasına dâhil olması hakkında bir dosya oluşturur oluşturmaz savcıyla konuşmalarını önerdi. Ellerindeki bilgilere dayanarak bunu

öğleden sonra yapabilirler, hatta savcı kararını verir vermez ön uyarı olmaksızın gidip Månsson'u alabilirlerdi. Çalınan araba ve görgü tanığının Månsson'u tanımış olması yeterli gerekçe olabilirdi.

"Adam bugün işte olmalı, dolayısıyla en kolayı onu işten çıkarken almak olur muhtemelen."

"Mümkün değil," dedi Bäckström başını iki yana sallayarak. "O şerefsiz bana ait ve şöyle yapacağız..."

Acaba nasıl sana ait oldu, diye düşündü Lewin konuşmanın hemen sonrasında kahvaltı yapmak için aşağı inerken.

Bäckström, polis merkezine ulaşır ulaşmaz sadık adamlarını odasında toplayıp görev dağılımı yaptı. Lewin, Knutsson, Thorén ve Svanström, Sandberg'in de yardımıyla şüpheli Bengt Månsson'u araştıracaklardı. Her taşın altına bakılacaktı. Rogersson, Bäckström'ün doğrudan liderliği altında çeşitli görevleri yerine getirecekti ve bu arada Bäckström de işin yönetim ve dağıtımıyla ilgilenirken doğal olarak ekibi teşvik edip destekleyecekti. Tabii ki işlerini yaparken onlara yardımcı olacak birkaç tavsiye vermişti.

"Bu işi gizli tutmalıyız. Bu odanın dışındaki hiç kimseye tek bir kelime edilmeyecek," dedi Bäckström. "Bizim Olsson'un Månsson'la çok sıkı arkadaş olduğunu söylediğimi unutmayın. Olsson'un şu veya bu şekilde bu işle alakası olduğundan eminim ve bu konuda ona en ufak bir laf edersek hemen koşup Månsson'a yetiştirecektir. Ve o şerefsizin ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Senin Stockholm'e döneceğini sanıyordum Bäckström," dedi Lewin. *Ağzın da iyi laf yapıyor,* diye geçirdi içinden.

"Boş versene," dedi Bäckström. "Kıyıya ulaşana kadar kimse bu gemiyi terk etmeyecek."

"Yine de senin ne yapacağını bilmek isterim," dedi Lewin ısrarla.

“Saldırganımız için gizli bir takip ayarlayacağım,” dedi Bäckström. “Ortadan kaybolmasın ve başka kimseyi öldürmesin diye. Adolfsson’a ve şu kibirli hergeleye söyle, onlarla konuşmak istiyorum. Derhal,” dedi vurgulayarak ve nedense Lewin’e düşmanca bakarak.

“Elbette Bäckström,” dedi Lewin. *Bu odanın dışına tek kelime çıkmayacak,* diye düşündü.

Kısa bir süre sonra Adolfsson’la birlikte Bäckström’ün ofisinde ayakta dikilirlerken, “Månsson, Bengt Axel,” dedi polis memuru ve Baron Gustaf von Essen. “Şehrin sevgili eşlikçi erkeklerinden biri değil miydi o?” diye ekledi.

“Kesinlikle,” dedi Bäckström. “Çıldırılmış seks haşeratları. Hepsi birden.” *Demek ki kibirli ibne o kadar da aptal değilmiş,* diye geçirdi içinden.

“Bu durumda üniformana kanı bulaşan oydu Adolf. Herkesle birlikte onun da adını aldığımı hatırlıyorum,” dedi von Essen, ortağına başıyla işaret ederken.

“Yani bu arkadaşşı hırpaladınız zaten,” dedi Bäckström keyifle, bakışlarını Adolfsson’a dikerek. *Bu çocukta iş var,* diye düşündü.

“Pek de öyle olmadı,” dedi Adolfsson ve sonra Bäckström’e yaklaşık üç hafta önce Storgatan’daki McDonald’s’ın önündeki kavgaya von Essen’in yaptığı müdahaleyi anlattı.

“Üniformanı ne yaptın peki?” dedi Bäckström homurdanarak. Kısık gözlerini Adolfsson’a dikmişti.

“Lekeleri kabaca sildim ve tekrar yerine astım,” dedi Adolfsson. “Henüz teslim etme fırsatım olmadı. Adam sıradan keşlerden biri gibi durmuyordu, bu yüzden de üniformayı dolabımda bıraktım,” diye açıkladı omuz silkerek.

“Ee, ne bekliyoruz o halde?” dedi Bäckström heyecanla koltuğundan fırlayarak. Beş dakika sonra elinde Adolfsson’un üniformasıyla adli tıp biriminde, Enoksson’un önünde dikiliyordu. Önce kimseye bir şey söylemeyeceğine dair Enoksson’a yemin

ettirdikten sonra ona olanları açıkladı. Bäckström'e göre Olsson'a bilgi vermek söz konusu bile olamazdı. Maalesef, Olsson'un en iyi ihtimalle açık bir şekilde güvenlik riski teşkil ettiğini gösteren çeşitli gizemli durumlar ortaya çıkmıştı ancak muhtemelen durum bundan da kötüydü.

“Saygısızlık etmek istemem ama durumun bu kadar kötü olduğu konusunda şüpheliyim,” dedi Enoksson, Adolfsson'un ceketini yüksek ışık altında incelerken.

“Neyse, bunları boş ver şimdi Enok,” diyerek araya girdi Bäckström her zamanki kibar haliyle. “Yeterince kan var mı orada?”

Cekettekinin Månsson'un kanı olduğu ve Enok'un görmediği başka bir şeyle bozulmamış olduğu düşünülürse evet diyebilirdi. Ancak hâlihazırda daha fazla incelemeye tabi tutarak örneğe zarar verme riskini almak istemiyordu. Şayet bahsettiği hususlar geçerliyse DNA analizi ve konuyla bağlantılı olarak ilginç kabul edilebilecek her şeyin tespitine yetecek miktarda kan vardı.

“Sonuçları ne zaman alabiliriz peki?” diye sordu Bäckström.

Enoksson, son birkaç haftadır gündemin başını çeken türden yasal engeller olmaması halinde ertesi haftanın başında raporun hazır olacağını söyledi. Bäckström'e göre, şayet SP Grubu'ndaki meslektaşları haklıysa bir seri katille karşı karşıya olmaları söz konusu olabileceğinden, bu süre fazlasıyla uzundu. Ayrıca adamı takibe almalarını sağlayacak kaynakları da çok yetersizdi.

“Unut gitsin,” dedi Bäckström. “Biz beklemedeyken herifin Växjö'nün yarısını katletmesi riskine hazırlıklı olduğumu mu sanıyorsun?”

“Ne yapabileceğime bir bakarım,” dedi Enoksson iç çekerek. “Tamamen teknik açıdan bakıldığında, yolladığımız materyalde bir sıkıntı olmaması durumunda ön analizi yirmi dört saat içinde yapabilmesi gerek. Ama önümüzde hafta sonu olduğunu da unutmayalım,” dedi. “Her neyse, senin Stockholm'e dönüyor olman gerekmiyor muydu?”

“Hafta sonu mu? Burada konumuz hafta sonları değil Enok, cinayetlerden bahsediyoruz burada!” dedi Bäckström çıkışarak. *Kimse de bir yere gitmiyor*, diye geçirdi içinden.

Enoksson, “Bir saat içinde ararım,” dedi ve iç çekti.

Bäckström, Adolfsson’un ceketini alıp tek başına Enoksson’a götürür götürmez von Essen ve Adolfsson, hedefleri Bengt Månsson’u takibe aldılar. Önce Våxjö polisi izleme bölümünden genç bir kadın meslektaşlarına gidip ona genç göçmen kadınlar için bir tiyatro projesine fon bulma şansı olup olmayacağını öğrenmek üzere Månsson’un Kültür Bölümü’ndeki ofisine sahte bir arama yaptırdılar. Konuşma devam ederken sivil araçlarını kültür bölümü binasının girişini rahatça görebilecekleri, yeteri kadar uzakta bir yere park ettiler. On beş dakika sonra kadın meslektaşları von Essen’i cep telefonundan arayıp rapor verdi. Månsson masasındaydı, “oldukça kibardı” ve projeye gerçekten ilgilenmişti. Hatta fikri yüz yüze konuşmak üzere buluşmalarını bile önermişti.

“Nasıl bir izlenim edindin peki?” diye sordu von Essen.

“Azgın,” dedi kadın meslektaş. “Gerçekten azgın. Bana kalırsa önce gerçekte de sesim kadar hoş olup olmadığımı öğrenmek istedi. Yardımcı olabileceğim başka bir şey olursa haber verin,” dedi ve nedense kıkırdadı.

“Ne diyor bizim küçük Caijsa?” dedi Adolfsson, ortağı telefonu kapatır kapatmaz.

“Månsson’dan çok hoşlanmışa benziyor,” dedi von Essen.

“O herkesten çok hoşlanır,” dedi Adolfsson aniden aksi bir ses tonu takınarak.

“Herkesten değildir herhalde?” diye karşılık verdi von Essen masumane bir şekilde. Kendisi de Adolfsson’la birlikte birkaç ay önceki personel partisindeydi çünkü.

Enoksson elinden geleni yapmış ve sonunda Adli Tıp Laboratuvarı'ndaki eski bağlantılarından biri pes edip ona yardımcı olacağına söz vermişti. Kadının zaten hafta sonu boyunca çalışması gerekiyordu ve biraz şansı yaver giderse Enoksson'un istediğini yapmaya da vakit bulabilirdi. Ama Enoksson, yirmi dört saatte sonuç alma işini unutmalıydı. Önümüzdeki birkaç saat içinde materyal eline geçerse ve kullanılabilecek durumdaysa, beklenmedik bir şey olmadıysa raporu en erken pazar sabahına yetiştirebilirdi. En geç de pazar öğleden sonraya.

Biraz daha ısrar ve hem fazla mesai ücreti hem de ekstra izin karşılığında, cuma öğleden sonra olmasına rağmen, gidiş dönüş dört yüz kilometre yol yaparak Linköping'e kurye olarak gitmeye hazır bir genç meslektaş bile bulabilmişti. Adolfsson'un ceketi nihayet laboratuvara gitmek üzere yola çıktığında Enoksson birkaç derin nefes alıp Bäckström'ü aradı. *Yakın zamanda şu şişko piştten kurtulacağım*, diye düşündü, her ne kadar normalde kibar biri olarak tanınıyor olsa da.

"Pazar sabahı," dedi Bäckström homurdanarak. "Peki ne yapıyorlar da bu kadar meşguller acaba? Şu lanet olası polis teşkilatında iş yapan bir ben miyim?"

"En erken pazar sabahı," diye tekrarladı Enoksson.

"Sağır değilim," dedi Bäckström ve telefonu kapattı.

Bir teşekkür etmek bu kadar mı zor, diye düşündü Enoksson olanları açıklamak için meslektaşı Olsson'u ararken. Olsson hâlâ ön polis soruşturmasının lideriydi ancak daha önce pek çok defalar olduğu gibi Enoksson, telesekreterine mesaj bırakmakla yetinmek zorunda kalmıştı.

"Alo, merhaba Olsson. Ben Enoksson," dedi Enoksson. "Önemli bir şey yok ama aramak istersen her zamanki numaramdan arayabilirsin. Aksi halde, iyi hafta sonları," diyerek aramasını sonlandırdı. Adolfsson'un ceketi konusunda Bäckström'ün diğer teorilerinden daha fazla ümitli değildi; daha da önemlisi evine, sevgili karısına ve Småland kırsalındaki mutlu yuvalarına dönmek istiyordu.

76.

Adolfsson ve von Essen, cuma gününü Månsson'u izleyerek geçirdiler ve daha önceki pek çok izleme işlerinde olduğu gibi bu da öylece oturup bir şeyler olmasını beklemek anlamına gelmişti. Her ikisi de ava meraklı olduğundan, bu konuda bir zorluk yaşamamışlardı. Avcılık, tamamen bekleyebilme yeteneğiyle ilgiliydi. Månsson'la üç hafta önce tanışmış olmaları da onları pek endişelendirmemişti. Tabii ki olay, görünmeden görmektir ve onlar Månsson'u görmeden Månsson'un kendilerini görme riskinin çok düşük olduğunu hesaplamışlardı. İnsanların sürekli birbiriyle karşılaştığı Växjö kadar küçük bir şehirde ne fark ederdi ki zaten.

Cuma öğleden sonra saat dört civarında Månsson görünüş, davranış ve kıyafetlerine bakılırsa meslektaşı oldukları anlaşılan birkaç kişiyle birlikte Västergatan'da, konser salonunun yakınında bulunan belediye meclisi ofislerindeki işyerinden ayrılmıştı. Adolfsson, güvenli bir mesafeden gizlice birkaç fotoğraf çekmiş, yer ve saati izleme raporlarına kaydetmişti. Adamın, Bäckström'ün kendilerini hakkında uyarmış olduğu seri katil olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Månsson ve diğerleri ilk önce ofislerinin birkaç blok ötesinde, Storgatan'daki bir terasta oturmuşlardı. Bira içip tavuk kanadı yemiş, sohbet etmişlerdi. Sonra grup farklı yönlerde dağılmıştı. Her biri büyük ihtimalle eve gidiyordu. Månsson doğuya, evinin bulunduğu Frövägen'e doğru yürüyordu ve mesafe sadece birkaç

kilometre olduğundan ve yürümeyi planladığı belli olduğundan, Adolfsson ve von Essen ayrılmaya karar vermişti. Von Essen yürüyerek onu takip etmiş, bu sırada Adolfsson da onlardan çok uzaklaşmayacak şekilde arabada kalmıştı.

Månsson evine kadar yürümüşü ve profil raporunun hakkında söylediklerinin aksine evi, bir aydan uzun bir süre önce Linda'yı öldürdüğü iddia edilen yerden iki kilometreden daha uzaktı. Ancak bu konu bir yana adamın yaşadığı yer onun izlenmesi açısından harikaydı çünkü trafik bölümünden bir meslektaşları yolun diğer tarafındaki binada oturuyordu. Månsson dördüncü katta oturuyordu ve meslektaşları da karşı binanın beşinci katındaydı. Dolayısıyla Månsson'un evine girişini görmek açısından durum mükemmeldi. Thorén onlara Månsson'la ilgili adres listesi verir vermez, polis merkezinden ayrılmadan önce meslektaşlarıyla irtibata geçmişlerdi. Meslektaşları, hafta sonu için geçici görevle Öland'a gönderilmişti ama ona durumu anlattıklarında evin anahtarını ödünç almalarına hemen izin vermişti. Von Essen durumu ona açıklarken özel bir şey olmadığını, sadece uyuşturucu birimine yardım amaçlı fazla mesai yaptıklarını söylemişti. Meslektaşları anahtarı verirken, "Harika, şu keşlerin haddini bildirin!" demişti. Von Essen ve Adolfsson eve girdiklerinde her şey, Kronoberg Trafik Birimi'nde çalışan otuz dokuz yaşındaki bir bekârın evinde olması beklendiği gibiydi.

Månsson, yaşadığı binanın kapısından içeri girip gözden kaybolduğunda Adolfsson karşı dairede pozisyon almıştı ve Adolfsson, Månsson'un kendi dairesinin ön kapısından içeri adım attığında von Essen de ona katılmıştı.

"Onda da perde yok," dedi von Essen keyifle.

"Onun gibi kültür sanat delilerinin asla perdesi olmaz," diye açıklamada bulundu Adolfsson, dürbünüyle yirmi kat büyüterek Månsson'u izlerken.

Von Essen ve Adolfsson'un meskenlerine yerleştiği sıralarda Bäckström, nasıl gittiğini sormak için onları aradı. Adolfsson ona hedefin, dairesinde yalnız olduğunu ve an itibariyle televizyonda akşam haberlerini izlediğini söyledi.

"Yani yapmaması gereken bir şey yapmıyor öyle mi?" diye sordu Bäckström.

"Haber izlemek dışında bir şey yapmıyor," dedi Adolfsson.

"Herhangi bir şey olursa beni arayın."

"Anlaşıldı patron," dedi Adolfsson.

"Gerçekten ne yaptığını merak ediyorum," dedi Bäckström, boş bira bardaklarıyla ilgilenmekte olan Rogersson'a bakarak.

"Ne yapıyormuş şu anda?" diye sordu Rogersson.

"Televizyon izliyormuş," dedi Bäckström. "Günün bu saatinde kim televizyon izler ki?"

"Belki yapacak daha iyi bir işi yoktur," dedi Rogersson.

"Eminim kafasında yeni bir planı vardır," dedi Bäckström.

Adolfsson ve von Essen'in izleme raporuna göre Månsson, cuma akşamını şu şekilde geçirmişti:

Yaklaşık 21.30'a kadar oturup televizyon izlemiş ve oturduğu süre boyunca kanallar arasında gezinmişti. Diğer pek çok kişi gibi onun da televizyonunda yaklaşık yirmi kanal vardı. Saat dokuz buçuğu geçince birkaç dakika boyunca telefonda biriyle konuşmuştu. Sonra mutfağa gitmişti; lavabonun üzerindeki dolaptan birkaç tabak almış, buzdolabından çeşitli yiyecekler çıkarmış, bir baget ekmeği dilimlemiş ve hepsini bir tepsiye koyup salondaki kanepenin önünde duran sehpa koymuştu. Sonra tekrar mutfağa dönmüştü.

Kanepeye uzanmış, meslektaşlarının televizyonunda bir film izlemekte olan von Essen'e, "İşler kızışıyor," dedi Adolfsson.

"Tavandan aşağıya makarayla ip mi sarkıttı?" diye sordu von Essen son haberleri kaçırmamak için TV4'ü açarken.

“Bir şişe şarap açtı,” dedi Adolfsson. “Şimdi de iki kadeh aldı.”

“Ahaaa!” dedi von Essen. “Bu dediklerimi yaz bir kenara Adolf, bu adam bir kadın misafir bekliyor.”

Saat 22.00’de otuzlarında, sarışın bir kadın küçük bir Renault otomobille gelmiş ve Månsson’un oturduğu binanın ön kapısından içeri girerek gözden kaybolmuştu. Omzunda asılı büyükçe bir çanta ve sol elinde de içinde iki şarap şişesinin bulunduğu bir plastik poşet vardı. İki dakika sonra Månsson’un dairesine ulaşmıştı ve saat 22.10’da kanepede oturmuş birbirlerinin kıyafetlerini soyuyorlardı. Adolfsson fırsattan istifade ederek izleme raporunu çok sayıda mükemmel fotoğrafla tamamladı ve kalan boş zamanını da kadın ziyaretçinin arabasının plaka ve modelini not ederek değerlendirdi.

Kanepenin üzerindeki seks faaliyetleri, sadece yemek ve içecek için kısa molalar verilerek gece yarısından sonraya kadar devam etmişti. Bir saat sonra Bäckström nasıl gittiğini sormak için aramış ve Adolfsson da ona hızlıca bir güncelleme yapmıştı.

“Seksi bir kız var yanında. Kanepede sevişiyorlar, gerçi şu anda yemek için bir ara verdiler,” diye açıkladı Adolfsson.

“Kızı daha bağlamadı mı?” dedi Bäckström hevesle.

“Yok, her zamankinden,” dedi Adolfsson.

“Ne demek her zamankinden?” dedi Bäckström şüpheyle. “Kravat, bıçak yok mu yani?”

“Sadece normal seks. Şu ana kadar benim yapmadığım hiçbir şey yapmadılar,” dedi Adolfsson. “Bu arada, Månsson yaşına göre çok enerjik görünüyor,” diye ekledi. Kendisi ondan on yaş küçüktü.

Gece yarısını on beş dakika geçe ortalık sakinleşmişti. Månsson ve konuğu yemeklerini bitirmiş, şişede kalan şarabı içmişlerdi. Konuğu mutfığa gidip yeni bir şarap şişesiyle dönerken Månsson da çok sayıdaki film kanalından bir film seçmişti. Adolfsson, akşam gazetesindeki televizyon sayfasına bir göz atınca filmin

sıradan bir romantik komedi olduğunu gördü. Saat iki buçuk olduğunda salondan ayrılıp binanın diğer tarafına bakan yatak odasına yönelmişlerdi.

Adolfsson, meslektaşlarının yatağında uzanmış horlamakta olan von Essen'i uyandırdı. Von Essen, dışarı çıkıp gizlice etrafı kontrol ettikten ve hedeflerinin yatağa gittiğini teyit ettikten sonra aynı yatağa uzanıp hemen uykuya dalan Adolfsson'dan nöbeti devraldı. Her şey dikkatle not edilmişti; arabanın sahibinin adı ve doğum tarihi Månsson'un konuğuyla eşleşiyor gibiydi. Ayrıca kimlik belirlemesiyle ilgili olarak herhangi bir problem çıkması ihtimaline karşı da ellerinde çok sayıda fotoğraf vardı.

Bäckström, ilk kez uyumakta güçlük çekmişti. Önce Rogersson'la birlikte onun odasında oturup konuşmuşlar, nihayet asalak meslektaşından kurtulduğunda saat sabahın ikisi olmuştu bile. Üç saat sonra tekrar uyanmış ve ancak ufak bir içki daha içtikten sonra rahatlayıp tekrar uykuya dalabilmişti. Fakat saat yedide tekrar uyanmıştı ve daha iyi bir seçeneği olmadığından, zor ve sıkıntılı bir geceden sonra çoktan hak ettiği besinini almak için yemek salonuna inmişti.

Önce, her zaman olduğu gibi baş ağrısı ilaçları, ançüez ve çırpılmış yumurtayla tabağını doldurmuş, bunları büyük portakal suyu yudumlarıyla mideye indirdikten sonra nihayet tekrar normal insan gibi hissetmeye başlamış ve canlılıkla sosislere yumulmuştu. Ayrıca kendisine kibarca başıyla, hatta sabah gazetesini biraz indirerek selam veren Lewin'in olduğu yöne doğru bakarak homurtuyla karşılık vermişti. Öte yandan küçük Svanström de nedense giderek artan bir gülme krizine yakalanmış ve sonunda yaşlarla dolan gözleri kızarmış, ağzına bir peçete kapatıp masadan kalkarak bayanlar tuvaletine yönelmişti.

Bunun nesi var böyle, diye düşündü Bäckström şüpheyile, bir sosis parçasını daha ağzına teperken.

“Nesi var bunun?” diye sordu şüpheyile, az önce yanlarından ayrılan histerik kadını fark etmemiş gibi görünen Lewin’e dikkatle bakarak.

“Kesinlikle hiçbir fikrim yok,” diye yalan söyledi Lewin, oysa Carin Ågren’in görüşme raporunu tüm polis merkezinde Bäckström hariç herkesin okuduğunu bir gün önce öğrenmişti. Ayrıca sabahın bu kadar erken bir saatinde tüm kişisel kusurları ve insani eksikliklerine rağmen bir meslektaşının gününü ziyan etme hakkını kendinde görmüyordu.

Günün geri kalanında Eva Svanström’ün, Bäckström’den yeterince uzak kalmasını sağlamak üzere izin isteyerek masadan kalkmadan önce.

77.

Månsson ve konuğu uyumakta hiçbir sıkıntı çekmemiş gibiydi. Von Essen'in izleme raporuna yeni notlar eklemesi gerektiğinde saat neredeyse on olmuştu. Månsson, ilk önce çıplak halde koryorda belirmiş, ardından banyoda gözden kaybolmuştu. Birkaç dakika sonra kendisi gibi çıplak konuğu onu takip etmişti. Belli ki ikisi de hijyen konusunda oldukça özenliydi. Nitekim banyodan çıkmaları neredeyse bir saati bulmuştu. Månsson beline bir havlu dolamış, konuğu ise bir sabahlık giymiş halde kahvaltı yapmak üzere mutfağa gittiler.

Adolfsson kalkmış, duşunu almıştı ve o sırada kahve yapıp yumurta haşlamakla, portakal suyu ve sandviç hazırlamakla meşguldü. Bäckström, işlerin nasıl gittiğini sormak için tekrar aradı.

"Eee? Kız yaşıyor mu?" dedi Bäckström alışılmadık bir şekilde aniden.

"Anlaşılan bomba gibi," dedi von Essen. "Şu anda o ve ev sahibi kahve içip yulaf ezmesi, yoğurt, bol salata ve yağsız peynirli sandviç yiyorlar."

"Lanet olsun," dedi Bäckström nefretle. "Hasta ruhlu pislik. Kızın boğazına sarılırsa bana haber verin."

Von Essen, böyle olması durumunda haber vereceklerine dair söz verdi. Sonra da izleme ve not alma işlerini Adolfsson'un devralmasını fırsat bilerek duşa girdi. Karşı dairedeki faaliyet-

lere bakılırsa hedefleri evden çıkıp bilinmeyen bir yere gitmeyi düşünüyordu.

Lewin ve meslektaşları bir buçuk günü Bengt Månsson ile Linda veya annesi arasında bir bağlantı olup olmadığını bulmaya çalışmakla geçirmişler ve başarılı olamamışlardı. Erişebildikleri tüm veri tabanlarını, yıllar içinde edindikleri tüm dikkat, özen ve yaratıcılıklarıyla inceledikleri halde hiçbir şey bulamamışlardı.

Vardıkları en olası sonuç can sıkıcıydı. Ailevi durumları, çalışma hayatları, yetiştirilme, eğitim veya yaşadıkları yerlerle alakası olan herhangi bir doğrudan bağlantı yoktu. Onları birbirine bağlayacak hiçbir ortak bağlantıları, ilgi alanları, hobileri, arkadaşları ve tanıdıkları da yoktu. Geriye sadece diğer, daha rastlantısal karşılaşmalar kalıyordu ve ellerindeki tek küçük teselli de hepsinin sıradan, düzgün, normal insanlar olması ve Växjö'nün da herkesin er ya da geç birbiriyle bir yerlerde karşılaşmış olduğu küçük bir şehir olduğu gerçeği idi.

Ancak yine de bu oldukça zayıf bir teselliydi ve Lewin'in içinde hâlâ giderek büyüyen o ısrarcı şüphe vardı. İnandığı her şeyin yanlış olacağına dair bir şüphe. Månsson gibi biri arabaları düz kontak yaptırmayı ve direksiyon kilidi kırmayı nereden öğrenmiş olabilirdi? Onun gibi biri nasıl herhangi bir bağımlı bağlantısı bulabilirdi? Kendisinden on beş yaş küçük bir kadına tecavüz etmek, işkence etmek söz konusu olduğunda onun gibi insanlardan kaç tane daha vardı? Şimdiye kadar ellerindeki tek teselli, von Essen ve Adolfsson'un adamın bereketli cinsel iştahına dair raporlarıydı. Yine de görünüşe göre bu ihtiyacını geleneksel cinsel davranış sınırları çerçevesinde tatmin ediyordu. *Bir yandan öyle, bir yandan böyle diye geçirdi içinden*, daha çok kendi endişelerini bastırmak amacıyla.

Öğleden sonra saat beşte Bäckström, Adolfsson ve von Essen'le tekrar iletişim kurdu ve ilk sorusu neden onu aramadıkları oldu.

Von Essen'e göre bunun nedeni, çok daha önemli konularla meşgul olan saygıdeğer patronlarını rahatsız etmelerine degecek kadar dikkate değer herhangi bir yeni bir bilgiye sahip olmamalarıydı.

“Saçmalama Essen,” diye sözünü kesti Bäckström. “Şerefsiz herifin neler yaptığını söyle bana sadece.”

Kahvaltılarını bitirdikten sonra Månsson ve kadın misafiri üzerlerini giyinmiş ve bir çantaya birkaç parça eşyalarını doldurmuşlardı ki bu, genel olarak bakıldığında en azından bu muhteşem yazın tadını çıkarmak için kısa bir gezintiye çıkıyor oldukları anlamına geliyordu. Ancak koridora ulaştıklarında bir şey olmuş olmalıydı ki aniden tüm kıyafetlerini tekrar çıkarıp koridor halısının üzerinde sevişmeye başlamışlardı. Ancak bu sefer sadece çıplak bacaklar ve ayaklar izlenebildiğinden, ayrıntılar net değildi.

Bu beklenmedik mola nispeten daha kısa sürede sona ermişti ve sadece on beş dakika geçtikten sonra Månsson ve ziyaretçisi, kadının arabasıyla yola koyulmuşlardı. Hareketlerine bakılırsa her ikisinin de morali oldukça iyiydi. Adolfsson ve von Essen, güvenli bir mesafeden onları takip etmişlerdi ve on kilometre kadar gittikten sonra yakındaki Helgasjön Nehri'nin kuzey kıyısındaki bir plajda durmuşlardı. Burada bütün öğleden sonrayı bir battaniyenin üzerinde uzanarak, sohbet ederek, güneşlenerek ve yüzerek geçirmişlerdi. Ayrıca küçük bir piknik de yapmışlardı. Hava yirmi altı, suyun içinde de yirmi üç dereceydi; von Essen ve Adolfsson bile serinlemek için hedeflerinden güvenli bir uzaklıkta, sırayla yüzüyordu.

Daha sonra yolda biraz yiyecek satın almak üzere durduktan sonra dönmüşlerdi. Månsson'un evinin bulunduğu blokun dışındaki yolda birbirlerinden ayrılmışlardı. Kadın ziyaretçisi gitmişti. Månsson dairesine dönmüş, burada kıyafetlerini çıkararak banyoda gözden kaybolmuş ve aynı mavi havluyu beline dolamış halde tekrar

çıkmadan önce burada neredeyse yarım saat geçirmişti. Sonra da salondaki kanepede uzanıp akşam gazetelerini okumuştı.

“Önce *Aftonbladet*, sonra da *Expressen*,” diye belirtti von Essen düz bir ses tonuyla.

“Tüm bu zaman boyunca başka bir şey olmadı mı yani?” diye sordu Bäckström şüpheyle. “Plajdayken hiç açık havada sevişmediler mi?”

Von Essen, öyle bir şey olmadığını söylerken Månsson’un banyoda kendi başınayken bir şeyler yapmış olabileceğine dair kuşkusunu da belirtti.

Bu piç herif neyin peşinde, diye düşündü Bäckström, öfkeli bir şekilde saatine bakarken. Saat neredeyse altı olmuştu ve tüm gün boyunca tek bir bira bile içmemişti. Ama en azından yakın zamanda bir şeyleri rayına oturtabilecekti. Her zamanki gibi tedbirli davranarak Våxjö’daki son ve muhtemelen oldukça uzun gecesinin öncesinde içki stoklarını yenilemek üzere Rogersson’u göndermişti. Ve şayet Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’ndaki tembel piçler vaatlerini yerine getiremezlerse bir gece daha orada kalmaktan başka çaresi olmayacağını düşündü. Etrafı ahmak ve beceriksizlerle çevrili olduğundan en ufak bir işin yerine getirilmesi çok fazla zaman alıyordu. Sosyalistlerin, kendisi ve talihsiz arkadaşlarının başına verdiği şerefsiz Lapon, parti manifestosunu şişko Norrlandlı kışına sokarak kendisini teselli edebilirdi. *Kimse Bäckström’ün bir işi yarım bırakacak türden bir adam olduğunu söyleyemez*, diye geçirdi içinden, kendisini çok daha keyifli hissederek.

Bengt A. –Axel’in A’sı– Månsson, sabit alışkanlıkları ve düzenli rutinleri olan bir adama benziyordu. Partner seçimi konusunda oldukça liberal bir yaklaşımı ve esnekliği olan bir adamdı. Cumartesi akşamı da tıpkı bir gün öncesi gibi başlamıştı. Önce kanepede uzanıp birkaç saat boyunca televizyon izlemişti. Daha sonra birkaç telefon konuşması yapmış, sonra da saat dokuz buçuk

civarında mutfığa gidip her zamanki tepsisinden hazırlamıştı. Ekmek ve üstüne çeşitli malzemeler, mezeler, iki şarap kadehi ve önceki akşam konuğunun bıraktığı üç litrelik şarap kutusu. *Akıllı adam, masrafları düşük tutmaya çalışıyor. Acaba sarışınla paylaştığı şişeyi kim vermişti ona,* diye düşündü doğma büyüme Smålandlı olan Patrik Adolfsson.

Yarım saat sonra kapısının önündeki yolda bir kadın belirdi. Sarışının aksine bu seferki kadın, esmer ve çok daha gençti. Bu da arabayla değil yürüyerek gelmiş olmasını açıklıyordu. Her neyse, beş dakika sonra kadın, salondaki kanepede ev sahibiyle birlikte oturuyordu. Sonrasında da olaylar alışıldığı şekilde seyretmişti.

“Rapor edecek enteresan bir şey var mı?” diye sordu von Essen. Adolfsson izleme yaparken mutfak masasında oturmuş o sabahın *Svenska Dagbladet* gazetesini okuyordu.

“Esmer, yirmilerinde, sarışından çok daha büyük göğüsleri var,” diye özetledi Adolfsson. “Ve görünüşe bakılırsa aşağı bölgelerini tıraş etmiş, sıcaktır belki.”

“Bir bakalım,” dedi von Essen, hemen mutfak masasından kalkıp Adolfsson’un elinden dürbünü alırken. “Daha az sofistike bir tip,” dedi.

“Belki de Månsson ağzında gelen tüylerden bıkmıştır,” dedi Adolfsson.

“Gerçek bir romantiksin değil mi?” dedi von Essen iç çekerek, dürbünü geri verip yaptığı yatırımların, anne babasından miras kalan evin tüm akan çatılarını tamir etmeye yeteceği umuduyla *Svenska Dagbladet*’in ekonomi sayfasını okumaya döndü.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Bäckström bir saat sonra aradığında.

“Dün gecekiyle aynı,” diye özetledi von Essen.

“Aynı kadın mı?” dedi Bäckström. *Kadının geçmiş araştırması ne oldu,* diye geçirdi içinden. Lewin ve sözde meslektaşlarından kadının geçmiş araştırması ve fotoğraflarını istediği halde tüm gün boyunca hiçbir ses çıkmamıştı.

“Farklı bir kadın. Esmer, yirmilerinde, daha basit bir tipe benziyor,” dedi von Essen. Bäckström gibi bir adamı heyecanlandıracak türden ayrıntılara girmemişti.

“Kaç kere beraber oldular peki?” diye sordu Bäckström nedense.

“İki saatte üç kez,” dedi von Essen, izleme raporuna hızlıca göz atarak. “Gerçi şu anda da iş üstündeler, yani sayı artabilir.”

“Lanet olsun, hasta ruhlu herif,” dedi Bäckström homurdanarak. “Hem de bu sıcakta!”

Von Essen ve Adolfsson, gecenin devamını dönüşümlü olarak meslektaşlarının yatağında dinlenerek geçirmişlerdi. Sabah yedide Månsson’un yeni kadın konuğu evden ayrılmıştı. Görünüşe göre gayet ayık ve iyi durumdaydı, *muhtemelen hastabakıcılık gibi bir iş yapıyor olmalı*, diye düşündü von Essen’in içindeki baron. Polis memuru olarak ise durumu rapora not etti. Diğer yanda Månsson derin bir uykudaydı ve kadın arkadaşının gittiğini fark etmemişti bile. Essen artık biraz yorgun hissetmeye ve ortağının içeriden gelen horlamalarından bir hayli de rahatsız olmaya başlamıştı. Telefonun çaldığı esnada saatine bakıp genişçe esneyerek, *geç bile kalmıştı*, diye düşünüyordu.

“Bir şey mi oldu?” dedi von Essen telefonu cevapladığında.



78.

Växjö, 24 Ağustos Pazar

Yarım saat önce Enoksson'un telefonu çalmıştı. Sabah insanı olduğundan, o zamana kadar sabah gazetesini okumuş, kahvaltısını yapmıştı ve sabah uykusuna düşkün karısının kahvaltısını vermek üzereydi.

“Enoksson,” diye açtı telefonu.

“Oturuyor musun?” diye sordu Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı'ndaki bağlantısı. Enoksson, kadının ne söyleyeceğini o anda anlamıştı.

“Lanet olsun,” dedi iki dakika sonra, kadının konuşması bittiğinde. *Mucizeler çağı henüz sona ermemiş*, diye düşündü, kafasında Stockholm'deki Ulusal Suç Birimi'nde çalışan küçük, tombul memur canlandırmış olsa da.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu von Essen.

“O piçi eritip zambak yapacağız,” diye homurdandı Bäckström hattın diğer ucundan. Von Essen, o an kendisi ve ortağı Adolfsson'un bekleyişinin sona erdiğini anladı. En azından bu dava için.

Bäckström ve Rogersson yarım saat içinde izleme ekibine katılmış ve arabalarını binanın arka tarafına park ediyor, olabildiğince dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Bäckström'ün üzerinde şort, Hawaii tarzı gömlek, güneş gözlükleri, sandalet ve çorap vardı ve bu haliyle Karayipler'deki bir film setinde, eski bir casus filminde dublör olabilirdi pekâlâ. Onun aksine Rogersson,

her zamanki gibi görünüyordu ancak ikisi binaya altmış saniye arayla girdikleri için bu durum dikkatlerden kaçmıştı.

Von Essen onları durum hakkında kısaca bilgilendirmişti. Månsson hâlâ yataktaydı. Muhtemelen uyuyordu. Balkondan veya binanın arka tarafındaki iki küçük pencerenin birinden atlamadıysa geriye sadece binanın ana kapısı ve yine binanın ön tarafında bulunan bodrum kat girişi kalıyordu.

“Tamam, gidip alalım şu şerefsizi,” dedi Bäckström istekli bir şekilde. “Bana bir kelepçe ödünç verebilir misiniz biriniz? Benimkini almamışım.”

“Saygısızlık etmek istemem patron ama sence bu iyi bir fikir mi?” dedi Adolfsson.

“Acil müdahale ekibini mi çağırmanı düşünüyorsun?” diye sordu Bäckström. *Hep aynı. Her zaman en beklenmedik tipler son dakikada korkaklık yapardı. Üstelik de bu oğlan çok parlak olabilirdi,* diye düşündü.

Adolfsson’un acil müdahale ekibini çağırarak gibi bir niyeti yoktu. Ancak operasyona ilişkin bazı fikirleri vardı. Månsson, muhtemelen Rogersson dışında hepsini tanıyabilirdi. Özellikle aynı odada birkaç saat geçirmiş olmaları dolayısıyla Bäckström’ü kesinlikle tanırdı. Rogersson’un da görüntüsü bu tür bir duruma hiç uygun değildi. Ayrıca Månsson’un kapısında gözetleme deliği vardı ve kapıyı açacağı umuduyla öylece gidip zile basmaları halinde maalesef ekmek bıçağıyla boğazını kesmek veya dördüncü kattan atlamak için bolca vakti olacaktı.

“Bunların her ikisinin de olduğunu daha önceden görmüş-tüm,” diye ekledi von Essen. “Bir suçlu iadesiyle bağlantılı bir durumdu. Adam önce boğazını kesti, sonra da balkondan atladı. Muhtemelen yakalanmamayı garantilemek içindi. Çok üzücü. Hem de bunca yer arasında bu şehirde olmuştu.”

“Hâlâ önerilerinizi bekliyorum,” dedi Bäckström ekibine bakarak.

“Kadınlara çok düşkün biri gibi görünüyor en hafif tabiriyle, bu yüzden şöyle yapalım,” dedi Adolfsson. “Onun gibi erkeklerde neredeyse her zaman işe yarar.”

Bäckström ve meslektaşları, vakalarında geriye kalan doğru düzgün tek erkeksi unsuru planlarken Lewin, her zaman olduğu gibi yapılması gereken diğer işlerle ilgilenmişti. Önce ön polis soruşturmasının liderini arayıp telesekreterine kendisini mümkün olan en kısa zamanda, tercihen hemen aramasını belirten bir not bırakmıştı. Sonra savcıyı aramış, savcı telefonunu açmış ve en geç bir saat içinde orada olacağını söylemişti.

Sonra Anna Sandberg'den yanına bir başka memurunu da alarak haberi medya aracılığıyla duymasındansa onlardan duyması için Linda'nın annesine gitmesini istemişti. Aynı durum Linda'nın babası için de geçerliydi ve bu konuda da görevi gönül rahatlığıyla meslektaşı Knutsson'a vermişti. Henning Wallin'e telefonla ulaşmanın daha kolay olacağını ve şayet babanın özel bir isteği olursa onun da yerine getirilebileceğini söylemişti.

Lewin itinayla bu polisiye işlerini organize edip tüm parçaların doğru yerlerine oturmasını sağlarken bölgesel suç ekibinin izleme biriminden genç bir kadın memur, Bäckström ve diğerlerine katılmıştı. Kendisini “Caijsa –C'yle ve i, a ve j'yle– olarak tanıtmıştı.” İki gün önce Månsson'la telefonda İran'dan göç eden, tiyatroyla ilgilenen ve çok sayıda arkadaşıyla birlikte küçük projelerine destek arayan Houda Kassem olarak konuşmuştu. O gün yapılacaklara gelince; Houda'nın nasıl görüldüğü hakkında Månsson'un hiçbir fikri olmadığından Caijsa'nın farklı bir rol önerisi vardı.

Boynunda asılı olan bir piyasa araştırması şirketi kimlik kartını kaldırıp Adolfsson'a göz kırparken, “Eski piyasa araştırması rutinini yapmayı düşünüyorum. İnsanlara gidip bu bölge hakkında düşüncelerini soruyorsun. Bunun gibi insanlarda her zaman işe yarar,” dedi Caijsa gülümseyerek.

“Harika bir fikre benziyor,” dedi Rogersson, Bäckström oldukça basit ve beyni olan her polis memurunun anlayabileceği şeyi bozmaya zaman bulamadan.

“Uyandı ve hareketlendi,” diye seslendi Essen pencere kenarındaki yerinden. “Şu anda mutfakta, üzerinde sadece küçük bir don var, musluktan su içiyor. Aslında bence şu beyaz şarap şişelerine dikkat etmelisiniz.”

“Tamamdır, hadi bitirelim şu işi,” dedi Bäckström karnını içine çekip göğsünü dışarı çıkararak Hawaii tişörtünü dalgalandırdı. “Ve Tanrı aşkına, piç herife mutlaka kelepçe takın ki sokakta yüz metre koşusu yapmayalım tekrar,” diye ekledi ve nedense Adolfsson ve von Essen’e gözlerini dikti.

Caijsa kesinlikle haklıydı ve hatta Månsson kapıyı dudaklarında bir tebessümle açmıştı. Sonrasında gelen sıradan tutuklama işlemiyse on beş saniye içinde tamamlanmıştı. Von Essen ileri doğru bir adım atıp rozetini gösterdiği sırada Adolfsson da Månsson’un ellerini çabucak arkasında birleştirip dikkatlice kelepçelemişti.

“Neler oluyor? Bir hata olmuş olmalı,” dedi Månsson hem öfkeli hem de şaşkın bir vaziyette.

“Şerefsiz herif yolda,” dedi Bäckström, Lewin’e cep telefonundan. “Adli tıptaki şu tembel piçleri uyandır da bir an önce dairesinde çalışmalara başlasınlar. Dışarıda iki devriye arabamız var, yani yakında akbaba sürüsü doluşur buraya.”

“Adli tıptan meslektaşlarımız yoldalar,” dedi Lewin. “Her şey yolunda gitti mi?” diye sordu, endişesini mümkün olduğunca belli etmemeye çalışarak.

“Şu anda o kibrinden pek eser yok,” dedi Bäckström keyifli bir homurtuyla.

Ne zaman kibirli oldu acaba, diye düşündü Lewin.

79.

Lewin öğleden sonra ayrıca uygulamaya dair detayları da halletmek zorunda kalmış ve işe savcıyı bilgilendirerek başlamıştı.

“Ulusal laboratuvardan sonuçları bu sabaha kadar alamamıştık,” diye açıkladı Lewin. “Sonuçlardan önce belirsiz bir hipotezden ibaretti. O yüzden de boş çıkma ihtimaline karşı sizi boşuna rahatsız etmek istemedim,” dedi özür dilercesine.

Savcının bu duruma hiçbir itirazı yoktu. Hatta aksine çok rahatlamıştı ve Ulusal Adli Tıp Laboratuvarı’ndan, DNA’nın Månsson’a ait olduğuna dair kesin sonuçları alır almaz resmî olarak onu tutuklayacaktı. O zamana kadar adam gözaltında tutulacaktı ve şayet Lewin isterse Månsson’a kararını bildirirken ona eşlik edebilirdi. “Tamamen farklı bir konu ama: Olsson nerede?”

“Bu hafta sonu izinli,” dedi Lewin. “Ona telefonla ulaşmaya çalışıyoruz. Şansımız yaver giderse aramalarımıza dönecektir.” Lewin omuz silkti. *Gerçi ona ne ihtiyacımız varsa*, diye geçirdi içinden.

“Månsson’un tipinden hiç böyle bir adam olduğu anlaşılmıyor,” dedi Lewin gözaltı koridoruna girdiklerinde. “Yani yaptıklarını düşünürsek.”

“Genellikle öyle değil midirler?” dedi savcı. “En azından benim gördüklerim.”

Månsson’un tipinden hiç belli olmuyordu. Hücredeki ranzasında oturmuştu ve neredeyse etrafıyla ilgisi kopmuş gibi

görünüyordu. Kimlikleri ellerinden bir demokraside olabilecek en somut bir şekilde alınan tüm diğerleri gibiydi. Önce kelepçelerini çıkarıp kaydını yapmışlardı. Daha sonra tüm kıyafetlerini çıkarmasını isteyip ona iç çamaşırı, çorap, pantolon ve gömlektan oluşan resmî kıyafetleri verdiler – ve eğer isterse giyebileceği bir çift keçe terlik. Sonra da şahsi eşyaları için bir makbuz imzalaması gerekti.

Kısa bir bekleme süresinin ardından birkaç adli tıp uzmanı gelmişti. Månsson'un fotoğrafı çekilip boyu ve ağırlığı not edilmiş, daha sonra da parmak ve avuç içi izleri alınmıştı. Daha sonra adli tıp uzmanlarına bir doktor katılmıştı; önce adamdan kan örneği almış, daha sonra da saçından, bedeninden, genital bölgesinden kıl örnekleri alıp son olarak da onu muayene etmişti. Tüm örnekler küçük poşetlere, kaplara veya cam tüplere konulduktan sonra etiketlenmiş, kapakları kapatılıp işaretlenmişti. Månsson hücrede yalnız bırakılmış ve ilk defa kendisine bir soru sorulmadan konuşmuştu.

“Lütfen biri bana tüm bunların ne demek olduğunu söyleyebilir mi?” diye sordu.

“Savcı birazdan burada olur,” dedi adli tıp uzmanlarından biri. “Eminim sana verebileceği tüm bilgiyi verecektir.”

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi Månsson. “Çok sayıda ilaç kullanıyorum ve onları yanıma almaya fırsatım olmadı. Evde, banyo dolabındalar. Astım ve diğer başka rahatsızlıklar için.”

“Bununla daha sonra ilgileniriz,” dedi doktor dostça bir gülümsemeyle. “Kalan işleri hallettikten sonra,” dedi iki adli tıp uzmanına doğru başıyla işaret ederek.

“Oldukça yakışıklı görünüyor,” dedi savcı, Lewin’le birlikte soruşturmanın ana ofisine döndüklerinde. “Hiçbir suç kaydının olmadığını mı söylemiştin? Olanları düşününce...”

“Eskinin film yıldızlarına benziyor,” dedi Lewin savcıya hak vererek. “Hiçbir suç kaydı yok,” diyerek de teyit etti.

“Gerçi muhtemelen çok iyi hissetmiyordur,” dedi sesli düşünür gibi bir tonla. “Sence itiraf edecek midir?” diye ekledi.

“Gerçekten bilmiyorum,” dedi Lewin başını iki yana sallayarak. “Sanırım yakında anlarız.” *Delilleri düşünürsek, ne fark eder ki,* diye geçirdi içinden.

Diğerleri kafası kesilmiş tavuklar gibi koştururlarken Bäckström, fazlasıyla hak ettiği tebrikleri kabul etmek üzere polis merkezinde dolanıyordu. Aniden hepsi birden mutlu, küçük çocuklara dönüşmüşlerdi sanki. Daha iki hafta önce sirke gibi suratlarla dolaşan şu iki kumaş dedektifi bile onu görünce gülümsemeye ve kıkırdamaya başlamışlardı.

“Seni gördüğümüze sevindik Bäckström,” dedi içlerinden biri. “Tebrikler bu arada,” diye ekledi daha da neşeli bir tonla.

“Ayrılmak zorunda olman ne kötü,” dedi diğeri. “Belki birbirimizi daha iyi tanımak için başka şanslarımız olur.”

Burada yanlış giden bir şeyler var, diye düşündü Bäckström. Ancak ne olduğunu bilemediğinden, başıyla selam vermekle yetindi. Hızlıca ve erkekçe. “Evet, bu işi bitirdiğimizi söyleyebilirim,” dedi Bäckström. *Taşra polisleri ve kadın sürüsü... Artık soğuk bir biranın vakti çoktan geldi,* diye geçirdi içinden.

Rogersson, ofisinde oturmuştu ve oldukça mutsuz görünüyordu.

“Eve dönmeyi düşünüyordum ben de,” dedi Bäckström.

“Sana katılayım,” dedi Rogersson. “Sadece tüm dosyaları toparlayıp Holt’la bir şey konuşmam gerek, ondan sonra hazırım.”

“Holt mu?” dedi Bäckström. “O sevimsiz fahişe burada mı?”

“Bir süre önce koridorda gördüm onu,” dedi Rogersson. “O ve eskiden güvenlik polisinde çalışan şu sarışın, Mattei’ydi sanırım adı. Lisa Mattei. Bana sorarsan tam bir orospu. Bizim şu savcıyla konuşuyorlardı. Tüm bu kadınlar yakında Meksika dalgası da yaparlar.”

“Seninle otel barında görüşürüz,” dedi Bäckström hızlıca kalkarken. “Ve mutlaka ayık kal çünkü araba kullanacaksın.”

Sonra da Holt’la karşılaşmamak için her zamanki gizli yolunu kullanarak çıktı. *Belki de kurbanın babasını arayıp ona mutlu haberi vermeliyim,* diye düşündü Bäckström sokağa adım atarken.

Bäckström sessizce otel odasında oturmuş fazlasıyla hak ettiği soğuk birasını içerken telefonu çaldı. Arayan Linda’nın babasıydı. Anlaşılan Knutsson ibnesi zaferi kendisine mal etmek için onu aramıştı bile.

“Duyduğuma göre eve dönüyormuşsunuz,” dedi Henning Wallin.

“Şu anda işler biraz karışık,” dedi Bäckström ayrıntıya girmeden. “Ancak bu işi yapan adamı bizzat parmaklıklar ardına tıktım. Yani artık onun için endişelenmenize gerek yok. O piçi mahvedeceğiz, o yüzden endişeye gerek yok,” dedi Bäckström.

“Yine de sizinle buluşmak istiyorum,” diye ısrar etti Henning Wallin. “Ancak bu şekilde yüz yüze teşekkür edebilirim.”

“Bunu yapmamız tamamen pratik sebepler nedeniyle biraz sıkıntılı olabilir,” dedi Bäckström. “Bira içtim,” diye açıkladı.

“Sizi alması için adamımı yollayabilirim,” dedi Wallin.

“Pekâlâ, belki,” dedi Bäckström hafiften tereddüt ederek.

“Size vermek istediğim bir şey var,” dedi Wallin ısrarla.

“Tamam o halde,” dedi Bäckström. *Acaba ne verecek,* diye geçirdi içinden.

Bir saat sonra Bäckström, Henning Wallin’in malikânedeki devasa salonunda, şöminenin önünde bulunan kanepeye rahatça yayılmış oturuyordu. Yaslı ev sahibine saygısından, Hawaii gömleği ve şortunu geniş gardırobundan seçtiği daha uygun kıyafetlerle değiştirmişti. Elinde bir kaliteli malt viski vardı ve hayat kesinlikle çok güzeldi. Wallin bile son görüştükleri

zamana göre daha keyifli görünüyordu. Diğer pek çok şeyin yanı sıra tıraş olurken sağ elinin kontrolünü tekrar kazanmış gibi görünüyordu.

“Kimmiş peki?” diye sordu Henning Wallin öne doğru eğilip Bäckström’e bakarak.

“Bir süredir izlediğim biri,” dedi Bäckström kadehindeki amber rengi sıvıyı düşünceli bir şekilde yudumlarken. “İnsan parmağının ucunda hissediyor,” dedi alçak gönüllü bir edayla, sağ elini kaldırıp parmaklarını başparmağına sürterek. “Bariz bir şey değil ancak artık uzun yıllardır bu işin içindeyim ve şöyle ifade edeyim: Daha en baştan itibaren onda bir gariplik olduğunu sezmiştim,” diye açıkladı söylediklerini vurgulamak için kadehinden büyükçe bir yudum alırken.

“Adı ne peki?” diye sordu Wallin.

“Korkarım size bunu söylememem gerekiyor,” dedi Bäckström. “En azından bu aşamada.”

“Bu odadan dışarıya çıkmayacak,” dedi Wallin.

“Şey, peki o halde,” dedi Bäckström ve Wallin kadehini tekrar doldururken ona her şeyi anlattı.

“Şehirdeki pek çok kişiyi tanıyor gibi,” diye tamamladı sözlerini Bäckström. “Maalesef şu lanet olası ahmak Bengt Olsson’un da en iyi arkadaşı galiba. O yüzden durum biraz hassas...”

“Ayrıca herif eski karımla da yatmış,” diyerek araya girdi Wallin. Yüzü aniden kıpkırmızı olmuştu. “Size vereceğim bir şey vardı,” diye ekledi ayağa kalkarken.

Kısa süre sonra Henning Wallin çok sayıda albümünden biriyle geri geldi. Albümde, bu malikâneyi satın aldığından beri verdiği büyük partileri ve diğer etkinlikleri belgelemişti.

“İşte,” dedi Henning Wallin, ona albümden bir fotoğrafı uzatarak. “Arasam muhtemelen daha fazlası da vardır. Bu fotoğraf üç yıl önce, yaz dönümü arifesinde çekilmişti,” diye açıkladı. “Linda, annesini de davet etme konusunda ısrar etmiş ve o da

o zamanki erkek arkadaşını getirmişti. Bana sorarsanız oldukça uzun listeden sadece bir isim.”

“Bu tür bir durum olabileceğinden hep şüphelenmiştim,” dedi Bäckström.

“Fotoğraf sizde kalabilir,” dedi Wallin. “Sadece o fahişeyi yakalayın mutlaka. O ve sözde erkek arkadaşı tek kızımı ben-den aldılar.”

“Eminim bu ayarlanabilir,” dedi Bäckström, ev sahibi fikrini değiştirmeden fotoğrafı iç cebine koyarken.

“Bunu, güvendiğim tek kişinin verdiği bir söz olarak kabul ediyorum,” dedi Henning Wallin.

“Merak etmeyin,” dedi Bäckström. “Şey, sanırım artık gitsem iyi olacak.”

“Adamım sizi geri götürecektir,” dedi Wallin. “Yolluk için bir tane daha alır mısınız?” diye ekledi İngilizce olarak, Bäckström’ün kadehini doldururken.

Bäckström pahalı viskiyi içerken Rogersson, Holt’a tüm dosyalarını devrediyor ve onunla konuşuyordu.

“Bäckström’le birlikte geri dönmeyi düşünüyorum,” diye açıkladı Rogersson. “Bizim dallamanın güvenli bir şekilde eve gitmesini garantilemek için.”

“Aslında burada kesinlikle işime yarayabilirdin,” dedi Holt. “En azından birkaç gün daha.”

“Fazla mesai limiti,” dedi Rogersson özür diler gibi omuz silkerek.

“Fazla mesaiye gerek olmaz diye düşünmüştüm,” dedi Holt.

“Bu durumda muhtemelen pek iyi hissetmiyorum diyeceğim,” dedi Rogersson. “Son zamanlarda kendimi biraz fazla zorladım.”

“İyi yolculuklar,” dedi Holt.

Seni arabayla götürecektir bir adamın olması ne kadar da rahat, diye düşündü Bäckström, koridorda Wallin’le vedalaşırken.

“Bu sizin için,” dedi Wallin içtiklerinin aynısından bir şişe viskinin bulunduğu kutuyu ona uzatarak.

“Aslında gerçekten hediye kabul etmemem gerekiyor,” dedi Bäckström kutuyu alırken.

“Ne demek istediğinizi hiç anlamadım,” dedi Wallin alaycı bir tebessümle. “Ve sanırım bunu düşürdünüz,” dedi kahverengi, kalın bir zarfı Bäckström’ün ceketinin cebine koyarak.

O zarfta fotoğraf olmadığı kesin, diye düşündü Bäckström. Wallin’in büyük siyah Range Rover’inin arka koltuğunda otururken cebindeki zarfı olabildiğince dikkatli bir şekilde eliyle hissetmeye çalışıyordu. Parmak uçlarımda hissedebiliyorum, diye düşündü. Kesinlikle fotoğraf değil.

“Yolda polis merkezinde durabilir misin?” diye sordu Bäckström. “Çabucak gidip unuttuğum bazı şeyleri almam gerek,” diye açıkladı.

Şoföre göre hiç problem değildi. İşverenin söylediğine göre akşamın geri kalanında Bäckström’ün hizmetindeydi ve gerekirse bu süre daha da uzayabilirdi.

Bäckström, hâlâ orada oturmuş hangi yöne döneceklerini çözmeye çalışan, tüm o yeteneksiz memur arkadaşlarına veda etmek için son kez ofisten içeri girerken zarfı ve içinde viski bulunan kutuyu arabanın arka koltuğunda bırakmıştı. Ayrıca cebinde de *Småland Post*’un yıpranmış bir kopyası vardı ve onu da Holt’a vermeyi düşünüyordu. Hiçbir şey için değilse bile son görüştükleri, on beş yıl önceki eski cinayet davalarından birini neredeyse sabote ettiği zamanki tüm çabaları karşılığında teşekkür etmek için. Nihayet olaya mantıklı bir açıklama bulabilmek için tüm deneyimini, kurnazlığını ve önsezilerini kullanmak zorunda kalmıştı. *Ne kadar sıksa da olsa Anna Holt, gerçek bir ineğe son derece güzel bir örnek, diye geçirdi içinden.*

Ama önce ısınma turu için şu küçük Olsson ibnesiyle işini görmeliydi.

“Görüşürüz Olsson,” dedi kocaman sırıtarak. “Duydun mu bilmiyorum ama, senin saldırganı öğle yemeğinden hemen önce yakaladım.”

“Evet, ben gerçekten...”

“Lanet olsun Olsson,” diyerek sözünü kesti en şirin haliyle. “Ne kadar da trajik bir hikâye. Ne de olsa senin en iyi arkadaşlarından biriymiş. Bu yüzden biraz dikkatli olmak zorundaydım, anlayışla karşılırsın sanırım. Yani senin olaya ne kadar dâhil olduğunu düşününce...”

“Ne demek istediğini pek anlayamadım,” diye karşılık verdi Olsson. Alınmış gibi görünüyordu ancak öfkeli değildi. “Şayet Månsson’u kastediyorsan, sanırım şunu belirtmeliyim ki onunla sadece profesyonel düzeyde ilişkim oldu, işimiz nedeniyle ve...”

“Nasıl istersen öyle adlandır Olsson,” diyerek sözünü kesti Bäckström. Şimdi çok daha keyifle gülümsüyordu. “Ama senin yerinde olsaydım muhtemelen patronumla konuşurdum. Yani durumu gazetelerden öğrenmemesi için,” dedi en anlayışlı haliyle.

Sıradaki ibneye gelelim şimdi de, diye düşündü Bäckström, Lewin’e doğru ilerlerken. Lewin her zamanki gibi oturmuş, kâğıt yığınlarının ardına gizlenmeye çalışıyordu.

“Yardımanın için teşekkürler Janne,” dedi yüksek sesle. Lewin’in insanların kendisini bu isimle çağırmasından nefret ettiğini biliyordu.

“Lafı bile olmaz,” dedi Lewin.

“Peki o halde, etmeyeyim,” dedi Bäckström. “Ama en azından elinden geleni yaptın ve bunun için minnettarım.”

Geriye en iyisi ve tabii ki en sona sakladığı kalmıştı. Sadece birkaç saattir binada olmasına rağmen onun masasını alma yüzüzlüğünü gösteren, Bäckström’ün her şeyin bittiğini anlayacak zaman bulmasını sağlamak için geliş zamanını özenle seçen Anna Holt.

“Ayrılmakta zorlanıyor musun Bäckström?” dedi Holt ona ifadesiz bir tebessümle.

“Kesinlikle bir miktar zor geliyor,” dedi Bäckström. “Gitmeden önce sana bir tavsiyede bulunmak isterim. Hâlâ çözülmesi gereken bazı detaylar var.”

“Ben de senin artık görevi bıraktığını düşünüyordum oysa,” dedi Holt.

“Gerçekten mi?” dedi Bäckström samimi bir şekilde başını sallayarak.

“Nedense aklımdan senin çoktan kutlamalara başlamış olacağın geçiyordu,” dedi Holt omuz silkerek.

“Ah,” dedi Bäckström. “Ama senin yerinde olsam sözde meslektaşım Olsson’a karşı çok dikkatli olurum,” diye devam etti elindeki *Småland Post* kopyasını ona uzatırken. “Ön sayfaya bakarsan ne demek istediğimi anlayacaksın.”

“Eminim o kadar da kötü değildir,” dedi Holt gazeteye sadece bir göz gezdirerek. “Ama yine de teşekkürler. Fikrini aklımda tutacağım.”

“Bir şey daha,” dedi en iyisini sona saklayan Bäckström. “Kurbanla saldırgan arasındaki bağlantıyı bulma konusunda ne durumdasın?”

“Lewin ve diğerleri üzerinde çalışıyorlar,” diye açıkladı Holt. “Eminim sonunda ortaya çıkacaktır.”

“Öyledir sanırım. Ama ben çoktan buldum bile,” dedi Bäckström, kurbanın babasının kendisine vermiş olduğu fotoğrafı ona uzatırken. Holt elindeki fotoğrafa bakakalınca, *bu da sana kapak olsun seni sevimsiz kaltak*, diye geçirdi içinden keyifle.

“Bu nedir?” diye sordu Holt.

“Ortadaki kız cinayet kurbanımız,” diye açıkladı Bäckström. “Solundaki annesi ve sağındaki de saldırganımız. Hepsinin bu kadar mutlu ve rahat görünmesinin nedeni fotoğrafın yaklaşık üç yıl önce kurbanın babasının evindeki yaz partisinde çekilmiş olması. Anlaşılan Månsson düzenli egzersizlerini kurbanın annesi üzerinde yapıyordu. Neden kızı öldürmek istediği konusu hâlâ

biraz belirsiz ama eminim annesini getirirseniz size ayrıntılar konusunda yardımcı olacaktır.”

“Bunu Linda’nın babasından aldın,” dedi Holt. Sorudan çok bir tespitti.

“İsimsiz bir kaynaktan aldım,” dedi Bäckström, yüzünde acımasız bir ifadeyle. “Neyse, başka herhangi bir konuda yardıma ihtiyaç duyarsan ara beni.”

“Teşekkürler,” dedi Holt. “Söz veriyorum, ilginç bir gelişme olursa arayacağım.”

Bäckström güvenli bir şekilde otel odasının kapısından içeri girer girmez hiç almamış olduğu kahverengi zarfın içindekileri saymaya başladı. Sonuç her seferinde aynı olduğuna göre muhtemelen doğruydı. Saymayı bitirdiğinde, *piç herif para içinde yüzüyor olmalı*, diye geçirdi içinden.

Sonra eşyalarını topladı ve kalan üç soğuk birasıyla birlikte malt viski şişesini, çalışmaktan yorgun düşmüş bir polis memurunun yolluğu olarak sırt çantasının en üstüne yerleştirdi. Oda anahtarını resepsiyona teslim ederken otelde sunulan hizmetlerle ilgili bazı düşüncelerini de aktardı.

“Çamaşırhane hizmetlerinizle ilgilenen personeli biraz ayıklamaya çalışın,” dedi. “Ayrıca bar personeline biraz da hızlı olmalarını söyleyin. Bir de mutfakta çalışan kör piçleri kovun.”

Resepsiyon görevlisi, tüm bu taleplerinin bir sonraki ziyaretine kadar yerine getirileceğine söz verdi ve daha sonra ona ve Rogersson’a iyi yolculuklar diledi.

80.

Stockholm, 25 Ağustos Pazartesi

Eve dönüş yolunda Bäckström arka koltuğa yayılmıştı. Rogersson, direksiyon başında basit, sıradan işleri hallediyordu. Bäckström, hâlâ soğukken biralarını içmiş, daha sonra da kaliteli malt viskinin tadına bakmıştı. Sıklıkla elini ceketinin cebine sokuyor ve parmak uçlarıyla kahverengi zarfın içindekilerle oynarken bir yandan da gazete başlıklarıyla ilgili hayaller kuruyordu. *Linda cinayetini çözen adam*, diye düşündü keyifle, derin bir iç çekerek. Nyköping'e gelmeden hemen önce normal rüyaya geçerek ta ki Rogersson, Stockholm'de, Kungsholmen'da oturduğu binanın önünde arabayı durdurana kadar hak ettiği dinlenme fırsatının tadını çıkardı. Daha önce bir görevi yerine getirdikten sonra pek çok defa olduğu gibi Ulusal Suç Birimi'nden Dedektif Başkomiser Bäckström, evine zaferle dönmüştü.

Sonuç olarak ertesi gün masanın diğer tarafındaki Lapon piç herifin, toplantılarıyla ilgili bambaşka niyetleri olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Saat daha sabahın sekizi olmasına ve duş almak, dişlerini fırçalamak, mentollü pastil almak ve amirinin yürektek teŝekkürlerine uygun bir şekilde karşılık vermeye hazırlanmak üzere gece yarısı kalkmak zorunda kaldığı halde, ertesi gün ne bir çiçek, ne bir pasta ne de bir fincan kahve vardı. *Neler oluyor? Bu polis teşkilatı nereye gidiyor*, diye geçirdi içinden.

Johansson, davaya karşı tamamen ilgisizdi. Linda Wallin'in öldürülmesi ve Bäckström'ün her şeye rağmen rutin sıkı çalışma, önsezi ve kurnazlığın denenip test edilmiş birleşimiyle nasıl tüm parçaları yerine oturtmuş olduğu, patronun hiç ilgisini çekmiyordu. Onun yerine gizemli harcamalar, nakit çekimler, Rogersson'un otel odası faturasına eklenen porno filmler, tavanı aşan fazla mesai saatleri ve etrafındaki sözde uzmanların karıştırdığı, yanlış anladığı ve kendisini suçladığı diğer pek çok konuya kafayı takmıştı.

"Bu konuyu doğrudan finans birimiyle çözen gerekecek," diye tamamladı sözlerini Johansson öfkeli bir ifadeyle. "Sekreterimle konuşursan onları hemen görmeni sağlayacaktır."

"Saygısızlık etmek istemem patron ama ben rakam hesaplayıcı değil polisim," diye itiraz etti Bäckström. "Ve diğer insanların söylediği tüm o..."

"Ben de tam o konuya geliyordum," diye sözünü kesti Johansson. Geniş masasındaki diğer bir dosyayı açtı. "Geçen hafta aleyhine yapılan bir şikâyetle ilgili olarak."

"Şikâyetçisi olmayan şikâyetten mi bahsediyorsun patron?" dedi Bäckström sevimli bir edayla.

"Birden fazla şikâyet olduğunu bilmiyordum," dedi Johansson soğuk bir şekilde. "Bahsettiğim vaka, cinsel tacizle ilgili ve şikâyetçinin adı da Carin Ågren. Şikâyet dilekçesini kendisi doldurmuş. Dilekçe perşembe günü elimize geçti ve aynı gün kendisiyle görüşüldü."

"Peki nasıl oldu da ben görmedim?" dedi Bäckström mağdur bir ses tonuyla.

"En basit açıklaması, muhtemelen buna vakit bulamamış olmalarıdır. Merak etme Bäckström. Onlarla konuştum, bugün içerisinde seninle iletişime geçeceklerine söz verdiler."

"Peki ne diyor kadın?" diye sordu Bäckström, Johansson'a ve elindeki rapora sinirle bakarak.

“Söylediğine bakılırsa küçük sosisini göstermişsin ona,” dedi Johansson. “Ayrıntıları iç soruşturma birimiyle konuşabilirsin.”

Neler saçmalıyor bu adam, diye geçirdi içinden Bäckström.
Hangi küçük sosis?

Johansson’a göre bunun dışında ekleyecek fazla bir şey yoktu. Finans birimi, maddi konularda kendisiyle konuşacak ve avukatlar da olayın yasal boyutlarını anlatacaktı. Kendisine yönelik şikâyet, her zaman olduğu gibi ele alınacaktı ve Bäckström’ün amiri diğer detaylarla ilgilenecekti. Bäckström’e sadece bir karar vermek kalıyordu: Kendisine yönelik soruşturma devam ederken tatilde olmayı mı tercih edecekti, yoksa hastalık izninde veya senelik izninde olmayı mı?

“Hastalık izni mi?” dedi Bäckström öfkeyle. “Hiç de hasta değilim. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bu konuda sendikayla konuşmam iyi olacak.”

“İyi şanslar, Bäckström,” dedi Johansson.

81.

25 Ağustos Pazartesi gününden 12 Eylül Cuma gününe kadar, vekâleten atanan Dedektif Başkomiser Anna Holt, kimi uzun kimi kısa olmak üzere Bengt Månsson'la toplamda on iki görüşme yapmıştı. Bölge Başsavcı Vekili Katarina Wibom ve Dedektif Komiser Vekili Lisa Mattei de dönüşümlü olarak resmî tanık olarak sorgu odasında bulunmuşlardı. İlk görüşme en kısasıydı ve Anna Holt, Bengt Månsson'la yalnızdı.

“İsmim Anna Holt ve Ulusal Suç Birimi'nde başkomiserim,” dedi Anna Holt. *Ve kırk üç yaşındayım, diye geçirdi içinden. Artık yirmi iki yaşında olan Nicke'in bekâr annesiyim. Hayatımla ilgili genel olarak mutluyum. Her ne kadar çok yolunda olmayan birkaç konu varsa da şüphesiz ki gelecek bunlarla ilgili endişelenmem gerekip gerekmediğini gösterecek, diye düşündü.*

“O halde belki neden burada oturuyor olduğumu açıklayabilirsin,” dedi Månsson.

“Buradasın çünkü Linda Wallin cinayetinde şüphelisin,” dedi Holt.

“Evet, şu Wibom denen kadın söyledi zaten. Bu çok anlamsız. Söylediklerin hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Hatırlamıyor musun?” dedi Anna Holt.

“Birini öldürmüş olsam elbette hatırlarım öyle değil mi? Bu insanın unutabileceği bir şey mi?”

“Eminim olabilir böyle şeyler,” dedi Holt. “Biliyor musun?” diye devam etti sözlerine. “Şimdilik bunu bir kenara bırakalım derim ben.”

“O halde burada ne işimiz var?”

“Belki de bana Linda’yı nereden tanıdığını anlatabilirsin,” dedi Holt. “Onunla ilk kez ne zaman karşılaştığınla başla.”

“Tabii ki,” dedi Månsson. “Eğer yardımı olacaksa. Linda’yı nereden tanıdığımı memnuniyetle söylerim. Kesinlikle bir sır değil.”

Protokole göre görüşmeye kırk üç dakika sonra ara verilmişti ve yarım saat sonra Katarina Wibom meraklı bir şekilde Holt’un ofisine gelmişti.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Wibom.

“Tam da planladığım gibi ve beklentilerime uygun olarak ilerliyor,” dedi Anna Holt. “Cinayetle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor ama olanları göz önünde bulundurursak başka türlü sürpriz olurdu diyebilirim. Bana Linda’nın annesi ve Linda’yla nasıl tanıştığını anlattı. Benimle konuşuyor. Hatta içinde bulunduğu koşullara göre oldukça iyi ve uyumlu. Ki bu genellikle beklenen bir durum değildir. Söylediklerini sen de duymak istersin belki,” dedi Anna Holt.

Månsson, Linda’nın annesiyle yaklaşık üç yıl önce bir konferansta karşılaşmıştı. Toplantının konusu, belediye meclisi tarafından yürütülen ve özellikle göçmen genç insanları hedef alan, sosyal ve kültürel odaklı çeşitli projelerdi. Lotta Ericson, İsveçli olmayan çok sayıda öğrencisi bulunan bir lise öğretmeni olarak oradaydı. Månsson ise belediye meclisinin kültür bölümü adına bir proje yönetiyordu. Belli ki ilk kahve molası esnasında birbirlerinden hoşlanmışlardı. Birkaç gün sonra birlikte akşam yemeğine çıkmışlar ve gece, Månsson’un Frövägen’de bulunan dairesindeki yatağında son bulmuştu. İşler her zamanki gibi ilerlemiş ve Månsson’un Linda’yla ilk karşılaşmasıysa yaklaşık bir

ay sonra, Linda'nın babasının Văxjö'nün dışındaki malikânesinde yapılan yaz partisinde olmuştu.

“Ondan sonra ne oldu?” diye sordu savcı hevesle.

“Aslında bilmiyorum,” dedi Anna Holt. “Çünkü bir ara vermeyi ve yarın devam etmeyi teklif ettim ve o da bu teklifimi kabul etti,” diye açıkladı.

“Akıllıca olmuş bu,” dedi savcı.

“O kadar emin değilim. Kendini ağırdan satan kadınlardan hoşlandığına dair bir izlenim edindim. Bu yüzden biraz mesafeli görünmeye çalışıyorum.”

“Sana asılıyor mu?” diye sordu savcı.

“Kesinlikle kendisini kanıtlamaya çalışıyor,” dedi Holt. “İlişkimizin nasıl gelişeceğini zaman gösterecek diyebilirim,” diye devam etti omuz silkerek.

“Tanrım, ne kadar heyecan verici!” dedi savcı aklına gelen düşünceyle ürpererek.

“Evet, bu iş her zaman heyecan vericidir,” dedi Anna Holt.

Månsson'u sorgulamaya başladığı gün, Anna Holt'un bir basın toplantısı vardı. Văxjö tarihinde, katılımı en yüksek basın toplantısı olmuştu. Platformun ortasında, ön soruşturmanın yasal yöneticisi, Bölge Başsavcı Vekili Katarina Wibom, onun iki yanında da Dedektif Başkomiser Bengt Olsson ve Văxjö polis basın sorumlusu vardı. Masanın sol başında Jan Lewin, gönülsüz bir halde oturuyordu ve kendisine tek bir soru bile sorulmadığı halde yine de anlamlı beden dili nedeniyle televizyonda görünmüştü. Ana haber bülteninde uzunca bir süre yer almıştı. Lewin boynunu, fazlasıyla rahatsız olduğunu gösteren bir hareketle oldukça garip bir şekilde çevirmiş ve nedense Dedektif Başkomiser Olsson'un kendisine doğrudan sorulan tek soruya cevabını verirken Lewin'in görüntüsü yayınlanmıştı.

Saldırganla ilgili soru yağmuruyla savcı ilgilenirken polis basın sorumlusu da gazeteciler arasındaki düzeni sağlamaya

ve bağıra çağıra soru soranlar arasından olabildiğince adil bir şekilde gazetecilere söz verebilmek için elinden geleni yapmıştı. Savcı, herhangi bir ayrıntıya girmeden ertesi gün veya en geç çarşamba günü makul şüphe gerekçesiyle resmî olarak yasal işlem başlatabileceğini belirtti. Hâlâ bazı adli tıp analizlerinin sonuçlarını bekliyorlardı ve bunların dışında da başka yorum yapmayacaktı. Özellikle de şüpheli sıfatıyla gözaltında bulunan kişi hakkında.

Zanlının kim olduğuna dair rutin takip sorularının ardından gazeteciler pes etmişlerdi. Onun kim olduğu, nerede yaşadığı ve çalıştığını bilmeyen tek bir gazeteci bile yoktu salonda. Adamın fotoğrafı, adı ve adresi internette yayınlanmıştı. *Dagens Nyheter* ve diğer dört büyük akşam gazetesi ertesi gün davayı izleyecek; akrabalar, arkadaşlar, tanıdıklar, komşular ve doğru veya yanlış katkı sağlayabilecek herhangi bir bilgisi olan herkese ilişkin bir av başlayacaktı.

Böylece savcıyı rahat bırakmışlar ve her şeyin en başına dönerek polise yönelmişlerdi. İlk olarak Bengt Olsson'dan soruşturmanın başlangıç aşamasına dair yorum yapması istenmiş, ancak bir nedenle Olsson, bu soruya başka bir cevapla karşılık vermeyi tercih etmişti. Sorulan soru, adalet bakanı ve adalet kamu denetçisinin, neredeyse bin masum Växjö vatandaşından DNA örneği alınması kararına yönelik eleştirileriyle ilgiliydi. Olsson'a göre vakada çalışan polis memurlarının sayısının yakın zaman önce yaklaşık olarak otuzdan hemen hemen bir düzineye düşmüş olması bu aşamanın artık geçildiğinin ve soruşturmada tamamen yeni bir aşamaya gelindiğinin göstergesiydi.

Önde gelen televizyon haber kanallarından birinin muhabiri, onları saldırgana götürenin DNA örnekleri olup olmadığını sormuştu. Bu konuda da ayrıntılı bilgi verilemezdi ancak Dedektif Başkomiser Olsson, dedektiflik çalışmalarının son aşamalarında DNA teknolojisinin belirleyici bir rol oynadığını

söyleyebilmişti. İşte tam da bu noktada bir nedenle Lewin ve onun ince boynu televizyonda görünmüştü.

Basın toplantısı sona erer ermez Lewin, az önce olanları unutmak için ofisine dönmüş ancak ellerindeki mavi iplik parçasının muhtemel kaynağı olan özel erkek kazağına dair şu ana kadar herhangi bir sonuç vermeyen araştırmalarına devam etmişti. Sandberg'in, emekli pilota kazağı sorma fikri çok da boşuna olmamıştı. Adam yıllar önce Hong Kong'daki havaalanından buna benzer bir kazak almıştı. Kampanyaya özel indirimli fiyata almıştı, üstelik kazağa en özel markaları sudan ucuz bir fiyata bulabileceğiniz onca yer arasından, Hong Kong'da rastlamıştı.

“Doğru hatırlıyorsam, dokuz yüz doksan dokuz dolardan doksan dokuz dolara inmişti,” dedi pilot keyifle.

Daha sonra kendisine gösterilen çeşitli kazak fotoğrafları arasından uçuk mavi, uzun kollu, V yakalı kazağı hemen tanımıştı.

“Tıpkı bunun gibiydi, çok kaliteliydi. Yazın serin, kışın sıcak tutuyordu. Tüm yıl boyunca en severek giydiğim kazağımdı,” dedi pilot.

Ne olmuştu kazağa? Bir gün kazağı kaybetmişti ve bugüne kadar da bulamamıştı.

Anna Sandberg, küçük kızının o dönemki erkek arkadaşına kazağı vermiş olma ihtimalinin olup olmadığını sordu. Pilota göre bu mümkün değildi. Ona verebileceği tek şey kışına bir tekme olurdu. Şimdi bildiklerini o zamanlar biliyor olsaydı bunu çok da iyi becerirdi. Emekli pilot, Bengt Månsson'la ilgili konularda kızıyla konuşmaları gerektiğini söyledi Sandberg'e fakat kız kendini toparlayana kadar birkaç gün onu rahat bırakırlarsa minnettar olurdu. Bahsettikleri süre boyunca Månsson'la ilişkilerini nezaket sınırları içerisinde olabilecek en düşük düzeyde tutmuştu. Pilotun bir türlü anlayamadığı şey, mesela kendi küçük kızı gibi bazı kadınların ne kadar yetenekli, güzel veya

hoş olurlarsa olsunlar bazı adamların gerçek yüzünü bir türlü görememeleri idi.

“Månsson kazağınızı ödünç almış, hatta belki de... çalmış olabilir mi?” diye sordu Anna Sandberg. Gizemli adamlar hakkında pilotun kızıyla uzunca konuşmayı iple çekiyordu.

“Hiç şaşırmam,” dedi pilot homurdanarak. “Onun her şeyi yapabileceğini düşünmüşümdür daima.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Anna Sandberg.

Cinayet işleyebileceğini düşünmemiştii gerçi. Pilot ve ailesi önceki akşam konu hakkında bilgilendirildiğinde hepsi şoke olmuştu ve buna hâlâ inanamıyorlardı ancak pilot, Månsson’un nasıl bir adam olduğunu aslında çok önceden çözmüştü.

“Aklınızda belli bir konu var mı?” diye sordu Sandberg.

Adamdaki garipliği ilk fark ettiğinde, kızı Månsson’la beraber yaşıyordu ve yedi aylık hamileydi. Månsson’un müstakbel kayınpederi ve eski bir meslektaşı, Månsson’u Växjö’da bir restoranda başka bir kadınla beraber görmüşlerdi. Månsson bir de utanmadan yanlarına gelmiş ve kadını işyerinden bir meslektaşı olarak tanıtmıştı.

“Ahlaksız herif, kadını Kalmar veya Jönköping’e götürmeye bile gerek görmemişti,” dedi pilot.

Tek kelimeyle güvenilirmez, sadakatsizliğiyle nam salmış, her şey hakkında yalan söyleyen, para konusunda işe yaramaz, kendisine ait olan ile başkalarına ait olan arasında bir ayırım yapamayan, kendi çocuğuna bakmaktan aciz ve bunu yapma konusunda en ufak bir niyet göstermeyen bir adamdı. Kızını pilotun eski Saab’ını ödünç almak için çoğunlukla bahane olarak kullanıyordu. Pilotun asıl anlayamadığı, kendisinin ilk günden anladığı şeyleri kızının da anlaması için neden iki yıl gerekmiş olmasıydı.

“Kazağımı onun çaldığından eminim,” dedi pilot. “Ondan hep şüphelenmiştim. Muhtemelen başka şeyler de çalmıştır.”

Fakat Månsson'un evinde yapılan aramada kazak bulunmamıştı, bir zamanlar oradaysa bile artık değildi. Evde ilgi çekecek başka bir şey de bulamamışlardı. Månsson'un dairesi şaşırtıcı derecede düzenliydi. Adamın burada yaşadığı süre boyunca eve girip çıkan genç kadınların çokluğuna dair komşuların verdikleri ortak ifade göz önüne alındığında arkalarında çok az şey bırakmışlardı. En ilgi çekebilecek şeyler evde yoktu. Örneğin, Månsson bir ay önce bilgisayarının eski hard diskini atıp yenisini almıştı.

"Kazağı çoktan atmış olmalı," dedi Enoksson, Lewin'le konuşurken. "Bana sorarsan arabadan kurtulurken kazağı da atmıştır."

Bu konuşmadan sonra Lewin, Linda'nın öldürüldüğü sabah Månsson'un arama yaptığı kullan at cep telefonu ile ilgili bir not yazmıştı. Bilgisayarındaki yapılacaklar listesine, "Son arama kime yapılmıştı?" şeklinde bir not düşmüştü.

82.

Ertesi gün ikinci sorguya başlarken, “Linda’yla ikinci karşılaşmandan bahseder misin?” diye sordu Holt, Månsson’a. Soruyu sorarken öne doğru eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış, ilgili bir tebessüm ve meraklı gözlerle ona bakıyordu.

“Şey... ilk karşılaşmamız babasının evindeki şu yaz partisindeydi, o zamanlar ben...” diye karşılık verdi Månsson, Holt’a şaşkınlıkla bakarken.

“Biliyorum. Dün söylemiştin,” diyerek sözünü kesti Holt sabırsız görünerek. “Peki, ya ikinci kez?”

Månsson’un anlattığına göre ikincisi tamamen tesadüftü. Tanışmalarından bir ay sonraydı. Şehirde karşılaşmışlardı, Väjö’da bu çok da alışılmadık bir şey değildi. Konuşmaya başlamışlar ve birlikte bir kahve içmişlerdi. Ayrılmadan önce de Linda’ya telefon numarasını vermişti.

“Ne hakkında konuştunuz?” diye sordu Holt.

Månsson’un anlattıklarına göre, daha önce sadece bir kez gördüğünüz biriyle bu şekilde karşılaştığınızda konuştuğunuz sıradan şeylerden konuşulmuştu. Hoş, neşeli bir kızdı; ayrıca komikti de. Alışılmadık bir mizah anlayışı vardı. Månsson’a göre fazla konuşmadan, kısa cümlelerle kendini ifade ediyordu ve bu, onun hoşuna gitmişti çünkü kadınlarda çok fazla gördüğü bir özellik değildi. Aslında tanıdığı kişi Linda’nın annesi olduğu için ilk konuşmalarının içeriği bundan elbette etkilenmişti.

Månsson'un sözleri, tam da beklediği açılışı yapmasını sağlamıştı. "Yani annesi hakkında da konuştunuz, öyle mi?" dedi Holt şaşkınlıkla.

Månsson'a göre konuyu açan Linda'nın kendisi olmuştu. Durup dururken ona annesini sormuştu ve Månsson, kızın söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyordu: "Ee, bana sevgili anneciğimden bahsetsene. İkiniz hâlâ kumrular gibi misiniz yoksa?.."

O noktada Månsson dürüst ve açık sözlü davranmayı tercih etmişti. Linda'ya aralarında büyük bir aşk olmadığını açıklamıştı. Linda'nın annesinden doğal olarak çok hoşlanıyordu, güzel ve yetenekli bir kadındı. Ama kesinlikle rüya gibi bir aşk söz konusu değildi, ne kendisi ne de annesi açısından. Ayrıca çok fazla ortak noktaları da yoktu. Linda'nın annesi, Månsson'dan daha yaşlıydı ve ondan çok daha farklı, orta sınıf bir hayat yaşıyordu. Konu hakkında konuşmaya bile gerek duymadan bunu fark etmiş oldukları için birbirlerini giderek daha az görmeye başlamışlardı ve son haftalarda –Linda'yla tanıştığı yaz partisinden beri– sadece telefonda konuşmuşlardı. Linda'nın annesi yurt dışına tatile gitmeden önceki gün Månsson, iyi yolculuklar dilemek için onu aramıştı. Kadın onunla çok soğuk konuşmuştu ve aralarında bir şeyler vardysa bile artık bitmişti. Son telefon konuşmalarından edindiği izlenim bu olmuştu.

"Linda nasıl tepki verdi?" diye sordu Anna Holt. Hâlâ aynı derecede meraklı görünüyordu.

Her zamanki açık sözlü tarzıyla, Månsson'un kelimesi kelimesine hatırladığı şekilde: "Çok şanslısın, annem tam bir kaltaktır," demişti İngilizce olarak. "Küçükken ABD'de yaşamıştı," diye açıklama getirdi Månsson.

Salı günü Lewin'in kafasındaki iki soru işareti, bugünlerde onun gibi saçı başı ağarmış bir polis memurunun sadece hayalini kurabileceği bir şekilde kendi kendine açıklığa kavuşmuştu.

Önce Kalmarlı yirmi yedi yaşında bir hemşire, o sabah işyerinde *Dagens Nyheter* gazetesini okurken Linda Wallin'in katilinin kim olduğunu gördüğü anda farkına vardığı bazı şeyleri anlatmak için Växjö polisini aramıştı. Santralin her zamanki ilk görüşmesinin ardından telefonu Thorén almış ve konuşması biter bitmez o ve Knutsson, hemşireyle görüşmek için arabaya atlayıp Kalmar'a doğru yola çıkmışlardı.

4 Temmuz Cuma sabahı Bengt Månsson, kadını cep telefonundan aramıştı. Kendisi Kalmar'daydı ve onunla buluşmak istediğini söylemişti. Genç hemşireyi aramaya o an karar vermişti çünkü o akşam Öland'da, Borgholm Kalesi'ndeki Gylenne Tider konserine gidecekti. Kızın bir başka randevusunu iptal etmesi gibi birkaç ayrıntı halledildikten sonra Månsson on dakika içinde kızın evine gelmişti ve neredeyse tüm öğleden sonra boyunca sevişmişlerdi. Her şey, kızın Månsson'la görüştüğü daha önceki üç seferle aynı şekilde seyretmişti.

İlk kez mayıs ayının ortasında, kız işyerinden bir grup arkadaşıyla birlikte Växjö tiyatrosuna gittiğinde ve Månsson onlara rehberlik yaparken karşılaşmışlardı. Oyundan sonra kız, bir şekilde arkadaşlarından ayrılmıştı ve Månsson'un dairesinin kapısından içeri girdikleri anda sevişmeye başlamışlar, hatta zamandan kazanmak için evine giderken daha takside ön sevişmeyi başlatmışlardı.

Ancak bu sefer işler çok da iyi sonuçlanmamıştı. O öğleden sonra, seks faaliyetlerine ara verdikleri esnada Månsson ona, üzerindeki kazağı yıkmak için çamaşır makinesini kullanıp kullanamayacağını sormuştu. Uçuk mavi, pahalı bir kazaktı ve önceki gün üzerini pas lekesi yapmıştı. Bir komşusunun arabasını tamir etmesine yardım ediyordu ve arabanın altına yatınca kazağını kirletmişti. Belli ki karnını da çizmişti ancak kız bunu söylediğinde Månsson omuz silkmışti. Sadece bir çizikti.

Genç kadın, ona kazağın olabildiğince soğuk suda, elde yıkanması gerektiğini açıklamıştı. Özellikle de üzerinde kan

lekesi varsa. Ne olursa olsun böyle bir kazağı çamaşır makinesinde yıkamak söz konusu bile olamazdı. Bunu her kadın bilirdi ancak maalesef erkeklerin çoğu böyle şeylerden anlamazdı. Sonra kadın kazağı elde yıkayıp asmış, daha sonra kazağın sahibiyile daha önce yapmakta olduklarını yapmaya devam etmişti. O akşam konsere gitmişlerdi. Kazak kuruması için hâlâ askıdaydı ancak bu bir sorun değildi çünkü Månsson'un yanında, içinde temiz kıyafetlerin olduğu bir spor çantası vardı. Zaten o akşam dışarıda hava yirmi derece civarındaydı.

Konserden sonra kız Västervik'ten bazı eski arkadaşlarıyla karşılaşmıştı ve onlarla sohbet ederken Månsson aniden ortadan kaybolmuştu. Gerçi ortam çok kalabalıktı ama Månsson sanki yer yarılıp içine girmişti. Yarım saat onu aradıktan sonra Månsson'la ilk kez karşılaştığı Växjö'da, tiyatrodan yanındaki bir arkadaşıyla karşılaşmıştı. Arkadaşı ona, Månsson'u on beş dakika önce başka bir genç kadınla parktan ayrılırken gördüğünü söylemişti.

"Bu durumdan pek de hoşnut kalmadığınızı söyleyebiliriz herhalde?" Thorén en anlayışlı ses tonuyla.

Tabii ki hiç hoşnut kalmamıştı ancak onu en çok rahatsız eden şey bu değildi. Månsson pek de öyle koca olacak türde bir adam değildi ancak hayatındaki "Bay Doğru"yu beklerken ihtiyaçlarını karşılıyordu. Muhtemelen Månsson'un da aklından aynı şeyler geçiyordu ve ilişkinin bu durumu her iki tarafı da rahatsız etmiyordu. Kızı rahatsız eden, hatta "sinirden deliye döndüren" şey, Månsson'un ona kazağını yıkatmış olmasıydı.

Bu yüzden de o gece eve gittiğinde ilk yaptığı şey, kazağı alıp Månsson'un evde bıraktığı çantanın içine tıkmak ve çantayı, içindekilerle birlikte çöpe atmak olmuştu. Sonraki birkaç günü, yaptığını söyleyebilmek için onun aramasını beklemişti ancak Månsson aramamıştı. Ve o da kesinlikle aramayacaktı.

"Yani hepsini çöpe attın, öyle mi?" diye sordu Thorén.

Kazağı, giyilmiş bir iç çamaşırı ve hatırlayamadığı bir şeyle daha birlikte bunların içinde olduğu çantayı atmıştı. Hepsi çöpe gitmişti ancak oturduğu binada çöpler haftada bir toplandığından, artık bulunma şansının olduğunu sanmıyordu.

“Eminim bu konuda seninle yaptığımız konuşma yeterli olacaktır,” dedi mümkün olduğunca yazılı ifade seçeneğinden kaçınan Thorén.

“Onunla birlikteyken karnını çizdiğini fark ettiğinden bahsetmiştin,” dedi. “Neye benzediğini hatırlıyor musun?”

Tanığa göre, özelliği olan bir şey değildi. Sıradan bir çizikti. Göbek deliğinin on santimetre kadar üzerindeydi.

Derinliği ne kadardı? Mikrop kapmış mıydı? Uzunluğu ne kadardı? Ne kadar eskiydi?

Fazla derin değildi, iyi görünüyordu, on on beş santim uzunluğundaydı ve Månsson’un da söylediği gibi, bir günlük kadardı. Keskin bir şey tarafından çizilmiş gibiydi ve Thorén gömleğini yukarı doğru çekerse ne demek istediğini onun üzerinde gösterebilirdi. Kendi mesleği düşünülürse bunun pek de alışılmadık bir şey olmadığını söyledi tanık.

“Teklif için teşekkürler,” dedi Thorén gülümseyerek. “Sen bana anlatırken ben bir kâğıt üzerinde çizsem nasıl olur?”

“İşte bu,” dedi tanık beş dakika sonra Thorén’in çizmiş olduğu taslağa bakıp başıyla onaylarken. “Polis memuru yerine ressam olmayı düşünmediniz mi hiç?”

“Aslında hayır,” dedi Thorén gülümseyerek. “Ama çizim yapmayı seviyorum.” Yaklaşık on santim uzunluğunda ve göbek deliğinin yaklaşık on santim üzerinde yatay bir çizik ve göğsüne doğru da birkaç küçük çizik. Görüntüsü de bu şekildeydi öyle mi?

Tanığa göre bu, şüphe götürmeyecek şekilde doğrudu. Bu odada, üçü arasında kalmak şartıyla söyleyebilirdi ki bu kadar emin olmasının nedeni, çizdiği defalarca öpmüş olmasıydı. Biraz antiseptik sürdükten sonra çok daha iyi öpebileceğini söylemişse

de Månsson antiseptik önerisini reddetmiş, tanık yine de daha iyi öpmüştü.

“Ne hoş bir genç kadın,” dedi ve iç çekti Thorén, Våxjö’ya dönüş yolunda arabada otururlarken.

“O halde neden ona kaslı karnını göstermedin?” dedi Knutsson aniden aksileşen bir ses tonuyla.

“Utanırsın diye endişelendim,” diye karşılık verdi Thorén mutlulukla iç çekerken.

“Bizim Månsson oldukça meşgulmüş anlaşılan,” dedi Knutsson her ne kadar konuyu değiştirmeyi aklından geçiriyorduysa da.

“İyi ki Zorn’un zamanlarında yaşamamış,” dedi Thorén. Polis memuru olmasına rağmen sanata karşı gerçekten ilgiliydi.

“Çöp kutusuyla ilgili ufak probleme rağmen bence iyi durumdayız,” dedi Lewin birkaç saat sonra, tanıgın anlattıklarını duyunca. “Bu arada, Zorn derken ne demek istediğini pek anlamadım,” diye ekledi Thorén’e dönerek.

Thorén, bununla Månsson’un kadınlara olan ilgisini kastettiğini açıkladı. Småland’daki kızların tümüyle ya da en azından neredeyse tümüyle yatmış gibi görünüyordu. Tıpkı hikâyeye göre, resim çizmediği zamanlarda, bilinen gayrimeşru elli beş çocuk yapmayı başaran ressam Anders Zorn gibiydi.

“Sadece iki kilise bölgesinde, Orsa ve Gagnef’te elli beş çocuk. Yani Månsson şanslı ki bugünlerde kızlar doğum kontrol hapı kullanıyorlar. Görünüşe bakılırsa sadece bir defa hata yapmış,” diye açıkladı Thorén.

83.

“Peki ya üçüncü karşılaşmanız?” dedi Holt. Bir saatten uzun bir süre önce sorguya başladığı zamanki kadar meraklı ve aynı derecede sevecendi. “Anlatsana, nasıl oldu?”

Månsson’un anlattıklarına göre Linda, kendisine verdiği numaradan onu aramıştı ve doğruyu söylemesi gerekirse kızın aramasına çok şaşırmıştı. Bir gün önce on sekiz yaşına girmişti ve babası malikânesinde o ve arkadaşları için büyük bir parti organize etmişti. Şimdi de partiye Bengt Månsson’la yalnız devam etmeyi düşünüyordu.

“Peki, sen ne düşünüyordun?” diye sordu Holt.

“Gerçekten çok şaşırmıştım doğrusu,” dedi Månsson. “Onu aramak hiç aklımdan geçmemişti. Bu yüzden onun beni araması hiç beklemediğim bir şeydi.”

“Ne dedi peki?”

“Çok garip bir şeydi. Artık bir yetişkin olmasını kutlamak için beni yemeğe götürmek istediğini söyledi.”

“Bunu nasıl karşıladın?”

“Açıkçası hesabı paylaşmamızı önerdim,” dedi Månsson.

“O ne dedi?”

“Bunu düşünmeme gerek olmadığını, ne de olsa çıkacağım kişinin annesi olmadığını söyledi. Böyle biriydi işte. Çok açık sözlüydü.”

“Şaşırdın mı buna?” dedi Holt.

“Yani fazlasıyla dobraydı,” dedi Månsson. “Gerçi babasının çok parası olduğunu biliyordum tabii. Lotta söylemişti bana. Yani bunu zaten biliyordum. Yaşadıkları yeri de görmüştüm, bu yüzden kendim de anlayabilirdim diyebilirim.”

Sonra buluşmuşlardı. Vāxjö’da bir restoranda yemek yemiş, sohbet edip şakalaşmışlardı.

“Sonunda hesabı kim ödedi peki?” diye sordu Holt her zamanki ilgili ifadesiyle. Ancak artık böyle görünmek için daha fazla çaba sarf etmesi gerekiyordu.

“O ödedi tabii ki,” dedi Månsson. Hâlâ şaşkın gibiydi. “Aslında paylaşmayı teklif ettim ama o çoktan kararını vermişti. Olayı buydu sanki, yani o artık yetişkin bir kadındı ve isterse benim gibi birini yemeğe davet edebilirdi. Ayrıca muhtemelen benden daha fazla parası olduğunu düşündüğünü söyledi ki bu doğrudu elbette, bu yüzden ben de ona hak verdim. On sekiz yaşını yeni doldurmuş bir kızdan bahsediyoruz burada.”

“Sonra senin evine gittiniz ve birlikte vakit geçirdiniz, öyle mi?” dedi Holt fırsatı kaçırmadan.

“Evet,” dedi Månsson. “Benim evime gittik ve seviştik.”

“Peki, ilk beraber olduğunuz zamandan bahsetsene,” dedi Holt.

Yaptıkları şey sevişmekti. Sadece seks değildi. Birbirleriyle sevişmişlerdi. Sonra Månsson ona şarap ikram etmiş, konuşup beraber uyumuş, ertesi gün de kahvaltı yapmışlardı. Tam olarak böyle olmuştu ve şimdi burada, böyle bir yerde oturuyor olması, bu konuda bu şekilde konuşmak zorunda kalmak ona kendisini çok kötü hissettiriyordu. Kendisini, anlaşılması imkânsız bir durumun içinde bulmuştu. Linda’yı hiç incitmemişti ve bunu yapmayı asla aklından bile geçiremezdi.

“Ne düşünüyorum, biliyor musun?” dedi Anna Holt saatine bakarak. “Bence burada bırakalım ve yarın devam edelim.”

“Yani onunla seks yaptığını itiraf etti öyle mi?” dedi savcı, Anna Holt’la öğle yemeği yerken.

“Aptal değil,” dedi Holt.

“Peki ya devamı? 4 Temmuz Cuma gününü kapsayan hafıza kaybı? Bu konuda konuşmaya çalışmadı mı?”

“Sonuna doğru samimi bir şekilde çaba gösterdi ama neyse ki onu durdurabildim,” dedi Holt.

“Bekleyecek misin?” diye sordu savcı.

“Olayın olduğu esnada orada olduğunu itiraf edene kadar beklemeyi düşünüyorum,” dedi Holt. “Linda’yı boğduğu gün yaptığı diğer her şeyi bileceğim o zaman.”

“O anda da zamanı gelmiş olacak öyle mi?”

“Zamanı gelmiş olacak ve o zaman konuşmaya sen de katılabilirsin diye düşünüyorum,” dedi Holt.

“Bu işin nasıl sonuçlanacağına dair bir fikrin var mı peki?” diye sordu savcı.

“Elbette,” dedi Holt. “Bu işin nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyorum”

“Paylaşmak ister misin?”

“Senin için yazabilirim ama onunla işim bitene kadar okumayacağına söz verersen.”

“O zaman yazmasan iyi olur. Kesinlikle sabredemem. İnsanlar odadan çıktıkları anda masalarında bıraktıklarını gizlice okuyan bir tipim.”

“Ben de,” dedi Anna Holt. “Bence doğru düzgün tüm polis memurları öyledir. Nihayet aynı şeyi yapan bir savcıyı tanımış olmak ne güzel.”

84.

Çarşamba sabahı Bengt Månsson, Linda Wallin'i öldürme şüphesiyle Växjö Bölge Mahkemesi tarafından tutuklanmıştı. Ulusal Adli Tıp Birimi'nin, olay yerinde bulunan DNA'nın Månsson'a ait olduğuna dair kesin raporu, önceki gün mahkemeye ulaşmıştı. Buna rağmen Månsson, onu öldürdüğünü şiddetle inkâr ediyordu. Masum olduğunu ve tüm bu olan biteni anlayamadığını söylemek dışında hiçbir yorum yapmamıştı. Anna Holt, bilinçli olarak yasal sürecin dışında kalmayı tercih etmişti. Ona göre bunun nedeni, adamda kurmaya çalıştığı güveni sarsmak istememesiydi. Månsson kendini rahatsız hissettiği bir ortamda onu görmemeliydi; aksine diğerlerinin kendisi hakkında söylediklerine inanmadığı için uzak kaldığını düşünmesini istiyordu. Bu kadar basitti.

"Seni sordu," dedi savcı, Anna Holt'a dava sürecinden bahsederken.

"Güzel," dedi Holt. "Ben de öyle olmasını umuyordum."

Öğle yemeğinden sonra Anna Holt, Månsson'u almaya kendisi gitti. Ona, genç bir kadın meslektaşının da sorgu esnasında yanlarında olmasının sakıncası olup olmadığını sordu.

"Ama istemezsen onu içeri almam," dedi Holt hemen, Månsson'un gözündeki şüpheyi görünce.

"Hayır, sorun değil," dedi Månsson başını iki yana sallayarak. "Sana uyarsa bana da uyar."

"Tamam o halde," dedi Holt.

Sorgu üç saat sürmüş ve bu süre içinde Lisa Mattei sadece beş cümle kurmuştu. Görüşmenin ortasında Månsson birdenbire ona bir soru yöneltmişti. “Sorduğum için özür dilerim,” dedi Månsson. “Kulağa biraz garip gelebilir ama sen gerçekten polis memuru musun?”

“Evet,” dedi Lisa Mattei, Holt’tan daha sıcak bir tebessümle. “Ama bunu soran ilk kişi sen değilsin.”

“Hiç polis memuruna benzemiyorsun, bilmem anlatabildim mi?” dedi Månsson.

“Biliyorum,” dedi Lisa Mattei. “Muhtemelen bütün gün oturup çok sayıda dosya okuduğum içindir. Ama bazen de oturup dinliyorum işte.”

“Bana Linda’yla olan ilişkiden bahset,” dedi Anna Holt. Kız on sekiz yaşını yeni bitirmişti ve kendisi otuz iki yaşındaydı ancak Anna Holt’un bu yaş farkından bahsetmeye hiç niyeti yoktu. Henüz değil. Belki her şey istediği gibi giderse sonraki hafta.

Månsson buna bir ilişki diyebileceğini sanmıyordu. Çok fazla farklılıkları vardı. Birbirleriyle daha yeni tanışmışlardı. Üç yılda belki yirmi kez görüşmüşlerdi. Başlangıçta daha sık, sonraları daha uzun aralarla görüşmüşlerdi. Onu son görüşü, ilkbaharın başlarıydı. Linda onu arayıp erkek arkadaşından ayrıldığını söylemişti. Evet, Linda’dan hoşlanıyordu. Hem de çok, dürüst olmak gerekirse bir süreliğine ona biraz âşık bile olmuştu. Fakat aralarındaki tüm farklılıklar nedeniyle bunu ona asla söylememişti.

“Linda’nın da sana karşı hislerinin olduğuna dair bir izlenim edindim,” dedi Holt.

Månsson, bunun kesinlikle doğru olduğunu kabul ediyordu ve koşulları düşününce durumu daha da güçleştiriyordu bu. Bir keresinde Linda ona, günlüğünde kendisinden bahsettiğini bile söylemişti. Günlük sözü geçtiği anda Holt, Månsson’un

gözlerinde Lisa Mattei'nin de sorgu esnasında onlarla birlikte olacağını söylediği zamanki parıltıyı gördü.

"Biliyorum. Senden ne kadar hoşlandığını biliyorum. Merak ettiğim bir şey daha vardı," dedi Holt, günlük konusundan mümkün olduğunca hızla uzaklaşmak istiyordu. "Daha önce bahsetmek konusunda biraz gönülsüzdüm ancak sanırım en kötü ihtimalle itiraz edersin ve biz de başka bir konuda konuşuruz."

"Öyle mi?" dedi Månsson. Aniden tereddüde kapılmış ve dikkat kesilmişti.

"Tabii pek sır sayılmaz ama kadınlar konusunda oldukça deneyimli olduğunu düşünüyorum," dedi Holt omuz silkerek. "Bir hayli deneyimli hatta," dedi gülümseyerek.

Månsson, Holt'un ne demek istediğini anlamıştı ancak kelimeyi sevmemişti. "Deneyimli", çok sert ve alaycı bir kelimeydi. Ona neredeyse yıpranmışla eş anlamlı gibi geliyordu. Månsson kadınları seviyordu. Kadınlarla konuşmak, onlarla sosyalleşmek, kadınlarla olmak ona kolay geliyordu. Hatta yakın erkek arkadaşı hiç olmamıştı ve bunun eksikliğini de hiçbir zaman hissetmemişti. Ama evet, yıllar içinde çok sayıda kadınla beraber olmuştu, şayet Holt'un merak ettiği buysa. Kadınları seviyor, onların yanında iyi hissediyordu. Kadınlar onu mutlu ediyorlardı. Onu keyiflendiriyor, kendisini güvende hissettiriyorlardı ve olay bundan ibaretti.

"Bunu hiç garip bulmuyorum," dedi Anna Holt. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum ancak sanırım asıl merak ettiğim, Linda."

"Onun cinsellik konusunda fazla tecrübeli olamayacağını mı kastediyorsun?" dedi Månsson.

"Kesinlikle," dedi Holt. "Merak ettiğim şey, seks. Yani sizin, Linda'yla senin yaptığınız seks."

Månsson'a göre tamamen sıradan seksti ve ikisinin birbirlerine karşı duygularını göz önünde bulundurunca bu durum Linda gibi birisi için en ufak bir sorun teşkil etmiyordu.

“Normal, sıradan seks,” diye özetledi Holt.

“Biz birlikteyken insanın çok hoşlandığı, saygı duyduğu biriyle birlikte olduğu zamanki gibi hissediyorduk,” diye açıkladı Månsson. “Ama evet, öyle adlandırmak istiyorsan normal, sıradan seksti.”

“Peki ya diğerleri?” diye sordu Holt. Birlikte olduğu herkes, Linda Wallin’den çok daha deneyimli olanlar – onlarla da mı normal, sıradan seksti?

Månsson’a göre her zaman öyle değildi. Ancak gönüllülüğün esas olduğu, sorumluluk sahibi yetişkinler arasında karşılıklı kabullenilen bir davranış söz konusuysa o zaman elbette, bunun nesi kötü olabilirdi ki? Her ikisinin de istediği bir şeyse ve kimse zarar görmediği sürece sorun yoktu. “Sıradan bir gazetede ki herhangi bir cinsel danışmanlık köşesine bakarsan ne demek istediğimi anlarsın,” dedi Månsson.

“Kesinlikle anlıyorum,” dedi Holt. “Ayrıca burada oturup benimle konuşuyor olmanın nedeni bu değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Az önce sorumluluk sahibi yetişkinler arasında karşılıklı kabullenilen davranış hakkında söylediklerin. Onlara tamamen katılıyorum. Ama bu beni ne ilgilendirir ki? Ne de olsa senin özel hayatın. Biliyor musun? Bence burada duralım ve yarın devam edelim. Üç saatten fazladır burada oturuyoruz.”

“Burada olmama izin verdiğin için teşekkürler,” dedi Lisa Mattei, Bengt Månsson’a gülümseyerek. “Gerçekten çok ilginçti. Yani, deneyimli olmak ve yıpranmak hakkında söylediklerin. Bence çok doğru bir tespit.”

“Teşekkürler,” dedi Bengt Månsson.

“Ee? Sevgili Bengt Axel’im hakkında ne düşündün bakalım?” diye sordu Holt, Mattei’yle yalnız kalır kalmaz.

“Tipim değil,” dedi Lisa Mattei. “Gerçi muhtemelen ben de onun tipi değilim,” diye ekledi omuz silkerek.

“Kimmiş onun tipi peki?” diye sordu Holt.

“Ona inanacak olursan herkes.”

“Ama sence?”

“Kendisinden başka hiç kimse,” dedi Lisa Mattei başını iki yana sallayarak. “Konuşmayı baştan yazıp kadınların yerine yiyecek koyarsan mesela, ne demek istediğimi anlayacaksın. Bence obur herifin biri sadece.”

“Başka bir şey?” diye sordu Holt.

“Günlük,” dedi Mattei. “Herkesin Linda’nın babasının sakladığını düşündüğü şey.”

“Bunun doğru olduğunu farz edersek, bu konuda ne düşünüyorsun?” dedi Holt.

“Linda’nın babasının sakladığı çok belli. Günlüğe asla ulaşamayacağız ancak Månsson, onu okuduğumuzdan şüphelendiğine göre, bulamamış olmamız iyi bir şey,” dedi Mattei gayet memnun bir ifadeyle. “İşler o noktaya gelirse avukatı günlüğe bakmak isteyebilir.”

“Peki o halde neden endişeleniyor?” diye sordu Holt.

“Anna,” dedi Mattei iç çekerek. “Neden endişelendiğini çok iyi biliyorsun.”

“Linda’nın günlüğünde sadece sıradan seksten bahsetmiyor olmasından,” dedi Holt.

“İşte, gördün mü?” dedi Mattei. “Gerçi sıradan seksi bile bulamayan biriyle konuşuyorsun. Bana ne ihtiyacın var ki?”

85.

Artık Linda'nın katilinin kim olduğunu herkes biliyordu. Çok sayıda insan da onu şahsen tanıyordu. Polis dedektifleri tam kadro, üç vardiya çalışıyordu ve Månsson'la ilgili ihbarlar, soruşturma ekibinin masalarına yığılmıştı.

Önce Månsson'un uyuşturucu satıcısı, Bölgesel Suç Birimi'nin uyuşturucu ekibindeki itiraf görevlisiyle irtibata geçmişti. Kesinlikle sıradan müşterilerini gammazlayan türden bir adam değildi ancak Månsson artık sıradan bir müşteri değildi. Gerçi hiçbir zaman çok önemli bir müşteri de olmamıştı. Yılda birkaç kez, çoğunlukla da esrar alırdı. Fazla cömert de değildi ve kendisi de yakın zamanda iki buçuk yıl cezaya çarptırılmıştı ama belki de verdiği bilgiler karşılığında bu konuda bir iyilik yapılması düşünülebilirdi.

Knutsson da Månsson'un araba çalmayı nasıl öğrendiğini neredeyse tüm bu olaylarla aynı esnada çözmüştü. Lund'dan eski bir sınıf arkadaşı aramış ve Månsson'la ikisinin üst üste birkaç yazı Skåne'deki bir ıslahevinde çalışarak geçirdiklerini söylemişti. Ayrıca dış görüntüsü aksini söylese de Månsson, teknik konulara çok meraklı ve ilgiliydi. Ancak şüphesiz ki en iyi olduğu konu, kadınlardı. Ama bunu zaten biliyorlardı, öyle değil mi?

Arayanların neredeyse tümü genç kadınlardı. Dedektiflerin umduklarından çok daha fazla kadın, Månsson'la yaşadıkları deneyimlerini anlatmak için arıyordu. Ve daha da fazlası, kendi-

lerine Månsson'dan bahseden arkadaşları olduğunu söylemek için arıyordu. İhbarcılardan biri özellikle enteresandı: Bir arkadaşı, şu anda hayatta olduğuna şükreliyordu. Kadın, aramayı yapan arkadaşına, 3 Temmuz Perşembe akşamı Månsson'la birlikte olduğunu anlatmıştı. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlamış ve adamın yanından ayrılmıştı.

İki saat sonra kadın, Knutsson ve Sandberg'in karşısındaydı ve daha önceki pek çok durumda olduğu gibi kadının onlara anlattığı hikâye çok daha farklıydı. Yine de her açıdan ve polis bakış açısına göre fazlasıyla enteresandı. Topladıkları diğer bilgilere de uyuyordu.

Perşembe akşamı saat yaklaşık onda Månsson'u görmeye, adamın Öster, Frövägen'deki evine gitmişti. Yaz boyunca oraya pek çok defa gitmişti ve her şey Månsson'un salondaki kanepesinin üzerinde, her zamanki gibi başlamıştı. Ancak sonra kadın aniden durmuştu.

"Aslında neden olduğunu bilmiyorum," dedi kadın, Anna Sandberg'e bakarak. "Aniden artık istemediğimi fark ettim."

"Peki o zaman ne yaptı?" diye sordu Sandberg.

Önce her zamanki gibi devam etmiş, ancak kadın karşı koymaya başlayınca bırakmıştı.

Saldırganlaşmış mıydı? Ona karşı güç kullanmış mıydı?

"Hayır," dedi tanık. "Sadece çok sinirlendi. Küçük bir çocuk gibi."

Tanığın kendisi de sinirlendiğinden kıyafetlerini giymiş, çantasını almış ve çıkmıştı.

"Tanrı'ya şükür," dedi tanık. "Şayet orada kalsaydım beni de boğabilirdi."

Anna Sandberg, aslında durumun bundan da kötü olduğunu düşündü. *Şayet hep yaptıklarını yapsaydın muhtemelen Linda Wallin bugün hâlâ hayatta olurdu*, diye geçirdi içinden. Sonra Månsson'un cinsel performansı hakkında açık açık sorular sordu ve kadın da tıpkı konuştukları diğer kadınlar gibi bu soruları cevapladı.

Månsson, kadınlar arasında oldukça popülerdi. Seks sırasında kontrolü elinde tutmayı seviyordu. Yakışıklı, güçlü, fitti ve iyi sevişiyordu; çok farklı alanlarda uzmanlaşmış bir aygırdı. Gerektiğinde acımasız olabiliyordu, karşısındaki isterse pek çok fikre ve öneriye açıktı. Ancak saldırgan değildi, kimseye zarar vermemişti ve kesinlikle kendi sadist eğilimlerini tatmin etmeye çalışmıyordu.

“Bu çok garip,” dedi tanık. “Onun bir sadist olduğunu hiç fark etmemiştim. Benimle hiçbir zaman öyle değildi,” dedi başını iki yana sallayarak.

Çünkü sen hep onun istediklerini yaptın. Çünkü seninle birlikteyken hiç yeterince öfkelenmedi, diye düşündü Sandberg.

Muhtemelen yanlış kişiydin, diye geçirdi içinden Knutsson.

86.

Lisa Mattei'nin, Anna Holt'un Månsson'la dördüncü sorgusuna katılması tesadüf değildi. Holt, saldırganını köşeye sıkıştırıp itiraf ettirmeyi düşünüyordu, acısını hafifletmek ve duruma uyanmasını engellemek ve için Mattei'ye ihtiyacı vardı. Mattei'nin dostça tavrı, nazik ve masum görüntüsü, onu Månsson açısından tamamıyla bir kadın olarak ilginç olmaktan uzak kılıyordu ve bu, Holt için mükemmel bir durumdu.

“Linda'yla genellikle sıradan seks yaptığından bahsetmiştin dün,” diye başladı söze Holt. “Ve günlüğüne ikiniz hakkında yazdığını söyledin.”

“Evet?” dedi Månsson, gözlerinde temkinli bir bakışla.

“Her kuralın bir istisnası vardır,” dedi Holt. “Linda'yla ikinizin genellikle sıradan seks yaptığınızı biliyorum. Ama senin böyle yapmadığın zamanlar? Seks oyunları oynadığın, birbirinizle deneyimlerde bulunduğunuz zamanlar? Bana onlardan bahsetmeni istiyorum ve bunun senin için çok zor olacağını sanmıyorum.”

“Hayır,” dedi Månsson. “Niye zor olsun ki? Gerçekten özel bir şey değildi. Sadece normal insanların seks yaparken en az bir kez yaptıkları şeylerdi.”

Anna Holt'un, ona birkaç kez sevişirken Linda'nın ellerini bağlamış olduğunu itiraf ettirmesi neredeyse iki saat sürdüğüne göre belli ki bu söylediği çok açık sözlülükle söylenmiş bir şey değildi. Şayet söyledikleri doğruysa kendisi ve Linda'nın iliş-

kisinin cinsel boyutu açısından da bu noktaya gelmeleri çok uzun zaman almıştı.

Linda çok deneyimli değildi. Bengt Månsson'la ilk kez yatmadan önce dört farklı seks partneri olmuştu. İlkinde on dört yaşındaydı ve sarhoş bile değildi. Sadece bir an önce olup bitmesini istemişti. Tüm eski partnerleri kendisiyle aynı yaştaydı ve onların hiçbirisiyle orgazm olmamıştı. Ama mastürbasyon yaptığında orgazm oluyordu. İlkinde on altı yaşındaydı ve ülkenin en ünlü seks terapistinin akşam gazetesinin pazar ekindeki makalesinde verdiği tüm talimatları dikkatle uygulamıştı. Bunların hepsini Bengt Månsson'a, hayatındaki ilk doğru düzgün âşığına anlatmıştı.

Bengt Månsson'la beraberken her zaman orgazm oluyordu. Her birlikte olduklarında genellikle birden fazla hem de. İkinci kez birlikte olduklarında sıradan birleşmeyle orgazm olmuştu hatta. Aslında özellikle de başlangıçta bu pek çok kadın için en zor olanıydı ve Månsson, işte o zaman keşifte bulunmuştu.

“Boşalmak üzereyken onu sıkıca kavramamdan hoşlandığını fark ettim,” diye açıkladı Månsson.

İlk birkaç seferinde işler olabildiğince ileri gitmişti. Sonra Linda, aslında fazla bir şey söylemeden fikri ortaya atmıştı. Månsson'un yatağında sırtüstü yatıyordu. Bir kez sevişmişlerdi. Månsson, onu okşayıp kokluyordu. Linda aniden Månsson'un sabahlığının kuşağını alıp ona vermiş, sonra kendi ellerini önünde birleştirmişti. Månsson, onun ellerini büyük bir dikkatle birbirine bağlamış, sonra da başının üzerine kaldırarak yatak başına bağlamıştı. Büyük bir sessizlik, tam bir karşılıklı anlayış içinde ve Linda'nın sonsuz güveni içinde birdenbire sevgilisi Bengt Månsson, iki eli serbest vaziyette üzerindeydi.

“Tabii ki arada fark oluyor,” dedi Månsson. “Orgazm olabilmek için olay tamamen fiziksel ve zihinsel olarak uyarılmaktan ibaret,” diye açıkladı.

Onu bağlamış mıydı? Kesinlikle. Ona vurmuş muydu? Asla. Ona vurmadan işkence etmiş miydi? Asla. Månsson'a göre kaba sözler bile sarf edilmemişti. Çünkü Linda bundan hoşlanmıyordu. Olayı onun için fazla gerçek hale getiriyordu ve bu da ilgisini kaybetmesine neden oluyordu. Onun izlemekten hoşlandığı yol sadece ikisi arasındaki sessiz, örtülü, gizli yakınlaşmaydı.

“Kısaca karmaşık olmayan seks,” diye açıkladı Månsson. “Bir şeyi yapmaktan hoşlanıyor ancak hakkında konuşmaya cesaret edemiyorsan, onu yapan kişi aslında sen olmuyorsun.”

“Ne düşündün Lisa?” diye sordu Holt sorgudan çıktıktan sonra.

“Öf,” dedi Mattei. “Neden bakire sayılabilecek birine bunu soruyorsun ki? Sence neden çok sayıda tamamen normal kadın, böyle baskın erkeklerin peşinde koşuyor? Ve neredeyse her seferinde kendilerini de Månsson gibi biriyle yatakta buluyorlar. Her neyse, Månsson erkek değil. Hatta muhtemelen insan bile değil.”

“Ne o halde?” diye sordu Holt.

“Bana sorarsan bir tür seksüel enstrüman sanatçısı. Demek istediğim... Seks yaparken hem fiziksel hem de zihinsel uyarının aynı derecede önemli olduğunu duymak ne kadar da havalı. Yaptığının tam da bu olduğunu anlamak için ne kadar tecrübesiz olman gerekir? Ve yaptığının ne olduğunu fark ettiğinde ne kadar tahrik olursun?”

“Kulağa çok eğlenceli gelmiyor,” dedi Holt ona hak vererek.

“Bana sorarsan asıl ilginç olan ve burada oturmuş Bay Månsson'u dinliyor olma sebebimiz, birlikte olduğu tüm kızlar her zaman onun her istediğini tam olarak yerine getirdiği için kendisini neredeyse hiç düşmediği bir duruma düşmüş vaziyette bulunduğu kafasının içinde olanlardır.”

“Neymiş peki bu durum?” diye sordu Holt.

“En başından hayal kırıklığına uğradığı zamanlar, kafasında sadece tek bir düşünce olduğu zamanlar. Pek çok erkeğin çok romantik bir şekilde dile getirdiği gibi: becer ve git. Birlikte

olduğu kişinin onun kim olduğunu görüp partiye katılmayı reddettiği zamanlar. Ve kadının onun kim olduğunu gördüğünü anladığı, kendisini gülünç hissettiği zamanlar.”

“Böyle bir durumda da Bengt Månsson eğlenceli biri olmaktan çıkıyor,” diye tamamladı Anna Holt.

“Ve Linda Wallin’i tam da böyle bir senaryoda boğuyor ama bunu asla itiraf etmeyecek.”

“Kendisine bile mi?”

“Sana ve bana bile,” dedi Mattei.

“Bir önerin var mı peki?” dedi Holt.

“Onu parçalara ayır,” dedi Mattei kibar bir tebessümle. “İtiraf etmesini sağlayacağı için değil ama bunu yaptığını görmek istediğim için. Hayatımda hiç bu kadar bencil, bu kadar çenesi düşük ve aptal bir katil görmemiştim.”

Çalışkanlık, titizlik ve beceriklilik sadece Lewin'in değil, onun en yakın meslektaşlarının da belirleyici özelliklerindendi. Bunun sonucu olarak da Bengt Månsson'un ön profil dosyasını yakalanmasından sonra beş günden daha kısa bir sürede tamamlamışlardı.

Otuz beş yaşındaydı. Skâne'de yazın başlangıcı olan mayıs ayının güzel bir pazar sabahında, Malmö'deki General Hastanesi'nde dünyaya gelmişti. Otuz yaşındaki bekâr annenin ilk çocuğuydu ve babası bilinmiyordu. Bu durum, polis açısından sadece sorun yaratan ve hâlâ Lewin'in zihnini kurcalayan, bilinmeyen saldırganın etnik geçmişine dair şüpheli varsayımlara neden olan DNA'sını açıklayabilirdi belki de.

Anneyle ilgili çok fazla bir sorun yok gibi görünüyordu. Ängelholm yakınında yaşayan çiftçi bir aileden geliyordu ve konuştukları akrabaları, ondan güzel, neşeli, sağlam karakterli ve girişken biri olarak bahsediyorlardı. Yirmi yaşına girdiğinde Malmö'ye yerleşmişti ve on yıl sonra Malmö'nün merkezinde, çok iyi konumda bir kuaför ve güzellik salonu açmış, giderek artan sayıda çalışanı olan başarılı bir iş kadını olmuştu. Ablasının anlattığına göre babasının kim olduğunu bilmiyorlardı, annesiyle Kanarya Adaları'ndaki bir tatilde tanışmışlardı ancak Bengt Månsson'un teyzesi daha fazla ayrıntı verememişti.

Fakat teyze, Malmö'de kendisiyle görüşen memurlara bazı fotoğraflar göstermişti. Bunlar Bengt Månsson'un küçük ve son

derece etkileyici çocuk halinden, on dokuz yıl sonra liseden mezun olduğu ve çok yakışıklı bir genç adama dönüştüğü zamana kadarki fotoğraflarıydı. Neredeyse eski film yıldızları gibiydi ancak onların bıyıksız haline benziyordu. Teyze, tüm bu olan bitenleri bir türlü anlayamıyordu ve tek tesellisi polisin korkunç bir hata yaptığını fark edeceğine dair inancıydı.

Bengt beş yaşındayken annesi başka bir adamla tanışmıştı. Adam annesinden on beş yaş büyüktü. Başarılı sayılabilecek bir iş adamıydı ve garip bir şekilde hâlâ bekârdı. Bir yıl sonra annesi evlenmiş ve yeni babası onu resmen evlat edindiğinde de bir üvey erkek kardeşi olmuştu. Aile Malmö'nün eteklerindeki Bellevue'de, gösterişli, pahalı bir villaya yerleşmişti. Annesi güzellik salonunu iyi bir kârla satmış, saç ve kozmetik ürünleri satan bir Alman firmasının temsilcisi olarak yarı zamanlı çalışan bir ev hanımı olmuştu.

Düzgün, çalışkan insanlara benziyorlardı. Saygıdeğer bir orta sınıf aileydi. Komşulardan, okullardan, sosyal hizmetlerden veya polisten gelen herhangi bir olumsuz yorum yoktu. Ne Bengt ne de ailenin diğer üyeleri hakkında. Bengt ilkokulda oldukça başarılı bir öğrenciydi ve liseyi bitirdiğinde ortalamasının üzerindeydi. Her ne kadar sporla özel olarak ilgilenmese de fiziki çok düzgündü ve herhangi bir yakın arkadaşı olmaksızın erkek sınıf arkadaşları arasında genellikle popülerdi.

Askerlik yapması gerekmemiş, herhangi bir garip tıbbi mazerete gerek kalmadan askerlikten muaf olmuştu. Babasının ofisinde ara sıra yaptığı işler karşılığında kazandığı az maaşla çalışırken eğitime bir yıl ara vermiş ve bu süreyi yaşlılarıyla partileyerek geçirmişti. Daha sonra Lund'a taşınıp üniversiteye başlamıştı. Dört yıl sonra çeşitli konuların bileşiminden normal bir ortalamayla mezun olmuştu. Sinema, tiyatro çalışmaları, felsefe ve edebiyat okumuştı. Üniversite drama topluluğu ve öğrenci birliğinin yanı sıra Lund'daki öğrencilere sunulan daha az zaman gerektiren diğer kulüp ve topluluklarda aktif olarak

yer almıştı. Çevresindeki tüm kız öğrenciler onu görür görmez âşık oluyorlardı.

Mezun olduğu yılın sonbaharında annesi kanserden ölmüştü. Kanser hastalarının çoğunluğunun aksine, teşhis konulmasının ardından bir ay içerisinde ölmüştü. Aynı yıl Noel arifesinde de üvey babası, Ljunghusen Golf Kulübü'nün hâlâ kar görmemiş çimlerindeki on ikinci ve on üçüncü delikleri arasında bir yerde şiddetli bir kalp krizi geçirmiş ve ölmüştü.

O ve üvey kardeşi, villa ve diğer mülkleri satmışlardı. Ebeveynlerini gömdükten ve borçları ödedikten sonra kalan parayı aralarında bölüşmüşlerdi. Ellerine geçen miktar beklediklerinden çok daha azdı ve bu durum muhtemelen ebeveynlerinin ikisinin de ölümünün ardından iki üvey kardeşin iletişiminin bu kadar az olmasına neden olmuştu. Bengt Månsson'un erkek kardeşi, ekonomist olarak üniversiteden mezun olur olmaz Almanya'ya taşınmıştı. Son beş yıldır bir İsveç ormancılık şirketinin yan şirketlerinin birinde, finans biriminin yöneticisi olarak çalışıyordu. Alman bir kadınla evlenmişti ve Stuttgart'ın dışında bir yerde yaşıyordu. Polis arayıp ağabeyi Bengt'le ilgili sorular sormak istediğinde konuşmayı reddetmişti. Bengt Månsson'un ailesindeki herkes ya ölmüş ya da onu terk etmişti.

Yirmi beş yaşına geldiğinde, Malmö Belediye Meclisi Kültür Bölümü'ne yönetici ve proje asistanı olarak işe girmişti. O sene yaz dönemini Sturup Havaalanı'nda müşteri ilişkileri bölümünde çalışarak geçirmekte olan pilotun kızıyla tanışmıştı. Växjö Belediye Meclisi Kültür Bölümü'nde proje yöneticisi olmak için yeni iş başvurusunda bulunmuştu. İşe girer girmez de pilotun kızıyla birlikte, müstakbel kayınpederinin onlar için bulduğu apartman dairesine taşınmıştı. Yaklaşık bir yıl sonra kızları doğmuştu. Ondan bir yıl sonra da ayrılmışlardı. Frövägen'de yeni bir apartman dairesine taşınmıştı ve hâlâ burada oturuyordu.

Bekârdı ve yıllar içinde giderek daha az gördüğü, yedi yaşındaki kızıyla görüşme hakkı vardı. Aylık geliri vergi hariç

yirmi beş bin krondu. Ehliyeti vardı fakat arabası yoktu. Kredi borcu ya da ödenmemiş vergi borcu bulunmamaktaydı. Sosyal hizmetler veya polis kayıtlarında yer almıyordu. Hatta otopark cezası bile yoktu. Yanına yaklaşan neredeyse tüm genç kadınlar ona âşık oluyorlardı.

Otuz beşinci yaş gününden üç ay sonra Linda Wallin'e, annesinin Văxjö'nün merkezinde bulunan dairesinde tecavüz etmiş ve sonra onu boğmuştu. Böylece de polise tutuklanmasına kadarki bilinen hayatının özetlenmesi, polis dilinde ve Jan Lewin'in jenerasyonundaki polis memurları arasında saldırganın kısa biyografisi adıyla bilinen raporun oluşturulması için bir sebep vermişti.

Anna Sandberg, pilotun kızıyla görüşmüştü ve kadın Bengt Mănsson'un hayret uyandıran seks iştahını doğrulamıştı. Ancak sadece başlangıçta, neredeyse uyanık oldukları her dakikayı sevişerek geçirdikleri zamanlar için geçerliydi bu durum. Birlikte yaşamaya başladıktan ve kadın hamile kaldıktan sonra Mănsson ona neredeyse hiç dokunmamıştı. Onun dışında herkesle yatmış, kadın da bunu anladığı anda ilişkiyi sonlandırmıştı.

Dolaysız olarak sorulan sorunun cevabına gelince: Hayır, ona karşı hiçbir zaman şiddet kullanmamıştı. Sıklığı bir yana sıradan, normal seks yapmışlardı hep. Bengt Mănsson, tüm hayatı boyunca karşılaştığı "en yakışıklı erkek ve en çekici haylaz" dı ve kadın, onun sekiz hafta önce yapmış olduğu şeyi anlayamıyordu. Ama öncelikli olarak yedi yaşındaki kızları için endişeleniyordu. Okula başlamamasına henüz karar vermişlerdi ve önceki gün o ve kocası, Văxjö'dan taşınma kararı almışlardı.

Akşam gazeteleri şimdiden gelip katille yaşadığı hayatı ve onun tek çocuğı olan yedi yaşındaki kızlarının annesi olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında konuşması karşılığında ona para ve şöhret teklif etmişlerdi. Küçük bir kızı olan barbar bir tecavüzcü ve katil. Ancak ona sonunda Văxjö'dan taşınma kararı aldırان,

büyük akşam gazetelerinin erkek manşet avcıları değil, *Dagens Nyheter*'in aile bölümünün kadın editörü olmuştu. Bu konuyla ilgili büyük, gerçekçi ve hassas bir makale yayımlamak istemişti. O, yeni kocası ve kızının nasıl medyanın haber çılgınlığının kurbanı oldukları, kızının okula başlamasının ertelenmesi ve “gerçek babasının” bir katil olduğunu öğrenmesinin onu duygusal olarak nasıl etkilediği; taşınma, hatta belki isimlerini değiştirme ve kimlik koruma programına alınmak için başvurma planları konularında bir makale olacaktı. İşte o zaman o ve kocası taşınma kararı almışlardı. Röportaj teklifini de reddetmişlerdi.

Cuma günü Anna Sandberg ve Växjö polisinden bir kadın meslektaşı, Linda'nın annesiyle görüşmek için onun Åsnen Gölü yakınındaki yazlık evine gittiler.

Büyük ölçüde sonuçsuz bir görüşme olmuştu. Linda'nın annesi şoktaydı. Önceki ay Linda'nın öldürülmüş olduğunu duyduğunda yaşadığı şok, yerini travma sonrası stres bozukluğuna bırakmıştı. Bir sonraki şokuysa polisin, kızının katilini tutukladığını ve olaylardaki rolünü öğrendiğinde yaşamıştı. Şimdi süresiz hastalık iznindeydi; güçlü sakinleştiriciler alıyor, neredeyse her gün psikiyatrla görüşüyordu ve en yakın arkadaşının sıkı gözetimi altındaydı.

Växjö'daki o daireye bir daha adımını atmak istememişti ancak daireyi ne yapacağını düşünecek gücü kendinde bulamıyordu. Zaten satması da çok kolay olmayacaktı. Artık gazeteleri okuyan, radyo dinleyen veya televizyon izleyen herkesin gözünde “cinayet işlenen daire” olarak biliniyordu. Hâlâ yerleşik olarak kayıtlı bulunduğu bölgedeki komşular ikiye ayrılmıştı: geçerken pencerelerden içeriye bir göz atmaya çalışanlar ve binadan uzak durmak için yolunu değiştirenler. Şimdiden kendi dairesinin değeri konusunda endişelenen ve bunun için onu suçlayan bir komşusundan isimsiz bir mektup almıştı. Ancak şu anda bu, sıkıntıları arasında en son sıralardaydı.

Bengt Månsson'la son konuşmasının üzerinden üç yıldan fazla zaman geçmişti. O zamandan beri hiç konuşmamışlar veya görüşmemişlerdi. Aslında Månsson'la hiçbir şekilde iletişim kurmak istememişti ve zaten o da kendisiyle iletişime geçmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Fazla ortak noktaları olmadığını, onun kendisiyle ilgilenmediğini anladığı anda adamla görüşmeyi kesmişti. Hikâyenin onun tarafından anlatılan kısmı, Månsson'un kiyle aynıydı. Nasıl tanıştıkları, ne kadar süre görüştükleri, nerede tanıştıkları gibi kısımlar. Anna Sandberg, cinsel ilişkileri konusunda özel sorular sormamıştı. Bunu yapmayı aklından bile geçirmemişti.

Linda, Bengt Månsson'la görüştüğünü annesine kendisi söylemişti. Bir yıl veya daha fazla zaman sonra, hayatlarındaki zor bir dönemde Linda, "idolü olan" babasının yanına geri taşındığında anlatmıştı. Sürekli tekrarlayan tartışmalarının birinin ortasında söyleyivermişti. Yattıklarını değil, sadece onunla görüştüğünü söylemişti ancak annesi zaten yattıklarından da şüpheleniyordu. Ertesi gün Linda annesini arayıp özür dilemişti. O sözleri kızginken söylediğini, aslında hiçbir anlam ifade etmediğini söylemişti. Annesi, bu olanları zihninden atmaya çalışmıştı. Şimdiyse hemen gidip Bengt Månsson'u öldüresiye dövmemiş olduğu için pişmandı.

"Bunun olması benim suçum," dedi boş gözlerle önüne bakıp söylediklerini vurgulamak için başını sallarken.

Anna Sandberg masanın üzerinden ona doğru eğildi. Dik katini çekebilmek için onu kollarından sıkıca kavradı.

"Dinle beni Lotta," dedi Anna Sandberg. "Dinliyor musun?"

"Evet."

"Güzel," dedi Anna Sandberg, hâlâ gözlerinin içine bakıyordu. "Az önce söylediğin şey, öldürülmesinin Linda'nın suçu olduğunu söylemek kadar saçma. Ne dediğimi duyuyor musun?"

"Evet, seni duyuyorum. Seni duyuyorum," diye tekrarladı. Bu esnada Anna, kavrayışını daha da sıkılaştırıyordu. "Linda'yı

öldüren Bengt Månsson'du, başkası değil. Bu onun suçu. Sadece onun. Başka kimsenin değil. Sen ve Linda, onun kurbanlarısınız.”

“Söylediklerini duyuyorum,” diye karşılık verdi Lotta Ericson.

“Güzel,” dedi Anna Sandberg. “Anladığından da emin ol. Çünkü gerçek. Olan buydu ve bu yüzden oldu.”

Bu konuşmanın ardından Anna Sandberg ve meslektaşı, arabayla Växjö'daki polis merkezine döndüler. İkisi de çok iyi hissetmiyordu ancak arkalarında bıraktıkları kadına kıyasla hayatları rüya gibiydi.

“O şerefsizi öldürebilirim,” dedi Anna Sandberg garaja girerken.

“Yardıma ihtiyacın olursa haber ver,” dedi meslektaşı.

Knutsson ve Thorén, günlük ve kurbanla ilişkin ayrıntılara yönelik sonuçsuz çabalarını sürdürdüler. Tekrar kızın arkadaşlarıyla konuşmaya başlamışlar ve bu şekilde biraz yeni bilgi edinmişlerdi. Sonunda babasını görmek üzere onun malikânesine gitmişler ve meslektaşlarının daha önce aynı konuda konuştuklarında öğrendiklerinin aynılarını öğrenmişlerdi.

Henning Wallin'in herhangi bir günlük hakkında bilgisi yoktu. Doğal olarak bu konuda biraz düşünmüştü –polis sürekli olarak bundan bahsederken düşünmemesi ne kadar mümkündü ki?– ve onlara sadece bu konudaki fikirlerini söyleyebilirdi.

“Sizin için bir sakıncası yoksa,” dedi Knutsson.

Henning Wallin'in düşüncesine göre bir insanın günlüğü, o kişinin hayatının en özel şeyiydi. Bu özellikle genç insanlar için, hele de genç bir kadın için çok daha önemliydi. Kızı için mesela. Bu yüzden şayet bir günlük tuttuysa her insan gibi hayatı, duyguları ve bilinç yapısıyla ilgili kendi kendine kurduğu diyalogları oraya kaydetmiş olmalıydı. Bu, en özel duygularını teslim ettiği yerdi ve bunu yapmasının tek nedeni, bunların kendi özel hayatı olarak kalacağını biliyor olmasıydı.

“Anlayabiliyor musunuz?” diye sordu Wallin, Knutsson ve Thorén’e bakarak.

“Anlıyorum,” dedi Knutsson.

“Ne demek istediğini anlıyoruz,” dedi Thorén de.

“Güzel,” dedi Wallin. “Şimdi, müsaadenizle beyler.”

“Acaba günlüğü attı ya da sakladı mı?” dedi Thorén Oxtorget’e, polis merkezine giderlerken arabada.

“Her iki durumda da günlüğü okuduğu belli,” dedi Knutsson.

“Saldırganın kimliğini ortaya çıkaran herhangi bir şey olmadığından emin olmak için,” dedi Thorén.

“Hiçbir şey bulamayınca da muhtemelen günlükten kurtuldu. Belki de yaktı,” dedi Knutsson.

“Yakmıştır tahminimce,” dedi Thorén. “Bir şeyi öylesine atacak bir tipe benzemiyor. Ama hâlâ günlüğü güvenli bir yere saklamış olabileceğini düşünme eğilimindeyim.”

“Neden böyle düşünüyorsun?” dedi Knutsson.

“Eşyaları atarak onlardan kurtulan türden bir adam değil,” dedi Thorén. “Gerçi...”

“Emin olamayız,” diye tamamladı Knutsson.

Anna Holt'un Bengt Månsson'la beşinci görüşmesi neredeyse tüm gün sürmüştü. Şahit, Lisa Mattei'ydi ve daha önce olduğu gibi yine neredeyse hiç ağzını açmamıştı. Orada öylece oturmuş, kibar tebessümü ve yumuşak bakışlarıyla onları dinlemişti. Holt, her zaman olduğu gibi açılışı Månsson'un beklediğinden farklı bir konuyla yapmıştı. Özellikle önceki günden sonra. Bunun tek nedeni, bir gün önce konuştuklarının artık herhangi bir aciliyetinin kalmamış olmasıydı. Aksine, Linda Wallin'le aralarındaki bağlantıyı düşünmek üzere ona tüm hafta sonunu bırakmak mükemmel bir fikirdi.

"Bana kendinden bahset Bengt," diye söze başladı Holt. Dirseklerine dayanıp ileri doğru eğilirken ne kadar ilgili olduğunu göstermek için gülümseyerek başıyla da dinlediğini gösterecek şekilde işaret veriyordu.

"Kendimden mi?" dedi Månsson şaşkınlıkla. "Ne alaka?"

"Büyüdüğün ortam nasıldı?" dedi Holt.

"Ne demek istiyorsun?"

"En başından başla," dedi Holt. "Bana ilk anılarından bahset."

Bengt Månsson'a göre en erken çocukluk anıları yedi yaşına, okula başladığı döneme kadar gidiyordu. Ondan öncesine dair herhangi bir anısı yoktu. Çok küçükken ne söylemesi ve yapması gerektiğini çoğunlukla annesi ve onun ailesi söylerdi ama kendi zihni boştu.

Okula başladığı döneme dair anıları vardı. Çok ilginç şeyler değil, sıradan anılardı. Bazıları iyiydi ve neredeyse hepsi klasik okul anılarıydı. Bazıları hiç de iyi anılar değildi ve onlar hakkında konuşmamayı tercih ederdi. Ayrıca soruyu anlamamıştı da. Çocukluk anılarının şimdi içinde bulunduğu durumla ne ilgisi vardı ki?

Ebeveynleri hakkında konuşmayı da istemiyordu. Ölüm-lerinin üzerinden yıllar geçmişti ve kendisiyle onlar arasında öncesinde olup bitenleri anlatmaya hiç niyeti yoktu. Ancak belirtmekte fayda gördüğü bir şey vardı: Sadece annesini tanıyordu. Gerçek babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve hayatının erken bir safhasında, annesine bu konuyu sormanın hiçbir anlamı olmadığını anlamıştı. Kendisini evlat edinmiş bir babası vardı ancak onun hakkında konuşmak istemiyordu ve onu hafızasından silmek için çok çaba sarf ediyordu.

“Mezarlarını ziyaret etmiyor musun?” diye sordu Holt.

“Annemin mezarını diyorsun yani,” diye düzeltti Månsson.

“Annenin mezarını?” diye değiştirdi Holt.

“Hiç,” diye karşılık verdi Månsson.

Peki ya onu evlat edinen babasının mezarını?

“Yani baskıyı azaltmak için oraya gitmiş olabileceğimi mi kastediyorsun?” dedi Månsson çarpık bir tebessümle.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Holt.

Månsson sözlerine açıklık getirdi, “Mezarına işlemek için.”

“Söyler misin, böyle bir şeyi yapmayı neden istiyorsun?” dedi Holt. “Sana kötü mü davrandı?”

Månsson’un bu konuda konuşmaya hiç niyeti yoktu. Ne Holt’la ne de bir başkasıyla.

“Böyle söyleme,” dedi Holt. “Belki sana yardım edebilirim.”

Holt, üvey babasıyla ilgili olarak Månsson’a nasıl yardım edebilirdi? Ne de olsa adam çoktan ölmüştü. Holt gibi biri ona ne yapabilirdi? Onu hapse tıkabilir miydi? Månsson, Holt

ve meslektaşlarının onu paramparça edebileceğinin farkındaydı ancak ölmüş kişiler üzerinde yetkileri yoktu, öyle değil mi?

Anna Holt, konuya farklı açılardan yaklaşarak üç teşebbüste bulunmuştu. Acele etmemişti. Her seferinde aynı sonuca ulaşmıştı. Ya hiçbir şey hatırlamıyordu ya da konuşmak istemiyordu.

“Böyle söylediğin zaman anne baban hakkında, özellikle de üvey babanla ilgili anlatmak istemediğin bazı şeyler olduğu izlenimine kapılıyorum. Bu konuyu biraz düşünmeni tavsiye edebilir miyim?” dedi Holt ve onu hücreğine götürmesi için gardiyanı çağırdı.

“Ne sonuç çıkardın bundan?” diye sordu Holt Mattei’ye, Månsson hücreğine geri götürülür götürülmez.

“Diğer insanlara anlatacağı hikâyeyi senin üzerinde deniyor,” dedi Mattei. Holt’un ilk sorusu ve Månsson’un ilk cevabından üç saat sonra, son soru sorulduğunda adamın ne söyleyeceğini tahmin ettiğini anlatmıştı.

“Bunu bildiğim iyi oldu,” dedi Anna Holt. “Belki de bundan sonra seninle konuşmaya devam etmeliyim.”

“Yerinde olsam gururlanırdım,” dedi Mattei. “Senin bu işi şimdi didikleme riskini niye alsın ki? Bunu beyaz önlüklü adamlara saklamayı tercih eder. Anlattıklarının doğru olup olmadığını kontrol etmek için ortalıkta dolanıp o zamanlar yanında olan insanlara sorular sormasını onlardan beklemez nasılsa.”

“Adamın aslında olduğundan daha hilekâr görüldüğünü düşündüğünü söylemiyorsun herhalde?”

“Hilekâr değil,” dedi Mattei. “Ancak kadınlara nasıl yalan söyleneceğini çok iyi biliyor. Kendini şüpheli bir müşteriye nasıl pazarlayacağını biliyor. En iyi olduğu konu bu.”

“Ve ben sıradan, aptal bir sürtük değilim,” dedi Holt te-bessümle.

“Bengt Månsson’a göre hayır,” dedi Mattei başını iki yana sallayarak. “Ona göre sen, zeki bir sürtüksün. Tehlikeli bir sürtük.”

“Ama yine de beni yatağa atabileceğini düşünüyor,” dedi Holt.

“Böyle söyleme Anna,” dedi Mattei. “Bunun için çok fazla iyisin. Söylemek istediğim, içten içe kesinlikle senin ayaklarını yerden kesebileceğinden emin. Mecazi olarak yani.”

“Demek böyle düşünüyor, öyle mi?” dedi Holt kısaca.

“Başka nasıl düşünüyor olabilir ki?” dedi Mattei.

O gün öğleden sonra Bengt Månsson, gözaltı memuru aracılığıyla Anna Holt’a bir mesaj yolladı. Onunla tekrar konuşması gerekiyordu. Anna Holt, mesajı aldıktan on beş dakika sonra onun hücrelerinde oturuyordu. Månsson berbat hissediyordu, nedenini anlayamıyordu. Aniden korkunç bir öfke dalgasına kapılmış ve kafasının içinde olup bitenleri anlayamamıştı. Holt gelmeden hemen önce gözaltı bölümünün tuvaletine giderken başının döndüğünü hissetmiş ve düşmüştü.

“Doktorun gelip seni görmesini sağlayacağım,” dedi Holt.

“Yapabilir misin?” dedi Månsson.

Dışarı çıkarken Holt, gözaltı memuruna sorgular gibi baktı. “Månsson nasıl gerçekten?”

“Ona ne yapıyorsunuz?” dedi gardiyan genişçe sırtarak. “Az önce tuvaletini yaparken aniden kendinden geçiverdi. Ben yakalayamadan yere serildi.”

“Ne düşünüyorsun peki?”

“Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisiydi. Bir numaralı kural – berbat hisset. En iyi erkek oyuncu Oscar’ına aday olacak şekilde kendini savun.”

O gün öğleden sonra Anna Holt, tam otele dönmek üzereyken ilan panosunda aslında kendi soruşturmasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şey gördü.

Meslektaşları Bäckström aleyhine cinsel taciz şikâyetinde bulunan kadın gazeteciyle yapılan görüşmeden bir sayfaydı.

Görüşmeyi yapan Våxjö’lü memur, bu tür vakalarla daha önce ilgilenmiş gibiydi. Diğer her şey bir yana, savcılarının ve

mahkemelerin genellikle dikkatsiz ya da kısmen giyinik olmak ile sadece cinsel amaçlı ve uygunsuz davranışın sebep olduğu çıplaklık arasındaki farka verdiği önemin fazlasıyla bilincindeydi.

“Havluyu çıkardığında erekte olmuş muydu?” diye sormuştu memur.

Emin değildi. O kadar yakından bakmamıştı. Kendine gelmesi için ona bağırarakla meşguldü.

“Ama bir şeyler görmüş olmalısın?” diye üstelemişti görüşmeyi yapan memur. Bu vakayı mahkemeye taşıyacak manevrayı yapabilmesi için bunun ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

“Küçük bir sosise benziyordu,” demişti şikâyet dilekçesinin sahibi. “Öfkeli bir küçük sosis,” diye açıklık getirmişti.

Şanslı Bäckström, diye geçirdi içinden Anna Holt kâğıt parçasını kırıstırıp parçalayıcıya gidecek diğer kâğıtların yanına atarken.

Mattei, “Hak etmiş,” dedi ve her zamanki acımasız ifadesiyle kıkırdadı. Anna Holt’la birlikte otel barında oturmuş, birer kadeh şarap içerken yeni biten haftadan bahsediyorlardı.

“Evet,” dedi Holt iç çekerek. “Bazen benim neyim var diye düşünüyorum. Aslında onun için biraz üzülüyorum. Düşünsene Lisa. Bäckström için üzülüyorum.”

“Böyle bir şey nedeniyle yardım alman gerekebilir Anna,” dedi Mattei ona ters ters bakarak. “İstersen notu tekrar asabilirim. Bunlara biraz yüz verirsen seni ele geçirirler, dikkat etmelisin.”

“Ama Johansson öyle değil,” dedi Holt.

“Lars Martin’im asla öyle biri değil,” diye onu onayladı Mattei.

89.

Jan Lewin artık her gece rüya görüyordu. Neredeyse her gece, yaklaşık elli yıl önce ilk doğru düzgün bisikletine kavuştuğu ve babasının ona bisiklet kullanmayı öğrettiği o yazla ilgili rüyalar görüyordu. Ancak rüyalar, bisikletle, kırmızı Crescent Valiant'ıyla değil o yazla, babasının aniden şehre gitmek zorunda kaldığı o günle ilgiliydi.

Babası, her zaman olduğu gibi otobüse binmemişti. Onun yerine dedesi, adamı arabayla götürmüştü. Babası yorgun görünüyordu. “Yakında görüşürüz,” demişti babası, Jan'ın saçlarını karıştırırken. Ama babası bunu yaptığında bu sefer her şey normale dönmemişti.

Dedesi de Jan'ın saçlarını karıştırmıştı fakat bu garipti çünkü hayatında ilk kez dedesi Jan'ın saçlarını karıştırıyordu.

“Nöbeti sen devralmalısın ve baban şehirdeyken annene yardım etmelisin Jan,” dedi dedesi.

“Söz veriyorum,” dedi Jan.

90.

Hiç bitmeyen bir yazdı. Kuzey gecelerinde gökyüzündeki yıldızlar kadar çok yüzülecek gölü olan bir bölgede yaşıyorlardı. Anna Holt ve Lisa Mattei, bir sepet hazırlayarak gelecek hafta için kendilerini şarj etmek üzere bu göllerden birine doğru yola çıkmışlardı.

Anna Holt, önce uzun süredir ihmal etmiş olduğu egzersizlerini yapmıştı. Üzerini değiştirir değiştirmez esneme hareketlerini de yapıp göl kenarında koşmaya başlamıştı. Yaklaşık on kilometre ve bir saat sonra döndüğünde koşu ayakkabılarını çıkarıp aynı gölde yüzmüştü. Ardından iki yüz mekik ve aynı sayıda şınav çekmişti. Biraz daha esneme hareketiyle yirmi beş derece sıcakta yüzü hafifçe kızarmış bir şekilde bitirip nefesini toplamıştı.

Lisa Mattei, çocukluğunda en sevdiği kitaplardan birini, Erich Kästner'in *Emil ve Dedektifler* kitabını tekrar okumak için gölgede bir yer bulmuştu. Özellikle küçük Emil'in alçak dolandırıcıyı yakalamak için kullandığı delil, –altı çalıntı banknot üzerinde raptiyeyle açılan delikler– ruhunda hayatı boyunca süren bir etki bırakmış ve Emil'i onun gözünde büyük dedektif Ture Sventon'un bile önüne geçirmişti. Lisa Mattei, küçüklüğünden beri adli konularla ilgiliydi.

Anna Holt, egzersizlerini tamamladıktan sonra bir şeyler okumak için gölgeye, Lisa Mattei'nin yanına gelmişti. Lewin, telefon kayıtları, tanık ifadeleri ve çeşitli adli bilgiler yardımıyla

saldırganın Linda Wallin'e tecavüz edip öldürdüğü süreyi de içine alan yirmi dört saatlik süre içinde yaptıklarına dair bir zaman çizelgesi hazırlamıştı. Yapacağı yeni sorgulamalar için Anna Holt'un bu çizelgeye ihtiyacı vardı ve bunu tüm ayrıntılarıyla ezberlemek niyetindeydi.

Månsson, 3 Temmuz Perşembe günü 16.00'dan itibaren Växjö merkezinden yaklaşık bir kilometre uzaklıktaki Öster bölge-sindeki Frövägen'de bulunan dairesindeydi. Onunla sevişmeyi reddeden kadın tanık, saat 22.00'den hemen sonra ziyaretine gelmişti. Kadın, saat on buçukta yanından ayrılmış ve onun kapıdan çıkmasının hemen ardından da Månsson telefonuyla onu defalarca aramıştı.

Saat on buçuk ile gece yarısı arasında evindeki sabit hatlı telefondan, hepsi kadın arkadaşları olmak üzere toplam on bir arama yapmıştı. Bunlardan dokuzu evde yoktu ve hiçbirisinin telesekreterine mesaj bırakmamıştı. Biri onunla konuşmuş ancak meşgul olduğu için kendisiyle görüşemeyeceğini söylemişti. Diğerleri ise telefonu açıtsa da arayanın o olduğunu anladığında yüzüne kapatmıştı.

Månsson bundan sonra şehre inmişti ve sonraki iki saate ilişkin bilgiler çeşitli tanık ifadelerine dayandığı için normal sabit hattın elde edilen veya cep telefonundan elde edilebilecek ayrıntılar kadar kesin değildi. Gece yarısından kısa bir süre sonra Månsson, günün o saatinde en sık karşılaşılacak türden bir tanıkla selamlaşmıştı. Bir komşusu, köpeğini yürüttükten sonra binaya dönüyordu. Tanık, karşılaştığı gün, saat ve kişi konusunda emindi. Ayrıca Månsson'un şehir merkezine yürüyerek gidiyor olduğunu da kesin olarak söylemişti. Anna bilemezdi ama aslında Lewin, iç çekerek tanığın söylediklerini raporuna not etmişti.

Bundan sonra da Månsson'un Växjö'da en azından bir bara gittiğini gösteren iki ayrı ifade vardı. Yaklaşık olarak on iki buçukta ve yarım saat sonra bir kez daha ona bira servisi yapan

garson, adamı daha önceki ziyaretlerinden tanımişti; bu defa yanında kadın arkadaşı olmaması ve “telaşlı ve öfkeli” görünmesi dikkatini çekmişti. Lewin iki kez iç çektikten sonra tanıgın verdiği bu bilgiyi de raporuna eklemişti. Diğer tanık, Månsson’u bir başka barda, saat bir ile iki arasında gördüğünü iddia etmişti. Månsson’u gazetede gördüğü fotoğraflardan tanıdığı için, “O adam olduğundan kesinlikle eminim,” demişti. Lewin bu kez daha derin bir iç çekmişti.

Saat ikiyi çeyrek geçe her şey çok hızlı ilerlemişti. Månsson, Lotta Ericson’un eski cep telefonu numarasını Våxjö’nün merkezindeki bir yerden o zaman aramıştı. Lewin, tanıkla bizzat tanışıp dinlediği ve aramalara ilişkin çıktıları kendi gözleriyle gördüğü için bu kez iç çekmesine gerek kalmamıştı.

Linda Wallin cinayetine dair kendi analizlerine göre, sabah saat üçten hemen sonra Månsson, Linda’nın annesinin yaşadığı binaya gelmişti. Linda’nın arabası dışarıda park halindeydi ve Månsson bunu fark etmiş olmalıydı. Muhtemelen hiç düşünmeden Linda’yı görebilmek umuduyla binaya girmişti. Binanın kodlu kilidi son birkaç gündür bozuk olduğundan binaya kolayca girebilmişti.

Sonra muhtemelen şaşırmış, bir nedenle Linda’nın annesinin binanın en üst katındaki eski dairesine gidip yanlış zile basmıştı. Köpek havlamaya başlayınca da alt kata inip giriş koridorundaki apartman sakinleri listesini dikkatle incelemişti. Burada doğru bir şekilde yazılmış “L. Ericson” ismini görmüş, şansını denemek için zile basmış ve o sırada eve yeni girmiş olan Linda, onu içeri almıştı.

Bu son kısımların tümü spekülasyon olmakla birlikte Lewin, hepsini kendisi yorumladığı için doğruluklarıyla ilgili herhangi bir sorun görmemişti. Aksine onun varsayımları, rapora not olarak girdiği sonuçların temelini oluşturmuştu. Lewin’in vardığı sonuçlar şu şekildeydi: Månsson, Linda’nın annesini, üç yıl önce taşındığından beri görmemişti. Linda’nın annesi,

muhtemelen taşındığı konusunda Månsson'u bilgilendirmemişti. Aynı şekilde Linda da söylememişti taşındıklarını. Månsson'un ziyareti planlı ve önceden tasarlanmış bir ziyaret değil, tamamen spontane gelişen bir durum olmuştu.

O sabah üçü çeyrek geçe ile beş arasında Månsson, olay yerinde kurbanıyla birlikteydi. Saat beş civarında yatak odasının penceresinden atlamış ve büyük ihtimalle evine yürüyerek dönmüştü. Beş buçuktan önce evde olduğu tahmin ediliyordu.

Sonra birkaç temel eşyasını bir spor çantasına koymuş ve Växjö'dan ayrılmaya karar vermişti. Tam olarak nedeni belirsizdi. O akşam için Öland'da Gyllene Tider konserine biletleri vardı ancak o biletleri almasının üzerine çok olaylar yaşanmıştı. Gönülsüz bir kaçış teşebbüsü müydü? Yoksa kendisine bir tanık bulma teşebbüsü müydü?

Pilotun eski Saab'ını çalmaya o zaman karar verdi muhtemelen, diye düşündü Lewin. Otobüsle gitmek çok akıllıca olmayacaktı. Yalnız seyahat etmesi daha iyiydi.

Böylece Frövägen'deki evinden bir kilometre uzaklıktaki Högtorpsvägen'e yürüyerek gitti. Doksan iki yaşındaki görgü tanığı tarafından sabah altı civarında görüldü. Arabayı çaldı ve oradan ayrıldı. Evinden oraya hızlı bir şekilde yürüyerek o zaman aralığında ulaşmış olabileceğinden bu senaryo büyük ölçüde ihtimal dâhilindeydi.

Saat yaklaşık olarak altıyı çeyrek geçe, Kalmar'a doğru yola koyuldu ve şehirden on kilometre kadar uzaklaştıktan sonra arabadan kurtulmaya karar verdi. *Hız limitine uymuşsa o zamana kadar saat sekize yaklaşmış olmalı,* diye düşündü Lewin.

Arabadan kurtulması fazla zaman almış olamazdı ve bu nedenle de işi bittiğinde saat yaklaşık olarak sekiz buçuk olmuştu. Buradan Kalmar'a nasıl gittiği hâlâ belirsizdi. O sabah dokuzdan sonra arayan kadının evine kadar, on kilometreyi yaklaşık iki saatte yürümüş olabilirdi. Onun otobüse bindiğini gören veya gideceği yere birinin bıraktığını söyleyen kimse de yoktu.

Daha sonra cuma gününün geri kalanını gece yarısına veya gece yarısından biraz sonraya kadar Kalmar'da veya Öland'da geçirmişti. Medyada polisle iletişime geçmesi çağırısında bulunulmasına rağmen konserden birlikte ayrıldığı iddia edilen kadının izini bulamamışlardı.

Hafta sonunun kalanını nerede geçirdiği belirsizdi. Ancak bu sürede her nerede olmuş olursa olsun, pazartesi sabahı Växjö'da, işinin başındaydı.

“Jan Lewin çok titiz bir adam,” dedi Anna Holt okumayı bitirdiğinde.

“Bana göre lafı biraz fazla uzatıyor,” diye karşılık verdi Mattei. “Ayrıca vakaları aktarma konusunda son derece vesveseli bir yaklaşım izliyor. Bence vakaları, kendi kaygılarıyla mücadele amacıyla kullanıyor.”

“Kendi zaferleri ve başka herkesin aptalca hatalarına dair bitmek bilmeyen hikâyeleriyle Johansson'un tam tersi yani,” dedi Holt, Mattei'ye meraklı gözlerle bakarak.

Mattei ona katılmıyordu. Yakın yaşta olmalarına rağmen Lars Martin Johansson'un Jan Lewin'le uzaktan yakından alakası yoktu. Aksine Lars Martin Johansson'un hikâyeleri ona polisiye işleri hakkında yaptığı, okuduğu, gördüğü veya duyduğu her şeyden çok daha fazlasını öğretmişti. Ayrıca o son derece eğlenceli bir adamdı ve anlattığı hikâyelerin her zaman öğretici bir yanı vardı.

“Ve tabii ki hepsi de doğru,” dedi Holt keyifli bir tebessümle.

Lisa Mattei'ye göre bu kesinlikle doğrudu ve Lars Martin Johansson, gerçeğin kendi kendinle yapacağın bir içsel diyalog aracılığıyla da bulunabileceğine inanan birkaç insandan biri olması açısından da oldukça dikkat çekiciydi. Skinner'in,¹¹ gerçeğe ve ışığa ulaşmanın bir yolu olarak iç gözlem hakkındaki bilimsel

11 Burrhus Frederic Skinner, Amerikalı ruhbilimci, yazar, mucit, sosyal reform savunucusu ve şair. (yay. n.)

makalelerinde geliřtirdiđi bir dűřűnceydi bu; bizlerin gerćek ve yalan arasındaki farka yűnelik sıradan ve yavan bakıř aćımızla hićbir alakası yoktu.

“Ćűnkű Johansson asla yalan sűylemez,” dedi Holt alayla.

“Klasik anlamda hayır,” dedi Mattei. “űyle biri deđil. Johansson, diđer insanlara asla yalan sűylemez.”

“Nasıl biri peki?”

“Belki kendine yalan sűyler,” dedi Mattei. Ses tonu aniden sertleřmiř gibiydi.

“Neden onunla evlenmiyorsun ki Lisa?” dedi Holt.

“Zaten evli o. Ayrıca da onun tipi olduđumu hić sanmıyorum,” diye yanıtladı Mattei ić çekerek.

91.

O hafta sonunu takip eden pazartesi günü, Anna Holt hücumu geçmiş ve Lewin'in onun hakkında çıkardığı özetle, Bengt Månsson'la yüzleşmişti. Sevecen, dinleyen Lisa Mattei'nin yerini, adama sırf hayatındaki en büyük ve tek ilgisini hatırlatmak üzere Anna Sandberg almıştı.

“Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun Anna?” diye sordu Anna Sandberg.

“Ben konuşacağım, sen dinleyeceksin. Bir şey söylemek istersen önceden haber vereceksin,” diye açıkladı Holt.

“Bana uyar.”

“Tehdit yok, vaat yok, acele etmek yok. Bunların haricinde istediğin kadar şirretleşebilirsin.”

“Bu son söylediğinin fazla sorun olacağını sanmam,” dedi Anna Sandberg.

“Şu ana kadar sana karşı dürüst olmaya çalıştığıma göre sanırım sana bu özeti de göstermeliyim Bengt,” diye başladı Anna Holt, Jan Lewin'in zaman çizelgesinin bir kopyasını ona uzatırken.

“Teşekkürler, minnettarım,” dedi Månsson kibarca.

“Güzel,” dedi Anna Holt arkadaşça bir tebessümle. “O halde senden bunu sessizce okumanı istiyorum. Burada yazan her şey, sana sormaya gerek kalmadan bildiğimiz şeyler ama yine de senin açıklamanı duymak ilginç olabilir.”

“Burada söylenenleri anlayabiliyorum elbette,” dedi Månsson. “Bunu gördüğümde o akşam... o gece Linda’yla görüşmüş olabileceğimi hatırlıyorum,” diye devam etti. “Başlangıçta oturup konuştuğumuzu ve sonra sanırım kanepede seviştiğimizi hatırlıyorum... ancak ondan sonrasına dair hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Yani hiçbir şey hatırlamıyorsun, öyle mi?” diye tekrarladı Holt.

“Âdeta bir kara delik gibi,” dedi Bengt Månsson.

“Peki, sonrasına dair ilk hatırladığın nedir?” diye sordu Holt.

Månsson, eski bir kız arkadaşıyla buluştuğunu hatırlıyordu. Kızın evine gitmişti. Kız Kalmar’da yaşıyordu. Günü sevişerek geçirmişlerdi. O akşam bir konsere gitmişlerdi. Gyllene Tider konserine gittiklerini hatırlıyordu. Aslında biletleri yaz dönümünden önce, işyerinden bir bağlantısı aracılığıyla satın almıştı.

Ondan sonrası tamamen karanlıktı. Tek bildiği, içinde büyük bir kaygı hissediyor olduğuydu. Bunu hatırlıyordu. Oradan öylece çıkıp gitmişti. Arkadaşını orada bırakmış, konserden ayrılmıştı. Evine gitmişti. Kalmar’dan Våxjö’ya otobüsle gittiğini hatırlıyordu. Kara bir delik, korkunç bir kaygı ve tekrar evindeydi. Ne zaman olduğunu bilmiyordu ancak etrafta insanlar dolanıyor olduğuna göre gün ortası olmalıydı.

“Yani cumartesi günü, gün ortasında bir ara eve döndün, öyle mi?” dedi Holt.

“Öyle diyorsan,” dedi Månsson omuz silkerek. “Her şey kara delik.”

“Senin merak ettiğin bir şey var mı Anna?” dedi Holt meslektaşına dönerek.

“Yani tüm hatırladığın hiçbir şey hatırlayamıyor olduğun, öyle mi?” dedi Sandberg iğneleyici bir tonla.

“Evet,” dedi Månsson, ona odada olduğunu ilk kez fark etmiş gibi bakarak.

“Ama hafızanda bir atlama olduğunu hatırlıyorsun, bundan emin misin?” dedi Sandberg.

“Evet,” dedi Månsson. “Kocaman bir kara delik.”

“Cuma sabahı saat dört ila o sabahın ilerleyen saatleri arasında bir kara delik var, öyle mi?”

“Evet,” dedi Månsson. “Kesinlikle. Açıklayamıyorum.”

“Hayır, açıklayabileceğini sanmıyorum,” diyerek ona katıldı Sandberg. “Daha önce hiç bu kadar net bir hafıza kaybı duymamıştım. Bunu bu kadar net bir şekilde hatırlaman da ayrıca garip. Demek istediğim, neyi hatırlamadığını hatırlıyorsun ve bu da Linda’ya tecavüz edip onu boğduğun süreyi kapsıyor.”

“Burada oturup böyle bir konuda yalan söyleyeceğimi düşünüyor olamazsınız,” diyerek sözünü kesti Månsson.

“Muhtemelen itiraf edemedin,” dedi Sandberg omuz silerek. “Sadece fazlasıyla korkaksın. Herhâlde asıl senin için üzülmemiz gerek.”

“Şu kara delik,” dedi Holt konuyu değiştirerek. “Tarif etmeye çalışamaz mısın? Neye benziyor?”

Sıradan bir delik gibi. İnsanın, nedenini bilmeksizin korkunç bir endişe duymasına neden olan bir delik.

“Sen o deliğin içindeyken korkunç şeyler olmuş gibi görünüyor,” dedi Sandberg. “Bu deliğin dışına çıkmaya çalışmaya ne dersin?”

“Nasıl yani?” dedi Månsson.

“Orada ne yaptığını söyleyerek. Oradayken yani,” diye açıkladı.

“Bilmiyorum,” dedi Månsson. “Kendimi orada buluverdim.”

Tüm gün devam ettilerse de bundan daha fazla ilerleyememişlerdi. Sonlara doğru Månsson, onlara söylemek istediği birkaç önemli şey olduğunu söyledi. Bunları anlamaları önemliydi. Birincisi, Linda’yı öldürmemiştii. Sadece beraber olmuşlardı. Tamamen isteyerek. Ona hiçbir şekilde zarar vermemiştii.

“Bunu nereden biliyorsun,” diyerek sözünü kesti Sandberg. “Ne de olsa hiçbir şey hatırlamıyorsun, öyle değil mi?”

Månsson, hiçbir şey hatırlayamıyor olsa da biliyordu. Böyle bir şeyi asla yapamazdı. Böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçiremezdi.

“Pekâlâ, bunun üzerine biraz düşün,” dedi Holt ve görüşmeyi bitirdi.

“Tamam, onu dairenin içine soktuk. Kanepede Linda’yla seviştirdik,” dedi Sandberg, tüm konuşma boyunca hissettiği acımasızlığı sesine yansıtarak.

“Sanırım evet,” dedi Holt omuz silkerek. “Ama bize itiraf etmeyecek.”

“Korkarım seninle aynı fikirde değilim,” dedi Sandberg.

“Bundan daha fazlasını öğrenemeyeceğiz ondan,” dedi Holt başını iki yana sallayarak. “Sadece kara deliğiyle ilgili fikri aklımıza yerleştirmek istedi.”

“En azından hatırlamadığını itiraf ediyor,” dedi Sandberg.

“O kadar aptal değil,” dedi Holt. “Enoksson ve meslektaşlarının neler bulduğunu çok iyi biliyor olacak. Avukatı bunun olmasını sağlayacaktır.”

“Merak ettiğim bir şey var,” dedi Sandberg. “Neden diğer taktiği denemiyor? Kontrolden çıkan bir seks oyunu?”

“Bunun en basit açıklaması, avukatının böyle bir şeye açık ve net bir şekilde karşı olmasıdır,” dedi Holt.

92.

Växjö'daki son gecesinden bir gece önce Jan Lewin, rüyasında babasının ona bisiklet sürmeyi öğrettiği o yazı görmüştü. İlk doğru düzgün bisikletine, kırmızı Crescent Valiant'ına kavuştuğu o yaz. Babasının kanserden öldüğü o yaz.

Uyandığında ve banyodan çıktığında, biraz hava almak için camı açmıştı. Dışarıda yağmur yağıyordu. Karanlık gökyüzünün altında yağan yumuşak bir yağmur. Ve hava da soğumuştü.

Burada ne işim var, diye düşündü. Artık bitti. Eve dönme vakti.

Haftanın ortasında Jan Lewin ve Eva Svanström onlardan ayrılmıştı. Üzerlerine düşeni yapmışlardı ve artık onlara ihtiyaç kalmamıştı. En azından Văxjö'da. Stockholm'e dönüş yolunda Lewin, Svanström'e artık ilişkilerini bir düzene oturtma zamanının geldiğini söyleme cesaretini toplamaya çalışıyordu. Kendisinin karısından, onun da kocasından boşanması gerektiğini, birlikte yaşamaya ve birlikte bir gelecek planlamaya başlamaları gerektiğini. En azından kendisi açısından bunun zamanı çoktan gelmişti çünkü hayatı artık daha hızlı geçiyordu.

Bunların hiçbirini söylememişti ve Eva Svanström'ün aklından geçenlere bakılırsa iyi de olmuştu. Eva, Stockholm'e döner dönmez evliliğini kurtarmak için gerçekten çaba sarf etmeyi ve birlikte geçirdikleri zaman için Jan Lewin'e teşekkür etmeyi planlıyordu. Geriye dönüp baktığında aralarındaki şey çok uzun yıllardır devam ediyordu ancak onunla geçirdiği her bir gün, yılları katlanılabilir kılmıştı. *Ancak bunu nasıl açıklayabilirsin*, diye düşündü Eva. Kalbin atmayı bıraktığında ve göğsünde geriye sadece içine bakmaya bile tahammül edemediğin kara bir delik kaldığında. O kara delikle ilgili ne anlatabilirsin ki...

Okula başlamadan öncesine dair hiçbir anısı yoktu. Hakkında konuşmayı reddettiği bir anne. Üzerine işlemek için bile ziyaretine gitmeyi düşünmediği bir mezar taşının altında yatan bir üvey baba. Linda'ya zarar vermediğine dair sarsılmaz bir inanç.

Bunu yapmış olması düşüncesine bile katlanamazdı, bu yüzden bunu yapmış olması mümkün değildi.

Bu konuda altı sorgulama daha yapılmış ve bunların son dördüne savcı da girmişti. Bir seferinde etrafı dönüşümlü olarak onunla konuşan üç kadınla çevrilmişti. Katarina Wibom, Anna Holt ve Anna Sandberg.

“Üçe karşı bir,” dedi Månsson kara mizahı ve gülümsemesi fazlasıyla zorlama olsa da.

“Kadınların arkadaşlığını tercih ettiğine dair bir kanıya kapıldık,” dedi Katarina Wibom. “Ne kadar fazla olursa o kadar mutlu olursun diye düşündük.”

Bengt Månsson’un –adli tıp kanıtlarına göre– Linda Wallin’e tecavüz ve işkence edip onu boğduğu esnada geçen yaklaşık bir saatlik kara delik varlığını sürdürüyordu. Oradan uzaklaşmak için bir saat kadar sonra çaldığı ve sonra terk ettiği arabanın da olayla ilgisi sınırlıydı.

“Kara delik,” diye özetledi sorgulamayı yöneten Anna Holt.

“Artı yaklaşık yüzde yüz yirmi kesinlikte bir adli tıp delili,” diye ekledi Katarina Wibom.

“Keşke tümüyle reddetseydi,” dedi Holt. “Ya da en azından kontrolden çıkan bir seks oyunu hikâyesini anlatmaya kalkışsaydı.” *Ama her şeye birden sahip olamıyorsun işte,* diye geçirdi içinden.

5 Eylül Cuma öğleden sonra Knutsson ve Thorén de Våxjö’den ayrılmıştı. Onların hizmetlerini bekleyen başka cinayet kurbanları vardı. Ayrıca Stockholm’de masalarında yığılan dosyaların da halledilmesi gerekiyordu. Her ikisi de kibar ve iyi yetiştirilmiş insanlar olduklarından ayrılmadan önce Dedektif Başkomiser Bengt Olsson’la vedalaşmışlardı.

“Bizi kabul ettiğin için teşekkürler,” dedi Knutsson.

“İşler kötüye giderse tekrar görüşebiliriz,” dedi Thorén. “Yani ne demek istediğimi anladın Bengt,” diye ekledi özür dilercesine.

“Çok iyi anladım,” dedi Olsson gülümseyerek. “Siz olmasaydınız eminim bu cinayeti çözmekte sıkıntı yaşırdık. Gerçi sanırım DNA sayesinde eninde sonunda yakalardık onu.”

“Biz olmasak muhtemelen Olsson ve sevgili Månsson beraber yaşamaya başlardı,” dedi Knutsson düşünceli bir şekilde Stockholm’e gidiş yolunda.

“Ve sonsuza kadar mutlu yaşarlardı,” dedi Thorén.

“Acaba Bäckström’e ne olacak?” dedi Knutsson.

“Bäckström bir şekilde halleder. Her zamanki gibi,” diye karşılık verdi Thorén.

12 Eylül Cuma günü Anna Holt ve Lisa Mattei, Văxjö'dan ayrılıp evlerine, Stockholm'e gittiler. Holt, Ulusal Suç Birimi'nin ulusal koordinasyon sorumlusu olarak geçici görev yerine dönecekti. Johansson, yeni oluşturulan ve doğrudan kendisine rapor edecek şube müdürlüğü unvanını önererek onu kendi ekibine almaya çalışmıştı. Ancak Johansson'un hikâyelerini dinleme fikri pek de cazip gelmediğinden Anna Holt, teklifi geri çevirmişti. Bunu kesin fakat olabildiğince dostane bir şekilde yapmaya çalışmıştı. Johansson, cevabını tam da beklediği gibi karşılamıştı. Birkaç gün çocuk gibi surat asmış ancak bir hafta sonra normale dönmüş ve ne zaman koridorda karşılaşsalar neredeyse inandırıcı, arkadaşça bir tavırla onu tebrik etmişti.

Çocuk gibi, diye düşünmüştü Holt. Acaba bir dahaki sefere ne fikir atacak ortaya?

Lisa Mattei, Stockholm Üniversitesi'ndeki eğitimini tamamlamak için izne ayrılacaktı. İzninin sona ereceği yıl sonuna kadar tezini bitirmeyi umuyordu. Ancak yine de endişeliydi. Çözdüğü her akademik problem, hemen yeni ve genellikle de çözüme kavuşturduğundan daha ilginç problemler doğuruyor gibiydi. Ona en cazip gelen alternatif, Anna Holt'un geri çevirdiği ve Johansson'un kendisine vermeyi aklından bile geçirmeyeceği iş gibi bir şey olabilirdi.

Bu kadar yetenekli bir adamın, kendisi için en iyi olanı fark etmemesi ne garip, diye geçirdi içinden Mattei.

Växjö'dan ayrılmalarından önce Anna Holt, Bölge Başsavcı Yardımcısı Katarina Wibom'la uzun bir toplantı yapmış ve ona yüzlerce sayfayı bulan sorgu protokollerini teslim etmişti. Cinayet zanlısı Bengt Månsson'la toplamda on iki görüşme yapılmıştı. Bu görüşmelerin biri hariç hepsi, bir diyalog şeklinde gerçekleşmişti ve şimdi düzgün bir şekilde toparlanmış, kapağında Växjö polisinin logosuyla birlikte mavi sarı ulusal armanın bulunduğu bir dosyada birleştirilmişti. Başına da savcıya hitaben bir giriş özeti konulmuştu.

"Buradan daha fazla ileri gitmeyeceğim, bu yüzden artık sen devralabilirsin," dedi Holt aralarındaki masanın üzerindeki dosya yığınlarını başıyla işaret ederek.

"Gerçekten çok teşekkür ederim Anna," dedi Katarina Wibom. "Bu benim isteyebileceğimden daha fazla ve umduğumdan kesinlikle çok fazla."

"Bundan sonra ne olacak peki?" diye sordu Holt. "Ne ceza alacak?"

"Tahminen cinayetten müebbet hapis," dedi savcı. "Gördüğüm kadarıyla Månsson ve avukatının iki muhtemel savunması var."

"Nedir peki bunlar?" diye sordu Holt.

İlki, kurbanı ile kendisinin sonu kötü biten bir seks oyununa girişmiş oldukları. Kızın açısından kesinlikle gönüllü, hatta hevesli başlamış ancak daha sonra talihsiz bir kaza olmuştu. Bu durumda kasıtsız cinayetten birkaç yıl hapis alırdı.

"Ne düşünüyorsun sen bu konuda?" diye sordu Holt.

"Boş versene," dedi savcı başını iki yana sallayarak. "İhmalle ölüme sebebiyet verme suçlamasını bile yapmama gerek kalmayacak. Elimizdeki deliller ve adli tıp raporu yeter de artar bile."

"Bundan emin misin?" dedi Holt.

"Unutma, burada Växjö Bölge Mahkemesi'nden bahsediyoruz," diye hatırlattı savcı. "Her ne kadar o öyle olduğunu iddia etmeyi denese de gerçekte olayların böyle olmadığını bir kenara bırakalım. Umarım ki avukatı, denemeye bile kalkışmaması yönünde ona tavsiyede bulunacak kadar zekidir."

“Diğeri nedir peki? Yani diğeri seçenek?” dedi Holt hemen.

Savcı, hafıza kaybı alternatifini açıkladı. Bu başka hiçbir şey değilse bile onun psikolojik olarak ne kadar rahatsız olduğuna dair gayet uygun bir işaretti. Bu durum küçüklüğünde maruz kaldığı cinsel taciz ve diğeri tüm saldırılara ilişkin bir mazeret zemini hazırlayacaktır ve bu konuyla ilgili konuştuğu anda ruh sağlığı kontrolüne tabi olup diğeri herkesten farklı olarak insanların zihinlerinin içini görebilen doktorlarla baş başa kalacaktır.

“Beyaz önlüklü bu iyi insanlar, hafıza kaybını suçluların yalan dolan hazinesine ekleyebildikleri için artık hiçbir suçlu hiçbir şeyi hatırlayamıyor,” dedi savcı iç çekerek.

“Nerede o eski güzelim patolojik ‘kanın beynine sıçraması’, İsveç usulü alkol öfkesi,” dedi Holt da iç çekerek.

“Tüm sarhoşları bir gece önce en yakın arkadaşlarını cep çakısıyla bıçakladıklarından hiç haberleri olmamasına rağmen ömür boyu hapse mahkûm etmeye başladıklarında ortadan kalktı. Bugünlerde durum biraz daha karmaşık. Artık likör ve votka karışımı yeterli değil. Yaklaşık yirmi yıl boyunca beynini bu işe yorsan bile. Adli tıp psikiyatrisi her zaman yeni ilerlemeler kaydediyor. Daima. Senin ve benim gibi insanları yaya bırakıyor.”

“Bununla paçayı kurtarabilir mi peki?”

“Hayır, Växjö Bölge Mahkemesi’nde asla,” dedi savcı. “Unut gitsin, olmaz öyle şey. Gerçi temyiz mahkemesine gitmesi konusunda bir şey diyemem çünkü sonunda işin oraya varacağından eminim.”

“Cinayetle suçlu bulunacak ve özel şartlı tahliye koşullarıyla güvenli bir psikiyatri koğuşuna kapatılacak,” diye özetledi Holt.

“Muhtemelen, hatta büyük olasılıkla,” dedi savcı. “Bu koşullar altında tek tesellimiz, bugünlerde pek çok avukatın güvenli psikiyatri koğuşu imajıyla ilgili garip bir algılarının olması.”

“Pek de gül bahçesi sayılmaz,” dedi Holt.

“Pek de gül bahçesi sayılmaz,” dedi savcı.

Ekim ayının ikinci pazartesi günü, Stockholm'deki İsveç Gazeteciler Birliği, artık meşhur olan Linda cinayetinden doğan bazı yasal konuları tartışmak üzere geniş katılımlı bir toplantı düzenlemişti. Panele pek çok önemli medya figürü katılmıştı ve toplantının yıldızı, doğal olarak *Dagens Nyheter* gazetesinin genel yayın yönetmeniydi.

Fakat yine de orada bulunanlar önem sırasına dizilse toplantının en yüksek mevkili katılımcısı olmaktan çok uzaktı. Ne de olsa açılış konuşmacısı ve onur konuğu, adalet bakanının –AB'nin bizzat kendisiydi.

Adalet bakanı, Linda cinayetini ve son yıllarda buna benzer vakaları soruşturan polisin tarzına yönelik ciddi kaygılarını dile getirdi. Kendisinin talebi üzerine eline geçen bilgilere göre Vāxjö polisi, Ulusal Suç Birimi'ndeki meslektaşlarıyla iş birliği halinde neredeyse yedi yüz kişiden DNA örneği toplamıştı. Bu örnekleri veren kişilerin söz konusu suçla hiçbir bağlantıları olmadığı da kanıtlanmıştı.

Kendisine bağlı dedektiflerin Ulusal Suç Birimi'nden topladığı bilgilere göre cinayet, geleneksel yöntemle yani elde edilen bilgiler, tanık ifadeleri ve dedektif çalışmalarının birleşimiyle çözülmüştü. Saldırganın DNA'sı, ön soruşturmada savcının sunduğu kanıtlarda hafife alınmayacak bir rol oynamıştı. Bununla birlikte ve dava sonucunu etkilememek şartıyla adalet bakanına

göre, daha geleneksel yöntemlerle elde edilen kanıtlar, savcının olayı mahkemeye taşıması kararını desteklemeye yeter de artardı.

Adalet bakanı, aslında polis ve savcıların sözde zorunlu yasal yöntemler kullanabilme yetkisinin olduğu bir durumla ilgili olarak *gönüllü* kelimesine kişisel olarak kesinlikle karşıydı. Onun görüşüne göre bunlar birbiriyle bağdaşamazdı ve kısmen bunun sonucu olarak, adli yetkililerin güçlerini DNA örnekleri toplayacak, DNA analizleri yürütecek ve bunların sonuçlarını kayıt altına alacak şekilde genişleten DNA tahkikatı adı altındaki öneriyi olumlu karşılamıştı. Bunun gönüllü olup olmadığı meselesi yakın zamanda önemsiz hale gelecekti ve her hâlükârda herkesin DNA'sı doğumdan itibaren geniş kapsamlı bir ulusal veri tabanında yer alacaktı. Bu, insanların kendi iyiliği içindi tabii ki.

Son olarak bu fırsatı değerlendirerek detaylı araştırmalarından dolayı medyaya da övgüler yağdırdı. Dokunaklı bir alçak gönüllülükle medya kendisini zamanında uyandırmasa sorunu fark edemeyeceğinden emin olduğunu beyan etti.

Medya temsilcileri, adalet bakanının analizi ve açıklamaları üzerine herhangi bir ciddi yorumda bulunmamışlardı. Bu, hukukun egemenliğinin geçerli olduğu her demokrasi açısından belirleyici öneme sahip bir konuydu ve *Dagens Nyheter*'in genel yayın yönetmenine göre mümkün olsa kendi gazetesinde bu konuya çok daha fazla önem verilirdi. Kişisel bakış açısına göre kendisi ve yetenekli meslektaşları sonuca önayak oldukları için hem gururlu hem de mutluydu.

Tartışmayı yöneten İsveç Gazeteciler Birliği'nin başkanı – orada olduğunu görünce ve her zaman karşılaşmaları mümkün olmadığından– son olarak *Småland Post* gazetesinin genel yayın yönetmenine soru sorma fırsatını değerlendirmiş ve ona İsveç'in en büyük sabah gazetesinin hemen yayımladığı ve sonrasında da haber sayfalarında çok sayıda makale ve diğer raporlarla takip

ettiği haberi, daha küçük bölgesel gazetelerin neden yayımlamadığı sorusunu yöneltmişti.

Småland Post'un genel yayın yönetmeni, soru için kendisine teşekkür etmişti. Ayrıntılara girmeden kararın, söz konusu makalenin yazarına dair kişisel bilgisiyle alakalı olduğunu açıklayabileceğini hissetti. *Dagens Nyheter*'deki meslektaşları, makalenin geri çevrilmesine neden olan koşulları bilmiyor ya da göz ardı etmeyi tercih etmiş olabilirlerdi. Taşralı basit bir köylü olarak, ülkenin en iyi gazetesinin karar verme süreci hakkında ne bilebilirdi ki o?

Ancak bundan bağımsız olarak, kütüphaneci Marian Gross'un makalesini yayımlamama kararını kendisi almıştı. Bu kararından bir an bile pişman olmamıştı ve gelecekte de benzer bir durumla karşılaşırsa yine aynı kararı alacağından emindi.

Bundan sonra Opera Bar'a, Grand Otel'in terasına ve civardaki, zengin müşterilere hitap eden diğer barlara dağılmışlardı ve her zaman olduğu gibi medya tartışması, gecenin ilerleyen saatlerine kadar katılımcılar nihayet birkaç saatlik dinlenme için evlerine, ailelerine dönene kadar devam etmişti.

96.

20 Ekim Pazartesi günü Bengt Månsson aleyhine açılan dava Växjö Bölge Mahkemesi'nde başlamıştı ve karar neredeyse üç ay sonra, ertesi yılın 19 Ocak tarihinde açıklanmıştı. Bu kadar uzun sürmesinin sebebi, mahkemenin verilecek her türlü karara olabilecek en ayrıntılı gerekçeyi oluşturması için Bengt Månsson'un geniş çaplı bir psikolojik değerlendirmeden geçmesine karar vermesiydi.

20 Aralık'ta Lund'daki adli tıp psikiyatri kliniğinden bir rapor gelmişti ancak o sırada Noel, yeni yıl ve diğer tatiller kutlanmaktaydı. Mahkemenin en iyi kararı verebilmesi ve genel olarak olanları değerlendirmesi için çok zamana ihtiyacı vardı.

Gizli olmayan adli tıp psikiyatri raporuna göre Månsson kesinlikle psikolojik olarak ileri derecede rahatsızdı ancak bu rahatsızlık güvenli bir psikiyatri koğuşunda tedavi görmesini gerektirecek kadar ağır durumda değildi. Bu nedenle bölge mahkemesi, savcının önerisini oy birliğiyle kabul etmiş ve Bengt Månsson'u cinayet suçundan ömür boyu hapse mahkûm etmişti.

Karar, temyiz mahkemesine götürülmüş ve yüksek mahkeme, yeni bir adli tıp psikolojik değerlendirmesi talep etmişti. Bu değerlendirme, Växjö'daki Sankt Sigrid Hastanesi'nde, adli tıp psikolojisi profesörü Robert Brundin önderliğinde yapılmıştı.

Brundin, Lund'daki meslektaşlarından tamamen farklı bir karara varmıştı. Månsson'un çok ciddi bir psikolojik dengesizlikten muzdarip olduğuna kanaat getirmişti. Temyiz mahkemesinin

mart ayının sonunda verdiği kararla Månsson, cinayetle suçlu bulunmuş ve özel şartlı tahliye koşulları çerçevesinde güvenli bir psikiyatri koğuşuna kapatılmaya mahkûm edilmişti.

Kararın ilanından sonraki hafta Profesör Brundin, devlet kanallarının çok sayıdaki sosyal program serilerinin birinde, uzun bir televizyon röportajı vermişti. Olay aslında kişiliğinde sorunlu özellikler barındıran son derece rahatsız bir saldırganla ilgiliydi. Bu özellikler, saldırganın çocukluğundaki ciddi travmatik deneyimlere dayandırılabilirdi.

Kuşkusuz bunlar geleneksel olarak sorunlu saldırganların gösterdiği savaş deneyimi türünde deneyimler değildi ancak niteliksel olarak içerik ve sonuçları tamamen karşılaştırılabilirdi. Ayrıca bu konular, hasta gizliliğine dair kanunlar kapsamında yer alıyordu ve bu nedenle Brundin, daha fazla ayrıntı veremezdi. Ancak konu, kesinlikle gelişmiş cinsel fantezileri olan bir cinsel sadistle ilgili değildi. Ya da sıradan sorunlu bir kişilik söz konusu değildi; daha çok cinsel sadist ile sorunlu saldırganın bir karışımıydı.

“Yani bununla anlatmak istediğim, bu iki temel tür arasındaki kayıp bağlantıyı buldum,” dedi Brundin son derece tatmin olmuş bir şekilde. Aynı zamanda kendisine ve yeni hastasına, önlerindeki yakın temas sürecinde başarılar diledi.

“Onu tedavi edebileceğinizi düşünüyor musunuz?” diye sordu kadın muhabir.

Brundin, kadına ve programına saygısızlık etmek istemezdi ancak sorunun yanlış bir şekilde sorulmuş olduğunu düşünüyordu.

“Nasıl yani?”

“Asıl konu, onun gibi olan gelecek nesillere nasıl yardım edebileceğimizdir,” diye açıkladı Brundin. “Ama söz konusu hastanın tedavisinin süresini kastediyorsanız korkarım bu hastanın, kaybedilmiş jenerasyona ait olduğunu düşünüyorum,” diye tamamladı sözlerini Brundin.

Bäckström, televizyondaki programı izlemişti. Polis merkezinden çok uzakta olmayan sıcak yuvasında elinde bir bira, küçük bir şişe viski, hasta olduğuna dair bir rapor, yakında düşecek olan bir cinsel taciz soruşturması ve kahverengi zarfta kalan yüklü miktar parayla birlikte oturuyordu. Hayatının bundan çok daha kötü olduğu zamanları olmuştu kesinlikle.

O piş herifi eritip zambak yapmak hâlâ mantıklı bir fikir gibi geliyor, diye geçirdi içinden Bäckström. Pek çok hatası ve eksikliğine rağmen yine de güçlü bir temel adalet duygusuna sahip bir adamdı.

97.

24 Ekim Cuma günü Linda Wallin'in annesi, kızını öldüren adamla bağlantısı ile ilgili olarak Văxjö Bölge Mahkemesi'nde tanıklık yapacaktı. Önceki gün Anna Sandberg'le telefonda konuşmuştu ve Anna'nın ertesi sabah onu yazlık evinden alması konusunda anlaşmışlardı. Aslında kendisini uzun zamandır olduğundan daha iyi hissediyordu ve kızının kaybindan dolayı duyduğu ızdırapla başa çıkmaya başlayabilmek adına tüm bunları geride bırakmak için sabırsızlanıyordu.

Ertesi sabah Anna Sandberg geldiğinde ön kapı ardına kadar açıktı ve sonbahar rüzgârı esiyordu. Taranmış çakıl patikanın kenarında yer alan düzgün cilalı taş sırasındaki boşluğu görür görmez ne olduğunu anlamıştı. Dalgıçlar, kadını aynı gün, dört metre derinlikte bulmuşlardı. Göle atlamadan önce büyük cepleri olan beyaz bir kışlık palto giymiş ve ceplerini bu taşlarla doldurmuştu. Sonra da son dakikada fikrini değiştirme ihtimaline karşı beline ve kollarının üst kısmına bir kemer bağlamıştı.

Üst cebinde üç yıl kadar önce Linda'nın babasının evindeki yaz partisinde çekilmiş bir fotoğraf vardı. Linda ortadaydı ve bir yanında annesi, diğer yanında katili vardı. Biri, Lotta Ericson ve Bengt Mănsson'un yüzlerini yuvarlak içine almış ve üzerlerine *katiller* yazmıştı. Fotoğrafın geldiği zarf mutfak zeminindeydi. Üzerinde gönderenin adresi yoktu ve çarşamba günü Văxjö'dan postalanmıştı.

Adli tıp doktoru, kadının ölümüne dair raporu dava sona ermeden çok önce tamamlamıştı ve sonuç, cesedin bulunduğu andan itibaren kesindi. Linda'nın annesi intihar etmişti. Kızının ölümünden duyduğu derin üzüntü yeterli bir sebepti ve fotoğrafı gönderen kişinin kimliği hiç bulunamamıştı. Linda'nın babası, Växjö polisi bu konuda kendisiyle konuştuğunda herhangi bir fikir beyan etmemişti ve eski karısının ölümünü çoktan atlatmıştı.

Artık biricik kızının anısıyla baş başaydı.

98.

Ertesi yılın nisan ayında Ulusal Polis İdaresi'nin Kişisel Sorumluluk Komitesi nihayet Dedektif Başkomiser Evert Bäckström hakkındaki kararını vermişti. Kararın verilmesinin bu kadar uzun sürmesinin nedeni, savcının Bäckström'e yönelik cinsel taciz suçlamasını delil yetersizliği nedeniyle ancak önceki hafta düşürebilmiş olmasıydı.

Karışık bir soruşturma olmuştu. Bunun nedeni biraz da bulguların net olmamasından kaynaklanmıştı. Çünkü Bäckström, olayların kendi anlattığı şekilde olduğu konusundaki iddiasında ısrarcıydı. Buna göre Bäckström, duşunu alıp temiz gömleğini giydikten sonra otel barında buluşmalarını önermiş olduğu halde şikâyet sahibi, kendisini zorla odasına davet ettirmişti. Soruşturmanın sonlarına doğru şikâyet sahibi de iş birliği yapmayı reddetmişti çünkü bunun bir anlamı olmadığını düşünüyordu ve bu koşullar altında savcının da başka seçeneği kalmamıştı.

Geriye toplamda yirmi bin kronu bulan mali düzensizlikler kalıyordu. Çok sayıda gizemli nakit çekimi, yüklü miktarda bir çamaşırhane faturası, diğer harcamaların yanı sıra her biri doksan altı kron olan otuz bir adet beyaz tahta silgisini içeren konferans malzemeleri faturasında ayrıntılarıyla yer alan garip bir malzeme listesi, meslektaşlarının birinin odasına kesilen bir porno film faturası ve diğer başka maddeler vardı. En ilgi çekici olan nokta şuydu: Finans birimi tüm bunları Bäckström'e bildirdiğinde, tüm bu talepleri nakit olarak ödeyerek kapatmıştı.

Bäckström'ün ünü göz önüne alınırsa bu durum muhtemelen en büyük gizemdi.

Yine de Ulusal Polis Birimi üyelerini kapsayan kural ve düzenlemeleri ihlal etmesinden dolayı kınama cezası almıştı ve sendika temsilcisi, Bäckström'ün en üst düzeydeki amiri USBB Lars Martin Johansson'un kabul edebileceği bir çözüm bulmak için çok çabalamak zorunda kalmıştı.

Bäckström, Stockholm'de bulunan Bölgesel Suç Birimi'ndeki orijinal atama yerine dönmek zorunda kalmıştı ve burada da geçici olarak kayıp eşya bürosunda görevlendirilmişti. Ya da Bäckström'ün kendisi gibi her düzgün polis memurunun istenmeyen bisikletler ve kayıp polis ruhlarının bu nihai istirahatgâhına verdiği isimle kayıp ve bulunan eşya bürosunda.

Ancak başkomiser unvanını elinden almamışlardı. Johansson, kin tutacak türden bir adam değildi. Oysa Bäckström, eski silah arkadaşı Wiijnbladh'la aynı ofisi paylaşmamak için unvanından seve seve vazgeçebilirdi. Wiijnbladh, on beş yıl önce şimdiki eski karısını zehirlemeye çalışmış ancak sadece kendisini zehirlemeyi başarabilmişti. Bunun üzerine de adli tıp biriminden gönderilmişti ve o tarihten beri de Stockholm polisinin kendi sürgün adasında yarı zamanlı olarak çalışmaktaydı.

99.

Aynı yılın mayıs ayında Stockholm'ün eteklerindeki Älvsjö Sergi Merkezi'nde yapılan yıllık polis konferansında Dedektif Başkomiser Bengt Olsson, konferansın ana konusunu oluşturan farklı polislik kültürlerindeki çatışmalar üzerine çok beğenilen bir konuşma yapmıştı. Olsson konuşmasını, Linda cinayetinin ön polis soruşturması lideri olarak yaşadığı deneyimlere dayandırmıştı.

Soruşturmanın bir tarafında kendisi ve Väjö polisinden meslektaşları vardı. Kaynakları kısıtlıydı ancak yerel bilgiler ve tecrübeler açısından oldukça zengindiler. Diğer taraftaysa Ulusal Suç Birimi'nden gelen memurlar vardı. Bu memurların soruşturma boyunca masraflar konusunda hiçbir sıkıntıları olmamış ve muhtemelen bunun sonucu olarak da sorunlara olabildiğince geniş bir açıdan yaklaşmayı tercih etmişlerdi.

Bu iki grup arasında belirgin bir gerilim olduğu çok açıktı. Olsson'a göre bu son derece normaldi ve hiç kimsenin suçu değildi. Çünkü farklı dünyalarda yaşıyorlardı ve farklı kültürel gelenek ve inançlarla yetiştirilmişlerdi. Kesinlikle birbirlerinden çok şey öğrenebilirlerdi ve kendisi kişisel olarak SP Grubu'nun, Väjö polisine yaptığı değerli katkıları ve Ulusal Suç Birimi'nin dava esnasında ortaya çıkan yüklü evrak işlemlerinin düzenlenmesi konusundaki dikkate değer başarısını vurgulamak istiyordu.

Ancak sonuç olarak Olsson, saldırganın yakalanmasında yerel bilgilerin belirleyici faktör olduğuna inanıyordu. Gelecekte

ciddi şiddet suçlarına yönelik soruşturmalarda yerel ve bölgesel polis yetkililerinin kaynaklarının en iyi şekilde nasıl desteklenebileceği konusu gündeme geldiğinde bunun dikkate alınması ve işlerin organize edilmesinde yeni bir yöntem yaratmak için bunun baz alınması gerekiyordu.

Konuşmadan sonra Lars Martin Johansson gidip Olsson'a teşekkür etmişti. Sadece kendi adına değil diğer pek çok polis memurun adına da. Johansson, kibar bir şekilde bir memurunun bu kadar kısa bir zaman süresi içinde bu kadar çok saçmaladığı için bir diğer polis memuruna teşekkür etmesinin çok da rastlanan bir durum olmadığını söyledi. Ve şayet Olsson gelecekte göz kamaştırıcı derecede açık başka suçları çözme konusunda yardıma ihtiyaç duyarsa hiç zahmet edip Johansson ve onun meslektaşlarını rahatsız etmemeliydi.

28 Mayıs Cuma günü Lisa Mattei, doktora tezini Stockholm Üniversitesi Uygulamalı Felsefe Enstitüsü'ne teslim etti. Tezine, "Kurbanın Hatırasına?" adını vermişti ve sondaki soru işareti, tezin asıl konusunu temsil ediyordu. Medyanın kadınlara yönelik sözde seks cinayetlerini verme şeklinin altında yatan gizli mesajları, cinsiyet perspektifinden analiz etmeyi tercih etmişti.

İçerik ve ifade arasında klasik simgesel bağlantı mevcuttu ve neredeyse iki yüz kadının adlarının, önceki elli yıl boyunca hayatlarının sonlanmasına yol açan seks suçlarına ön ek olarak katkı sağladığı gerçeği dikkat çekiciydi. Ulusal ün kazanmış elli yıllık cinayetlere örnek olarak sayılabilecek Birgitta cinayeti, Gerd cinayeti, Kerstin cinayeti ve Ulla cinayetinden yeni milenyumun daha yakın geçmişteki örneklerine kadar: Kajsa cinayeti, Petra cinayeti, Jenny cinayeti... ve Linda cinayeti.

Bu kadınlar, etten kemikten kadınlardan medya mesajlarına, göstergebilimsel sözlüğe göre, sembollere dönüşmüşlerdi. Medyanın bakış açısından bu isimler o kadar kullanışlı ön ektiler ki şayet polis saldırıyı yakalayabilirse son bir kez daha bile kullanılabilirlerdi.

Yirmi yaşındaki polis memuru adayı Linda Wallin'den Linda cinayetine. Olayların adli sonuçları gerçekleşince de Linda katiline.

Neyin sembolleri? Medyada tarif edilen ve sonunda da İsveç suç tarihinin göreceli unutkanlığına terk edilen öldürülme şekilleri haricinde ortak noktaları neydi? Bunun cinsiyetten bağımsız, basit bir soru olamayacağı açıktı. Ne de olsa erkek isimleri hiçbir zaman "cinayet" kelimesine bir ön ek oluşturmuyor ve suç sebebinin cinsel mi olduğu yoksa sadece bilinmeyen bir nedeni mi olduğu da fark etmiyordu. İnsan olmak belli ki yeterli değildi. Kadın olmalıydınız ama aynı zamanda herhangi bir kadın da olamazdınız.

Belli bir yaştaki bir kadın olmalıydınız. En küçükleri tecavüze uğrayıp öldürüldüğünde beş yaşındaydı ve fahişe olarak çalışan bir düzine kadın haricinde hiçbiri kırk yaşının üzerinde değildi. Saldırganların suç işleme sebepleri ve yöntemleri de uzun uzadıya açıklanmıyordu. Aynı dönem içerisinde saldırganlarının cinsel bir dürtüsü nedeniyle öldürülen kadınların sayısı beş yüze yakındı.

Lisa Mattei, kafası çalışan her insanın ve kadın polis memurunun aklına gelecek soruyu sormuştu: Medyayı sekse bağlı nedenlerle öldürülen kadınların yüzde altmışını yok saymaya iten neydi?

Bunların çoğu fazla yaşlıydı. En yaşlıları, tecavüze uğrayıp bir bal-tanın sapıyla döverek öldürüldüğünde doksan yaşının üzerindeydi. Pek çoğu, sefil sayılabilecek sosyal şartlarda yaşamlarını sürdürüyorlardı. Sosyal olarak dışlanmış adamlarla birlikteydiler. Pek çoğunun katili, cinayetten hemen veya kısa bir süre sonra yakalanmıştı ve onların hikâyeleri, tamamen dramatik bakış açısı için yeterince iyi değildi.

Kısacası onlar, daha fazla gazete satma gibi basit bir ekonomik amaç nedeniyle medya açısından bir değer teşkil etmiyorlardı. Verdikleri fotoğraf yeterince iyi değildi. Olayın içeriği yeterince heyecan verici değildi. Hikâyeleri fazla banaldı. Özetle, yeterince iyi değillerdi.

Lisa Mattei tezini, ilk isimlerine göre alfabetik olarak sıralanmış yaklaşık iki yüz kadına adamayı tercih etmişti. İlkinin adı Anna cinayetindeki Anna'ydı, sonuncusu ise Åsa cinayetindeki Åsa.

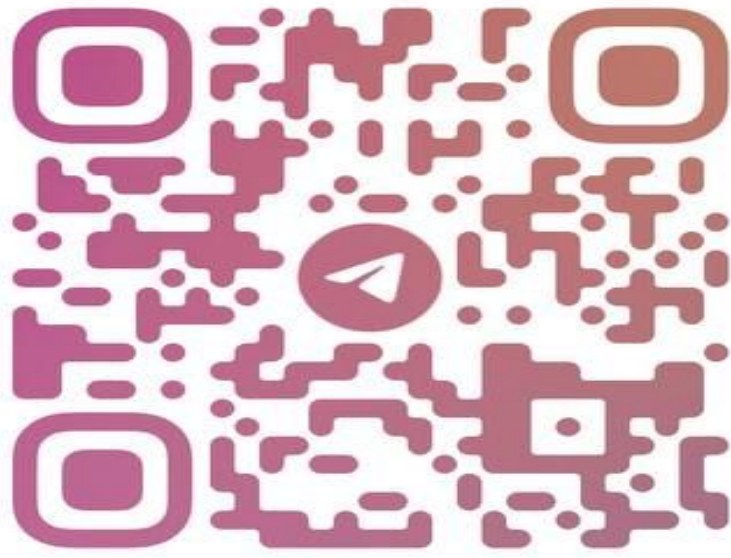
Ama benim adım Lisa, Lisa Mattei, diye düşündü Lisa Mattei, bilgisayarında son harfi yazarken. Otuz iki yaşındayım, bir kadın, bir dedektif komiser ve yakında da doktor.

YAZAR HAKKINDA

Leif G.W. Persson, otuz yıldan uzun bir süredir ödüllü romanlarıyla modern İsveç toplumunun siyasi ve sosyal gelişimini kayıt altına almaktadır. İsveç Adalet Bakanlığı'na danışmanlık yapmıştır ve ülkenin en ünlü psikolojik profil uzmanıdır. İsveç Ulusal Polis Kurulu'nda öğretim üyesidir ve ülkenin en ünlü suç uzmanı olarak kabul edilmektedir. İsveç Polisiye Yazarları Akademisi'nin 2010 yılının "en iyi polisiye romanı" ödülünü kazanmış olan *The Dying Detective* de dâhil olmak üzere dokuz çoksatan kitabın yazarıdır.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikita>





@AYISIGIKITAP